

[1, 2, 3... Trí nhớ được truyền tải.]

Trong đầu nhất thời đau nhói, các loại hình ảnh như đèn kéo quân lướt qua trước mắt.

Thân thể này trùng tên trùng họ với cô, vừa qua tuổi mười bảy. Mẹ của Thời Mộ là người Miêu Cương, tục truyền từ tổ tiên phái nữ đều là vu sư có năng lực cường đại, hạ độc, đuổi thi, truyền phù, trục quỷ, không gì không làm được, vậy mà theo thời gian biến thiên, hết thấy truyền thuyết chỉ còn là truyền thuyết.

Hôm Thời Mộ ra đời, hoa cỏ trong vườn đậm đều khô héo, mưa to kéo dài nửa tháng, mãi vẫn không thấy trời trong, cô và anh trai song sinh Thời Lê vừa ra đời đã vào phải vào phòng chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện huyện, nhưng Thời Mộ lại bình an, vô cùng hoạt bát. Sau khi cấp cứu xong, thể cốt của anh trai vẫn không tốt. Ông ngoại Thời Mộ cảm thấy kỳ quái, nên cố ý từ Miêu Cương chạy tới, vừa nhìn, đã phát hiện Thời Mộ khác biệt.

Khi còn tám bé, bé gái trời sinh mệnh cổ quái thân. Từ trong bụng, cô đã hút sinh mệnh của anh trai để tự duy trì mạng sống, vì vậy, thân thể Thời Lê ngày càng đi xuống.

Ngoài ra, cô bé này còn thừa kế năng lực của lão tổ tông, mắt cô có thể thấy thứ người phàm không thấy được.

Tình huống của cô đương nhiên không thể tiếp tục sống cùng anh trai, vì vậy ông ngoại nói sẽ nuôi dưỡng Thời Mộ, vợ chồng trẻ sợ con gái mình nên không chút do dự lập tức đồng ý. Một năm sau, bọn họ lại sinh ra một đứa con gái đáng yêu xinh đẹp khác, gia đình cô hoàn toàn quên mất đi Thời Mộ.

Mặc dù không có cha mẹ làm bạn, nhưng cô bé sống cùng ông ngoại cũng rất hạnh phúc.

Vì để áp chế cỗ trùng trong cơ thể cô, ông lão đã cố ý về hộ thân phù lên người cô ấy, hơn nữa dạy còn cô ấy thuật trục quỷ, vì Thời Mộ còn nhỏ nên ông chỉ cho cô ấy học mấy môn công phu mèo quào.

Năm ngoái ông ngoại qua đời, cô ấy lại được nhận trở về thành phố.

Cuộc sống trong thành phố làm cô ấy rất khó thích nghi. Trường học cũng không ưa cô gái “hai lúa” này, trở về nhà, còn có anh trai và em gái ưu tú gây áp lực cho cô, nếu Thời Mộ có lỗi gì, ba mẹ sẽ luôn lấy cô ấy ra so sánh với em gái.

Từ nhỏ Thời Mộ đã sống cùng ông ngoại, số lần gặp ba mẹ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, vì thế khi người nhà oán trách thì Thời Mộ hoàn toàn bộc phát, lựa chọn cuộc sống trụy lạc, cả ngày cúp tiết đánh nhau, nếu không thì sẽ xưng huynh gọi đệ với mấy tên côn đồ các kẻ.

Ngày hôm qua vẫn đang đánh cuộc cùng bạn học, hiển ra một tí máu của bản thân vì Phó Văn Thụy, thế nên cô ấy lợi dụng lúc học bù lừa gạt con người ta đến khách sạn.

Thời Mộ kinh ngạc.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa.

Đây, đây không phải là nội dung trong “Ám dạ dị văn lục” sao!?

“Ám dạ dị văn lục” là một bộ truyện tranh huyền huyền, kinh khủng và kích thích, chủ yếu viết về vai nam chính phá án điều tra, đánh ngã nhân vật phản diện hơn nữa còn thu hoạch được tình yêu.

Bộ truyện tranh này vẽ rất lãng mạn, tình tiết giật gân, nhân vật nữ khá xinh xắn. Ban đầu An Lợi cười hề hề như tên trộm nói rằng cô nhất định sẽ thích, sau đó cô mới phát hiện mình bị “con lừa” rồi, bởi vì nhân vật nữ phản diện bên trong trùng tên trùng họ với cô.

Khí chất nữ nhân vật phản diện rất tốt, ngực lớn eo thon, phàm là đàn ông gặp được cô ấy đều muốn “tâm sự” đêm khuya với cô ấy, nhưng những tên đàn ông này không ngờ, bọn họ chẳng qua chỉ là thuốc dẫn để nữ phản diện duy trì sinh mạng mà thôi...

Sau này, nữ phản diện lại vừa ý đại lão Phó Văn Thâm, kẻ thù một mất một còn với nam chủ, không ngờ Phó Văn Thâm lại không đếm xỉa đến cô ấy, dẫn đến nữ phản diện không cam lòng, trả thù bằng cách hại chết đứa em sinh đôi của anh ta là Phó Văn Thụy.

Nghĩ đến kết cục thảm của nữ phản diện, Thời Mộ sợ run cả người.

“Mì, mì chưa từng nói ta sẽ tới chỗ như thế, mì đùa bọn ta?”

Hiện tại tuổi cô còn nhỏ, chờ nữa lớn thêm chút nữa, thân thể sẽ muốn. Tương lai không xa sẽ trở nên càng ngày càng mãnh liệt, đám đàn ông cũng sẽ không tự chủ được bị cô hấp dẫn.

Hệ thống ngây thơ nói: [Không tốt hơn làm cô hôn dã quý à?]

“...”

Còn không bằng làm cô hôn dã quý đâu.

Nhận thấy được tầm mắt, thiếu niên nhìn lại.

Sau mấy giây nhìn thẳng vào mắt nhau, trong ánh mắt cậu xuất hiện ý cười cợt: “Nghe nói em muốn phòng với người ta?”

Thời Mộ sùng sốt, làm sao cậu ta biết??

“Anh nghe ai nói?”

Thời Lê cười xòa: “Àm ỉ tới trong nhà rồi, muốn không biết cũng khó.”

“...”

“... ..”

Hả???

Cậu ta vừa nói... Àm ỉ đến đâu rồi?

Tập tin gợi kèn:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: [Đàn ông cô cũng có rồi, còn cần tiết tháo gì nữa.]

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Cha mẹ nhà họ Thời kinh doanh quần áo, quy mô trung đẳng, hàng năm lời không ít. Vì suy tính cho thân thể Thời Lê, ba Thời cố ý mua nhà ở khu Hoa Đô ngoại ô vùng núi Lĩnh. Ở đây là khu biệt thự nổi danh, lưng chừng núi Lĩnh, hoàn cảnh thanh u, tuy hơi nghiêng, nhưng yên tĩnh, quan trọng nhất là, có thể bảo đảm an toàn và riêng tư cho mỗi hộ gia đình.

Chiếc xe con chậm rãi lái vào cổng lớn, cuối cùng dừng lại ở cửa.

Thời Mộ xuống xe, ngẩng đầu ngắm nhìn căn biệt thự hai tầng tinh xảo và xa lạ này, âm thầm nặng nề thở dài, sau đó đi theo Thời Lê vào cửa.

Trong phòng khách, bầu không khí quái dị.

Cha mẹ Thời ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, sắc mặt âm trầm, đối diện là một người phụ nữ mặc tây trang đen với vẻ mặt sắc bén và lạnh lùng. Thời Mộ chuyển tầm mắt, thấy Phó Vân Thụy như cô vợ nhỏ đứng sau lưng người phụ nữ đó.

Trong nội dung truyện, hai anh em nhà họ Phó theo họ mẹ, sau này tình cảm vợ chồng tan vỡ, dứt khoát chia tay, người ba và Phó Vân Thâm bị đuổi ra khỏi nhà, chỉ còn lại Phó Vân Thụy ở bên cạnh mẹ mình để được bồi dưỡng thành người nối nghiệp. Mẹ Phó Vân Thụy là một nữ cường nhân kinh doanh sầm rền gió cuốn, nói một không hai, gia giáo rất nghiêm khắc, nói vậy người trước mắt này chính là người mẹ có sự quản thúc cực mạnh của Phó Vân Thụy rồi.

Nghe được tiếng động, vài đôi mắt đồng loạt hướng tới.

“Chị...” Thời Dung vừa muốn mắng, lại phát hiện động tác lưu loát cời sạch quần áo của Thời Mộ. Dù đều là nữ nhưng cũng khiến cô ta đỏ mặt. “Sao chị không biết xấu hổ thế hả, tôi còn chưa đi đâu, cửa còn mở, chị cời cái khi gì!”

Nói xong, ánh mắt không tự chủ quét mắt nhìn lên người cô.

Thời Mộ ăn uống dinh dưỡng không đầy đủ, vóc người cứng nhắc, hoàn toàn chẳng có gì đẹp mắt, thế nhưng da cô trắng nõn như ánh mặt trời, sáng đến mức làm choáng mắt người ta, đẹp nhất là đôi chân kia, vừa dài vừa thẳng, mang giày cao gót là có thể mở màn cho show thời trang được luôn.

Thời Dung ghen tỵ, ngũ quan cô ta đẹp mắt hơn chị mình, khuyết điểm chính là da hơi đen, vóc dáng quá lùn, không cao như Thời Mộ.

Thấy cô ta còn đang ngẩn người, Thời Mộ có chút không kiên nhẫn: “Mày còn chưa đi?”

“Đi thì đi, ai thèm nhìn chị.” Hừ một tiếng, Thời Dung tức giận xoay người rời đi, thuận tiện còn đóng cửa lại.

Cô thu lại tầm mắt, vào phòng tắm.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa.

Nước ấm nhẹ nhàng cuốn trôi đi mệt mỏi, Thời Mộ tẩy lớp trang điểm đậm, đứng trước gương cẩn thận suy nghĩ.

Ngũ quan cô gái này đẹp sắc sảo, cằm nhọn, mũi cao, mày rậm, đuôi lông mày khẽ nhếch, mắt hoa đào dài, môi mỏng hồng nhạt, kết hợp toàn thân là vẻ thanh lãnh câu hồn đoạt phách.

Sau khi lớn lên, có người bình luận Thời Mộ là người đẹp nhất Lĩnh Thành, bất kể kinh doanh chính khách hay quan lại quyền quý, cũng muốn hái lấy tuyệt điểm của cô, vậy mà đôi mắt là huyết nhục không còn.

Thời Mộ gạt gạt tóc mái, tóc nhuộm đỏ đã dài ra ít cọng màu đen, nhìn có chút chướng mắt, cô lấy cây kéo trong ngăn tủ, vài ba cái đã cắt sạch mớ tóc lộn xộn kia, sau khi dọn sạch đám tóc hỗn loạn, trong kính chỉ còn là thiếu nữ với mái đầu ngắn ngắn trông như một thiếu niên lạnh lùng và ngang ngạnh.

Tắm xong đi ra ngoài, điện thoại đặt trên bàn rung rung, tên trên wechat là Phó Vân Thụy.

[Phó Vân Thụy: Thời Mộ, cậu không sao chứ?]

[Phó Vân Thụy: Thật ra thì tớ không nói cho mẹ biết đâu, thẻ ngân hàng của tớ kết nối với số di động của mẹ, lúc trả tiền bị mẹ biết...]

[Phó Vân Thụy: Tớ thật sự không nói. Thời Mộ? Cậu tức giận sao?]

Thời Mộ cúi đầu gõ chữ: Tiền phòng bao nhiêu?

[Phó Vân Thụy: 248, cậu hỏi cái này làm gì?]

... 248.

Thời Mộ nhìn tiền lẻ, còn dư lại 48 đồng, vừa lúc đủ với phần lẻ, cô không được cung chiều, đương nhiên không ai làm thẻ cho cô, bình thường tiền xài vặt đều do cha mẹ keo kiệt kia tiện tay cho cô.

Để điện thoại di động xuống, Thời Mộ đi tới phòng Thời Lê.

Gõ cửa mấy tiếng, cuối cùng đối phương chậm rãi ra mở cửa.

Thời Lê đã thay đồng phục học sinh ra, mặc áo sơ mi trắng đơn giản sạch sẽ, quần cụt tùy ý, thân hình gầy gò thẳng tắp.

Nhìn thấy Thời Mộ ở cửa, ánh mắt cậu ta thoáng kinh ngạc, hai người là anh em sinh đôi, vốn giống nhau, hôm nay Thời Mộ cắt đi mái tóc dài, đứng trước mặt cậu ta, hết như cậu ta đang soi gương vậy.

Cô đưa tay: “Chuyển wechat cho em 200 đồng, em trả anh sau.”

“Trả?” Cậu ta nhướn mày. “Em lấy gì để trả?”

“...”

Sắc mặt Thời Mộ khó coi: “Nói trả sẽ trả, rốt cuộc anh có cho hay không?”

Cậu ta cười giễu, lạch cạch đóng cửa phòng lại.

Cách cửa phòng, Thời Mộ gờ ngón giữa với người bên trong, chạy chậm lên lầu, đồng thời, điện thoại di động nhận được ghi chép chuyển khoản.

Xách hành lý không nặng mấy, Thòi Mộ không chút do dự rời khỏi cái nơi được gọi là nhà này.

Chọn được khách sạn, cô xách đồ vào ở.

Có lẽ là sống ở gác xép hẹp lâu rồi, hôm nay thấy giường lớn mềm mại và phòng tắm sạch sẽ của khách sạn, nội tâm thấy thỏa mãn khôn cùng.

Cô không thể chờ đợi mà tắm rửa sạch sẽ, sau đó lăn lộn mấy vòng trên giường, lăn đủ rồi mới dừng lại.

“Nè, có thể cho tôi tin tức của Phó Văn Thâm không?”

Hệ thống: [Cô muốn sử dụng chức năng tìm kiếm của hệ thống sao?]

“Đúng.”

Hệ thống: [Một lần tìm kiếm cần 100 điểm huynh đệ.]

Đang nhắm mắt dưỡng thần, Thòi Mộ giật mình: “Cậu đang nói giỡn sao?”

Hệ thống: [Tôi là chuyên nghiệp, không nói giỡn.]

Thòi Mộ khẽ cắn răng: “Ngay cả tay của Phó Văn Thâm tôi còn chưa được sờ tới, tôi đi đâu tìm điểm huynh đệ cho cậu?”

Hệ thống: [Có thể vay, lợi tức 10%.]

“...”

Cuối cùng cô không nhịn được nhảy cẫng lên: “Tôi không biết cậu là thổ phi hay hệ thống đấy? Cậu cẩn thận một chút, tôi mà không vui, sẽ tự sát cho cậu xem!”

Im lặng một hồi, bên tai vang lên một âm tiết nhẹ bằng của hệ thống.

“Ồ.”

“...”

[Cô nói vậy là có vay hay không.]

Thòi Mộ âm thầm cắn răng: “Vay!”

Rất nhanh, hệ thống in tin tức của Phó Văn Thâm trước mặt Thòi Mộ.

Trong bộ truyện tranh chỉ miêu tả Phó Văn Thâm mười tuổi giết người, sau đó bởi vì em trai mình chết nên biến thành ác ma khát máu.

Hôm nay, hệ thống hiện toàn bộ tư liệu của Phó Văn Thâm ở trước mặt cô.

Phó Văn Thâm và Phó Văn Thụy là song sinh khác trứng. Phó Văn Thâm có mắt âm dương trời sinh nhưng tính tình bất thường, lại không được Phó Xuyên yêu thương. Trái lại, em trai thông minh hòa nhã, là người nổi nghiệp thích hợp cho công ty.

Năm tuổi, cha mẹ ly hôn, Phó Văn Thâm theo cha ruột, ba cậu ta nhanh chóng tái giá. Mẹ kế là một người phụ nữ tàn bạo, bề ngoài chăm chút cho cậu ta nhưng sau lưng lại đánh đập, ép buộc và uy hiếp. Sau khi ba bệnh qua đời, ông để lại toàn bộ tài sản để cho Phó Văn Thâm, điều này khiến mẹ kế không cam lòng, càng thêm điên cuồng hãm hại thiếu niên hãy còn tấm bé này, cuối cùng cả tin lời ngon ngọt của tình nhân, giết người đoạt của...

Vì thế trong một đêm khuya vắng người, mẹ kế cầm dao xông vào phòng ngủ của Phó Văn Thâm, nào ngờ một dao kia chỉ chém lên vai cậu ta. Tỉnh lại, Phó Văn Thâm hoàn toàn mất đi lý trí, đoạt dao giết ngược lại.

Tin tức thiếu niên mười tuổi giết chết mẹ nhanh chóng truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, bởi vì chưa đủ mười bốn, cảnh sát thả cho cậu ta vô tội.

Thế nhưng, đây mới là bắt đầu của địa ngục.

Bởi vì truyền thông ác ý, Phó Văn Thâm chịu công kích khắp nơi, hàng xóm không dám đến gần cậu, bạn học tẩy chay cậu, cậu bị xem như ôn dịch, không có người thân, không có bạn bè, cô đơn chiếc bóng lẻ lững khắp muôn nơi.

Khi mẹ kế chết đi hóa thành oan hồn ác quỷ, mỗi đêm đều sẽ xuất hiện ở bên cạnh cậu, ngày qua ngày tái diễn khung cảnh trước khi chết của bà ta.

Bà ta muốn Phó Văn Thâm mãi mãi phải nhớ đến ngày hôm đó, nhớ đến khi cậu ta chết mới thôi, nhớ đến khi cậu ta xuống Hoàng Tuyền qua cầu Nại Hà mới thôi.

chỉ còn xương, còn yếu đuối hơn so với Thời Lê.

Cô đột nhiên nhớ tới nữ nhân vật phản diện trong truyện tranh, lúc không có đàn ông để duy trì sinh mạng, mị cổ trong cơ thể bắt đầu điên cuồng hút huyết nhục của cô ấy, ngăn ngui mấy ngày, đã biến cô gái tuyệt sắc này thành một bộ xương xấu xí. Nghĩ đến cảnh tượng khủng bố đó, Thời Mộ âm thầm quyết tâm, bất kể thế nào cũng không thể biến thành dáng vẻ kia được.

Thời Mộ quần ngực xong, lại lục tìm trong túi ra “cây đinh” giả mà cô vừa mua với size M nhỏ nhất, kích cỡ rất phù hợp với tuổi này, mở bao bì ra, Thời Mộ mặt không đỏ tim không loạn mặc đồ chơi này lên người.

Bên hông vật này có một cái nút nhỏ, dùng để điều chỉnh mức độ co duỗi, ngón tay mảnh khảnh thử nhéo, dường như đồ giả hơi lạnh hơn đồ thật, còn hơi mềm, chỉ cần không chăm chú mò mẫm, người bình thường sẽ nhìn không ra, cô điều chỉnh nút lên cao nhất, sau khi thấy vật kia từ từ đứng lên, dù Thời Mộ da mặt dày cũng có chút lúng túng và ngượng ngùng.

Thấy cái thao tác “múa lao” này, dù là hệ thống có kiến thức rộng rãi cũng không nhận được muốn ói: [Ký chủ, cô thật sự muốn chuyển giới à...]

“Cậu thì biết cái gì.” Thời Mộ nhú mày, chỉnh trở lại như cũ, quay lưng lại mặc quần lót tứ giác của nam vào. “Đây là thức ăn nhập dương chi thuật, loại hệ thống điện tử không có thân thể như cậu chắc chắn sẽ không hiểu được huyền bí trong đó.”

Hệ thống: [...]

Nhìn cục mụn thịt giữa hai chân, Thời Mộ hài lòng gật đầu.

Nếu không cởi áo xuống, cho dù mặc quần lót đi qua đi lại ở ký túc xá nam sinh cũng sẽ không bị phát hiện.

Cuối cùng mặc bộ áo thể thao quần jeans vào, cô gái trong gương đã hoàn toàn biến thành chàng trai gầy yếu thanh tú, không được hoàn hảo chính là, cô không có biện pháp tạo ra một cái hậu kết. Nhưng không sao, thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi mới vừa bắt đầu trở mã, không ai để ý cô có hậu kết hay không, giọng nói có quá mức trung tính hay không.

Mặc quần áo tử tế xong, Thời Mộ tản bộ vài vòng trong phòng, thỉnh thoảng làm mấy động tác có độ khó cao, đồ chơi này vô cùng chặt, dù có dạng chân hay cong eo cũng không có dấu hiệu dẫn ra.

Nhìn xem toàn bộ hành trình rối loạn kia, hệ thống lạc hồn hỏi: [Ký chủ, có bị cà đũng quần không?]

“...”

“... ...”

Này, mẹ cậu, không phải đang hỏi nhầm sao! Chắc chắn là... cà chứ sao!

Nhưng không sao, cô tin tưởng mình có thể nhận được qua một năm, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ trước 18 tuổi rồi rời khỏi cái nơi quỷ quái này, chút khó chịu đó tính là gì.

Nó lại hỏi: [Ký chủ, tới kỳ thì phải làm sao?]

“...”

“... ...”

“...”

“Cút xéo.”

[...]

Dạo này, cả ý kiến cũng không cho người ta phát biểu.

Ài, nghiệp vụ hệ thống không dễ làm mờ, nghe nói ký chủ của hệ thống láng giềng luôn muốn bỏ ba đứa con đi tự sát nữa cơ, may quá may quá, mặc dù người này nó có hơi một lời khó nói hết, nhưng xem như nghe lời, mà nếu không nghe lời thì có cách gì đâu? Biết nhận nhục chịu đựng, có tiềm năng.

*

Màn đêm buông xuống, Thời Mộ một thân một mình đi tới Tàn Hải thuộc trấn nhỏ nổi danh trong giới gay ở Lĩnh Thành.

Nghĩ tới nghĩ lui, nếu muốn giả trai thì phải hiểu trai, cách họ đi bộ, cách nói chuyện, động tác mờ ám khi tán gẫu, cô phải lĩnh ngộ thật hoàn hảo, nếu có chút sai lầm, sẽ bị Phó Vân Thâm hoài nghi, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Điều quan trọng nhất là, nếu cô hóa trang mà có thể lừa gạt được giới đồng tính có kinh nghiệm xã hội lão làng ấy, đương nhiên cũng có thể giấu giếm được Phó Vân Thâm.

Xem ra, đến chỗ cộng đồng gay “học tập” là thích hợp nhất, đàn ông nhiều, giọng giống cũng nhiều.

Tĩnh tĩnh.

Âm thanh nhắc nhở của điện thoại di động vang lên.

Cậu liếc nhìn, để xuống, đầu ngón tay lật qua một trang sách.

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Này? Ola?]

Bộp.

Phó Văn Thâm khép sách lại: “11 giờ tắt đèn, cậu không đi tắm à.”

Lúc này Thời Mộ mới chú ý tới hơn mười giờ, nghĩ đến tắm, mí mắt cô nhảy bần bật, lắc đầu: “Buổi sáng tôi tắm rồi, hôm nay mệt chết đi, không tắm.”

“Ừ.” Cậu để sách xuống, quay lưng lại cởi T-shirt ra. Thời Mộ không khỏi quay đầu nhìn.

Phó Văn Thâm dậy thì tốt hơn so với phần lớn các bạn cùng lứa, mặc quần áo lộ vẻ gầy còi quần áo lại có thịt, nhất là cơ bắp sau lưng, kết cấu vô cùng tuyệt, nhìn một chút, Thời Mộ cảm thấy cổ họng hơi khô.

Đang cởi quần áo, Phó Văn Thâm như cảm nhận được tầm mắt nóng hừng hực của Thời Mộ. Đột nhiên quay đầu lại, cậu chính xác đụng vào ánh mắt không e dè của cô.

Phó Văn Thâm cầm lấy áo ngủ thay, lúc cởi quần thì tay cậu dừng lại, sau đó kéo chăn đắp lên, sau vài tiếng động, quần vận động được kéo ra ngoài. Phó Văn Thâm đã thay xong xuôi, đặt ở đầu giường, sau đó tắt đèn nằm xuống, chỉ chừa cho cô một tấm lưng.

“Buổi tối bất kể nghe thấy cái gì, cũng đừng mở mắt.”

Cô nháy mắt một cái: “Oa, tôi, bây giờ tôi đi tắm rửa mặt.”

Vuốt vuốt vành tai đã nóng lên, cô vào phòng tắm.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÓN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÓN)

Đánh răng, rửa mặt, tháo quần ngực ra, bị buộc chặt cả ngày trong nháy mắt Thời Mộ như trút được gánh nặng, thoải mái không ít. Sau khi thở phào, cô thay áo ngủ đi ra khỏi phòng tắm.

Dường như Phó Văn Thâm đã ngủ, hơi thở đều đều.

Cô lên giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hôm nay Thời Mộ mệt mỏi cả ngày, không bao lâu đã chìm vào giấc ngủ say. Nửa đêm, cô mơ mơ màng màng nghe được trong phòng có tiếng vang bén nhộn. Thời Mộ hé mắt, mượn ánh trăng yếu ớt, cô nhìn thấy một người phụ nữ cả người đầy máu đang đứng ở đầu giường Phó Văn Thâm.

Từng trận âm phong, đầu tóc người phụ nữ kia xỏa rũ rượi, sắc mặt tái nhợt. Bà ta giơ dao nhọn trên tay lên cao, không chút do dự vung chém vào Phó Văn Thâm đang ngủ say.

Cô trợn to hai mắt, còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã nghe phía dưới vang lên tiếng kéo kẹt, một giây sau, giường nghiêng về phía bên trái.

Rầm.

Giường bị sụp một góc, Thời Mộ nửa mơ nửa ngủ lăn xuống giường, ngón chân nặng nề đập vào chân giường.

Sau tiếng thét chói tai như giết lừa, Thời Mộ tỉnh ngủ, tỉnh vì đau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: “Hôm nay tôi có thể tá túc cùng cậu một đêm không?”

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Biết được những gì Phó Vân Thâm từng trải qua, Thời Mộ đương nhiên hiểu oan hồn trước mắt này là mẹ kế đã ngược đãi cậu từ nhỏ. Sau khi bà ta chết, không chịu xuống Hoàng Tuyền, chỉ muốn quấn lấy con riêng, mỗi khi bà ta bỏ đạo về phía Phó Vân Thâm thì cũng sẽ khiến Phó Vân Thâm cảm thấy đau đớn. Mặc dù đã chết, bà ta vẫn không buông tha, đi theo hăm hại cậu bé này, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi thời mỗi khắc đều bắt cậu cảm nhận nỗi đau đớn và tuyệt vọng.

Thời Mộ nhắm mắt lại, cho dù đã thành bạn cùng phòng với Phó Vân Thâm nhưng Phó Vân Thâm vẫn chưa tin nhiệm cô. Cậu trải qua quá nhiều tổn thương, linh hồn đã sớm bị tàn phá nát bấy, bảo cậu dễ dàng tin tưởng một người, thật quá khó khăn, nhưng nếu như... nếu như cô giúp cậu giải quyết vấn đề lần quần này thì sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thời Mộ vô thức chìm vào ngủ say.

Sau khi cô ngủ say, Phó Vân Thâm mở mắt ra, cậu nhòm dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn mẹ kế đã chết đang đứng trước giường.

Ánh trăng bị mây đen che lấp, nụ cười của bà ta âm u, môi dưới nhẹ nhàng động đậy: “Xi... Xi...”

Mẹ kế từ từ giơ tay lên, đầu ngón tay bén nhọn nhắm thẳng vào chiếc gương bên cạnh Thời Mộ.

Phó Vân Thâm hé mắt, lại nằm xuống, nhắm mắt.

*

Sáu giờ sáng, học sinh đã thức dậy rửa mặt.

Thời Mộ ngủ quá muộn, tỉnh lại đã là sáu giờ rưỡi rồi, giường bên cạnh sạch sẽ ngăn nắp, cô xoa xoa mắt nhìn quanh căn phòng, phòng ngủ trống rỗng đã không còn thấy bóng dáng Phó Vân Thâm. Thời Mộ không dám trễ nãi, vội vàng đứng dậy vào phòng tắm, rửa mặt, đánh răng, chỉnh lại áo sơ mi đồng phục học sinh, nhìn mình trong gương khoan khoái sạch sẽ, Thời Mộ đeo cặp, xoay người rời khỏi phòng.

Từ 515 ra ngoài, Thời Mộ rõ ràng có thể cảm nhận được tầm mắt xung quanh, có khiếp sợ cũng có dò xét, nhiều hơn là trốn tránh.

Tiếp đó, cô nghe tiếng người bàn luận xôn xao.

“Đây dường như là học sinh mới, vừa chuyển đến 515.”

“Lá gan lớn thật, có phải cậu ta chưa biết Phó Vân Thâm đã làm chuyện gì hay không?”

“Ai biết được...”

Nói xong, mấy học sinh lại nhìn về phía cô.

Thời Mộ nhìn thẳng, đi vào thang máy, các nam sinh cùng đuổi theo.

Bọn họ lặng lẽ quan sát Thời Mộ, chốc lát, một người trong đó kéo vạt áo Thời Mộ: “Bạn học, cậu mới chuyển trường tới à?”

“Ừ.”

“Vậy cậu thật không may mắn, sao cậu lại thành bạn cùng phòng với Phó Vân Thâm chứ.”

Thời Mộ liếc xéo, xúc cặp lên, không lên tiếng.

Cậu ta giải thích cho Thời Mộ: “Phó Vân Thâm giết mẹ của cậu ta, chuyện này nổi đình nổi đám ở Linh Thành, không phải cậu không biết chứ?”

“Trừ giết người, Phó Vân Thâm còn bị dính tà, huấn luyện quân sự năm ngoái, một học sinh được phân đến cùng ký túc xá với cậu ta, một đêm đã phát điên luôn. Tôi khuyên cậu nên nhanh chóng đổi phòng đi, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì cậu muốn khóc cũng khóc không kịp.”

Đình.

Thang máy đến.

Đoàn người cười cười nói nói đi ra ngoài.

Thời Mộ nhủ mi, ngẩng đầu bước khỏi tòa nhà tức xá.

Bầu không khí rất tốt, trời xanh không mây, mấy cây đào trồng ở cửa cũng đã nở, hương hoa thơm ngát, một bức tranh tuyệt đẹp.

Điểm huỳnh đệ đã không còn tăng nữa, nói rõ Phó Vân Thâm đang xa hơn một mét, trong lúc cô đang vội vã tìm Phó Vân Thâm, chỉ thấy một cô bé mặc áo và váy ngắn đồng phục lão đạo chạy tới chỗ cô, tiếp đó chân bị trượt, lưng lay cố ý va vào lồng ngực Thời Mộ.

Cô gái ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏa sáng: “A này, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Cô giáo Luru cười, đẩy cửa phòng học ra, đợi cô lên bục giảng thì lớp học ồn ào bỗng chốc yên tĩnh lại.

Cô giáo Luru vẫy tay với Thời Mộ đang đứng ở cửa: “Vào đi.”

Trở lại tuổi 17, vào giờ phút này có hơi khấn trương xiu xiu.

Cô ôm cặp, chậm chạp bước lên bục giảng.

Ánh nắng dịu dịu, Thời Mộ mặc đồng phục học sinh sạch sẽ lại cao gầy, cô đứng thẳng tắp, dưới mái tóc đen ngắn ngắn là một gương mặt rất tinh xảo, mày rậm mũi cao, khí chất tĩnh lặng, tựa như một quý công tử bước ra từ truyện tranh, tràn đầy cao quý.

Lớp 15 nam nhiều nữ ít, mười bạn học nữ ít ỏi trong lớp lập tức ngẩng người, từng cô bé mặt đỏ tới mang tai, mắt nhìn cô chăm chăm tỏa ra ánh sao.

Trái lại bạn nam không có cảm giác gì nhiều, chẳng qua cảm thấy đũa mới tới này trắng trắng mềm mềm, quá là ẻo lả, trong lòng rất ghét bỏ.

“Giới thiệu với các em, đây là Thời Mộ mới chuyển từ Ấn Thành tới. Thời Mộ, em tự giới thiệu với các bạn đi.” Cô giáo Luru lùi về sau hai bước, để không gian lại cho cô.

Nhìn học sinh dưới bục giảng, Thời Mộ cảm phần lên viết tên mình trên bảng, rồi quay người lại cất cao giọng: “Chào các bạn, mình là Thời Mộ, mới chuyển từ Ấn Thành về đây, hy vọng có thể hòa đồng với các bạn.”

Nói xong, ánh mắt Thời Mộ dừng ở Phó Vân Thâm đang ngồi trong góc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: “Ông đây là nam!”

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Cậu ngồi ở hàng cuối cùng, một tay chống cằm, đang vô cùng buồn chán, nắng ấm màu vàng kim vụn vặt đang nhảy nhót trên tóc cậu, cậu rũ mắt, yên lặng, có vẻ không hợp với hoàn cảnh xung quanh.

“Thời Mộ, em cứ ngồi ở...”

“Em ngồi ở đây được không ạ.” Cô trở xuống chỗ trống phía trước Phó Vân Thâm.

Cô giáo Luru khẽ nhíu mày mạnh, vị trí trước mặt và bên trái Phó Vân Thâm đều trống không, bởi vì, bạn học e ngại không dám đến gần. Cô giáo cảm thấy có người đồng ý ngồi cạnh Phó Vân Thâm rất tốt, nhưng chỉ sợ...

“Thời Mộ, cậu ngồi chỗ đó nè.” Một nữ sinh trong đó đứng lên, tóc mái trước trán nữ sinh được nhuộm màu đỏ, đeo khuyên tai, vẻ mặt ngạo nghễ, chính xác là một bộ dáng của thiếu nữ bất lương: “Chỗ đó gần bục giảng, thấy rõ hơn.”

“Đúng đấy, Phó Vân Thâm là hung thủ giết người, nếu cậu ngồi cùng cậu ta, ngàn vạn lần cẩn thận đừng chọc điên cậu ta.”

“Đến lúc đó cậu sẽ phải đến nhà xác báo danh đấy.”

Nói xong, cả lớp cười ầm lên.

Phó Vân Thâm buông mắt, ánh mắt lạnh lùng, như ngâm trong băng đá, chỉ cần liếc mắt đã khiến người ta phát rét toàn thân.

Cô giáo Luru dùng thước gõ vào bàn, lớn tiếng quát: “Im lặng! Im lặng! Các em không được nói lung tung, Thời Mộ muốn ngồi đâu thì em cứ ngồi đấy.”

Mọi người khinh thường bĩu môi, nhưng không tiếp tục quấy rối nữa.

“Thời Mộ, bây giờ em có thể trở về chỗ mình.”

Gật đầu, Thời Mộ đeo cặp ngồi vào chỗ trước Phó Vân Thâm, khi cô giáo Luru xoay người viết lên bảng đen thì cô ngoái đầu lại, làm mặt quỷ với Phó Vân Thâm.

Thời Mộ ôm bụng, đôi môi run run, cô há mồm, ợ lên một tiếng.

Cuối cùng ý thức mình đã làm gì, về mặt Thời Mộ trở nên hoảng sợ, khóc không ra nước mắt nói: “Rất, rất ớn, mẹ kế của cậu... có vị thịt gà.”

“...”

Phó Vân Thâm: “... Không, tôi không phải hỏi mùi vị, tôi hỏi, cậu không sao chứ?”

Ánh mắt cậu phức tạp, tâm trạng càng phức tạp hơn.

Phó Vân Thâm đã từng tưởng tượng một vạn loại khả năng khiến mẹ kế biến mất, duy chỉ chưa từng nghĩ... sẽ biến mất trong bụng người khác.

“Rất, rất khỏe.” Khóe mắt Thời Mộ ngẩn lẹ. “Thật đấy, nhưng vì ăn quá mau nên hơi nghẹn.”

Nói xong đoạn này, cô vén chăn xuống giường, chạy như gió vào toilet, khom lưng ới như điên vào bồn cầu.

Nhớ đến những lỗ thủng và vết thương ghê tởm của mẹ kế, bụng cô càng buồn nôn.

Đôi này Thời Mộ ăn không ít mấy món lạ, ngay cả đồ hộp buồn nôn nhất trong truyền thuyết mà cô vẫn có thể ngốn hết, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên ới vì quá tởm.

Dạ dày trống rỗng, Thời Mộ một lá khuyu xuống bên cạnh bồn cầu.

Phó Vân Thâm đứng trước toilet nhìn cô: “Cậu không sao chứ?”

“Tôi ăn mẹ cậu rồi.”

Cô lại lặp lại lần nữa.

Phó Vân Thâm gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Thời Mộ ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ ngầu: “Nếu cậu còn đuổi tôi ra ngoài thì cậu không phải là người.”

“...”

Phó Vân Thâm: “Cậu đứng lên được không?”

“Cậu nói thử xem?”

Cô vừa bị tởm vừa bị dọa, đầu óc trống rỗng, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Liếc về hướng Phó Vân Thâm, một ý niệm đột nhiên thoáng qua, cô khàn khàn nói: “Phó Vân Thâm, cậu có thể ôm tôi lên được không, tôi đứng dậy không nổi.”

... Ôm

Phó Vân Thâm cau mày, ánh mắt đấu tranh.

“Thôi.” Cô khoát khoát tay, cố sức chống người dậy. “Không phiền cậu nữa.”

Nhìn cơ thể mỏng manh của Thời Mộ, cuối cùng Phó Vân Thâm vẫn chọn đi vào, cậu không nói hai lời, cúi xuống ôm ngang Thời Mộ vào lòng.

Cơ thể thiếu niên đơn bạc nhưng không yếu kém, lồng ngực rất vững chắc và ấm áp, không giống sự lạnh nhạt vô tình như bề ngoài của cậu. Mưu kế thành công, Thời Mộ chôn đầu trước ngực cậu, ním môi cười trộm.

[Đình! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ cao cấp ôm công chúa, đạt được X1500 điểm huynh đệ.]

Vốn chỉ muốn kiếm 500 thôi, Thời Mộ cảm thấy mình phát rồi!

Bốn bỏ năm lên, đây con mẹ nó là một triệu đấy! Trong nháy mắt eo không đau chân không mỏi, không quan tâm tới chuyện vừa ăn quỷ nữa.

Đi tới trước giường, Thời Mộ bị xem như là một củ khoai lang bóng tay, Phó Vân Thâm nhanh chóng rời tay.

Phó Vân Thâm xoay người quay lưng lại với cô: “Ngủ ngon.”

... Thằng nhóc này đang xấu hổ à?

Chương 15: Ăn trứng bổ trứng.

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Có lẽ là vì vừa ăn quỳ, ngày hôm sau, Thời Mộ rõ ràng cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Thân thể này khá yếu đuối, mỗi ngày tỉnh lại đều thấy choáng đầu, đi hai bước đã thở gấp, chạy một vòng xong càng cần phải nghỉ ngơi. Tuy vẫn còn yếu nhưng hôm nay tỉnh lại đầu óc sáng sủa hơn, tay chân cũng tràn đầy sức lực, toàn thân như có sức mạnh dùng không hết.

Vốn cảm thấy ghê tởm khi ăn quỳ, bây giờ Thời Mộ đột nhiên cảm thấy... Ăn quỳ rất tốt! Cô muốn ăn quỳ, cô phải tiếp tục ăn quỳ!!

Rửa mặt xong, Thời Mộ thấy Phó Vân Thâm kì kèo đứng ở cửa, còn chưa có ý muốn đi.

Cô gãi gãi đầu, cười hi hi trên: “Phó Vân Thâm, cậu đang đợi tôi à?”

Phó Vân Thâm luôn dậy sớm, mỗi ngày cô vừa mở mắt, đối phương đã rời khỏi phòng ký túc.

Cậu liếc xéo, lạnh lùng nói: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Ồ.”

Thời Mộ bĩu môi, đeo cặp rời khỏi túc xá, sau đó không lâu, Phó Vân Thâm sóng vai đuổi theo.

“Hôm qua cậu ngủ có ngon không?”

“Ừ.” Phó Vân Thâm lạnh nhạt trả lời.

“Ngày mai thứ sáu, cậu sẽ về thẳng nhà sao?”

“Ừ.”

“Đến lúc đó cậu có thể dẫn tôi theo không?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Yên lặng chốc lát: “Ừ.”

Phó Vân Thâm là một người xem trọng chữ tín, hứa hẹn rồi nhất định sẽ thực hiện.

Hai người tới căn tin, gọi một phần ăn sáng, tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống.

Không lâu sau, căn tin có nhiều học sinh hơn, nhìn Phó Vân Thâm, ai nấy đều không khỏi tránh ra xa một chút.

Cậu sớm đã quen với ánh mắt kiêng kỵ của người khác, giờ phút này cậu không có quá nhiều cảm xúc.

“Ai đang ngồi cùng với Phó Vân Thâm vậy?”

“Học sinh mới của lớp bọn tôi, tên Thời Mộ.”

“Có lẽ cậu ta đang nhắm vào tài sản của Phó Vân Thâm, nên mới bạo gan nịnh bợ Phó Vân Thâm...”

“Nói đúng đấy...”

Bên cạnh, hai người nọ bàn luận xôn xao, rồi cười nhẹ, giọng nói tràn đầy khinh thường và châm biếm.

Ánh mắt Phó Vân Thâm lạnh nhạt, chậm rãi ăn cháo.

Đúng vào lúc này, bên tai đột nhiên truyền vang lên một tiếng nổ, Thời Mộ hơi hoảng hồn, chợt nghiêng đầu nhìn.

“Ăn còn chặn không được miệng của tui bây? Mở miệng ra toàn là thứ nhảm nhí! Nói nhảm nữa, cẩn thận ông đây tìm vài người tới chặn lưỡi của mấy người đấy, xem ai còn dám nói lung tung!”

“...” Giọng nói thô cuồng, phong cách nói chuyện dơ bẩn, Chu Thực chứ không ai khác.

Dạy dỗ hết những người kia, Chu Thục bụng mâm xôi cười đi tới, cậu chen mình ngồi bên cạnh Phó Vân Thâm, không quan tâm ánh mắt ghét bỏ của Phó Vân Thâm, như một người anh trai tốt mức trứng gà trong chén của mình chia qua: “Sáng sớm sao lại ăn cháo, ăn trứng bổ trứng, Thâm ca cậu ăn nhiều một chút.”

... Ăn trứng bổ trứng

“A đúng rồi.” Chu Thục vỗ đầu. “Quên mất, Mộ ca cũng ăn, Mộ ca ăn nhiều trứng, dùng trứng làm rung chuyển thế giới.”

Nói xong, Chu Thục lại lấy một quả trứng luộc khác nhào vào đĩa của Thời Mộ.

“...” Nhìn quả trứng, Thời Mộ đột nhiên có chút khó thể nuốt xuống.

Chu Thục nhìn về phía Thời Mộ: “Đúng rồi, Mộ ca, tên của cậu là Mộ nào? Mộ trong mộ địa (nghĩa địa) sao?”

Thời Mộ: “...”

Thời Mộ: “Cậu nghĩ bậc cha mẹ khuyết tâm nào sẽ đặt tên con là Mộ địa hả? Của tôi là từ Mộ trong mộ sắc (hoàng hôn).”

Chu Thục cười hi hi: “Tôi không có văn hóa mà, không gọt cậu, ngữ văn của tôi từ nhà trẻ đến bây giờ chưa từng trên trung bình.”

Thời Mộ nói: “Ngữ văn chưa đạt trung bình không quan trọng, chỉ số thông minh trên trung bình mới quan trọng.”

Nhìn dáng vẻ cậu như vậy, đoán chừng là dưới trung bình rồi.

Chu Thục trời sinh có nét mặt khá đần, không tính là xấu, hơi hung hãn, cười lên trông giống mấy tên cù lần, rất đáng ăn đòn.

Từ nhỏ Phó Vân Thâm đã quen ở một mình, hôm nay nhiều hơn một người, thì ngược lại không được tự nhiên, sau khi ăn sạch chén cháo, cậu xách cặp lên: “Tôi đi trước.”

“Đừng đi.” Chu Thục kéo mạnh thắt lưng của Phó Vân Thâm về phía mình. “Đợi ăn xong, chúng ta cùng đi.”

“Không muốn.”

Phó Vân Thâm cau mày, né tránh tay Chu Thục, đi ra khỏi phòng ăn.

Chu Thục đứng dậy kêu to: “Thâm ca, trứng của cậu!!!!”

Mới vừa hô xong, bóng lưng Phó Vân Thâm lập tức biến mất ở ngoài cửa.

“Đúng rồi, tôi có một niềm vui muốn nói cho hai người...”

Thời Mộ nhanh chóng ăn cho xong, một hơi uống sạch sữa, cầm cặp không nói hai lời vọt ra khỏi căn tin, quả thật sợ Chu Thục sẽ dây dưa tới đây.

Sau đó... Thời Mộ phát hiện mình thật là quá ngây thơ rồi.

Buổi tối tan học trở lại tức xá, Thời Mộ và Phó Vân Thâm phát hiện cửa phòng mở, hai người nhìn nhau rồi đẩy cửa vào.

Bên trong, một tên con trai mặc quần áo thể thao hai chân bắt chéo ngồi trên ghế, như ông lớn chỉ đạo ba nam sinh khác.

“Đặt đồ dùng rửa mặt ở nhà tắm, máy tính để trên giường, nè, Hồ Tử cậu cẩn thận một chút cho tôi, đôi giày kia của tôi rất đắt tiền, để vào tủ quần áo.”

Phó Vân Thâm cau mày, một cước đá văng cái vali dưới đất: “Cậu đang làm gì đấy?”

Giọng cậu nhàn nhạt, vẻ mặt không có biểu cảm gì, nhưng Thời Mộ biết cậu đã hơi tức giận.

Thấy hai người vào, Chu Thục lập tức đứng bật dậy, cười nịnh hót: “Tôi xin đổi phòng ký túc rồi, kinh ngạc không vui không, bất ngờ lắm chứ gì?”

“Chu ca, anh...”

Chu Thục khoát khoát tay, không kiên nhẫn: “Đi đi, không còn chuyện của mấy cậu nữa.”

Các cậu đàn em không dám chậm trễ, nối đuôi nhau ra khỏi phòng ký túc.

“Đã trải qua chuyện gặp ma, ba người chúng ta cũng xem như bạn chí cốt rồi, vì vậy tôi đã chuyển tới đây.” Chu Thục sợ họ không đồng ý, không đợi Thời Mộ nói gì thì cậu ta đã cướp lời: “Các cậu yên tâm, mấy chuyện như dọn sân quét rác, bưng trà rót nước cứ để tôi! Sau này Chu Thục tôi sẽ là đàn em của hai cậu, thứ hai đến thứ sáu, tôi sẽ quét dọn vệ sinh cho, sao hả, có phải rất có lợi không?”

“Cút.” Phó Vân Thâm đập vào cái vali đang nằm dưới đất, nhìn chiếc giường đã sớm được trải ngay ngắn, cau chặt mày: “Tôi đếm đến ba, một...”

“Được rồi, vậy tôi cút.” Chu Thực nhún nhún vai, đột nhiên lấy một quyển sách nhún từ trong lòng ngực ra. “Thâm ca, đàn em của tôi không cần thận dờ sách của cậu ra đọc, trả cho cậu nè.”

Trên tay cậu ta là cuốn “Tôi ngủ với người anh em giường trên” tám từ to rõ bóng loáng, đáng chú ý hơn chính là hình của một thiếu niên rất gợi cảm.

Đây không phải là... quà gặp mặt cô tặng Phó Vân Thâm sao?

Cô khẽ nhú mày, không khỏi nhìn về phía Phó Vân Thâm.

Phó Vân Thâm rũ mắt, ánh mắt tức giận.

Nhận thấy áp thấp xung quanh Phó Vân Thâm, Chu Thực dần dần hoảng sợ.

Năm ngoái, cậu ta và Phó Vân Thâm đã từng đánh nhau một trận, mặc dù Chu Thực cao to, nhưng hoàn toàn không phải là đối thủ của Phó Vân Thâm, thế nên cậu ta bị ăn mấy đấm, không có sức đánh trả, nếu không phải là đàn em gọi người tới, có lẽ cậu ta đã sớm chết ở đó rồi.

Chu Thực và Phó Vân Thâm không chạm mặt nhiều, nhưng cậu ta biết tính khí của người này không tốt.

“Tôi... tôi không có ý gì, chỉ là, chỉ là muốn cùng làm bạn với hai người thôi, cậu xem tôi cũng chẳng có đứa bạn nào...”

Thời Mộ kinh ngạc: “Không phải cậu có rất nhiều bạn vây quanh sao?”

Chu Thực khinh thường nguyền dãi: “Họ làm bạn với tôi, đều là vì tiền, bỏ qua chuyện này, tôi chẳng có người bạn nào ra hồn.”

Chu Thực hiểu rõ, cho nên sai bảo bọn họ không hề khách khí.

“Mộ ca, cậu cho tôi ở cùng với.” Thấy không thể lay chuyển được Phó Vân Thâm, Chu Thực lại quán lên Thời Mộ.

Cậu khom lưng lôi kéo cánh tay Thời Mộ, nũng nịu nói: “Cho người ta vào ở cùng đi mà, người ta sẽ không gây chuyện đâu, hơn nữa, phòng này từng có người chết, nếu có chuyện ma quái gì, tôi còn có thể đuổi chúng đi.”

Thời Mộ châm biếm: “Dựa vào cậu?”

Chu Thực đỏ mặt, không nói.

Thời Mộ liếc qua Phó Vân Thâm, cậu cúi đầu im lặng, xem ra là không muốn cho Chu Thực chuyển vào. Thời Mộ cũng thầm thấy thật khó khăn, thân là nữ giả trai trà trộn vào phòng ngủ của nam sinh, đương nhiên không muốn dây dưa thêm nhiều người, nhiều người chung đụng với cô thì khả năng bại lộ cũng càng cao, chuyện này vô cùng nguy hiểm đối với cô, nhưng mà...

Cô muốn Phó Vân Thâm có mối giao thiệp của riêng mình.

Trước kia không hiểu rõ Phó Vân Thâm, cô chỉ coi cậu là đối tượng nhiệm vụ, sau khi hiểu rõ cậu, cô lại cảm thấy đồng tình và thương cảm cho cậu.

Trong mười bảy năm qua, Phó Vân Thâm một mình không nơi nương tựa, không người thân, không bạn bè, sống còn cô đơn hơn cả quỷ ma, người vốn là động vật quần thể, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì cậu sẽ chết.

“Thầy có đồng ý không?”

“Dĩ nhiên đồng ý, không đồng ý làm sao lại đòi cho tôi chứ.”

“Được rồi.” Thời Mộ gật đầu. “Vậy cậu chuyển vào đi.”

Phó Vân Thâm chợt ngẩng đầu nhìn lên.

Cô biết cậu muốn nói gì, cười híp mắt cắt lời: “Phòng này vốn dành cho bốn người, cho dù Chu Thực không chuyển vào, sau này cũng sẽ có người khác chuyển vào, nhiều không nhiều, ít không ít.”

Phó Vân Thâm hừ lạnh: “Sẽ không có ai dám vào đâu.”

“Chưa chắc đâu, nhà trường cũng muốn kiếm tiền, nếu chúng ta vào ở bình an vô sự, qua vài ngày sẽ có người khác chuyển tới.”

Phó Vân Thâm không lên tiếng, sau một lát sau, cậu quay lưng lại ném cặp lên bàn: “Bàn này là của tôi, cậu không được để đồ ở đây. Ngoài ra, lúc ngủ cậu đừng hoảng cho tôi, tôi không thích người khác phiền đến mình.”

Nói vậy, là đồng ý?

Ánh mắt Chu Thực sáng lên, vẻ mặt đầy vui vẻ.

Cậu nghiêng đầu sang chỗ khác, trong lúc Thời Mộ chưa định thần kịp thì đã ôm cô lên, quay tận mấy vòng: “Mộ ca, Thâm ca đồng ý rồi! Cậu mới là lão đại của tôi!!”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Mẹ kiếp!! Con mẹ nó cậu thả tôi xuống!!!”

Hạ bộ Thời Mộ bị kẹp chặt, chỉ sợ đồ chơi bị rớt khỏi quần.

Gương mặt Chu Thực hồng hồng đặt cô xuống, gãi gãi đầu, cười hi hi: “Mộ ca, ôm cậu mềm mại thật đấy. “

Đang cúi đầu chỉnh lại quần áo, tay Thời Mộ chợt cứng đờ, mắt không khỏi liếc về Phó Văn Thâm, cậu đang bận sửa sang lại cái bàn bị Chu Thực làm loạn, hoàn toàn không chú ý đến bên này.

Thời Mộ thầm thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh nói: “Khi còn bé không biết rèn luyện, đợi tôi tập cho có cơ bắp là ổn liền.”

“Ồ vậy được, nếu Mộ ca không ngại, có thể luyện cùng tôi, tôi có hai bộ tạ tay, mỗi tôi đều tập, nếu cậu không ngại, tôi sẽ cho cậu một bộ.”

Thời Mộ đồng ý ngay: “Được đó, tôi đang lo không biết nên tập thể nào đây.”

Chu Thực vui thích trong lòng, cảm thấy mình đang nướng nấu bên một cái đùi siêu lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngay cả lông nách còn không dài như con trai, sao xứng làm anh em với đại lão!

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Màn đêm nhanh chóng bao phủ, Chu Thực là một người dễ thích nghi với hoàn cảnh, chưa đầy một tiếng đã quen thuộc với phòng ký túc mới, lúc này đang cười đùa cùng Phó Văn Thâm, thế nhưng Phó Văn Thâm không phản ứng gì với cậu ta.

Thời Mộ đang ngồi trên giường xem điện thoại di động, đóng học phí, mua xong mấy món đồ linh tinh, số tài khoản không còn lại bao nhiêu, đoán chừng còn có thể chống đỡ không tới ba tháng. Thời Mộ cau mày, nếu đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, cho dù có đói chết cũng không thể trở về nữa, trừ việc đến trường kéo gần mối quan hệ với Phó Văn Thâm, cô cũng nên nghĩ biện pháp kiếm tiền sống tạm.

Livestream là chắc chắn không thể làm được rồi, thứ nhất máy tính và các loại công cụ livestream quá tốn tiền, hai là thời gian và tinh lực không cho phép, suy nghĩ một chút cũng chỉ có thể rồi rảnh đi dạy kèm tại nhà cho người ta, nhưng mà... tiền tới quá chậm.

Cô thở dài, trong lòng phiền não.

“Thâm ca, Mộ ca, hai người tắm không?”

... Tắm

Thân thể Thời Mộ cứng đờ, bấy giờ mới nhận ra đã hai ngày mình chưa tắm, nhưng vừa nghĩ tới trong phòng có thể còn có bốn hồn ma nam, cô không bình tĩnh nổi.

“Cậu tắm trước đi.” Phó Văn Thâm vui đầu chép bài, vẻ mặt tập trung.

“Vậy tôi đi tắm trước ~ “

Chu Thực ngu ngốc cười một tiếng, lột sạch áo và quần ngay trước mặt hai người, chỉ chừa lại một cái quần lót bốn góc, khoe miệng Thời Mộ co giật, vội vàng dời tầm mắt.

Cô không nhịn được nói: “Chu Thực, cậu có thể vào phòng tắm coi được không.”

“Hả?” Chu Thực sùng sốt, cúi đầu liếc nhìn cơ ngực, lại nhìn Thời Mộ trên giường được xưng tụng là nhỏ xinh, cậu khẽ nhíu mày, ánh mắt từ từ thông

cảm “Mộ ca, cậu yên tâm, chờ thêm mấy năm nữa, cậu cũng sẽ có cơ ngực giống tôi.”

“...”

Không, dù có vượt qua một trăm vạn năm cô cũng sẽ không có cái đồ chơi cơ ngực này.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Nhìn Thời Mộ, Chu Thực không khỏi thở dài, trong lòng càng kính nể Thời Mộ, dù cô trông yếu đuối, nhưng lại có thể trực quý, nghĩ đến khi còn bé cô đã chịu không ít khổ cực, chờ sau này cậu có đồ tốt, nhất định phải chia sẻ với hai người này.

Chu Thực cảm thấy hình tượng của mình cũng cao lớn hơn, miệng ngâm nga một khúc hát, xoay người vào phòng tắm.

Sau một lát, cậu hé cửa phòng: “Mộ ca, cậu có thể lấy giúp tôi một cái quần lót không? Tôi quên mang vào rồi.”

... ?

Tay Thời Mộ run lên, điện thoại di động suýt nữa đập vào mặt.

Chu Thực tựa hồ cũng nhận ra có điều không ổn, nhanh chóng nói: “Thôi kệ, ra ngoài rồi tôi mặc.”

Cạch.

Cửa phòng tắm mở ra.

Chu Thực trần truồng, tron tuột xuất hiện trước mắt hai người.

Thời Mộ hít vào một ngụm khí lạnh, bồng trùng to mắt.

Trừ lúc xem đàn ông trong GV (gay video) ra, đây là lần đầu tiên Thời Mộ... thấy một “bé trai” trụi lủi ngoài đời thực như vậy.

Thời Mộ tỏ vẻ... có chút kích thích.

Ngồi trước bàn đọc sách, Phó Vân Thâm liếc xéo cô, quơ lấy cái áo T-shirt giắt trên ghế dựa ném qua: “Mặc vào, thật khó coi.”

Chu Thực phản xạ có điều kiện đón được T-shirt che lại hạ bộ, sau khi cậu thấy rõ T-shirt này là nhãn hiệu mình thích nhất, vẻ mặt nhất thời rồi rầm: “Ngày mai tôi phải mặc cái này...”

Phó Vân Thâm liếc qua: “Cậu mặc nhanh vào, khó coi quá.”

Hai từ khó coi liên tiếp khiến Chu Thực lập tức không vui: “Cái đồ chơi của con trai này có thể đẹp thế nào chứ, to là được, có bản lĩnh thì cậu cởi quần áo ra xem, chúng ta so xem ai đẹp hơn?”

Đề tài thay đổi: “Mộ ca, cậu nói thử xem?”

“...” Thời Mộ không khỏi kẹp chặt đũng quần, hơn nữa còn lấy tay sờ soạng con ngựa giả nhỏ xíu xiu ở phía dưới của mình.

“Cậu mau mặc quần áo.” Giọng nói của Phó Vân Thâm đã trở nên mất kiên nhẫn, Chu Thực bĩu môi, không dám đáp trả, bước tới.

Nhìn cậu trai trụi lủi này càng lúc càng gần, Thời Mộ hít vào một ngụm khí lạnh, vội vàng lùi sang bên cạnh.

Chu Thực quay lưng lại, cái mông bóng loáng của cậu đối diện với Thời Mộ, cậu nhón chân lên, lấy quần lót từ trên giường, sau đó bỏ T-shirt ra, cúi người xuống mặc quần lót vào.

Thời Mộ bình tĩnh nhìn, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Thấy cảnh này, Phó Vân Thâm phì cười, tràn đầy ranh mãnh: “Chu Thực, cậu cũng phải đi phòng Thời Mộ đấy.”

“Hả?” Chu Thực ngẩng đầu, vẻ mặt ngây thơ.

Đôi mắt Phó Vân Thâm sáng rõ: “Thời thế đổi thay.”

Ý tứ thâm sâu như vậy, Chu Thực đương nhiên không hiểu.

Nhưng Thời Mộ hiểu.

Thời thế đổi thay là nội dung chính trong bộ “Tôi ngủ với người anh em giường trên”, tiểu thụ nghe xong một tin tức thì cảm khái thời thế đổi thay, thế đạo

bất công, không ngờ tiểu công nói thẳng “Anh chính là thời thể...”, sau đó chính là loạt cảnh khó thể miêu tả.

Chẳng qua...

Thế nhưng Phó Vân Thâm dám lên cô đọc quyển truyện đó!

Không nghĩ tới cậu là loại đại lão này!

Thời Mộ che mặt: “Phó Vân Thâm, cậu đừng có nói lung tung.”

Phó Vân Thâm nhúm mày, chuyển đề tài: “Cậu đi tắm trước đi, tôi còn phải làm phần bài tập này nữa.”

Thời Mộ áp ứng: “Tôi, ngày mai tôi tắm, cậu tắm trước đi.”

Cô không biết bốn con ma còn ở đó hay không, không có là tốt nhất, nếu có, bị thấy sẽ phiền toái. Vì lý do an toàn, Thời Mộ quyết định quan sát thêm mấy ngày.

Sắc mặt Phó Vân Thâm lập tức sa sầm: “Từ khi cậu chuyển vào thì chưa từng tắm rửa, hơn nữa cậu còn...”

Ăn mẹ kế của tôi.

Nghĩ đến Chu Thực vẫn đang ở đây, Phó Vân Thâm dừng lại, nói: “Đi tắm.”

Cậu cứ khẳng khái như thế, Thời Mộ bĩu môi, để điện thoại di động xuống, cầm quần áo bắt đắc dĩ vào nhà tắm, suy nghĩ một chút, lại trở ra ngoài, lấy một lá phù trừ tà dán lên cửa.

Đang lau tóc, ánh mắt Chu Thực sùng bái: “Mộ ca thật chu đáo.”

Phó Vân Thâm không nói gì.

Vào đến phòng tắm, Thời Mộ kiểm tra bốn phía, xác định không có tà khí gì mới bạo gan hơn, yên tâm cởi quần áo ra.

Cô đã đeo “ót nhỏ” mấy ngày, hôm nay tháo ra, cảm thấy cả người cũng được giải phóng. Thời Mộ hứng một chậu nước rửa sạch “ót giả”, sau đó đặt ở nơi khô ráo của phòng tắm để phơi khô.

Mở vòi nước ra, trầm mình trong làn nước nóng, Thời Mộ thoải mái than khê.

Trong gương, cô nhìn thấy dáng vẻ mình vẫn xanh xao nhỏ gầy, mặc dù đã liên tục uống sữa tươi, nhưng vóc dáng cũng không trở ra được bao nhiêu, Thời Mộ chột chột bộ ngực phẳng, lại nhìn làn da bóng loáng của mình, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Mấy ngày qua khí trời oi bức, vào tiết thể dục sẽ thay đồng phục thể dục như thường lệ. Là một thằng con trai, đương nhiên Thời Mộ không tránh khỏi mấy trò như chơi bóng rổ, đá banh vân vân, đến lúc đó cô vừa cởi quần áo ra, người khác thấy trên người cô trông trơn, nhất định sẽ hỏi tới.

Thân thể này trời sinh ít lông, cánh tay và đùi chẳng thể nhìn thấy nổi một lỗ chân lông, ngay cả nơi nào đó cũng bóng loáng, về phần dưới cánh tay thì lông nách cực thưa thớt... nhưng đã bị nguyên chủ cạo sạch sẽ từ đời nào rồi.

Không được, lông ở những chỗ khác không dài thì có thể tìm cơ nói cho qua, lông nách nhất định phải giữ lại, nếu không thì sẽ mất hết khí khái đàn ông!! Phó Vân Thâm nhất định sẽ hoài nghi cô!!

Ngay cả lông nách còn không dài như con trai, sao xứng làm anh em với đại lão chứ!

Tắm xong, Thời Mộ lấy dao cạo râu ra, vụng về phui phui bề mặt.

Âm thanh của dao cạo râu này hơi ồn, cô áp lên cửa, cố ý cho hai người bên ngoài nghe thấy.

Sau đó, Thời Mộ lại đeo “ót giả” vào, tinh thần sáng láng ra khỏi phòng tắm.

Chu Thực nằm lý trên giường, vẻ mặt hâm mộ nhìn cô: “Mộ ca, cậu cũng bắt đầu cạo râu rồi hả?”

Thời Mộ sờ mặt, tỏ vẻ kiêu ngạo: “Chịu thôi, trở mã hơi nhanh.”

Chu Thực càng thêm hâm mộ: “Giỏi quá, râu của anh tôi cũng bắt đầu dài ra rồi, nhưng tôi lại không dài.”

Thời Mộ an ủi cậu ta nói: “Yên tâm yên tâm, sau này cậu sẽ mọc thôi.”

Cô cực kỳ lố, chỉ chưa viết thẳng bốn từ “phách lối” và “bành trướng” lên mặt thôi.

Lúc này Phó Vân Thâm đã làm xong bài tập, cậu đặt bút xuống, khẽ hoạt động khớp xương hai cái, nghiêng ngẫm nhìn Thời Mộ, môi hơi nhếch lên: “Thời

Mộ.”

Sau lưng Thời Mộ cứng đờ: “Cái, cái gì.”

“Không có gì.” Cậu cười sâu xa: “Chỉ muốn nhắc cậu, lần sau đi mua thêm kem cạo nữa, như vậy cạo sẽ không bị trầy mặt.”

Nói xong, Phó Văn Thâm đứng dậy vào phòng tắm

“...”

Gần đây, con trai cạo râu, còn cần kem cạo à???

Thời Mộ cảm thấy mình hiểu về con trai quá ít.

*

Tối, sau khi tắt đèn, vừa mới chuyển chỗ, Chu Thực kích động không thể ngủ được.

Cậu ta lật tới lật lui, tạo ra tiếng ồn khiến Thời Mộ và Phó Văn Thâm cũng khó vào giấc ngủ.

Phó Văn Thâm không nhịn được nữa, nhấc chân đạp cái giường phía trên, lạnh lùng nói: “Đừng có lộn xộn.”

“Tôi không ngủ được...” Chu Thực nhìn trần nhà và vị trí trống trơn bên cạnh, trong lòng hơi sợ.

Cậu kéo chăn lên, lật người nói: “Các cậu có biết chuyện xảy ra ở phòng 415 không?”

Phó Văn Thâm không lên tiếng, Thời Mộ thì hào hứng.

Cô mở mắt ra: “Chuyện gì?”

Tìm được người cùng chung ý tưởng, Chu Thực càng kích động: “Thì là... ban đầu ở đây có bốn người tự sát tập thể, nhưng biết điều quái dị là gì không?”

Thời Mộ vừa nghe, càng hăm hở: “Vậy cậu nói nghe xem.”

Chu Thực đề thấp giọng, chậm rãi nói từng chữ từng câu: “Đó là vào mùa đông, thứ bảy, học sinh đều trở về nhà, chỉ còn lại bốn học sinh vừa tốt nghiệp cấp ba. Giáo viên quản lý ký túc xá kiểm tra phòng thì thấy cửa phòng 415 đóng chặt, cô cảm thấy không đúng, nên cố mở cửa ra, kết quả các cậu biết cô nhìn thấy gì không?”

Thời Mộ bĩu môi, phối hợp hỏi: “Nhìn thấy gì?”

“Trong phòng có một chậu than đang được đốt, hai bên là những ly rượu, bốn người nằm trên giường của mình, như đang ngủ. Bọn họ ấy... đốt than tự sát, cậu nói xem, có quái dị không, kể từ sau khi chuyện đó xảy ra, trường học không bao giờ cho phép học sinh ở lại trường vào ngày nghỉ nữa.”

Thời Mộ nhắm mắt lại, nếu là lúc trước cô chắc hẳn sẽ cảm thấy chuyện này khá quái lạ, nhưng bây giờ... cô ước gì bốn hồn ma này cũng tới đây, một nướng mỡ, một kho tàu, một ướp lạnh, một hấp.

Ọt ọt.

Nhắc đến đã bắt đầu đói bụng.

Ăn quỷ như chơi gái, lần đầu tiên sẽ cảm thấy ghê tởm, nhưng khi xong rồi lại muốn lần thứ hai.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Mộ ca, Thâm ca, hai người ngủ chưa?”

Hồi lâu không được ai đáp lời, Chu Thực phồng má, kéo chăn, hai mắt nhắm nghiền.

Nghe bên tai vang lên tiếng hít thở đều đều, Phó Văn Thâm trở mình, không buồn ngủ.

Bốn người kia vì sao tự sát.

Mùa đông lạnh, mất điện, lò sưởi hư, hơn nữa còn sắp chia tay, trong lòng họ đều buồn bã, cho nên họ len lén mang một chậu than và hai chai rượu trắng vào chuẩn bị làm ấm người, mượn chút rượu ăn mừng tốt nghiệp, không ngờ họ uống quá nhiều, than lại chưa được đập tắt hoàn toàn, một người trong đó còn vô tình đóng kín cửa sổ, cứ như vậy, bốn người say rượu đều chết trong hơi men.

Lúc Phó Vân Thâm vừa vào ở, bốn người kia luôn oán trách nói, họ vốn chỉ muốn mở tiệc chia tay, không ngờ lại đột ngột qua đời.

Thế nhưng, Phó Vân Thâm không định sẽ nói chuyện này nói cho thẳng góc phía trên biết.

Chuyện mà cậu không hiểu là, kể từ sau khi Thời Mộ tới, bốn hồn ma kia cũng biến mất một cách thần kỳ...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Bởi vì sự kiện tự sát tập thể, trường học không cho phép học sinh ở lại trường vào ngày nghỉ. Thứ sáu, chuông tan học vừa vang lên, học sinh nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nhón nha nhón nháo ra khỏi trường.

Ngoài cổng lớn đậu đầy các loại xe sang trọng, trong đó có một chiếc xe thể thao màu đỏ vô cùng bắt mắt, Chu Thực đi cùng hai người, thấy thế bĩu môi, nói: “Chị tôi tới đón rồi, tôi đi trước, chủ nhật gặp.”

“Chủ nhật gặp.”

Sau khi Chu Thực rời đi, Thời Mộ nhìn về phía Phó Vân Thâm.

Hai tay cậu đứt túi, sáng trong như ngọc, dù đám học sinh e ngại hai tay cậu nhuộm máu, cũng không kiềm được mà chìm đắm trong đôi mắt tinh mịch kia, cảm nhận được ánh mắt của nữ sinh bốn phía, gương mặt Phó Vân Thâm vẫn đạm bạc.

“Đi thôi.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ hơi sùng sốt.

Phó Vân Thâm đi phía trước nói: “Không phải cậu không có chỗ để đi sao?” Cậu cười khẽ. “Cậu cho rằng cũng sẽ có xe thể thao tới đón chúng ta?”

Thời Mộ xoa nhẹ vành tai, ngượng ngừng đuổi theo.

Trường trung học liên kết Anh Nam nằm ở vị trí phải đi mấy cây số mới có thể đến trạm xe duy nhất, hai người sóng vai cùng đi, nắng ấm sau lưng kéo dài bóng của hai người.

Con đường vừa thẳng vừa vắng, Phó Vân Thâm đi một mình đã quen, hôm nay bên cạnh lại có thêm một người, trông có vẻ không được tự nhiên.

“Phó Vân Thâm, bây giờ cậu đang sống một mình hả?”

“Ừ.”

Mắt cô sáng lên, không hỏi thêm nữa.

Tiếng bước chân lộp bộp, sau một lát, bên tai vang lên tiếng của cậu: “Còn cậu.”

Thời Mộ nhanh chóng trả lời: “Người nhà tôi đều không có ở đây, chỉ để lại ít tiền cho tôi, cũng không còn bao nhiêu, mấy ngày nay tôi phải cố tìm được một công việc, nếu không sẽ không trả nổi học phí.”

Điểm này cô cũng khá hâm mộ Phó Vân Thâm.

Ba Phó Vân Thâm vốn mở cửa hàng, sau đó cửa hàng bị dỡ bỏ và di dời đi nên nhận được một khoản tiền khá lớn, cộng thêm tài sản mẹ để lại, giá trị con người phải nói ít nhất là hơn trăm triệu.

Không giống cô, trừ một cái hệ thống vô dụng ra thì cả cái rầm cũng không có.

[Hệ thống kiểm tra thấy ký chủ có hành động nhục mạ, khẩu trừ X100 điểm huynh đệ, suy nghĩ trong đầu cũng phạm pháp, xin ký chủ thận trọng từ lời nói đến việc làm]

Chỉ hơi... khiếp sợ.

Thời Mộ đuổi theo: “Cậu ở căn nào?”

Phó Vân Thâm nói: “Khu ba số năm.”

“...” Mẹ kiếp, nếu cô nhớ không lầm, cha mẹ Thời ở tại số ba, chỉ cách Phó Vân Thâm một căn.

Cô nhú chặt mày, vẻ mặt vô cùng rối rắm.

Bấy giờ đi ngang qua nhà Thời, ánh đèn của căn nhà đang sáng, Thời Mộ không khỏi dừng bước, liếc nhìn vào trong.

Căn gác nơi cô ở chỉ toàn một mảnh đen nhánh, tất cả tiếng nói cười và ầm áp bên trong đều đã không còn liên quan gì đến cô, hoàn cảnh này, tòa nhà này, đột nhiên khiến cô chợt cảm thấy khổ sở.

Cô vốn có một gia đình rất hạnh phúc, ba thương mẹ yêu, dạy dỗ cô nên người, nhưng sau đó có kẻ ác ý phóng hỏa, biến gia đình hạnh phúc đó chỉ còn lại một mình cô.

“Sao lại không đi?”

Phó Vân Thâm cao giọng làm Thời Mộ hoàn hồn, cô bước nhanh đuổi theo, không quay đầu nhìn lại nữa.

“Anh hai, anh đang nhìn gì vậy?”

Sau khi hai người rời đi không lâu, Thời Dung nhào người trước ban công, thấy Thời Lê đang nhìn xuống dưới.

“Không có gì.” Thời Lê thu mắt lại, ngón tay khẽ vuốt vị trí trái tim.

Động tác này lập tức khiến Thời Dung cau mày, vẻ mặt ân cần: “Anh hai, anh lại không khỏe sao?”

“Không có.” Ánh mắt cậu hướng ra bóng đêm ngoài cửa sổ, lông mi run rẩy, xoay người đi vào trong phòng.

*

Một tuần Phó Vân Thâm mới trở về một lần, trong nhà đều do người giúp việc theo giờ tới quét dọn.

Phòng rất lớn, lúc tắt đèn sẽ có vẻ khá quanh quẩn, cậu bật đèn phòng khách, Thời Mộ thấy rõ toàn cảnh của căn phòng, được trang trí rất đơn giản, trừ xám và trắng ra thì là màu đen, ngay cả một màu sắc dư thừa cũng chẳng có.

Ném cặp xuống, Phó Vân Thâm xắn tay áo lên: “Tôi nhớ trong tủ lạnh còn hai gói mì tôm.”

“Trừ mì tôm ra?”

“Trứng gà và mì sợi, còn có một vài món ăn.”

“Không thành vấn đề.” Thời Mộ vỗ ngực. “Cậu ngồi đi, tôi nấu cho cậu ăn.”

“... Há?”

Thời Mộ hiểu ra câu nói của mình, tai đỏ lên: “Còn nhỏ mà nghĩ lung tung gì thế, tư tưởng không lành mạnh.”

Ánh mắt Phó Vân Thâm mờ mịt: “Há?”

“...”

Khi thật, cô mới người có tư tưởng không lành mạnh, cô xấu xa, cô có tội, hoàn toàn quên mất Phó Vân Thâm là học sinh trung học cấp ba rồi.

“Cậu, cậu ngồi, tôi đi nấu cho.”

“Cậu biết nấu?” Ánh mắt Phó Vân Thâm đầy hoài nghi.

“Đương nhiên, tôi nấu rất ngon đấy.”

Lời này không phải là khoác lác, Thời Mộ không có thiên phú gì nhưng nấu cơm khá ngon, điểm này giống ba cô, cũng hoàn hảo như ba cô, nếu là mẹ, kiếp sau không chừng sẽ chết đói.

Thời Mộ đeo tạp dề vào, chuẩn bị nguyên liệu, thành thạo sử dụng đồ dùng trong nhà bếp.

Phó Vân Thâm khoanh hai tay trước ngực dựa vào khung cửa, mí mắt rũ xuống, nhìn cô nấu ăn không chớp mắt.

Phó Vân Thâm không hề biết tí gì về nấu ăn, mỗi thứ bày đều dựa vào mì tôm sống qua ngày, bởi vì không thích tiếp xúc với người khác, ngày thường cũng không gọi đồ bên ngoài, càng không đến quán ăn, đây là lần đầu tiên, tận mắt nhìn thấy người khác ở trong nhà mình, trong bếp của mình, trước mặt mình, nấu một tô mì.

Rất kỳ diệu.

Phó Vân Thâm mím môi, gương mặt vốn luôn hiu quạnh, lần đầu tiên nhuốm một chút sắc màu ấm áp.

“Cần tôi giúp không?”

“Không cần đâu.” Thời Mộ lắc đầu. “Cậu chuẩn bị chén đũa là được.”

“Ồ.”

Cậu dọn xong chén đũa, ngoan ngoãn ngồi trước bàn chờ ăn.

Thời Mộ làm mì sợi đơn giản, nhưng đầy đủ sắc hương vị, lần đầu tiên Phó Vân Thâm ăn cơm nhà kiểu thế này, cộng thêm không kén ăn để nuôi nên ăn vô cùng ngon miệng.

Ăn xong tô mì, cậu đột nhiên híp mắt, nói: “Trong quyển truyện tranh của cậu cũng có tình tiết này, cuối cùng hình như bọn họ...”

“Phụt ——!”

Sặc ở cổ họng, Thời Mộ che miệng ho khan vài tiếng, vẻ mặt trở nên rất khó coi.

“Cậu, cậu thật sự đã đọc xong rồi?”

Cậu hỏi hột: “Rất thú vị.”

Rất... Rất thú vị??

Cậu em nhỏ này nghiêm túc sao?

Cậu một tay chống cằm, ánh mắt thâm trầm: “Cuối cùng hình như là công rửa chén thì phải.”

“...”

Trời, thằng nhóc này còn biết cả công?

Sao cậu ta hiểu biết toàn diện vậy chứ??

Cậu cũng đã nói vậy, đồng chén đũa này nhất định phải rửa! Chuyện liên quan đến tôn nghiêm là công hay thụ!

Thời Mộ để đũa xuống: “Tôi rửa, tôi rửa.”

Cậu nhếch môi, phối hợp đứng dậy lên lầu: “Tôi giúp cậu dọn giường ở phòng cho khách, từ từ rửa, đừng vội.”

Thời Mộ thở dài, cam chịu thu dọn chén bát.

Đợi cô rửa xong, Phó Vân Thâm đã dọn xong phòng khách, phòng khách đối diện phòng ngủ của cậu, đoán chừng là sợ Thời Mộ cảm thấy tịch mịch, Phó Vân Thâm không biết từ đâu lấy ra một con gấu bông đã cũ đặt trên gối cô.

“Dầu gội đầu và sữa tắm đều có, trên giường là áo ngủ của tôi, chưa từng mặc, cậu cứ sử dụng đi.”

“Không cần, tôi có mang theo đồ ngủ.”

“Ừ, vậy cậu ngủ đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Khóa trái cửa, Thời Mộ vui vẻ nhào lên chiếc giường mềm mại, cô thoãn thoát cởi áo ba lỗ và “ót nhỏ” ra, lấy điện thoại đi động tìm kiếm tin về thẩm mỹ viện. Cô chuẩn bị tìm chỗ tắm nắng, không vì gì khác, bởi vì đen mới đẹp, chỉ có đen, mới có khí khái nam nhi, mới có thể khiến Phó Vân Thâm nhận cô làm đại ca!

Chẳng qua là... Giá tiền của mấy thứ này hình như hơi đắt.

Thấy tới tận mấy con số, Thời Mộ đau màng túi tắt trang web.

Thôi, canh lúc mặt trời lên ra ngoài phơi nắng là được rồi, tắm ba cái thứ này làm gì, những thứ này chờ cô có tiền rồi hẵng nói, bây giờ không được, đợi ngày mai ra ngoài mua một chai nhuộm da, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Sau khi quyết định, Thời Mộ rửa mặt đi ngủ.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Đêm nay ngủ rất sâu và thoải mái, đợi khi hôm sau tỉnh lại kim đã chỉ tám giờ, cô trở mình, có chút không muốn dậy.

Đang trong cơn buồn ngủ thì Thời Mộ mơ hồ nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô ngáp một cái, bò dậy khỏi giường, kéo rèm cửa sổ, nhìn ra phía ngoài.

Ánh nắng rất rạng rỡ, hoa trong sân nở kiêu diễm, khóe mắt Thời Mộ hơi khép, liếc thấy bóng dáng thiếu niên đang vào cửa, khi cậu ta ngẩng đầu, trong nháy mắt, tất cả buồn ngủ hay tỉnh táo toàn bộ đều tan theo mây khói.

Phó Vân Thụy.

Em trai của Phó Vân Thâm... đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Toang rồi.

Thời Mộ cắn cắn môi, quên cả mang giày mà chạy xuống lầu dưới, tiếng bước chân của hai người ngoài cửa đang tới gần, cô mở tủ lạnh lấy ra một củ từ, lại lấy vài trái ớt, cầm dao gọt trái cây trên kệ, lại nhanh chóng chạy lên lầu.

Cửa đã mở ra, Phó Vân Thâm và Phó Vân Thụy một trước một sau đi vào.

“Tại sao em lại tới, không cần đi học piano hả?”

Phó Vân Thụy thay dép, giọng nói hòa nhã: “Em nói có sinh nhật bạn, mẹ đã đòi giờ học piano thành chiều nay.”

Về mặt Phó Vân Thâm thân nhiên: “Em không cần phải nói dối.”

Nụ cười của cậu không giảm: “Từ sau khi nghỉ đông, chúng ta đã không gặp lại, em tới thăm anh mình, đâu phải là chuyện gì phạm pháp.”

Liếc mắt nhìn quanh, thấy tủ giày có thêm một đôi giày thể thao màu trắng, số giày rất nhỏ, không giống của Phó Vân Thâm.

Phó Vân Thụy nhướn mày: “Có người đến à?”

“Ừ.” Phó Vân Thâm nhẹ giọng: “Bạn học.”

Nghe vậy, mắt Phó Vân Thụy sáng lên, cậu ta cười tươi như hoa: “Anh chịu kết bạn rồi à?”

“Không hẳn.” Phó Vân Thâm quay lưng lại, không muốn nhiều lời.

Phó Vân Thụy như không nghe thấy lời cậu, nói liên miên: “Sớm biết có bạn của anh, em đã mang theo chút quà, nhưng em có mua bánh kem, không biết bạn của anh có thích ăn không, ài, bạn của anh thích ăn gì? Một lát em sẽ làm món cậu ấy thích.”

Phó Vân Thâm cào cào mái tóc dày, cau mày không kiên nhẫn: “Sao anh biết, bọn anh không thân.”

Dưới lầu anh em trò chuyện với nhau, trên lầu Thời Mộ đóng chặt cửa phòng.

Cô đã thay xong quần áo, áo sơ mi rộng rãi thêm quần jeans bạc màu, hoàn toàn che giấu được bản thân, quả thật trông như một nam sinh gầy nhỏ.

Thời Mộ gọt vỏ củ từ, cắn răng liềm mạng, dùng vỏ củ từ hung hăng chà lung tung lên mặt và cổ, củ từ là loại thực vật có tính kiềm, nghe nói có một nửa số người sẽ dị ứng với vỏ củ từ và khoai tây, càng đừng nói da của Thời Mộ khá mỏng, mặc dù sẽ tạm thời hủy dung, nhưng còn đỡ hơn bị Phó Văn Thụy nhận ra.

Giờ phút này, trên mặt cô toàn bộ đều là dịch nhờn của củ từ, dần dần, Thời Mộ cảm thấy gương mặt ngưa ngưa, soi gương thử, làn da trắng nõn đã bắt đầu ửng hồng, nổi mẩn, so với củ từ thì bây giờ da mặt cô mặt càng giống vỏ củ từ hơn. Cô nuốt nước bọt, lại cẩn thận chà lên mí mắt hai cái, lập tức, mí mắt Thời Mộ sưng thành mắt một mí.

Cô để củ từ xuống, từ trong túi xách lấy ra một bịch thanh cay, thanh cay được mua lúc mới vừa tới trường học, mỗi ngày bận rộn nên chưa ăn hết, cuối cùng còn dư lại một túi. Thời Mộ mở bao thanh cay, ăn cùng với ớt.

Một hóp xuống bụng, thoải mái!

Hai cái xuống bụng, thật sự sướng khoái!

Ba ngụm xuống bụng, cổ họng bắt đầu nóng nóng.

Cứ nuốt thứ bốn, Thời Mộ bắt đầu lo lắng cho lỗ mũi của mình.

Mặt cô ngửa ngáy, bụng thì rất, cổ họng bị ột làm đau, Thời Mộ chảy nước mắt ăn xong miếng thanh cay cuối cùng, cầm ly nước uống ừng ực.

Chú ý tới những hành động này, hệ thống vốn bình tĩnh giờ đây không bình tĩnh nổi nữa: [Ký chủ, trong ngàn vạn điều công lược, an toàn là điều thứ nhất, cô đừng nghĩ quần.]

“Cậu thì biết cái gì!” Cô vừa cất tiếng đã bị âm thanh của mình làm kinh hãi, khàn vô cùng, gần như nghe không ra nguyên bản.

Hệ thống thờ dài: [Cô là ký chủ mà tôi thấy là liềm mạng nhất, tôi quyết định thưởng cho cô 500 điểm huyênh đê, coi như là phần thưởng tốt nhất rồi.]

Nhìn dáng điệu này có vẻ ăn thanh cay không tẹt đâu!

Thời Mộ xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt, rồi soi thử qua gương, tác dụng của vỏ củ từ bắt đầu phát huy, mặt còn sưng đỏ hơn hồi nãy, cho dù cô đứng ngay trước mặt Phó Văn Thụy, cậu ta cũng không nhận ra được.

Thời Mộ hài lòng gật đầu, thu dọn xong đóng cửa bốn dưới đất, dùng khăn giấy lau lung tung lên mặt, mang giày đi xuống.

Dưới lầu, Phó Văn Thụy đang lấy đồ ăn vừa mua được bỏ vào trong tủ lạnh, Phó Văn Thâm khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt thờ ơ.

“Nguyên liệu em mua cho anh không còn nữa, tự anh nấu sao?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Phó Văn Thâm nói: “Bạn học nấu cho, em không cần mua nhiều món ăn như vậy, ăn không hết cũng bị hư, lãng phí.”

“Chia ra hai ngày là đủ ăn.” Phó Văn Thụy kiểm tra đồ mua được: “Buổi trưa em hầm thịt bò cho anh, đúng rồi, bạn của anh có thể ăn cay không? Nếu không ăn được em sẽ không bỏ tiêu vào.”

Phó Văn Thâm sửa lời: “Cậu ta không phải bạn của anh.”

Vừa dứt lời, Thời Mộ đã xuất hiện trước mặt cậu, đúng lúc nghe được rất rõ ràng.

Phó Văn Thâm cảm thấy có người đang nhìn, quay đầu lại, khi thấy gương mặt Thời Mộ thì dưới chân cậu lao đảo, cả người đều không bình tĩnh nổi.

“Cậu...”

Thời Mộ lên tiếng: “Không biết sao mà bị mẩn cảm quá.”

“...”

Ánh mắt Phó Văn Thâm phức tạp, quen thì biết là dị ứng, không biết còn nghĩ là nam quý tử đầu chui ra, may là ban ngày, nếu nửa đêm canh ba, dù là cậu cũng sẽ bị hù dọa.

Thời Mộ nhìn về phía Phó Văn Thụy, thiếu niên vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, T-shirt trắng đơn giản, quần dài đen, tóc đen nhánh, ngũ quan âm áp như ngọc vẫn như lần đầu Thời Mộ gặp gỡ.

“Không sao, tôi không kén ăn.” Thời Mộ cười, cầm dưa và com vào miệng.

Phó Vân Thụy vẫn luôn quan sát cô, Thời Mộ chỉ sợ cậu ta nhận ra được điều gì, lúc dùng bữa chọn mấy món nguyên chủ không thích, sau khi nhìn vài lần, Phó Vân Thụy thu lại ánh mắt.

“Nhắc mới nhớ, dường như tôi từng thấy cậu rồi.”

Thời Mộ ghen miếng com ở cổ họng, ánh mắt sưng đỏ nhất thời tròn to.

Cậu ta nhìn cô: “Ồ khu thương mại, hình thể người đó rất giống cậu.”

Khu thương mại..

Chẳng lẽ là ngày hôm đó?

Thời Mộ nhú mày.

Phó Vân Thụy cười cười: “Có lẽ tôi nhìn lầm rồi, cậu đừng quan tâm.”

Sau đó không ai nói gì.

Ăn xong bữa trưa, Phó Vân Thụy phải đi, vừa nghe cậu muốn đi, Thời Mộ suýt nữa nhảy cẫng lên ghế vì vui sướng.

Ở cửa, đổi giày xong, Phó Vân Thụy quay đầu lại nhìn cậu: “Anh, ở trường anh phải chăm sóc tốt bản thân đó.”

Hai tay Phó Vân Thâm đút túi, lạnh lùng đứng đó, không nói một câu.

Cậu ta mím môi: “Em biết anh không thích em tới đây, nhưng mà... Nhưng mà thỉnh thoảng em cũng muốn biết được tin tức của anh, dù anh không muốn gặp em, vậy có thể gọi một cú điện thoại chứ.”

Phó Vân Thâm nói: “Điện thoại di động không thường ở bên người.”

Gì mà không thường ở bên người, rõ ràng là cậu trốn tránh.

Trong lòng Phó Vân Thụy hiểu rõ như ban ngày, cái gì cũng rõ.

Dù có đau lòng đi nữa, cậu cũng không để lộ ra mây mây, bởi vì cậu hiểu, trước mặt Phó Vân Thâm luôn gấp đầy khổ ải, sự đau lòng khổ sở của cậu không đáng nhắc tới.

“Em đi đây.”

“Em đi đường cẩn thận.”

Phó Vân Thụy gạt đầu, ánh mắt lại nhìn Thời Mộ: “Tính khí anh tôi hơi không tốt, cũng không biết chăm sóc bản thân, nếu gặp phải điều gì, nhờ cậu giúp một tay. Đúng rồi.”

Phó Vân Thụy lấy một mảnh giấy nhỏ đưa ra: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu anh ấy gặp phải chuyện gì, cậu có thể gọi cho tôi.”

Không chờ Thời Mộ nhận, một bàn tay có khớp xương rõ ràng đưa qua, vò nát tờ giấy thành một cục, vẻ mặt cậu mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh hơn băng: “Em không cần phải làm những thứ dư thừa này.”

Phó Vân Thụy sững sốt, ánh mắt nhiễm bị thương, cậu đeo cặp, im lặng rời khỏi biệt thự.

Nhìn bóng lưng đối phương, Thời Mộ thấy không đành lòng, không nhịn được nói: “Em cậu quan tâm cậu, cậu đừng hung dữ như vậy, trông thẳng nhóc kia cũng khổ sở lắm.”

Cậu xem thường: “Tôi có tay có chân, có ăn có uống, không bệnh nặng, trí lực cũng không có vấn đề gì, không cần người khác quan tâm.”

“Cậu ấy là em trai cậu.”

Phó Vân Thâm chột cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm: “Trừ tôi ra, ai cũng là người khác.”

Thời Mộ ngẩn ra, chậm chạp không lên tiếng.

Sao cô lại quên, người trước mắt là hung thủ liên hoàn giết người không chớp mắt trong tương lai, cho dù là hiện tại, cũng là thiếu niên trải qua tổn thương, xa cách với mọi người. Cho dù đã giải trừ con ác mộng thường niên của cậu, nhưng tổn thương vẫn mãi mãi còn lại ở sâu trong đáy lòng.

“Xin lỗi...” Cô cúi đầu. “Tôi nói quá nhiều rồi, sau này tôi sẽ không nhiều lời nữa.”

Phó Vân Thâm nhìn cô, môi nhẹ nhàng nhấp máy, sau đó giọng nói lạnh lạnh chợt nhẹ nhàng không ít: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Bệnh viện?”

Ánh mắt cô ngốc trệ: “Hà?”

“Khám mắt.”

“...”

Thời Mộ không khỏi đưa tay sờ thử, sau khi ăn trưa xong, dị ứng trên mặt dường như nghiêm trọng hơn, mới vừa rồi không cảm thấy, giờ phản ứng kịp, mới cảm thấy trên mặt đau rát. Phó Vân Thâm đã rời đi, không đáng cho cô phải tiếp tục hành hạ mình nữa, lập tức thu dọn đồ đạc, cùng Phó Vân Thâm vội vã đi tới bệnh viện da liễu.

Chủ nhật, bệnh viện cũng đầy ắp cả người, nhìn thấy cả một hàng dài thế này, lại nghĩ đến Phó Vân Thâm có tật không thích gặp người, Thời Mộ nhú mày, nhỏ giọng nói: “Phó Vân Thâm, nếu không cậu về trước đi, có thể sẽ rất lâu.”

Cậu không lên tiếng, dẫn Thời Mộ đi lấy số, trả tiền, từng bước đi theo trình tự.

Chờ thật lâu sau cuối cùng đến phiên Thời Mộ, mặt của cô trông nghiêm trọng nhưng thật ra tương đối dễ trị, viết vào vài loại thuốc bác sĩ lại dặn dò đôi câu, sau đó hai người ra khỏi bệnh viện.

“Khi về tôi sẽ trả tiền cho cậu.” Tiền đăng ký và kiểm tra vừa rồi đều do Phó Vân Thâm chi trả, hóa đơn cũng ở chỗ cậu, Thời Mộ không biết tốn bao nhiêu tiền.

“Không cần, cậu mời tôi uống nước là được rồi.”

“... Ồm” Quả thật, Phó Vân Thâm không giống kẻ thiếu tiền, trả tiền lại cho cậu giống như là xem thường cậu.

Thời Mộ nhìn xung quanh, liếc thấy ở đối diện có một quán nước giải khát khang trang, cô kéo tay áo Phó Vân Thâm: “Chúng ta qua bên kia đi.”

Quán kia nằm gần góc đường, đoán chừng sẽ không có ai vào.

Cậu vuốt cằm, không dị nghị mà đuôi theo bước chân của Thời Mộ.

Như Thời Mộ suy đoán, quán này khá vắng vẻ, nhân viên ở quầy trong lúc rảnh rỗi đang lướt điện thoại di động, nghe tiếng chuông gió trên cửa vang lên, bấy giờ mới ngẩng đầu lên.

“Xin chào, hai người muốn dùng gì?”

Thời Mộ nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Cậu uống gì?”

Cậu lướt nhìn các món có màu sắc rực rỡ trên kệ, thuận miệng nói: “Nước chanh.”

“Vậy cho tôi một ly nước chanh, một cây kem.”

Cầm đồ đã gọi, hai người sóng vai rời đi.

Nước chanh trên tay Phó Vân Thâm đã được uống không còn bao nhiêu, người qua kẻ lại, cô len lén nhìn mặt Phó Vân Thâm, đôi mắt đối phương hơi hột, tỏ vẻ không tranh quyền thế.

Thời Mộ không khỏi nhạo báng: “Phó Vân Thâm, chúng ta giống đang hẹn hò nhỉ?”

Cậu lười biếng nhìn cô, nói: “Vậy lát nữa, cậu có cần hôn tôi không?”

“...” Thằng nhóc này còn biết nói giỡn?

Thời Mộ cười hai tiếng: “Được thôi, nếu cậu không chê gớm, chúng ta có thể hôn lười theo kiểu chuẩn.”

Phó Vân Thâm cười trầm thấp, lười nói với cô.

Sau khi vào khu mua sắm, người càng nhiều hơn, sợ bị đám người chen chúc, hai người cố ý đi nép vào góc hoặc khúc rẽ, vài ba nữ sinh cười cười nói nói đi tới, Thời Mộ cố ý nhanh chóng tránh qua, nhưng vẫn bị một cô gái trong đó đụng phải. Trên tay chênh vênh, kem đựng trứng bả vai đối phương, rơi xuống tạo thành một vết bẩn nho nhỏ.

Thời Mộ cảm thấy hơi đáng tiếc, không ăn được nữa rồi.

“Tôi nói này, cậu có mắt không đây!”

Ba người cản đường Thời Mộ, cô ngẩn ra, đưa mắt nhìn, lập tức kinh ngạc.

Thiếu nữ được hai nữ sinh che chắn mặc chiếc đầm hoa màu trắng, tóc mềm mại xõa ra, da hơi đen, nhưng ngũ quan không xấu, cũng xem như hoạt bát đáng yêu.

Đây không phải là đứa em gái tiện nghi của cô đây sao?

Thời Dung chỉ vào bà vai: “Cậu dám làm dơ đồ của tôi? Không phải cậu cố ý đây chứ!”

“Đừng đây, cậu có biết đầm này của Dung Dung đắt bao nhiêu không?” Ba người vênh vác trách móc Thời Mộ nặng nề, lại thấy mí mắt cô sưng đỏ, mặt nổi toàn đậu, ánh mắt càng thêm chán ghét.

“Cậu cố ý quấy rối tình dục Dung Dung hả?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“... ???”

Giả, quấy rối tình dục?

Thời Mộ đàn mặt, người đi đường hai bên nghe thấy cũng dừng bước lại, nhìn qua bên này.

So sánh, Thời Dung xinh đẹp đáng yêu, quần áo đẹp đẽ, Thời Mộ mặt mũi “xấu xí” như là một tên biến thái chết tiệt.

Nhất thời, người đi đường nhìn cô ta đầy ân cần: “Cô bạn này, em làm sao vậy?”

Không đợi Thời Dung nói chuyện, chị em hai bên đã nổi giận dưng dưng nói: “Cậu ta ức hiếp người khác, cố ý đụng Dung Dung của bọn tôi, quấy rối cậu ấy!”

Thời Dung vốn còn có chút chột dạ, nhưng nhìn thấy một nhóm người đang đứng về phía cô ta, nên chút chột dạ đó nhanh chóng biến mất tăm, cô ta ngẩng thẳng cổ, gật đầu: “Cậu ta còn làm dơ đồ của tôi, đầm này của tôi rất đắt.”

Ở cái tuổi này, các cô bé xinh đẹp thường thích trở thành tâm điểm của mọi người, cảm thấy ngày càng có nhiều ánh mắt đồng tình và lời lẽ an ủi, trong lòng Thời Dung có vài phần đắc ý.

“Ài, cậu nhóc, là cậu không đúng, mau xin lỗi người ta đi.”

“Còn nhỏ tuổi không lo học hành, chỉ biết học người ta quấy rối tình dục thôi.”

“...”

Vòng vây từ từ gia tăng, nghe mấy tiếng nói nhỏ đứt quãng kia, ánh mắt Thời Mộ từ từ lạnh nhạt, mỉm cười: “Em gái à, em có bạn trai chưa?”

Bị ột làm khăn cổ họng nên giọng nói hơi trầm thấp từ tính, không khó nghe ngược lại rất mê hoặc, hoàn toàn khác với vẻ hũy dung do bị dị ứng của cô.

Là kẻ cuồng giọng nói hay, Thời Dung bắt chọt sừng sốt.

Cô ta lắc đầu.

Hai cô bạn chị em bên cạnh lên tiếng: “Cậu không xin lỗi mà hỏi mấy thứ này làm gì? Tôi cho cậu biết, cậu nên ngoan ngoãn đền tiền rồi xin lỗi, đừng hòng cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Thời Mộ mỉm cười càng sâu, đưa tay ôm lấy cánh tay Phó Vân Thâm: “Tôi cho cô biết, cô không có bạn trai, nhưng tôi có, cứ có thể ăn lung tung nhưng không thể nói loạn, mới vừa rồi cô cố ý đụng vào tôi, là cô quấy rối tôi, nói như cô vậy, bạn trai tôi sẽ hiểu lắm, làm sao đây hả?”

?

Thời Dung ngẩn ra.

Người đi đường càng ngẩn tò te.

Phó Vân Thâm cũng hơi hơi ngẩn ngơ, sau đó tiếp tục im lặng.

Rốt cuộc, có người chú ý tới Phó Văn Thâm vốn vẫn luôn im lặng như thóc.

Thân hình thiếu niên thon dài, quần jeans màu đen tôn lên đôi chân thẳng tắp, nhìn lên thì thấy mặt mày miệng mũi còn tinh xảo hơn người mẫu trong áp phích. Cậu không nói một lời, toàn thân lạnh lùng, hướng nội nhưng lại có tác dụng uy hiếp. Ở tuổi này, đứa trẻ nào có khí thế được như Phó Văn Thâm, trong nháy mắt ai nấy đều khiếp sợ.

Cậu híp mắt, ánh mắt nguy hiểm: “Bộ này bao nhiêu tiền.”

Thời Dung cảm thấy áp lực trên người thiếu niên, cả kinh liên tiếp lui về phía sau, ngờ ngác nói: “Một... Một vạn năm.”

“Ừ.” Phó Văn Thâm sờ cằm “Tôi ra giá gấp mười lần, mua bộ này của cô.”

Cậu cong môi: “Cô dám coi không?”

Cậu vừa dứt lời, sắc mặt Thời Dung trắng xanh.

Hai cô gái còn lại lập tức tức giận, đang muốn mở miệng phản bác, lại thấy ánh mắt âm u, không có một chút tình cảm nào của Phó Văn Thâm, tàn nhẫn u tối trông như loài sói đói.

Các cô ngượng ngừng cầm miệng, kéo tay áo Thời Dung: “Dung Dung, chúng ta, chúng ta đi thôi.”

Bên cạnh đều là người, đã có không ít kẻ hoài nghi chuyện này, nếu làm lớn chuyện, người mất mặt chính là các cô.

Thời Dung đỏ mặt gật đầu, vòng qua bọn họ chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã.”

Phía sau, tiếng nói lạnh lùng của Phó Văn Thâm như bùa đòi mạng.

“Hai người còn muốn thế nào?!”

Phó Văn Thâm chỉ vào Thời Mộ: “Xin lỗi cậu ấy.”

Mất Thời Dung càng hồng hơn, nhưng bây giờ không dám phản kháng Phó Văn Thâm, cậu từng giết người, thân đã dính máu, kiểu như Thời Dung chỉ dám làm mình làm nấy ở nhà, hoàn toàn không dám chọc vào cậu.

Môi cô ngo nguẩy, nhẹ nhàng thốt lên ba từ: “Rất xin lỗi..”

Phó Văn Thâm rũ mắt, móc ví lấy ra năm tờ tiền đỏ thắm, cậu đưa qua: “Đủ cho cô giặt sạch đồ rồi, lần sau đi đường nên biết nhìn, đụng vào người thì có thể xin lỗi, nếu đụng phải những thứ khác...”

Cậu cười lạnh: “Phải trả bằng mạng của cô đấy.”

Sắc mặt Thời Dung tái nhợt, đầu dám lấy tiền, kéo hai cô bạn thân chặt vật chạy xa.

Người đi đường thấy không còn gì để xem, lập tức giải tán.

Thời Mộ gãi gãi đầu, vút cây kem vào thùng rác ven đường.

Cả đường cô đều im lặng, đến nhà Phó Văn Thâm thì cuối cùng cô không kiềm chế được hỏi: “Cậu không tức giận chứ?”

“Tôi tức cái gì.” Cậu nói.

Thời Mộ lấp bắp nói: “Thì là...”

“Bạn trai?” Đáy mắt cậu có chút ranh mãnh.

Thời Mộ á khẩu, cố ý tránh tầm mắt cậu.

“Buổi tối tôi muốn ăn lẩu.”

Cậu đột nhiên chuyển đề tài.

Thời Mộ thờ phào nhẹ nhõm: “Trong nhà không có nguyên liệu, tôi ra ngoài mua.”

“Vị tiền trên bàn ngay cửa, tự cậu lấy đi.”

“Không cần, tôi mời.” Hai ngày đều ở nhà cậu, tiền thuốc gì đấy đều là cậu chi, chuyện của Thời Dung cũng tạo cho cậu phiền toái không nhỏ, Thời Mộ

đầu còn có ý bất người ta bỏ tiền mua đồ về nấu lẩu.

Cô mặc quần áo đổi giày, cất bước đến siêu thị ngoài khu nhà mua thức ăn.

Hai người ăn không được bao nhiêu nên mua rất nhanh, sau đó Thời Mộ xách túi trở về.

Ánh sáng ban ngày đã sắp bị hoàng hôn nuốt chửng, tiếng bước chân dao động trên con đường trống vắng không người, bước chân Thời Mộ nhẹ nhàng, đi ngang qua nhà họ Thời, cô nhìn thẳng, tương đương bên trong đều là người xa lạ.

Nhưng vào lúc này, một đôi tay từ phía sau giơ ra, mạnh mẽ kéo cô vào một góc tường.

Thời Mộ tròn to mắt, giơ tay lên muốn đập vào đầu đối phương, cô nhận ra được bàn tay kia giữ chặt cô, thân thể ép sát, Thời Mộ bị đè vào bức tường cứng ngắt lạnh như băng phía sau.

Cô ngẩng đầu, mượn ánh đèn đường màu quýt để thấy rõ mặt đối phương.

Người trước mặt có gương mặt tương tự cô, chẳng qua là đôi mắt vô cùng lạnh nhạt, cậu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

Thời Mộ run lên, chậm chạp không nói.

Nhìn chằm chằm gương mặt đó mấy giây, Thời Lê cả cười: “Quả nhiên là em.”

“...?”

Vậy, vậy mà cũng có thể nhận ra.

Thời Mộ vô cùng khiếp sợ.

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, Thời Lê cười cợt: “Dù em có hóa thành tro, chôn dưới đất, anh cũng có thể nhận ra.”

“Anh anh anh anh... Anh buông tôi ra trước.”

Thời Lê không nghe theo, ngược lại nắm chặt hơn.

“Em đã đi đâu?” Cậu chất vấn.

Nếu cậu không thả, Thời Mộ cũng lười phí sức giãy giụa, quay đầu nói: “Bị ba mẹ anh đuổi khỏi nhà.”

Đôi mắt Thời Lê tối sầm: “Ba mẹ nói em tự bỏ đi.”

Thời Mộ cười lạnh: “Là họ ép tự tôi đi, tôi chủ động rời đi, vướng phải tai tiếng không biết nghe lời, bọn họ thoát khỏi tai tình, lại không ai trách tội, cũng chiếm hết toàn bộ tiếng thơm.

Thời Lê, hai chúng ta sinh đôi không sai, nhưng anh và tôi một người trên trời một kẻ dưới đất, dù anh nhận ra tôi thì sao? Tôi còn có thể gọi anh một tiếng anh hai à? Dù tôi có gọi đi nữa.” Ánh mắt cô giễu cợt: “Anh dám nhận sao?”

Đôi môi Thời Lê run rẩy, lực trên tay dần dần nói lỏng.

Thời Mộ nhân cơ hội hất cậu ra, cúi đầu sửa sang lại quần áo: “Về sau thấy tôi thì anh giả đồ như không thấy đi, anh là thiên chi kiều tử, là hi vọng của ba mẹ anh, tôi chính là một tà tinh mang cổ, gieo họa, chúng ta một người trên trời một kẻ dưới đất, tôi không muốn dính dáng đến mấy người, anh cũng đừng chủ động tới chọc tôi, hiểu không?”

Thời Lê mím môi, lại chắn trước mặt Thời Mộ, cúi đầu đưa mắt nhìn một hồi: “Em ăn mặc kiểu quý quái gì thế này?”

Thời Mộ ghen hờn, không nhịn được đáp trả: “Con mẹ nó anh quản tôi à!”

“Số di động của em đổi rồi phải không, cho anh.”

“Biến, tại sao phải cho anh.”

Thời Lê cong môi: “Nếu em không cho anh, bây giờ anh sẽ nói chuyện của em và cậu nam sinh kia ra.”

“...”

Thằng ranh này dám uy hiếp cô?

Về mặt Thời Mộ vận vẹo: “Nói, anh có bản lĩnh thì cứ nói, khi còn nhỏ anh coi trường lời mông tôi còn giữ trong điện thoại đây này, nếu anh không sợ tôi dán lên trường của anh thì cứ nói.”

Nếu cậu nói mềm, cô có thể sẽ suy tính một chút, thế mà cứ học người khác uy hiếp.

Xi! Thời Mộ cô ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Quả nhiên sắc mặt Thời Lê biến đổi, không giấu nổi tức giận, trông như cá nóc.

Cậu vuốt mặt, chia tay về phía Thời Mộ: “Em còn thiếu anh 250, trả đây.”

???

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Không phải anh nói không cần sao?”

Cậu hất cằm: “Bây giờ anh lại cần.”

Thời Mộ hung hăng trợn mắt nhìn cậu, bắt đầu móc tiền từ trong túi ra, đầu tiên là tờ mười đồng, sau đó là năm đồng, cuối cùng... Một đồng xu, phía trên còn dính một miếng rau, không biết nhà nào dùng nó gói sủi cảo.

Thời Mộ lúng túng, học phí của trường trung học liên kết Anh Nam tốn của cô hơn phân nửa số tiền, mấy thứ linh tinh tốn thêm một phần nhỏ, đi quán bar lại tốn một phần, tính toán thử... Cô sắp hết gạo sạch đạn rồi.

“Cái đó... về nhà rồi tôi trả anh được không?” Thời Mộ hơi buông thõng vai, đầu còn vẻ phách lối như trước.

“Được.” Thời Lê gật đầu, lấy điện thoại di động ra: “Thêm wechat, trả anh theo kỳ.”

“...”

Thằng ranh này thật là không biết xấu hổ!! Còn đáng ghét hơn con nhỏ em kia!!

Thời Mộ rối rắm cộng thêm giận dữ, đang muốn rời đi, sau lưng lại vang lên tiếng của cậu: “Thời Dung báo hôm nay bị một người mặc áo T-shirt trắng mặt đỏ chết tiết ức hiếp, là em nhỉ?”

“...”

Cậu cười nhạo: “Anh không có ý gì, nhưng em phải chú ý một chút, ngoài ra.” Cậu liếc mắt túi trên tay Thời Mộ, “Trên mặt nổi mẩn thì đừng ăn lẩu.”

Mí mắt Thời Mộ nhảy dựng: “Con mẹ nó anh từ Đôn Hoàng [1] tới sao?”

Thời Lê: “?”

Thời Mộ: “Về chuyện [1].”

[1] Đôn Hoàng: là nơi nổi tiếng với Hang động Đôn Hoàng và Tranh tường Đôn Hoàng. Ở đây Thời Mộ trả lời là “壁画多” có nghĩa nhiều tranh quá (Đôn Hoàng có nhiều tranh), ý muốn nói là anh này quá nhiều chuyện.

Hừ lạnh, Thời Mộ nện bước bực mình rời khỏi tầm mắt cậu.

Sau khi xách theo túi lẩu về đến nhà, chờ thật lâu Phó Vân Thâm đã sớm không nhận được, giọng nói không vui: “Thằng con trai vừa rồi tán dóc với cậu là ai đấy hả?”

Ai..

Ai???

Tác giả có lời muốn nói: Thời Mộ: Cuộc sống của tôi mỗi ngày đều như hồ lửa, tôi thừa nhận ở tuổi này không nên có áp lực _ (: 3” ∠)_.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ánh mắt Thời Mộ hơi rời rạc, cuối cùng nói: “Hỏi đường.”

Cậu híp mắt: “Hỏi đường?”

Thời Mộ giả vờ bình tĩnh: “Nếu không thì sao, cậu nghĩ tôi có người thân ở đây à?”

Phó Vân Thâm quan sát cô một vòng, Thời Mộ vừa nhìn chính là một thằng học trò nghèo rớt mồng tơi, đúng là không giống như có người thân giàu có, sau khi ừ một tiếng, cậu lại tiếp tục chống cằm xem TV.

Thấy cậu không hỏi tới, cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm, xách đồ vào nhà bếp chuẩn bị cho bữa ăn tối hôm nay. Nguyên liệu lẩu Thời Mộ mua là nước dùng, một túi đồ cay, chuẩn bị nấu lẩu không mất bao nhiêu thời gian, rửa rau xong, chuẩn bị chén đũa, ngồi ở bàn chờ nước sôi là xong.

Phó Vân Thâm vẫn giương mắt nhìn chăm chăm cái nồi lẩu đang sôi ùng ục, đôi mắt tròn to trông hơi ngốc, hoàn toàn không có vẻ tàn bạo như lúc trước.

Nhìn vẻ mặt đầy tò mò kia, Thời Mộ cười, trêu ghẹo nói: “Có phải cậu chưa từng ăn lẩu không?”

Phó Vân Thâm lắc đầu: “Chưa từng ăn.”

Cô vốn chỉ thuận miệng hỏi giỡn, không ngờ Phó Vân Thâm thành thật trả lời như vậy, nhất thời có chút khó tin. Nghĩ lại, cũng không có gì bất ngờ. Năm tuổi, Phó Vân Thâm xa mẹ đẻ, sau đó không lâu lại bị mẹ kế ngược đãi, sau lần đó cậu cũng sống một mình, làm sao có cơ hội ăn lẩu.

Ánh mắt cô nhìn cậu hơi biến đổi, ngay cả giọng nói cũng êm ái hơn: “Hôm nào gọi cả cháu lớn, nhiều người ăn náo nhiệt.”

“Cháu lớn?”

“Chu Thực đấy, gọi cháu lớn cho thân thiết.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Sau khi Phó Vân Thâm mặc niệm cái tên đó hai lần, mỉm cười. Tính tình ngốc nghếch của Chu Thực này giống như con trai ngốc của chủ nhà, gọi cháu lớn tương đối thích hợp.

Hai người không lên tiếng, yên lặng ăn lẩu nóng, cậu ăn một cách ung dung, như công tử quý tộc, đầy ưu nhã. Thật ra thì Phó Vân Thâm không giỏi ăn cay, trong chốc lát trán đỏ mồ hôi như mưa, cả khuôn mặt đỏ bừng. Độ nóng của lẩu không ngừng tăng cao, theo đó căn nhà này cũng nóng hổi.

Này có thể là lần đầu tiên Phó Vân Thâm cảm nhận được sự ấm áp của một bữa ăn tối.

“Cậu thiếu tiền?”

“Ừ.” Thời Mộ gật đầu. “Vốn muốn tuần này đi tìm việc làm, nhưng với gương mặt này của tôi có lẽ sẽ không tìm được, chỉ có thể đợi thêm một tuần nữa.”

Phó Vân Thâm để đũa xuống, một tay chống cằm, lông mi cậu rung rung, giọng nói vững vàng: “Cậu có muốn tới làm đầu bếp cho tôi không?”

Thời Mộ tròn to mắt.

Ngón tay thon dài của cậu khẽ gõ mặt bàn: “Một tháng hai vạn, đủ chưa.”

Thời Mộ: “...”

Thời Mộ: “Anh hai, cậu đang vội vàng đốt tiền đấy à?”

Một tháng, hai phần ba thời gian đều ở trường học, ở nhà quá lăm chỉ có một ngày rười, một ngày rười nhiều nhất là năm bữa, năm bữa, trả hai vạn? Nếu người khác biết, còn tưởng rằng là tên lỗ năng nào muốn đốt tiền chơi đấy.

“Ồm...” Về mặt cậu lười nhác: “Một vạn chín.”

“... Có gì khác nhau sao?”

Thời Mộ bày tỏ không hiểu lắm thể giới của người có tiền.

“Vây, giảm 1000.”

“...”

Thời Mộ thờ dài: “Tôi chuẩn bị đi ăn quý... A không, bắt quý cho người khác để kiếm tiền, cậu có muốn hợp tác với tôi không, kiếm được tiền chúng ta chia hai tám, tôi tám cậu hai.”

Cậu rũ mày, vẻ mặt không mừng không giận.

Thời Mộ nghiêng người: “Vậy năm năm?”

Thành thật mà nói cô rất cần năng lực của Phó Vân Thâm, bây giờ cô chỉ là gà mờ, gặp quý hồn có năng lực yếu còn dễ nói, cứ bắt rồi ăn là xong chuyện, nếu gặp phải quý hồn lợi hại, đoán chắc mình sẽ bị ăn đến không còn manh giáp.

Thời Mộ rất biết tự lượng sức, dù có nghĩ tới cách kiếm tiền, cũng không dám tùy tiện thực hành.

“Tôi không ham tiền của cậu, cậu thấy tôi giống đang thiếu tiền sao?”

“Vậy cậu muốn cái gì?”

“Nấu ăn cho tôi.”

Cả gương mặt nhỏ của Thời Mộ vận vẹo, hóa ra đại lão suy nghĩ nửa ngày, chính là sợ không ai nấu ăn cho cậu?

“Được, tôi nấu cho cậu.”

“Ừ.” Phó Vân Thâm gật đầu. “Vậy lần sau cậu mang quần áo tới đi, ở đây thuận tiện hơn.”

Vốn không muốn có quá nhiều dính dáng đối với cái nhà kia nhưng cuối cùng Thời Mộ vẫn bắt đắc dĩ đồng ý.

Thu dọn xong, hai người trở về phòng của mình.

Sau khi tiêu hết bữa tối, Thời Mộ tập aerobics một tiếng, tắm xong ra ngoài, điện thoại di động trên bàn rung lên.

[Thời Lê: Chuyển cho cậu 50000.]

[Thời Mộ: ???]

[Thời Lê: Chuyển nhầm.]

[Thời Mộ: ... Vậy tôi chuyển trả lại cho anh.]

[Thời Lê: Em thấy anh giống đang thiếu năm mươi ngàn này sao?]

Lời này sao nghe có chút quen tai.

[Thời Lê: Bây giờ em có thể trả anh 250 rồi.]

Thời Mộ không hiểu cậu ta muốn làm gì, nhưng không ngốc, nhìn ra Thời Lê cố ý đưa tiền, cô không vạch trần, thuận theo chuyển lại 250.

Nhận tiền xong, Thời Lê lại nhắn: [Bây giờ em đang ở đâu?]

[Thời Mộ: Anh quản tôi.]

[Thời Lê: Ai thêm quản em.]

Thời Mộ bĩu môi, lại chuyển tiền trả lại cho cậu ta.

Tắt wechat, Thời Mộ đăng ký vào một diễn đàn nổi tiếng trong nước, tùy tiện đặt một ID, sau đó đăng bài.

[Tiểu đạo sĩ gọi cảm: Tiểu đạo sĩ online trực tuyến, cách thức liên lạc qua wechat: 3008825, giá tiền ưu đãi, mại dâm mại dâm!]

——? Bọn bịp bọn giang hồ từ đâu tới?

—— Tiểu đạo sĩ tiểu đạo sĩ, xin hỏi ngài từ Thuận dương cung ra sao?

——@nhân viên quản lý, có lừa đảo, mau xóa bài.

—— Đây là niên đại nào rồi, còn dùng chiêu này lừa gạt người ta.

—— Không có quý, nhưng thiếu một người hầu là tiểu đạo sĩ gọi cảm, chịu hèn không.

“...”

Khó chịu, xem ra không có ai tin tưởng cô, cuối cùng còn xuất hiện mấy người kỳ quái nữa.

Thời Mộ gãi gãi quai hàm, tắt trang web.

Cả đêm không mộng寐.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Đánh một giấc thật dài, đến khi mở mắt ra đã tầm chín giờ, vừa nghĩ tới hôm nay phải đến trường sớm, cô vội vàng thức dậy, luống cuống tay chân tìm ốt già đeo vào.

“Dậy đi.”

Ngoài cửa, tiếng gõ cửa vang lên.

Thời Mộ hoảng hồn, tay run lên, không cẩn thận ấn vào nút điều chỉnh, thứ trong quần lập tức dựng thẳng lên, cô kinh ngạc, cùng lúc đó, cửa bị đẩy ra.

Đứng ngoài cửa, Phó Vân Thâm bình tĩnh nhìn Thời Mộ trên giường quần áo xóc xếch, giữa hai chân đội lên như một túp lều, cậu hiển nhiên không kiểm soát được vẻ mặt, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Sau khoảng khắc luống cuống, Thời Mộ nhanh chóng hoàn hồn, vẻ mặt cô ửng hồng, bình tĩnh nói: “Nhìn cái gì, chưa từng thấy có người sáng sớm đã dựng thẳng hả.”

Sau khi miệng lảm bảm hai tiếng, bình tĩnh đưa lưng về phía Phó Vân Thâm mặc quần, thuận tiện mượn cơ hội này điều chỉnh lại vị trí của ốt già.

Phó Vân Thâm giật mình, phì cười: “Nhỏ xiu.”

Đùa cợt xong, cậu xoay người ra khỏi phòng.

Thời Mộ cảm thấy mình bị khiêu khích, có tin không, ngày mai cô sẽ đổi lại size XXL! Lớn đến mức khiến Phó Vân Thâm phải gọi ba!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Đoán chừng là muốn biểu hiện tốt một phen, đến khi Thời Mộ và Phó Vân Thâm đến trường thì Chu Thực đã đến, hơn nữa còn quét dọn sạch sẽ phòng ký túc.

Thấy hai người vừa đi vào, cậu như hiện vật quý bu lại: “Hai người tới rồi hả, tôi có mang theo khô bò cho cả hai nè, để lên giường hai người rồi, đứng rồi, còn có vài cuốn sách, cất đi, đừng để lúc kiểm tra phòng bị phát hiện.”

Ánh mắt Thời Mộ chuyển qua Chu Thực, trên giường hai người có một cái túi màu đen, trong túi là đủ loại đồ ăn, mấy quyển sách được bao bì nằm ở phía dưới. Cô cầm lên xem thử, trên đó viết “tư tưởng chủ nghĩa của Các Mác”, lật trang đầu tiên “Cùng cô em ngực lớn nóng bỏng kích tình trong mật thất”.

Thời Mộ đến chỗ Phó Vân Thâm.

“Bị tiểu đệ đè thì phải làm sao?!”

Thời Mộ: “...”

Thời Mộ cười ý vị thâm trường: “Sách cậu tặng thật không tệ.”

Chu Thực cười há há: “Mộ ca, cậu thích là tốt rồi, Thâm ca thích không? Tôi trộm mấy quyển cậu thích này từ chỗ chị tôi đấy, chị ấy thích nhất loại này, nói là tiểu đệ và đại ca yêu hận tình cừ, Thâm ca đừng hiểu lầm, tôi chắc chắn sẽ không đè cậu đâu.”

Vừa dứt lời, Phó Vân Thâm lấy quyển sách vỗ vào mặt cậu, giữ chặt lấy cậu hung hăng đá vào mông hai cái. Chu Thực kêu đau oai oái, nói vài tiếng xin lỗi thì Phó Vân Thâm mới buông cậu ra.

Phó Vân Thâm hừ lạnh sửa sang lại quần áo hơi xốc xếch: “Còn dám đưa thứ này, tôi sẽ giết cậu.”

Bả vai Chu Thực run lên, túi thân trốn sau lưng Thời Mộ.

Cháu lớn bị dọa không nhẹ, Thời Mộ không đành lòng, nói: “Cháu lớn cũng vì muốn tốt cho cậu thôi, cậu hung dữ vậy làm gì?”

Phó Vân Thâm cười lạnh, cầm quyển sách kia lên: “Cái này tặng cậu?”

“Không được không được, cho cậu cho cậu.”

Cậu hừ nhẹ, nghiêng đầu đi thu dọn đồng xốc xếch trên giường, không nói năng gì với hai người kia nữa.

Nửa ngày sau, mặt trời lên cao, ba người đều không muốn đi ra ngoài ăn trưa, trùng hợp Chu Thực mang về mấy gói mì tôm, thích hợp ăn kèm với cái ngâm.

Chu Thực húp lấy húp để mì nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Thời Mộ, yên lặng hồi lâu, cậu phụt mì ra ngoài, vẻ mặt khiếp sợ: “Khi thật, Mộ ca mặt cậu bị sao thế?!”

Tay cầm đũa của Thời Mộ khựng lại: “Cái này đã lâu rồi, giờ cậu mới phát hiện ra sao?”

Trái đất cũng sắp quay hết một vòng rồi.

“Khốn kiếp, có phải có người đã đánh cậu không?” Chu Thực đưa tay chọt vào mặt cô, sau khi uống thuốc rồi nghỉ ngơi một ngày, mặt Thời Mộ đã không còn nghiêm trọng như ngày đầu tiên, nhưng nhìn gần vẫn khá đáng sợ, vết mẩn đỏ chằng chịt khiến Chu Thực nổi cả da gà.

Nhưng mà...

“Mộ ca, mặt cậu mềm ghê.”

Cậu lướt mắt xuống, không nhìn được véo ngón tay Thời Mộ: “Tay cậu sao cũng mềm vậy, như bột mì đã nhào ấy.”

Phó Vân Thâm híp mắt lại, vẻ mặt từ từ nguy hiểm. Chu Thực không hề phát hiện, yêu thích tiếp tục xoa ngón tay của Thời Mộ.

Lạch cạch.

Phó Vân Thâm lấy nửa nhựa đâm thẳng vào tay phải của Chu Thực, Chu Thực hét ầm lên, che bàn tay phải bị thương tay tức giận nhìn chăm chăm Phó Vân Thâm: “Điện à?”

Cậu nói: “Đàn ông con trai lòi lòi kéo kéo còn ra thể thống gì.”

Thời Mộ phớt lờ khoát khoát tay: “Mọi người đều là con trai, không sao cả.”

Cô cảm thấy con trai kẻ vai bá cổ, vui đùa nhón nháo một chút rất bình thường, nếu cố ý kiêng dè, ra vẻ kiêu cách sẽ khiến người ta hoài nghi.

Vừa dứt lời, sắc mặt Phó Vân Thâm tựa như trời tháng tư, trong nháy mắt mây vần gió vũ, cậu đứng bật dậy, cầm tô mì không đi rửa tay, đóng cửa phòng vệ sinh cái rầm.

“Điện thật hả?” Chu Thực khó hiểu: “Cậu ấy đang trong giai đoạn dậy thì à?”

Thời Mộ vừa ăn vừa lướt điện thoại di động: “Cậu đừng chọc cậu ta, không chừng cậu ta lại đánh cậu đấy.”

Chu Thực cười hì hì, đầu cọ trên vai cô: “Vẫn là Mộ ca tốt với tôi, sau này tôi sẽ theo Mộ ca.”

Hình ảnh này vừa khéo bị Phó Vân Thâm thấy, thiếu niên cau mày, thấp giọng nói câu ghê tởm.

Thời Mộ liếc cậu, đưa tay đẩy Chu Thực ra: “Cậu cách xa tôi một chút, chơi gay [1] à.”

[1] Nguyên văn “gay 里 gay 气”: Có thể hiểu theo nghĩa đen là một mô tả mạnh mẽ về tính khí, ăn mặc, hành động và các hiện tượng khác của các chàng trai tiết lộ tính cách trái ngược với trai thẳng.

Chuyện nào ra chuyện đó, Chu Thực cũng biết chừng mực, dọn dẹp sạch sẽ đồ thừa trên bàn, sau đó mở máy tính bảng chơi game.

Ngày xuân nắng ấm, buổi trưa ấm áp.

Không khí phòng túc xá rất tốt, Thời Mộ đang chuẩn bị ra ngoài chạy hai vòng thuận tiện tắm nắng thì điện thoại di động vang lên, wechat nhắc nhở có

người thêm bạn tốt. Kể từ khi gửi lời mời trên diễn đàn, mỗi ngày đều có không ít người thêm, nhưng đều không phải với mục đích đàng hoàng, không phải là S tìm M nò, thì là ra mặt mua chơi gái, dù sao không có một ai, không có một người nào tìm cô ăn quý, à không, bắt quý.

Lần này có lẽ cũng không ngoại lệ.

Thời Mộ không thèm quan tâm, đang chuẩn bị từ chối.

[Tin nhắn xác minh: Tiểu đạo sĩ gọi cảm, ông thật có thể bắt quý sao?]

... Há? ? ?

Thật sự tìm cô làm chuyện đàng hoàng?

Ánh mắt Thời Mộ sáng lên, nhanh chóng đồng ý.

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Tiểu đạo sĩ gọi cảm, ông thật sự gọi cảm à?]

[Tiểu đạo sĩ gọi cảm: ...]

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: À không, ông thật có thể bắt quý ư?]

[Tiểu đạo sĩ gọi cảm: Đương nhiên, nhưng tôi làm có thù lao, cô nghĩ kỹ chưa?]

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Tôi, chỗ tôi chỉ có mười vạn tiền tiêu vặt, những cái khác đều do mẹ tôi giữ, có thể không quá đủ, nhưng tôi thật sự vô cùng cần giúp đỡ.]

Chỉ có... Mười vạn... ?

Thế giới của người có tiền làm cô thật khó hiểu, đồng thời cảm khái, may là Tỳ Bà Cao này tìm cô, nếu thật sự gặp thầy ròm, đoán chừng sẽ bị lừa không còn mảnh xương.

[Tiểu đạo sĩ gọi cảm: Trước tiên cô nói với tôi đã xảy ra chuyện gì đã.]

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Tôi cảm thấy phòng ngủ của chúng tôi có ma, ông, ông có thể hôm nay hoặc là cuối tuần tới xem thử không? Bởi vì chúng tôi là kiểu nội trú, chỉ có chủ nhật mới được mở cổng.]

Kiểu nội trú...

Bối Linh...

Thời Mộ chậm chạp gõ: [Bối Linh, khối mười lớp một?]

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Ai vậy?]

Quả nhiên, thế giới này thật đúng là nhỏ.

Thời Mộ nói tiếp: [Thời Mộ, thanh cay ăn ngon không?]

Cô gái nhỏ hiền nhiên đã bị dọa sợ, hồi lâu không đáp lại, một lát sau, mới gửi một tràng dấu chấm than thật dài, bên đây điện thoại Thời Mộ cảm thấy cô khá điên cuồng.

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Em em em em em, em không có ăn đâu!! Anh anh anh anh, thanh cay anh cho em vẫn luôn còn giữ.]

[Tiểu đạo sĩ gọi cảm: ?]

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Anh xem em kích động đến mức cả lăm rồi, nhưng mà anh thật sự biết bắt quý sao? QAQ]

[Tiểu đạo sĩ gọi cảm: Em đang ở phòng nào, tôi sẽ qua ngay.]

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Khu phía bắc phòng 415.]

Lại là 415.

Thời Mộ không dám chậm trễ, đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị qua.

Cô cầm kiếm gỗ đào, vài lá bùa, kiểm tra dụng cụ, Chu Thực đang nằm trên giường chơi game lập tức nhảy xuống: “Mộ ca, cậu muốn đi đâu vậy?”

Thời Mộ nhẹ nhàng thốt lên hai từ: “Trục quý.”

Nói xong, cô ranh mãnh nhìn cậu: “Thế nào, cậu có muốn đi cùng tôi không?”

Chu Thực rút cổ lại, liên tục lắc đầu: “Không, không được, tôi là một phạm nhân, tốt hơn không nên đi xem thần tiên các người đánh nhau, à, bảo Thâm ca cùng đi với cậu đi.”

“Ồ.” Thòi Mộ nhìn về phía Phó Vân Thâm, thuận miệng hỏi: “Phó Vân Thâm, cậu có muốn đi với tôi không?”

Cậu vốn không thích tiếp xúc với người khác, cũng không thích lo chuyện bao đồng, Thòi Mộ hoàn toàn không trông cậy vào Phó Vân Thâm có thể đồng ý, vậy mà trong lòng vẫn hi vọng cậu có thể đi cùng cô, Phó Vân Thâm có dương khí nặng, như ánh sáng rạng đông, mà quý có năng lực yếu một khi đến gần sẽ bị dương khí trên người Phó Vân Thâm cắn nuốt không còn manh giáp.

Cậu nhướng mắt: “Hả?”

Thòi Mộ nói: “Không xa, ở ký túc xá nữ sinh.”

Ký túc xá nữ sinh!

Ánh mắt Chu Thực sáng lên, nắm chặt tay Thòi Mộ: “Tôi tôi tôi tôi, tôi được không!!! Mộ ca, tôi được không!!!”

Nhìn hai người nắm chặt hai tay, chân mày Phó Vân Thâm lại nhíu, cậu đứng dậy đập một cước, mạnh mẽ đá Chu Thực văng ra: “Cậu biến, cậu thì có thể làm được cái gì gì.”

“#\$%, Thâm ca, cậu làm gì nói nặng vậy? Đó là ngữ điệu thô bỉ, cậu có hiểu hay không hả!”

Phó Vân Thâm: “Cút.”

Hoàn toàn là lười phải phản ứng với cậu ta.

Cuối cùng, Chu Thực mặt dày đuôi theo, có cả Phó Vân Thâm cùng đi đến túc xá nữ sinh.

Lúc này, trong ký túc, Bối Linh đang thấp thỏm chờ đợi.

Cô mặc áo ba lỗ màu vàng, quần đùi trắng, bên ngoài khoác một cái áo dệt kim, sau gáy kẹp bằng một cái kẹp nhỏ, khiến cô càng mềm mại đáng yêu.

Bối Linh cau mày, ánh mắt vừa thấp thỏm, vừa mong đợi.

Cô đang ở căn phòng bốn người, một nữ sinh trong đó đã ngã bệnh về nhà, còn dư lại hai người đang mặt ủ mày chau nằm đắp chăn.

Bây giờ là trung tuần tháng tư, cả phòng ngủ lại vô cùng âm lãnh, kỳ quái là, trừ các cô ra thì những người khác hoàn toàn không cảm thấy điều gì.

“Bối Linh, người cậu tìm có được không đấy? Không phải là thầy rơm gạt tiền chứ?” Lý Vi Vi nằm giường tầng trên mang sắc mặt tái xanh, giọng nói rõ ràng là hoài nghi.

Phía dưới giường của Lý Vi Vi là Triệu Tuyết Chân cũng nói: “Coi chừng là lừa đảo đó.”

Bối Linh lắc đầu, giọng nói trong veo lại đầy tin tưởng: “Thòi Mộ là người tốt, sẽ không gạt chúng ta, anh ấy nói được thì chắc chắn sẽ được.”

“Thòi Mộ?” Lý Vi Vi suy tư: “Là thần tiên được cậu khen suốt ngày đó hả?”

Bối Linh đỏ mặt lên, ngượng ngùng gật đầu.

Triệu Tuyết thờ thật dài: “Cẩn thận cậu ta lừa cậu đấy, đồ ngốc.”

“Đáng vẻ Thòi Mộ trông rất tốt, người thích anh ấy chắc chắn rất nhiều, không đáng lừa sắc tớ đâu.”

Trong khi chị em trong túc xá đang thảo luận xem Thòi Mộ có phải là tên lừa đảo hay không thì ba người Thòi Mộ đã xuất hiện dưới lầu ký túc nữ sinh.

Ký túc nữ sinh là nơi nam sinh không thể vào, lúc có quản xá thì có muốn đến gần cũng không được, vừa khéo hôm nay là chủ nhật, quản xá còn chưa tới, học sinh cũng chưa đến đủ, thế nhưng sự xuất hiện của bọn cậu vẫn khiến đám nữ sinh chú ý.

Trong đó đa số ánh mắt đều đang nhìn chằm chằm Phó Vân Thâm.

Không trách được, cũng là vì cậu khá được.

Phó Vân Thâm rất cao, nhưng không phải kiểu có cơ bắp như Chu Thực, cậu khiến người ta cảm thấy vừa đủ, nếu không phải vì tay dính máu, đoán chừng người theo đuổi cậu đã xếp hàng dài từ Anh Nam ra tới ngoài rồi.

Ba người lên lầu, cùng nhau đi tới phòng 415.

Chu Thực xoa xoa lòng bàn tay, bước lên gõ cửa phòng.

“Đến đây!”

Bên trong vang lên tiếng bước chân lộp cộp, sau đó, cửa phòng mở ra.

Thấy gương mặt cười dần của Chu Thực, Vi Vi nằm giường trên hừ một tiếng: “Đây là... Thòi Mỗ?”

Thòi Mỗ đẩy Chu Thực ra, giọng nói khàn khàn nhưng khá nhu hòa: “Em có khỏe không?”

Giọng nói này thật dễ nghe, làm cho hai người trên giường đồng loạt nhìn lại, nhưng lại thấy mấy nốt mụn đỏ rải khắp mặt Thòi Mỗ, mí mắt còn sưng thì chột thấy thất vọng, hơn nữa trông vóc dáng cô không cao, không khỏi thầm khinh bỉ.

“Bối Linh, Thòi Mỗ mà cậu nói có tiếng mà không có miếng à nha.” Lý Vi Vi giễu cợt.

Hai người họ vốn không tin những thứ thầy rơm này, hơn nữa đối phương còn là học sinh, nếu đẹp thì các cô còn có thể hâm chuộng, nhưng vì quá xấu nên cũng không xem ra gì.

Bối Linh đỏ mặt lên, cô cẩn thận liếc Thòi Mỗ, lắp bắp nói: “Thòi, Thòi Mỗ, anh đừng để bụng, anh... dù cho anh có nổi đầu cũng cực kỳ anh tuấn! Đầu của anh vô cùng đáng yêu!”

????

Cô nương này đầu óc có vấn đề rồi chăng?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Khỏe mặt Lý Vi Vi co lại, đến chỗ Bối Linh, kéo kéo tay áo cô, rỉ tai nói: “Cậu không mù đấy chứ?”

Bối Linh si ngốc nhìn Thòi Mỗ, lắp bắp nói: “Không mù, dù có cận tới 2000 độ, cũng vậy thôi.”

“...”

Fan “hảo tàn” [1] hại chết người ta.

[1] Nguyên văn: fan lọc kính (粉丝滤镜) là một từ ngữ mạng, ý nói đối với các thần tượng nghệ sĩ yêu thích của họ, v.v., fan sẽ tự động lọc ra những thiếu sót hoặc khuyết điểm của họ, và chỉ thấy họ tốt như thế nào.

Lý Vi Vi và Triệu Tuyết Chân đồng loạt thở dài, cảm thấy đứa nhỏ này hết thuốc cứu rồi.

Giờ phút này, các cô mới phát hiện còn có Phó Văn Thâm, sau khi chấn động, vẻ mặt trở nên khó nhìn.

“Này, nếu không chúng ta bỏ đi, tìm người khác cũng được, tớ cảm thấy nên...”

Không đợi hai người nói hết, Thòi Mỗ lập tức cắt đứt: “Kéo rèm cửa sổ lại.”

Bối Linh lập tức kéo rèm cửa sổ.

Cả túc xá chìm vào bóng tối.

“Chu Thực, đóng cửa lại.”

Chu Thực gật đầu, vững vàng khóa cửa.

Căn phòng được đóng kín, lại còn ở cùng người mang tội giết người, ánh mắt Lý Vi Vi và Triệu Tuyết Chân lập tức trở nên cảnh giác, các cô nắm chặt

điện thoại di động, chuẩn bị tùy thời sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát.

Phó Văn Thâm hai tay đút túi dựa vào vách tường, vẻ mặt thờ ơ, thậm chí còn để lộ ra mấy phần khinh thường.

Sau khi rèm cửa sổ ngăn cách với nguồn sáng, cả túc xá trở nên âm u lạnh lẽo, Chu Thực bị lạnh phải ôm chặt hai cánh tay, hàm răng cũng run lập cập.

“Trừ bị lạnh ra, bình thường còn có cái gì kỳ lạ không?”

Bối Linh cau mày, nói: “Bộ bài của bọn em luôn đột ngột xuất hiện một cách khó hiểu, có khi... có khi trong phòng bề bọn lại còn được quét dọn sạch sẽ, nhưng chúng em chưa từng làm, đồ đạc sẽ biến mất, nhưng rồi lại xuất hiện ở một chỗ khác, trước đây không lâu, một người bạn cùng phòng khác của em đi vệ sinh vào ban đêm, cậu ấy nói trong toilet... thấy được một thứ kỳ lạ, qua hôm sau thì cậu ấy bị bệnh.”

Bốn cô gái này thấy quá đáng sợ, báo với giáo viên, nhưng giáo viên lại xem thường, các cô muốn đòi túc xá thì không có phòng trống, báo với người nhà thì người nhà lại nói các cô viện có vì không muốn đi học.

Cùng đường bí lối, Bối Linh thấy được bài đăng của Thời Mộ.

Cô cảm thấy đây là duyên phận giữa hai người, nếu không vì sao nhiều đạo trường như vậy, cô lại cứ gặp được Thời Mộ?

Nghĩ đến đây, Bối Linh như muốn nhảy cẫng lên, thậm chí còn không sợ sự lạnh lẽo này nữa, cũng không sợ yêu ma quỷ quái vô hình kia nữa.

Quý hồn xuất hiện nhiều vào ban đêm, bọn họ muốn cho ta thấy được, ta mới có thể thấy, nếu muốn ẩn mình, dù là người có thể nói chuyện với ma quỷ cũng hết cách.

Thời Mộ đi vài vòng, tỉ mỉ quan sát, trừ nhiệt độ thấp ra, cũng không nhận ra có chỗ nào không đúng, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không nhìn thấy.

Lý Vi Vi bĩu môi: “Anh làm được không đây?”

Triệu Tuyết Chân cũng có chút không nhịn được: “Không được thì đi đi, ba đứa con trai ở lại phòng túc xá của chúng tôi lâu như vậy, để người khác biết chắc chắn sẽ nói lung tung.”

Vừa dứt lời, Phó Văn Thâm vẫn luôn im lặng đột nhiên nhìn lên trần nhà, cậu hí hóp mắt: “Lăn xuống.”

Giọng nói không lớn, tràn đầy uy hiếp.

Thời Mộ ngẩng đầu, trên trần nhà, bốn luồng khí đen đang tụ lại một góc, bất an lay động.

Ba cô gái trong phòng cũng chậm rãi ngẩng đầu, sau khi sững sốt một chút thì thét ầm lên.

“Nhanh, cút xuống.”

Bốn hồn ma không dám chậm trễ, run rẩy nhảy xuống khỏi trần nhà.

Bọn họ là hồn ma chết oan, không được đầu thai chuyển thế, cũng không thể rời bỏ ngôi trường này, chỉ có thể ngày qua ngày phiêu đảng ở bên trong.

“Đừng đừng đừng, đừng ăn tôi!!”

Bởi vì trước khi chết không bị thương nên mặt mũi bọn họ không quá xấu xí và đáng sợ, nhưng vẫn hù dọa mọi người không nhẹ.

“Thời, Thời, Thời Mộ, có có có ma.” Bối Linh bị dọa sắc mặt tái xanh, kéo tay cô không ngừng bầu chặt. Cánh tay Thời Mộ bị bấm đau, lại không đành lòng đẩy cô ấy ra.

“Đừng sợ, có tôi đây.”

Dù vóc dáng cô nhỏ nhưng giọng nói trầm ổn khiến ai nấy đều an tâm.

Gương mặt Bối Linh hồng hồng, “vâng” thật thấp.

Thấy bốn con trước mắt không phải là ác quỷ, Thời Mộ cũng không đánh, ôn tồn: “Mấy người bị làm sao? Đến ký túc của nữ sinh làm gì?”

Thời Mộ không nói gì thì thôi, vừa nói, bốn con bị dọa đến mức âm khí xuy loạn, thậm chí bức tường cũng phủ một tầng sương lạnh.

“Văn Thâm, Văn Thâm, cậu cứu chúng tôi với! Đừng để cậu ta ăn bọn tôi!!” Bốn con ma này một trái một phải vây quanh Phó Văn Thâm, ánh mắt và giọng nói tràn đầy cầu khẩn.

Phó Văn Thâm cười lạnh nói: “Tôi không phải là người quyết định, tôi chỉ tới đây xem kịch thôi.”

“...”

Không phải là người!!!

Không có lương tâm!!

Nhớ ngày đó cậu mới vừa vào, tức xá là họ quét dọn! Ngay cả bài tập cũng là họ làm giúp!! Bây giờ trở mặt không nhận ma rồi!

Không sai, bốn con ma trước mắt này chính là từ phòng tức xá nam 415 chạy đến, họ không có chỗ để đi, cuối cùng đến phòng nữ, hoặc là nói... họ không dám đi chỗ nào cả.

Nhìn đáng vẻ thân thiện thế này, Chu Thực kinh ngạc tròn to mắt: “Phó Vân Thâm, bạn ma của ông đấy hả?”

Phó Vân Thâm lạnh lùng nói: “Không phải.”

“Các người nói nhanh lên chuyện gì xảy ra.” Sắc mặt Thời Mộ bất thiện: “Dài dòng nữa là tôi ăn mấy người đấy.”

... Ăn.

Mấy con ma run lên, một cô nàng nghe thấy vậy bỗng run rẩy.

Họ vốn đang vui vẻ ở phòng 415, sau đó nhóm Thời Mộ mới vào. Họ sợ bị ăn, chỉ có thể bị buộc rời khỏi phòng tức xá nam, muốn tìm một chỗ để yên ổn, thế nhưng mấy khu vực khác của trường học đã bị những đám ma quỷ khác chiếm đóng, hoàn toàn không hoan nghênh bọn họ, trường học lại không ra được, ban đêm nữ sắc quỷ nhiều như vậy, bọn họ lại rất sợ khó giữ được thanh danh quỷ ma của mình, bắt đầu đi mới tới tức xá nữ sinh 415, nghĩ rằng dù sao cũng là 415, thích hợp ở chứ sao...

Đối phương dè dặt nhìn Thời Mộ: “Chúng tôi... Chúng tôi không hại họ, ngài có, có thể nương tay với chúng tôi được không?”

Thời Mộ cười hai cái, nửa ngồi trước mặt mấy con ma: “Mấy người sợ tôi vậy làm gì, tôi sẽ không ăn mấy người đâu.”

Vừa dứt lời, cả phòng im lặng.

Đón lấy ánh mặt quỷ dị của Phó Vân Thâm và hồn ma, Thời Mộ ho nhẹ hai cái, nói sang chuyện khác: “Tôi đưa các cậu đi đầu thai, sau này phải làm người giàu hoàng đấy.”

Không ăn họ thiệt hả.

Bốn đứa nhìn nhau, có chút không dám tin.

“Ngài, ngài không ăn chúng tôi? Ngài thật sự đưa chúng tôi đi đầu thai?”

Nói nhảm! Cô cũng không phải là bụng đói ăn quàng cái gì cũng ăn! Huống chi mẹ kế Phó Vân Thâm rất đủ dùng, có lẽ mị cô đã no rồi, không đòi ăn, cô cũng không có cảm giác thèm ăn.

Thời Mộ bảo mọi người đứng sang một bên, chừa chỗ trống cho mình.

Cô đốt bốn lá phù tủy nghiệt dưới chân mấy con ma, sau khi ánh lửa từ từ bốc lên, Thời Mộ đọc kinh siêu độ.

Âm khí trên người hồn ma bắt đầu tiêu tan, thân thể trở nên trong suốt, đôi lá bùa được đốt xong, kinh văn hoàn thành, nhiệt độ cả căn phòng bắt đầu tăng trở lại.

“Cám ơn cậu, cậu trai.”

Bốn thiếu niên cười xán lạn: “Sau này, vào mùa đông không được dùng lò sưởi sẽ chết đấy, chúc mọi người có một tương lai tươi sáng nha.”

Vừa dứt lời, bọn họ cùng nhau biến mất.

Lá bùa đã cháy hết hầu như không còn, biến thành tro bụi lơ lửng dưới đất.

Lý Vi Vi và Triệu Tuyết Chân vẫn giữ trạng thái trừng mắt, hoàn toàn không tin hình ảnh mình vừa nhìn thấy. Hoàn hồn, các cô cảm thấy trong phòng nóng rang khó chịu, vội vàng kéo rèm ra, mở cửa sổ, đã một tuần rồi, lần đầu các cô cảm nhận được ánh nắng ấm áp.

“Thời Mộ, anh thật lợi hại!” Đôi mắt Bối Linh sáng rỡ, bởi vì kích động nên cả gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. “Em biết anh làm được mà!”

“Đừng khách sáo, vậy tôi không quấy rầy mọi người nữa, sau này phải chú ý hơn đấy.”

Bối Linh nhú mày: “Anh không ngồi thêm một lát nữa hả?”

Không đợi Thời Mộ tiếp lời, Chu Thực phía sau liền khinh thường bừ môi: “Thôi đi, đỡ cho người khác hiểu lầm.”

Vừa nghe vậy, Lý Vi Vi và Triệu Tuyết Chân phía sau cùng cúi đầu, các cô cảm thấy xấu hổ.

Thật ra Thời Mộ lớn hơn các cô vài tuổi, không phải kiểu là thích bắt chẹt người khác, cũng hiểu tâm tư của con gái, đổi lại là cô, cô cũng không tin những thứ này.

Mỉm cười, cô xoay người chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã ạ, chờ một lát.” Lý Vi Vi gọi ba người lại.

Cô ấy vội vàng kéo ngăn tủ, lấy 500 đồng trong ví ra: “Em... em không biết anh làm việc này cần bao nhiêu tiền, nhưng trên người em chỉ có chừng này tiền mặt thôi.”

“Em cũng có 500.” Triệu Tuyết Chân lấy tiền tiêu vặt ra.

Bối Linh giật mình, sau đó vội nói: “Đừng mấy cậu, người là tớ tìm, tớ đưa là được rồi.”

Lý Vi Vi lắc đầu: “Mọi người ở cùng một ký túc, không thể chỉ bắt cậu gánh hết.”

Mấy cô gái này có gia cảnh giàu có, mặc dù tâm cao khí ngạo, nhưng vẫn hiểu cách đối nhân xử thế.

Thấy ba cô gái đùn đẩy tới lui, Thời Mộ thấy có chút buồn cười.

Cô nhìn xung quanh một vòng, liếc thấy trên bệ cửa sổ có một chậu kiểng nhỏ, Thời Mộ cầm lấy chậu cây giữ trong lòng bàn tay, mỉm cười: “Nếu không ngại thì tặng tôi cái này đi.”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, không tranh giành nữa.

Thời Mộ đang cảm ơn nước, cười nói: “Sau này cẩn thận một chút nha, các cô gái.”

Sau khi giơ tay lên vỗ vỗ đầu Bối Linh, Thời Mộ và hai người kia rời đi.

Nhìn bóng lưng tiêu sái rời đi kia, Bối Linh ngờ ngác chạm vào chỗ vừa được vỗ, hai nữ sinh còn lại cũng đang cảm phiền nhìn theo với vẻ mặt si mê.

Không biết qua bao lâu, Lý Vi Vi mới ngáy giấc nói: “Bối Linh, tớ đã hiểu fan nào tàn các cậu rồi.”

Cô nói: “Bây giờ tớ cũng cận 2000 độ.”

Triệu Tuyết Chân gật đầu: “Tớ cũng vậy.”

Hóa ra, trên đời này thực sự có người có thể trị được kiêu ngạo [2] như các cô!!!!

[2] nhan khổng: Mê dung nhan, sắc đẹp - ở đây là khuôn mặt.

Người trong lòng được khẳng định, Bối Linh vô cùng tự hào, cô cười khúc khích lấy điện thoại di động ra, vốn chuẩn bị chuyển tiền cho Thời Mộ, suy nghĩ một lát lại thôi.

Thời Mộ đã nói như vậy rồi, nhất định là không muốn nhận tiền của các cô, nếu đưa cho anh ấy, như vậy sẽ sỉ nhục phẩm cách cao quý của anh ấy.

Sau khi trở về phòng ngủ, Thời Mộ đặt chậu cây lên bàn sách.

Mới vừa rồi là giả vờ, bây giờ trở về phòng mới cảm thấy mình lỗ nặng, lãng phí bốn lá bùa không nói, cái gì cũng chẳng có, nhưng mà may là, Bối Linh sẽ trả cô mười vạn đồng xem như tiền tiêu vặt.

Đang suy nghĩ, wechat báo tin.

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Cảm ơn anh, bạn cùng phòng em nói sẽ mời các anh đi ăn một bữa.]

Đây là sắp bàn về chuyện thù lao rồi hả?

Mất Thời Mộ sáng rực lên.

[Tiểu đạo sĩ gọi cảm: Ăn cơm thì thôi, các em không sao là tốt rồi.]

[Bối Linh Tỳ Bà Cao: Em cũng không biết phải cảm ơn anh thế nào nữa, Thời Mộ, anh lại không phải loại người thô thiển, nếu em đưa tiền cho anh, vậy nhất định sẽ sỉ nhục phẩm cách của anh, như vậy có vẻ em quá xấu xa rồi, như vậy đi, sau này anh cần gì cứ nói với em, em chắc chắn sẽ không chối từ!!]

“...”

Không!!

Cô chính là loại thô thiển đó đó!!

Xin hãy mạnh mẽ sỉ nhục cô đi!!!!

Cần gì phẩm cách chứ, phẩm cách có thể nấu thành cơm ăn sao?!!

Vào giờ phút này, Thời Mộ mới cảm nhận được cái gì gọi là lên mặt nhất thời, ăn mày cả đời.

“Mộ ca, trước đây tôi thật quá khinh thường ông, tấm lòng của ông quả là rộng lớn, cho nên ông có thể cho tôi mượn ít tiền không? Chuyện đánh nhau với hai người tuần trước bị ba mẹ tôi biết nên ông bà đã tịch thu tất cả tiền tiêu vặt của tôi rồi...”

Thời Mộ chậm rãi ngừng đầu, gương mặt vặn vẹo: “Chỗ tôi đây còn một ít, cậu có muốn mượn không?”

Lưng Chu Thực cứng đờ, vội vã che miệng: “Tôi, tôi còn chưa tới mức phải bán mộng đâu, Mộ ca, ông sao vậy hả?”

Tâm trạng Thời Mộ càng không tốt: “Biến.”

Chu Thực: “...”

Người trong phòng ký túc này làm sao ấy? Chẳng lẽ lúc dậy thì cũng sẽ giống như bà dì cả tôi sao, còn lây được?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, nốt dị ứng trên mặt Thời Mộ cuối cùng đã khỏi hẳn, biến trở lại trắng sáng mềm mại.

Cũng không biết là do ăn hồn ma, hay vì sữa tươi có hiệu quả, Thời Mộ nhận ra mình cao thêm hai centimet, không xem là nhiều, nhưng đủ khiến cô hài lòng. Cô quyết định chờ cao thêm chút nữa, rồi lại đổi “ớt” khác, để Phó Văn Thâm khỏi nói cô nhỏ nữa. Thuận tiện nghĩ cách làm hai cái “trứng” giả, lỡ như có người đụng cô, phát hiện không có trứng gà, vậy không phải là chuyện lạ thể gian sao.

Tiết cuối cùng chiều thứ tư là tiết thể dục, ba lớp học cùng nhau, trừ lớp 11A15 [1] ra, còn có một lớp mười và mười một khác nữa, cũng do một mình lão Hoàng phụ trách. Tiết của lão Hoàng khá là nhẹ nhõm, chẳng qua nam sinh có hơi sợ anh ta, ngược lại nữ sinh thì rất thích đùa giỡn với lão Hoàng, vóc dáng anh ta cao to, là người hài hước, nếu có nam sinh ức hiếp bạn học nữ, lão Hoàng sẽ là người đầu tiên tức giận.

[1] bên Trung chia ra theo kiểu cao nhất, cao nhì, cao trung rồi từ đó phân ra từng lớp, nên từ giờ mình sẽ để giống bên Việt mình là lớp rồi kèm thứ tự phía sau nhé.

Mặc dù lão Hoàng không tệ, nhưng lớp 11A15 rất không thích tiết thể dục, bởi vì, chẳng qua không muốn học cùng lớp khác.

Giai cấp trong trường trung học liên kết Anh Nam rất nặng, lớp một kỳ thi lớp hai, lớp hai kỳ thi lớp ba, mà ở tầng dưới cùng của chuỗi mắc xích là 11A15, bị kỳ thi nhất, bọn họ quậy phá, thấp kém, thô thiển, không có văn hóa, dù gia đình liều mạng, cũng phải liều mạng hết mức để giành được một suất cao đẳng quyền quý. Hơn nữa từ khi Phó Văn Thâm chuyển qua, mấy lớp khác càng xem thường lớp 11A15.

Vì vậy, 11A15 cực ghét tiết thể dục, việc này bày tỏ bọn họ sẽ bị hai lớp chen ép và cười nhạo, cũng vì vậy, họ càng ghét Phó Văn Thâm.

Tiết học bắt đầu, các lớp xếp hàng đứng ngay ngắn khởi động làm nóng người.

Vì chiều có Thời Mộ, lão Hoàng cố ý sắp xếp cô ở hàng đầu tiên, vô cùng bắt mắt.

11A15 đứng chính giữa, bên trái đứng phải lớp 10A1, bên phải là lớp 11A1.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Bọn nhỏ không hứng thú với bài tập thể dục, mỗi đứa đều làm động tác xiêu xiêu vẹo vẹo, không hề có tinh thần. Chỉ có Thời Mộ là nghiêm túc, động

tác đầu ra đấy, có lớp lang, tìm không ra khuyết điểm. Cô biết bây giờ thể trạng của mình quá mức nhỏ thó gầy yếu, rèn luyện những môn quá nặng có thể sẽ làm tổn thương bắp thịt, loại bài tập thể dục đơn giản này ngược lại có thể giúp cô nhanh chóng khỏe mạnh hơn.

Lão Hoàng dạy học sinh nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy một người tập thể dục có thần như vậy.

Lập tức, anh ta thổi còi: “Dừng lại, dừng lại.”

“Muốn tự do hoạt động không?!” Phía dưới hoan hô vang dội.

“Hoạt động con khỉ!” Lão Hoàng chửi một câu. “Thời Mộ, em lên đây.”

Đứng đầu, Thời Mộ sợ run lên, đi ra khỏi hàng.

Nghe được cái tên này, Bối Linh đứng ở hàng thứ ba không được bình tĩnh cho lắm, ánh mắt của cô sáng long lanh nhìn theo bóng lưng Thời Mộ, gương mặt được ánh mặt trời chiếu sáng trở nên mềm mại hồng hào.

Đàm Lâm bên tay trái thấy vậy, nhỏ giọng hỏi: “Đấy chính là Thời Mộ đó hả?”

Đàm Lâm cùng ký túc với các cô, lần trước bởi vì bệnh về nhà, hiện nay đã khỏi hẳn, nghe nói sự tích trực quỷ của Thời Mộ, trong lòng cô vô cùng hiếu kỳ.

Lý Vi Vi phía sau gật đầu nói: “Mặc dù Thời Mộ nổi đầu trông khá xấu xí, vóc dáng vừa lùn vừa quá nữ tính, nhưng cậu ấy lại rất đẹp trai!”

Cảm giác tự hào tràn ngập trong lời nói.

Đàm Lâm: “... ? Cậu đang khen người ta đấy à?”

Lý Vi Vi kiêu ngạo: “Tớ cận 2000 độ.”

Đàm Lâm nghếch mặt ra, rồi lại quay đầu lại, thấy Triệu Tuyết Chân cùng phòng cũng đang đang si ngốc.

Bởi vậy, Đàm Lâm càng tò mò về Thời Mộ này, không khỏi nhón chân lên cổ nhìn lên phía trước.

“Thời Mộ, em làm lại cho mọi người xem những động tác khởi động đó đi.”

Thời Mộ tròn to mắt: “Hả?”

Lão Hoàng cau mày: “Hả cái gì mà hả, bảo em làm thì làm đi.”

Khỏe môi Thời Mộ co quắp khế giật giật, khúm núm nói: “Không, không được đâu ạ, xấu hổ lắm...”

“Có gì đâu mà xấu hổ, mau lên, đừng có câu giờ.”

“À vâng.”

Thời Mộ đáp lời, bất đắc dĩ quay người sang, giờ phút này, Đàm Lâm ở phía sau rướn cổ lên.

Hôm nay ánh mặt trời thật ấm áp thoải mái, những tia sáng vụn nhỏ trông như thủy tinh vurun trên sợi tóc đen nhánh của cô, kiểu tóc của cô hơi dài, ôm trọn phần trán, lông mày Thời Mộ trông rất đẹp, có nét, đuôi lông mày hơi xếch, rất có ý vị, đôi mắt hoa đào quuyền rũ bên dưới hàng mày rậm.

Sống mũi cô thanh tú, cánh môi hồng phấn lấp lánh khế mím.

Gương mặt này tinh xảo rực rỡ, câu hồn dẫn phách, quanh thân tỏa ra nét sang trọng, như bước ra từ trong tranh.

Đàm Lâm hoàn toàn ngây người, đôi mắt tròn to, lấp bắp nói: “Tớ, tớ tin vì sao cậu cận 2000 độ rồi.”

Thần linh ơi, nổi đầu đáng vẻ xấu xí, còn gì mà lùn với chả nữ tính, không sai, đồng ý là hơi thấp thôi, nhưng gương mặt đó đã đẹp đến mức làm người ta hoàn toàn không nhìn thấy chiều cao của cậu ấy rồi! Thử cho đây nói thẳng, nếu cậu ta mà xấu xí, vậy hết 90% đàn ông của Trung Quốc đều phải vào lò đúc lại rồi.

Lý Vi Vi và Triệu Tuyết Chân đều ngây ngẩn, hai người đồng thời xoa mắt: “Tớ... tớ có lẽ là mù thật.”

Vì sao mà trong cùng một ngày mà lại hoàn toàn khác nhau thế chứ!!!

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của bạn bè cùng phòng, Bối Linh thẳng lưng, hást cằm, vẻ mặt viết hai từ “kiêu ngạo”: “Tớ đã nói Thời Mộ rất tuấn tú, mấy cậu còn không tin tớ.”

“Tin cậu tin cậu, tớ có mắt không tròng!”

Lý Vi Vi điên cuồng gật đầu, mắt cũng không nháy mắt nhìn Thời Mộ đang chuẩn bị tập thể dục trên sân.

Cô xoắn ống tay áo lên, lộ ra cánh tay mảnh khảnh.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ gãi gãi đầu, bắt đầu tập bài khởi động theo nhạc.

Xoay đầu, xoay vai, ưỡn ngực... Cô lần lượt hoàn thành, nghiêm túc tập trước mặt học sinh các lớp.

Người đẹp làm cái gì cũng đẹp, nữ sinh không làm ồn nữa, chỉ nhìn Thời Mộ tập động tác khởi động..

“Thưa thầy, em đã tập xong.”

Trên đầu cô đã rỉ ra một lớp mồ hôi mỏng, vận động xong tứ chi vô cùng nhẹ nhõm và thoải mái.

“Em đứng đây xem các bạn tập, ai làm xấu thì gọi tên ra, hôm nay tôi phải sửa hết mấy cái tật hơi hợt của các em!”

... Gọi tên ra.

Vậy không đắc tội với người này được đâu.

“Nghĩ, nghiêm, tất cả tập lại lần nữa!!”

Thối còi, dù đám học sinh không vui, cũng phải đứng ngay ngắn bắt đầu tập. Chủ yếu là do tiết trời quá nóng, nếu không nhanh chóng tập cho đàng hoàng thì đừng mong có thời gian được tự do hoạt động.

“Học trưởng!” Trong nhóm người, Bối Linh đột nhiên giơ tay: “Anh tới xem thử, động tác này của em đã đúng chưa?”

Trên khuôn mặt của cô hiện đôi má lúm đồng tiền, đôi mắt tràn ngập chờ đợi.

Hệ thống đột nhiên lên tiếng: [Ký chủ, nguyên nữ chủ lại cửa cảm cô kia, cô không thể mắc mưu.]

Thời Mộ nhử mi: [Cậu đừng nói lung tung.]

Con gái nhà người ta nghiêm túc học tập thể dục như vậy, làm gì xấu xa thể được, hơn nữa, bọn nhỏ ở tuổi này cũng chỉ lo học tập, yêu đương gì chứ.

Hệ thống thờ dài: [Cô cứng đấy.]

Thời Mộ khinh thường lườm nguýt, đi tới chỗ Bối Linh.

Cô ấy làm động tác xem như tiêu chuẩn, Thời Mộ nhẹ nâng cánh tay cô ấy hướng lên: “Cứ như vậy, làm rất tốt.”

Thấy Thời Mộ kẻ sát vào, gương mặt Bối Linh ửng hồng: “Học, học trưởng, anh dùng bột giặt loại nào thế ạ, mùi thơm quá.”

Cô ấy không nhịn được ngửi thêm, mùi này rất nhạt, nhưng giống như anh túc, khiến người ta chỉ muốn ngửi mãi.

Thời Mộ không ngửi thấy trên người mình có mùi gì, nói: “Mười đồng hai túi, cửa siêu thị bán đầy luôn.”

Bối Linh “ừm”, thẹn thùng nói: “Về... Về thì em cũng mua một bao.”

“Ừ.”

Lúc này, phía sau lại vang lên một giọng nói, giọng đó thờ ơ, kèm theo lười nhác và đùa cợt: “Thời Mộ, động tác này tôi cũng không hiểu lắm, cậu cũng tới chỉ tôi với.”

Phó Vân Thâm.

Cậu đứng sau cùng, đôi mắt đen nhánh tản ra ánh sáng nhạt, vẻ mặt cười như không cười, trông rất thâm thúy.

Thời Mộ xoa xoa vành tai, vòng qua những bạn học khác đi tới chỗ cậu: “Cậu không hiểu chỗ nào?”

Phó Vân Thâm cúi người xuống kẻ sát tại cô: “Gheo em gái thoải mái không?”

“???”

Cô khó hiểu nhìn cậu: “Cậu nói lung tung gì đấy.”

“Không có gì.” Phó Vân Thâm nhếch mép cười nhạt: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu, không nên gần gũi với cô ta, đỡ phải dây vào phiền toái.”

Dây phải phiền toái?

Một cô bé thôi, có thể khiến cô gặp phiền phức gì.

“Tôi thấy do cậu suy nghĩ nhiều quá.”

Phó Vân Thâm không tiếp tục dây dưa đề tài này, cậu biếng nhác hạ cánh tay: “Tôi làm đúng không?”

Thời Mộ kéo cánh tay cậu thấp xuống, tay chân Phó Vân Thâm dài, bắp thịt bèn chắc, khiến Thời Mộ âm thầm hâm mộ không thôi, nếu cô có thể trạng như Phó Vân Thâm thì đầu cần phí tâm rèn luyện thân thể, mỗi ngày uống sữa tươi để cao người.

Đột nhiên, thiếu niên trước mắt nghiêng qua, mũi khẽ hít, ánh mắt pha chút tìm tòi nghiên cứu: “Cậu xịt nước hoa hả?”

Thời Mộ sùng sốt, lắc đầu: “Không có, đàn ông con trai xịt nước hoa gì chứ.”

“Không có?” Ánh mắt cậu nheo lại, đến gần hơn.

Trên người cô có mùi hương, như có như không, như một màn cát mịn quấn quanh trái tim.

Chân mày Phó Vân Thâm cau lại.

Hai người cách quá gần, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi nóng trên người thiếu niên, Thời Mộ không tự nhiên lui về phía sau mấy bước: “Có lẽ là mùi bột giặt quần áo, mỗi ngày chúng ta đều ở cùng nhau, tôi có xịt nước hoa hay không thì cậu hẳn phải biết chứ.”

Về mặt Phó Vân Thâm không thay đổi, vẫn đầy hoài nghi.

Thời Mộ siết tay thành quyền, có chút khấn trương.

“Được rồi! Giải tán đi, các em có thể tự do hoạt động!”

Lão Hoàng vừa ra lệnh, trong nhảy mắt phá vỡ sự im lặng khiến người ta lúng túng này.

Thời Mộ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại bắt đầu sầu lo.

Hình như trong truyện có nhắc tới nữ nhân vật phản diện có thể chất đặc thù, từ trước đến nay luôn mang theo mùi hương quyến rũ người khác, tuổi càng lớn thì mùi thơm càng nồng, gần tới kỳ sinh lý thì mùi càng đậm, như hoa ăn thịt người vậy, không ngừng tán ra hơi thở quyến rũ đàn ông, khiến họ chủ động đến gần, tệ hại nhất chính là, Triền đẳng cổ không ép được này mùi hương này.

Không phải là...

Thời Mộ thấp thỏm, vội vã chạy vào phòng vệ sinh.

Bởi vì nguyên nhân thân phận, Thời Mộ chưa bao giờ vào phòng vệ sinh trường học, cỡ nào cũng phải giải quyết ở ký túc xá, hôm nay tình huống đặc biệt, còn đang ở khá xa ký túc, dù không muốn vào thì cũng phải vào.

Vào phòng vệ sinh, nhìn ký hiệu nam nữ trên cửa, Thời Mộ hít sâu một hơi, thoải mái đẩy cửa nhà vệ sinh nam ra.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Bên trái là bồn tiểu, bên phải là bồn ngồi, Thời Mộ chọn một phòng ở tận cùng bên trong.

Cô cởi quần ra, lại tháo một nửa “ô”, sau đó mở cái túi nhỏ bên trong quần lót, lấy ra một miếng băng vệ sinh.

Túi này là Thời Mộ tự may, kỳ sinh lý của nguyên chủ không chính xác, vì để tránh cho có chuyện bất ngờ xảy ra, mỗi ngày cô đều phải mang theo một miếng băng, bỏ trong túi áo hoặc quần thì không an toàn, đặt trong giày lại rất bẩn, nghĩ tới nghĩ lui, Thời Mộ chỉ nghĩ tới cách này, phía trước quần lót và một cái túi nhỏ, vừa an toàn vừa sạch sẽ, cho dù không cẩn thận bị phát hiện, cô cũng có thể nói rằng để giấu tiền dùng, thời buổi này, không ít người đều giấu tiền tiêu vặt trong quần lót.

Thời Mộ cảm thấy mình thật là một cô bé thông minh.

Ngày đầu tiên mỗi tháng đều không ra quá nhiều, miếng băng này đủ dùng tới trưa rồi.

Dán vào xong, vò nát phần bao rồi ném vào bồn cầu, ấn nước, lúc này mới yên tâm đứng dậy, mặc lại quần đàng hoàng.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên có tiếng huyền não, theo đó còn có tiếng mấy nam sinh cười đùa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Bọn họ đập mạnh cửa phòng vệ sinh, hết buồng này tới buồng khác, động tác điên cuồng, như đang tìm ai.

Thời Mộ cau mày đi ra ngoài, đi đến bồn rửa tay, không rảnh để ý đến mấy người đó.

Đột nhiên, họ đi tới.

“Cậu là Thời Mộ à?”

Thời Mộ liếc qua, bọn này là A1, dù đang cười hi hi nhưng trong mắt lại đầy bất hảo, vừa nhìn đã biết không phải loại hiền lành.

Cô không lên tiếng, vẩy vẩy nước đọng trên tay, sau đó vòng qua họ chuẩn bị đi ra ngoài.

“Đừng đi mà.” Sau cổ bị lôi kéo, Thời Mộ bị chặn ép vào tường, xung quanh có thêm vài người đi tới bao vây lấy cô.

Sắc mặt Thời Mộ tối xuống: “Buông tay.”

Đối phương như không nghe thấy, cười đùa nói: “Ài, nghe nói hôm đó mày đã đến túc xá của Bối Linh rồi hả? Tiết thể dục hôm nay còn động tay động chân với em ấy, có phải mày không tôn trọng em ấy không?”

Giọng nói Thời Mộ bất thiện: “Mắc mớ gì tới cậu.”

Bốp.

Hất tay đối phương ra.

Động tác này lập tức chọc giận đối phương, họ thu lại nụ cười, hung ác nói: “Con mẹ nó, tên ẻo lả như mày mà cũng học người khác cưa cẩm gái, không xem thử mày có xứng không?!”

Thần kinh.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Trong lòng thầm chửi rủa, Thời Mộ nhú mi tâm đầy đăm người đó ra.

“Mày phách lối cái gì!” Tóc bị người ta kéo lấy, ý vào thân cao, đối phương tùy ý chèn ép cô. “Nghe nói mày còn chủ động dọn đến ký túc của Phó Vân Thâm, mày có biết Phó Vân Thâm là ai không? Nó là một thằng mang tội giết người, từng giết mẹ của nó, nó chính là một thằng điên, bệnh tâm thần, mày và nó ở cùng nhau, đoán chừng cũng không tốt lành gì đâu nhì! Mày đã như vậy, còn muốn cưa cẩm Bối Linh?”

“Vậy mày có tin, người mang tội giết người bây giờ lập tức có thể giết mày không?”

Sau lưng, giọng lạnh lùng của một thiếu niên vang lên, mọi người瑟瑟, quay đầu lại nhìn.

Phó Vân Thâm khoanh hai tay trước ngực đứng ở cửa, khe háit cằm, đôi mắt hoàn toàn đen kịt, gương mặt chỉ còn lại vẻ nguy hiểm.

Cạch.

Cậu đóng cửa.

Phó Vân Thâm tiện tay cầm lấy cây chổi, bước nhanh lên, thọt vào bụng nam sinh nọ, đối phương kêu đau, lập tức còng người, Phó Vân Thâm không hề nương tay, dùng sức đẩy vai cậu ta tới bồn rửa tay, ánh mắt lạnh lẽo: “Mày là cái thá gì, dám hoa tay múa chân với người của tao.”

“Mày dám...”

Lời còn chưa dứt, bàn tay của Phó Văn Thâm siết cầm cậu ta, dùng sức, cậu ta đau đến mức rên rĩ.

Phó Văn Thâm cười cực kỳ lạnh lẽo: “Nếu mày muốn chết, bây giờ tao sẽ thành toàn cho mày. Trường học này còn nhiều cô hồn dã quỷ, không ngại lại thêm mày.”

Những người khác muốn tới giúp nhưng lại không dám, trường này không ai dám trêu vào Phó Văn Thâm, trừ Chu Thực và cậu bất hòa mấy lần ra thì những người khác ngay cả đến gần cũng sợ hãi, cũng chỉ dám bàn luận thị phi sau lưng.

Thời Mộ nuốt nước bọt, chỉ sợ cậu gặp rắc rối, vội vàng giơ tay ngăn lại: “Phó Văn Thâm, thôi bỏ đi.”

Phó Văn Thâm buông lỏng tay: “Nếu mày là đàn ông thì phải quang minh chính đại so tài với người khác, nếu còn dám ra tay hạ lưu sau lưng thế này, đừng trách tao trở mặt.”

“Được!” Nam sinh xoa quai hàm đau nhức: “Buổi tối tan học, có dám cùng đấu bóng rổ với tụi này không, tụi này thắng, A15 các cậu phải ở trường chạy một vòng, cả mày nữa.” Cậu ta chỉ vào Thời Mộ: “Mày cách Bối Linh xa một chút cho tao!”

Phó Văn Thâm khinh thường: “Vậy nếu bọn mày thua thì sao?”

Nam sinh nói: “Nếu bọn này bị thua thì sẽ còi hết trước mặt thầy trò toàn trường tập thể dục!”

“...”

Cực kiểu gì thế trời.

Không đợi hai người nói xong, phòng vệ sinh lại bị đập ra, xông đi vào là mấy nam sinh A15.

Bọn họ đứng bên ngoài nghe hồi lâu, chần chừ không dám đi vào, lúc này mới xông tới, miệng hô to: “Được chứ! Đấu thì đấu, A15 tụi này còn sợ A1 bọn bây sao!”

“Mấy cậu thua cũng không cần còi đồ tập thể dục, cay mắt lắm, cứ đập đầu nhận bọn này làm cha là được!”

“Phó Văn Thâm, là đàn ông thì nên đồng ý với cậu ta!!”

“Ai trốn sẽ bị bệnh chết, ai dám đòi ý là chó!”

“Đồng ý đi! Đồng ý đi! Chiến thôi! Chiến thôi!”

“...”

Vì vậy, một cuộc bạo lực học đường không hiểu sao bị biến thành chiến sự giữa hai lớp học.

Dẫn ra cuộc phong ba này, Thời Mộ bày tỏ rất “ngu người”.

Tin tức A1 và A15 sắp “ước chiến” rất nhanh truyền khắp cả trường học, tới cuối cùng, lời đồn đột nhiên biến thành “Học sinh mới Thời Mộ vì theo đuổi nữ sinh Bối Linh của lớp A1, nguyện nghênh chiến với Tô Thiên Lỗi của lớp A1.”

Thật là không thể giải thích nổi.

Chuyện như vậy Bối Linh đương nhiên cũng biết, Đàm Lâm cười vô cùng bí ối với cô: “Ài, Linh Linh, cậu có thể không phải là đơn phương đâu nha.”

Bối Linh cau chặt mày, vẻ mặt không vui như các cô tưởng tượng.

Cô lắc đầu: “Thời Mộ không phải kiểu người thô thiển như vậy, sẽ không gây thơ đánh nhau với người khác vì một cô gái.”

“... Hà?”

“Nhất định là Tô Thiên Lỗi ép anh ấy, Tô Thiên Lỗi thật không biết xấu hổ.”

Trong giọng nói tỏ vẻ cực kỳ chán ghét.

Bối Linh khá xinh xắn, giỏi piano và hội họa, hơn phân nửa nam sinh trong trường đều theo đuổi cô, trong đó Tô Thiên Lỗi là cuồng nhiệt nhất nhưng cô lại chường mắt Tô Thiên Lỗi. Ngoài ra, cô không muốn yêu sớm, vì vậy ngày đầu tiên đã quyết đoán từ chối, kết quả Tô Thiên Lỗi không buông tha, còn lần lượt đánh những nam sinh gửi thư tình cho Bối Linh một trận, bởi vậy, Bối Linh càng ghét cậu ta hơn, vì không để cho người khác bị dính líu, cô rất ít tiếp xúc gần với các nam sinh.

“Đúng là có chút phách lối.” Lý Vi Vi ngồi trước bữu mô. “Chẳng qua cậu thử suy nghĩ xem, nếu như lần này A15 thắng, có thể sẽ mài đi nhuệ khí của cậu ta, A15 có Phó Văn Thâm, cho dù cậu ta thua không cam lòng, có lẽ cũng không dám làm gì.”

Ăn mặc thế này khiến hình tượng của cô lập tức trở nên cao lớn.

Phó Vân Thâm hừ cười, kẻ sát bên tai cô: “Không nghe lời tôi, chộc phải phiền toái rồi chứ gì.”

Giọng của cậu khàn khàn, lọt vào tai ngựa ngửa, dường như còn mang theo nụ cười dịu dàng.

Hơi thở của Thòi Mộ cứng lại, hai chân lại như muốn nhũn ra.

Trong lúc khó chịu, đồng thời Thòi Mộ lại bắt đầu căm ghét thể chất đáng chết này, mị cô còn chưa ra mà đã như vậy, nếu giải trừ phong ấn rồi, chẳng phải sẽ biến thành một người phóng đảng sao?

Không nghĩ còn đỡ, nghĩ tới, càng căm thù hệ thống.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Nói thì cứ nói, đừng gần vậy làm gì.” Vào kỳ sinh lý, tâm trạng Thòi Mộ khó ở, không dễ chịu với Phó Vân Thâm.

Phó Vân Thâm nhú mày: “Trách tôi à?”

Về mặt Thòi Mộ đầy oán trách: “Không trách cậu thì trách ai, ai bảo cậu đồng ý.”

Cậu cười, tùy ý nói: “Thỉnh thoảng chơi bóng với người khác cũng rất tốt.”

Thòi Mộ run lên, không khỏi nhìn về phía cậu.

Cậu thật sự đang mong đợi.

Cậu như một cậu bé bình thường, thích chơi bóng rổ, thích chạy bộ trên đường vào đêm khuya, thích nghe một bài hát, cũng thích những hôm trời mưa được đánh game [2] cùng bạn bè. Những thứ này vốn là chuyện đơn giản nhưng nửa đời trước Phó Vân Thâm lại chưa từng được trải nghiệm.

[2] Nguyên văn là 开黑 (khai hắc): là một thuật ngữ trong trò chơi, có nghĩa là có thể giao tiếp bằng giọng nói hoặc chơi online cùng nhau. Ví dụ như trong LOL (Liên minh huyền thoại), Dota, King Glory.

Cậu không có bạn.

Cho dù Phó Vân Thâm luôn tỏ vẻ thờ ơ, không hòa nhập, thật ra thì nội tâm cũng rất hy vọng được chơi một trận bóng rổ với bạn bè.

“Vậy nếu bị thua... Tự cậu coi trường chạy đi, đừng có kéo tôi vào đấy.” Thòi Mộ cúi đầu, lăm bằm đôi câu.

Phó Vân Thâm cười sâu xa, bàn tay nhấn mạnh xuống đầu cô: “Có tôi ở đây, không thua được đâu.”

Lúc ở một mình, Phó Vân Thâm chơi bóng không ít, mặc dù không luyện tập cùng người khác nhưng vẫn có kỹ thuật.

Đội ngũ nhanh chóng được xác định, A15 là: Phó Vân Thâm chơi vị trí tiền phong chính, Chu Thực trung phong, Thòi Mộ hậu vệ dẫn bóng, ủy viên thể dục chơi tiền phong phụ, còn dư lại một bạn trai cao gầy chơi ở vị trí hậu vệ ghi điểm.

Bên này trừ Thòi Mộ ra, bốn người còn lại đều rất cao, Chu Thực hơn 1m8 khiến người ta có áp lực không nhỏ, đội bên A1 đều cao là khoảng 173 cm, không tính là quá lùn nhưng cũng rất cường tráng.

Tranh tài nhanh chóng bắt đầu, nhóm Bối Linh xuất hiện trong đám người.

“Thòi Mộ ——!”

“Thòi Mộ Thòi Mộ, anh là tuyệt nhất!!”

Chỉ thấy năm sáu cô gái thay sang đồng phục màu hồng trắng dùng cho đội cổ động viên, cầm biểu ngữ viết tay, phía trên viết nhanh khẩu hiệu “Cố gắng lên”.

Thấy vậy, Thòi Mộ lao đảo, kinh hãi suýt nữa ngã nhào.

“Thòi Mộ Thòi Mộ, anh là tuyệt nhất!”

“Thòi Mộ Thòi Mộ, nghĩa địa của đối thủ!!”

“... ????”

Mẹ nó, đang làm gì đấy trời!!!

Cảm thấy ánh mắt nhiệt tình từ bốn phương tám hướng, Thời Mộ lúng túng, cả người nổi da gà nấp sau lưng Phó Vân Thâm: “Giúp tôi chặn lại với, mắt mắt quá đi mất.”

Nếu có thể, cô thật sự rất muốn tìm một cái lỗ nẻ để chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Đội quân tiếp ứng” của Thời Mộ rất phô trương, cướp lấy ánh nhìn của mọi người, khiến cả đám nam sinh bóng rỏ hâm mộ đỏ cả mắt.

Người tức giận nhất là Tô Thiên Lỗi.

Từ khi Bối Linh chuyển trường tới đây, Tô Thiên Lỗi đã bắt đầu chú ý đến cô, theo đuổi gần cả tháng, cậu ta tự nhận đáng vẻ rất tuần tú, cha mẹ trong nhà đều là quan viên hành chính, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền nhưng Bối Linh lại không ưa.

Thời Mộ này vừa mới tới được vài ngày đã khiến cô nàng mê mẩn thần hồn điên đảo.

“Bớt nói nhảm đi, người nào thua người đó phải làm cháu đấy!”

Tô Thiên Lỗi lên tiếng mắng chửi, cầm bóng rổ vào trường.

“Thời Mộ, đừng làm A15 mất mặt nha!”

“Cho bọn chúng xem A15 chúng ta lợi hại thế nào!”

Trừ tiếng hô cổ gắng lên ra, mơ hồ còn có ——

“Thời Mộ Thời Mộ, anh là tuyệt nhất!”

“Thời Mộ Thời Mộ, mở chôn quân thù!”

Thời Mộ: “...”

Cái này... thì thôi đi.

Nhìn những cô gái trẻ linh hoạt nọ, Chu Thực không khỏi cảm khái: “Không hổ là Mộ ca, rất được hoan nghênh.”

Thời Mộ che mặt, chỉ sợ người khác nhìn thấy.

Vì bảo đảm công bằng, trọng tài là một bạn của A14, sau khi tiếng còi vang lên, cuộc tranh tài bắt đầu. A15 chiếm ưu thế người cao, vừa mở đầu đã giành được bóng. Chu Thực và Phó Vân Thâm phối hợp ăn ý, giành được 2 điểm đầu tiên.

A15 lên tinh thần, bên ngoài sân hét chói tai.

“Thời Mộ Thời Mộ, tiến họ lên đường!”

Mặc dù điểm không phải do Thời Mộ ghi, cũng chẳng dính dáng gì đến Thời Mộ nhưng đám fan náo nức vẫn cứ chú mục vào cô, Bối Linh càng tin chắc Thời Mộ mới là linh hồn của đội.

Thế lực Thời Mộ không đủ, vóc dáng không cao nhưng linh hoạt, một mình vượt qua cầu thủ A1, truyền bóng cho ủy viên thể dục sau lưng, đối phương di chuyển đến vị trí ba điểm và ghi được trái ba điểm trọn vẹn.

Quả này chuyển vô cùng đẹp, ủy viên thể dục kích động nhảy tới ấn đầu Thời Mộ, sau một khắc, Lý Vi Vi trên sân bắt đầu kêu.

“Chơi thì chơi đi, anh không được động tay động chân!”

“Đứng đấy, cậu dè hươu tóc của Thời Mộ chúng tôi thì sao, cậu dè nổi không!”

Ủy viên thể dục lúng túng cười trừ, ngượng ngùng buông tay.

A1 vừa mở màn đã bị bỏ sau năm điểm, về mặt mỗi người đều trở nên khó nhìn, nhất là Tô Thiên Lỗi, đôi mắt như muốn phun ra lửa.

“Không sao, chúng ta còn cơ hội.” Đồng đội vỗ vỗ bả vai Tô Thiên Lỗi, chạy đi chuyển bóng.

Hoàng hôn dần buông, người vây bên ngoài sân banh cũng nhiều hơn, so với Thời Mộ, được chú ý nhất còn có Phó Vân Thâm, cậu mặc quần áo bóng rổ rộng rãi, lộ ra đôi cánh tay và chân bần chắc, lúc chạy mái tóc tán loạn, chảy mồ hôi cũng cực kỳ gợi cảm.

Bình thường cậu luôn lạnh nhạt, bất kể đối với ai cũng tỏ vẻ xa cách, cộng thêm nghe qua các loại tin đồn đáng sợ về Phó Vân Thâm nên mọi người vô cùng sợ hãi cậu.

Hôm nay, cậu đang trên sân bóng, hoàng hôn chiếu xuống người cậu khiến cả người cậu nhiễm chút khói lửa.

“Phó Vân Thâm, cố gắng lên!”

Bên ngoài sân, nữ sinh A15 to gan kêu tên cậu.

Phó Vân Thâm hơi thất thần nhưng bước chân không do dự, lúc bóng được Tô Thiên Lỗi ném lên giữa không trung, cậu chạy ba bước ném bóng, đạt được một cú Dunk, tiếng thét chói tai bên ngoài sân vang lên bốn phía.

Tranh tài kết thúc, A1 thảm bại.

Đây không thể nghi ngờ là một đá kích quá lớn với các thiên chi kiều tử.

Trái lại A15 thắng trận bóng thì trở nên hân hoan, ủy viên thể dục đi tới cạnh Phó Vân Thâm, cầm một chai nước chưa mở đưa qua.

Cậu tựa vào thành ghế, trán lấm tấm mồ hôi.

“Phó, Phó Vân Thâm” Ủy viên thể dục hơi khản trương, rằng va vào nhau lập cập: “Cảm ơn cậu, hôm nay.”

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra trận đấu này, Phó Vân Thâm mới là chủ lực, nếu không phải cậu, bọn họ hoàn toàn không thắng nổi Tô Thiên Lỗi A1.

Phó Vân Thâm hít mắt: “Hả?”

Ủy viên thể dục cắn cắn môi dưới: “Còn nữa, xin lỗi cậu, trước kia chúng tôi nói cậu...”

Ý vào Phó Vân Thâm lạnh nhạt, sau lưng họ nói không ít, thậm chí còn lên bàn luận ngay trước mặt Phó Vân Thâm. Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi thẳng thắn đơn thuần, họ có thể dễ dàng ghét một người, cũng sẽ rất nhanh tiếp nhận một người.

Mặt Phó Vân Thâm hơi sáng lên, nhận lấy bình nước, giọng nói nhàn nhạt: “Các cậu đã nói gì hả? Tôi không nhớ rõ.”

Ủy viên thể dục sùng sốt, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Cậu lắc lắc bình nước, khoé mắt nhìn xung quanh tìm kiếm Thời Mộ, cuối cùng thấy được cô ở trong góc.

Bây giờ Thời Mộ rất không thoải mái, thể lực cô rất kém, đoán chừng Phó Vân Thâm và Chu Thực nhìn thấu điểm này, cho nên cố gắng không cho cô chuyển bóng, để cô khỏi phải chạy quá độ, cho dù như vậy, chơi một trận bóng nửa tiếng thì Thời Mộ vẫn cảm thấy không chịu nổi.

Cô ngồi ở trên ghế thở hổn hển, trừ mặt mũi ra, bụng còn rất đau, mơ hồ cảm thấy khí nóng từ phía dưới trào ra, đoán chừng sắp sửa rong huyết. Bây giờ ngẫm nghĩ, ủy viên thể dục nói kia thật không sai.

Rong huyết mà tới thì không có một giọt máu nào là vô tội.

Thời Mộ rút khăn giấy lau lau mồ hôi trên trán, hít sâu chuẩn bị nhanh trở về ký túc xá.

“Thời Mộ!”

Bất chợt, Bối Linh từ trên khán đài chạy xuống, cô ngồi cạnh Thời Mộ, lấy một cái khăn tay thơm ngát đưa tới: “Lau... lau mồ hôi đi.”

Thời Mộ lắc đầu: “Không cần đâu, tôi muốn đi về trước.”

“À.” Nụ cười của Bối Linh không giảm, lại đưa lon Red Bull cho Thời Mộ, ngọt ngào nói: “Cái này cho anh, uống... uống Red Bull sẽ bổ sung năng lượng, hi hi...”

Cô cười trông ngây thơ, điều này khiến một cô gái như Thời Mộ cũng cảm thấy Bối Linh cực kỳ đáng yêu.

“Cảm ơn em.” Cô nhận lấy thức uống.

Hình ảnh hai người ngồi cùng một chỗ trông rất đẹp, một người hoạt bát thanh tú, một người lại dịu dàng, cao quý, rất trí tuệ.

“À! Bao giờ mấy cậu mới cỏi trường đây?”

“Đúng vậy, chúng tôi đang chờ đấy, các cậu sẽ không chối đấy chứ.”

“Thiên Lỗi...” Giọng nói khiêu khích càng ngày càng nhiều, ánh mắt xem kịch vui cũng tăng lên, bạn học không khỏi đưa mắt nhìn Tô Thiên Lỗi.

Lúc này Tô Thiên Lỗi đâu còn tâm tư quan tâm những người khác, trong đầu đầy ắp hình ảnh Thời Mộ và Bối Linh ngồi cùng nhau, lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt cậu ta.

Dưới sự xúc động, Tô Thiên Lỗi nhặt quả bóng rổ đang ở dưới đất lên, ném về hướng Thời Mộ.

Cú này cậu ta dùng hết sức, cảm thấy có luồng gió đang lao vút tới, Thời Mộ nhanh tay đẩy Bối Linh ra.

Bốp!

Một quả bóng đập thẳng vào đùi quần của cô.

Đám học sinh hít vào ngum khí lạnh, xung quanh yên lặng như tờ.

Đồ chơi kia của Thời Mộ bằng cao su, đương nhiên đập không gây được, chẳng qua là nó dính sát vào chỗ kín, bị đập vào như vậy, Thời Mộ cảm thấy mình bị tổn thương dữ dội.

Đau quá.

Nổi đau... khó nói thành lời.

Cô ôm bụng kêu rên, mày nhú chặt.

Bối Linh đã sợ đến choáng váng, đây đây đây... đây là sắp bị gãy...

“Thời Thời Thời Mộ, anh anh anh anh ổn không?” Mối cô ấy run run, mắt đỏ bừng, đang chực khóc.

“Không sao...” Thời Mộ khó khăn khoát tay áo, cú đập bóng này của Tô Thiên Lỗi đã làm mở vết, hay nói cách khác là —— cô chảy máu rồi.

Đau bụng, thân dưới nóng hừng hực, ngoài ra còn phải chịu cảm giác dính dính này nữa.

Không được, cô nhất định phải lập tức trở về ký túc xá.

“Thời Mộ, em gọi điện thoại đến nam khoa thử nhé?” Bối Linh nghẹn ngào: “Không sao, em, em có tiền, em cho anh xem!”

Con mẹ nó, nếu cô là con trai thật, đoán chừng sẽ cảm động bật khóc.

Đôi môi Thời Mộ tái nhợt, liên tục khoát tay: “Cảm ơn ý tốt của em nhưng tôi không sao.”

Giờ phút này, Chu Thực bên kia sừng sốt hồi lâu, cuối cùng hoàn hồn, cậu ta nắm chặt quả đấm, đập Tô Thiên Lỗi xuống đất rồi bắt đầu đánh: “* cái beep, mày dám đánh huynh đệ của ông!”

“Đánh người không đánh mặt, đã thương người không bị thương, mày là súc sinh hả?”

Cậu cứ nện từng quyền, từng quyền thấm vào da thịt.

Tô Thiên Lỗi đâu phải là đối thủ của Chu Thực, trừ bảo vệ những vị trí quan trọng ra thì hoàn toàn không có lực phản kháng.

Những người khác kể cả cùng lớp không ai giúp cậu ta, chỉ đứng nhìn cậu ta bị đánh, trái lại có người hào tâm đi tìm lão Hoàng, ngoài ra thì không có hành động nào khác.

Hồi lâu sau, Chu Thực đánh đủ rồi mới buông Tô Thiên Lỗi ra, cậu nổi giận đùng đùng chửi bới cậu ta: “Tô Thiên Lỗi, ông nói cho mày biết! Nếu Mộ ca có bề gì thì ông sẽ tìm người cắt trứng mày đây, phi!”

Sau khi chửi mắng hung ác xong, Chu Thực tự đi tìm lão Hoàng nhận tội.

“Tránh ra.”

Bối Linh bị một đôi tay đẩy ra.

Thời Mộ ỉu xù ngẩng đầu, chống lại ánh mắt âm trầm của Phó Vân Thâm.

“Cậu...”

Lời còn chưa dứt, cậu tự tay kéo lấy Thời Mộ, không quan tâm đến ánh nhìn của mọi người, công cô rời khỏi sân bóng rổ.

Thời Mộ nằm trên vai cậu, hồi lâu không lên tiếng.

Trên người thiếu niên còn mang theo mùi mồ hôi, hơi thở hoang hôn khiến cậu trở nên dịu dàng, thiếu niên với tấm lưng dày rộng không còn kiêu căng lạnh nhạt như ngày thường.

Thời Mộ nghiêng đầu cẩn thận nhìn Phó Vân Thâm.

Đến tận bây giờ chưa từng quan sát kỹ vị đại lão tương lai này, lúc này cô mới phát hiện gương mặt cậu rất đẹp, nhất là đôi mắt, trắng đen rõ ràng, đôi mắt lạnh lùng, tinh mịch như ánh sao đêm, không quá chói mắt nhưng rất thu hút.

Cô nhìn kỹ cậu, thậm chí còn không nghe thấy âm báo nhắc nhở của hệ thống.

“Phó Vân Thâm, cậu thả tôi xuống đi.”

Hai cánh tay cậu công Thời Mộ siết thật chặt: “Tôi đưa cậu đến phòng y tế.”

... Phòng y tế.

Thời Mộ: “Cậu đang nói đưa tôi đến phòng y tế để cô y tế khám trứng cho tôi đúng không?”

Phó Vân Thâm cứng đờ cả lưng, chốc lát nói: “Vậy tôi nói chú bảo vệ mở cổng, dẫn cậu đi gặp bác sĩ.”

Thời Mộ phì cười, vỗ vỗ vai cậu: “Thôi được rồi, bây giờ tôi không còn đau nữa, nếu cậu đưa tôi đến bác sĩ, đợi khi tôi trở về, người khác sẽ thật sự cho rằng tôi bị gãy đấy.”

Phó Vân Thâm hừ nhẹ: “Vốn là nhỏ, gãy hay không có cái gì khác đâu.”

Thời Mộ: “...”

Thời Mộ: “Em trai, cậu nói vậy tôi không vui đâu.”

Eo ếch cô dùng sức, cố ý khi ma sát lưng cậu hai cái, trêu ghẹo nói: “Có lớn hay không hả, gọi ba xem nào.”

Phó Vân Thâm biến sắc, nhướn mày, tay buông lỏng, lộ bộ, Thời Mộ bị ném xuống đất, muốn đập cả móng.

Cô đỡ móng còn chưa kịp đứng lên, đã thấy trên áo sơ mi của Phó Vân Thâm dính một dấu đỏ mờ, dấu này không quá đậm, nếu dính trên quần áo chắc chắn sẽ không nhìn ra, chẳng qua là... Phó Vân Thâm lại mặc áo bóng rổ màu trắng.

Toang con mẹ nó rồi [1], bên cô bị “rò rỉ” rồi.

[1] Nguyên văn 完犊子: Đây là phương ngữ địa phương vùng Đông Bắc, ý nói người hoặc điều gì không đạt được mục đích như mong đợi hoặc diễn tả sự bất tài.

Mới vừa rồi quá đặc ý nên quên mất, hoàn toàn quên mình đang trong thời kỳ “đỏ máu”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thời Mộ chớp mắt, hốt hoảng nhanh chóng che giấu tâm tư, cô đứng dậy, khập khểnh đến bên cạnh Phó Vân Thâm, đưa tay ôm eo cậu, thuận tiện che kín dấu vết này.

Phó Vân Thâm như lâm đại địch, lập tức muốn đẩy cô ra.

“Phó Vân Thâm, tôi đau.” Cô cau mày, vẻ mặt khổ sở.

Phó Vân Thâm dừng lại, chậm chạp khoác tay lên vai Thời Mộ, dìu cô chậm rãi đi về phía trước.

Thời Mộ mặc quần màu đậm, nếu không nhìn kỹ, hoàn toàn không phát hiện được chỗ bị “rò rỉ”, cô níu chặt vạt áo đối phương, trong lòng run rẩy chỉ sợ cậu phát hiện, đồng thời đang suy nghĩ cách đối phó.

[Đình! Ôm Phó Vân Thâm thành công, đạt được x500 điểm huynh đệ.]

[Đình! Ký chủ kích hoạt nhiệm vụ cao cấp, tán tỉnh Phó Vân Thâm, đạt được x2000 điểm huynh đệ.]

[Chúc mừng ký chủ đã trả sạch tất cả khoản vay, thưởng thêm x100 điểm huynh đệ, xin tiếp tục cố gắng.]

Hả?

Âm báo liên tục của hệ thống khiến Thời Mộ hơi ngớ ra, sao cô cứ cảm thấy có nơi nào không đúng lắm?

Trong lúc vô tình, hai người đã trở về ký túc xá.

Thời Mộ liếc thấy sữa tươi đặt trên bàn từ sáng sớm nhưng vẫn còn chưa được uống xong, ánh mắt cô hơi sáng lên, nói với Phó Vân Thâm: “Cậu đỡ tôi lên ghế ngồi một lát.”

“Không nằm hả?”

Cô lắc đầu: “Nằm khó chịu lắm, tôi ngồi một lát.”

Phó Vân Thâm không nói nhiều, dìu Thời Mộ lên ghế.

“Cậu có thể lấy giúp tôi một cái khăn lông không? Tôi muốn lau mặt.”

Cậu gạt đầu, khoanh khắc quay lưng lại, Thời Mộ đã cầm lên nửa hộp sữa xịt vào sau lưng Phó Vân Thâm. Đột nhiên xuất hiện cái gì dính dính khiến Phó Vân Thâm ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn lại, vẻ mặt không có biểu tình gì, ánh mắt hiện vẻ tức tối.

Thời Mộ cười híp mắt nhìn cậu: “Mới vừa rồi cậu ném tôi xuống, đây là trả lễ.”

Cô dương dương đắc ý, Phó Vân Thâm lẳng lặng nhìn chốc lát, bất đắc dĩ thở dài, đi tới giường cời quần áo bẩn ra. Ngồi ở trên ghế, Thời Mộ căng thẳng, cực kỳ khẩn trương.

Cậu quay lưng lại, Thời Mộ thấy phần lưng gầy gò, vòng eo hấp dẫn săn chắc của thiếu niên nhưng một vết sẹo rề ngang đã phá hư vẻ đẹp toàn thân, vết sẹo kia như là Ngu Công [1] leo lên người cậu, dứ tợn tận xương, thành dấu vết mãi không bao giờ biến mất.

[1] Ngu Công: ý nói rết.

Dù lòng dạ Thời Mộ có cứng rắn đi chăng nữa, giờ phút này cũng có chút đau lòng, trong lòng còn mang theo áy náy nho nhỏ.

“Phó Vân Thâm, xin lỗi cậu.” Giọng nói Thời Mộ chân thành. “Tôi không nên giỡn thế với cậu.”

Thiếu niên liếc xéo, im lặng không lên tiếng thay quần áo sạch.

Cậu thu lại ánh mắt: “Thật sự không cần đi bệnh viện sao?”

“Không cần, chỉ có hơi đói bụng, cậu có thể mua com mang về cho tôi không?”

“Ừ.”

Cậu đồng ý, cầm phiếu com rời khỏi ký túc xá.

Đợi sau khi Phó Vân Thâm đi xa, Thời Mộ nhanh chóng đứng dậy khóa trái cửa, cô dùng chìa khóa mở cửa tủ ra, từ đồng quần áo phía dưới lấy ra băng vệ sinh mình đã sớm mua xong, lại lấy “chìm giả” ra, cuối cùng lục tìm cái áo của Phó Vân Thâm được để trên giường, đi vào phòng rửa tay.

Thời Mộ không dám chậm trễ, nhanh chóng cời quần ra, chỗ chảy máu khiến gà giả của cô trở nên thâm không nổi nhìn, thế nhưng phần cổ định ở hai bên không bị sao cả, giữa hai chân thì dính một mảng đỏ ầm, vô cùng ghê tởm.

Về mặt cô khó coi, không bao lâu nữa Phó Vân Thâm sẽ trở về, một lát Chu Thục cũng sẽ về, bây giờ mà tắm chắc chắn là không kịp. Vợ vả rửa ráy phần thân dưới, Thời Mộ cẩn thận dính băng vệ sinh vào.

Đời trước, Thời Mộ coi là một uploader có chút danh tiếng, lúc tham gia hoạt động từng vài lần dùng mì sợi, cho nên coi như đã quen, so với băng vệ sinh, bông vải còn thoải mái hơn (*). Cuối cùng, Thời Mộ mặc “gà giả” sơ cua vào. May là cô có dự kiến trước, lúc ban đầu mua cố ý mua hai cái, nếu không bây giờ sẽ gặp phiền toái lớn.

(*) khúc này mình không hiểu lắm, bạn nào hiểu thì góp ý giúp mình với, cảm ơn nhiều. (上一世的时暮算是一个小有名气的 up 主, 出席活动的时候用过几次面条, 所以还算习惯, 比起卫生巾, 棉条要舒服多了.)

Thời Mộ hứng một chậu nước, lưu loát bỏ quần áo bóng rổ của Phó Vân Thâm và quần mình vào giặt thật sạch sẽ.

Sau đó mở cửa ra, ngồi trở lại ghế tựa như không có chuyện gì.

Chốc lát, Phó Vân Thâm vào phòng, sau lưng còn có Chu Thục.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Về mặt Chu Thục không vui, miệng hùng hùng hổ hổ: “Cái thằng đó, con mẹ nó, lần sau ông đây sẽ tìm người đánh bẻ trứng nó!”

Phó Vân Thâm đặt com lên bàn.

Thời Mộ ngẩng đầu: “Lão Hoàng thả cậu rồi hả?”

Chu Thục gãi gáy, nói: “Lần này Lão Hoàng thật kỳ quái, vừa nghe tôi đánh nhau vì cậu, lập tức bảo tôi đi, ngược lại Tô Thiên Lỗi 2b đó, bị bắt đi quét dọn mái nhà, ha ha ha ha ha, đáng đời! Quét chết cậu ta đi!”

Gương mặt Chu Thục cười có chút hả hê, sau khi cười xong, lo lắng tiến tới trước cô: “Mộ ca, cậu không sao chứ?”

Cô lười biếng liếc nhìn cậu ta: “Cậu đoán xem?”

Đôi mắt Thời Mộ khá đẹp, khi cô nhìn một người như vậy thì vô cùng quyến rũ, Chu Thục sùng sốt, vành tai ửng đỏ: “#\$% , Mộ ca đừng nhìn người ta như vậy, quá khêu gợi.”

Thời Mộ: ???

“Cút ngay.”

Vẫn im lặng, Phó Vân Thâm nhấc chân đạp vào mông Chu Thục, một giây kế tiếp, một túi chườm đá nhét vào tay Thời Mộ: “Chườm.”

Túi chườm đá rất lạnh, cô ngẩng đầu: “Từ đâu có?”

“Phòng bếp nhà ăn.” Phó Vân Thâm đi tới bên giường, không thấy quần áo thì sợ run lên, nhìn về phía Thời Mộ: “Quần áo của tôi đâu?”

Thời Mộ nói: “Giặt rồi.”

Phó Vân Thâm cau mày: “Không cần, lần sau cậu đừng làm mấy chuyện dư thừa này.”

Cậu dường như có chút tức giận, sắc mặt vô cùng âm u.

“Tôi làm bẩn, không có gì là dư thừa cả.”

“Tôi nói không cần.”

Giọng cậu ta nặng nề hơn.

Giữa hai người đầy mùi thuốc súng, Chu Thục nhìn Thời Mộ lại nhìn Phó Vân Thâm, vội vàng đến cạnh Thời Mộ: “Mộ ca, cậu mau chườm đi, cời quần ra chườm.”

... Cởi quần.

Đĩ nhiên Thời Mộ không thể nào cởi quần.

Cô tính đặt túi chườm đá ở vị trí dưới bụng ba tấc, cảm thụ đầu ngón tay lạnh như băng, Thời Mộ không khỏi chìm vào im lặng.

Chườm đá vào gà giả.

Thế đấy.

Đang im lặng, Chu Thực mặt to đột nhiên dán sát vào, cậu ta tròn to hai mắt, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu: “Mộ ca, không đúng...”

Giọng nói Thòi Mộ mờ mờ: “Sao?”

Biểu tình Chu Thực có chút hoảng sợ: “Không lẽ cậu bị gãy thật rồi đấy chứ? Đá lạnh như vậy, thế mà đồ chơi của cậu lại không cứng?”

“...”

“... ..”

F***!

Cô không phải là nam!! Sao có thể biết cứng hay không cứng!!!

Giọng nói Chu Thực luống cuống hơn: “Không được không được, hay là Mộ ca à, chúng ta đi bệnh viện đi, tôi nghe nói trong 48 tiếng có thể nối lại! Cậu mới 17, vận mệnh không thể bị mất!”

Chu Thực đỏ đầy mồ hôi lạnh, vẻ mặt còn gấp hơn so với cô. Đúng như câu Hoàng đế không vội thái giám gấp chết.

Thòi Mộ không lên tiếng, thoáng liếc qua, thấy Phó Vân Thâm lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt đang đặt ở vị trí giữa hai chân cô.

Đây... đây nếu không suy nghĩ ra cách, đoán chừng sẽ bị vạch trần ngay và luôn!

Thòi Mộ lặng lẽ đặt tay ở ngang hông, tìm được cái nút, lặng lẽ nhấn xuống, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy nó phình lên thành hình lều nhỏ.

“Cậu xem” Thòi Mộ chỉ vào hai chân: “Có phản ứng rồi.”

May mà cô mua loại đa chức năng, 488 quá đáng giá!!

Nếu mua một cái gây, trăm phần trăm sẽ bị hoài nghi, cô quả thật là một cô bé lanh lợi!

“Ủa?” Chu Thực nghiêng đầu, vẻ mặt càng thêm hoang mang.

Mí mắt Thòi Mộ giật mình, cả trái tim bị cậu ta làm vọt tới cổ họng: “Lại, thế nào nữa.”

Con mẹ nó, cô chườm cũng chườm, cứng cũng cứng rồi, không thể bắt cô tự cởi quần và chứng minh mình không bị bắt lực chứ?

Thật lâu, đang lúc Thòi Mộ thấp thòm, Chu Thực mới nói.

Cậu ta nói: “Mộ ca, của cậu nhỏ thật đấy, cái này có phải 13 cm không?”

“Xi.”

Vẫn đang im lặng, Phó Vân Thâm đột nhiên che miệng cười, cười không che dấu chút nào, đôi mắt tràn đầy đùa cợt và trêu ghẹo.

Đầu tiên là Thòi Mộ ngẩn ra, tiếp đó mặt đỏ lên, nhặt hộp sữa tươi trên bàn lên đập tới: “Con mẹ nó, cậu cút cho ông! Tôi sẽ còn dài nữa!!”

Quyết định rồi, quyết định rồi, cuối tuần sẽ mua cái 18cm, lớn đến mức khiến hai con thỏ nhỏ chết tiệt kia phải gọi cha!!!!

Chu Thực che gáy, vẻ mặt ủy khuất: “Tôi, tôi cũng không nói gì mà, ca, cậu tức giận như vậy làm gì.”

Thòi Mộ càng tức: “Cút ——!”

Chu Thực dường như không nhìn thấy cô tức giận, nói tiếp: “Chẳng qua, may là cậu không gãy, lúc Tô Thiên Lỗi đập vào cậu thì tôi cũng bị hù chết.”

Thòi Mộ quay đầu ra: “Cậu đừng nói chuyện với tôi.”

Hừ xong, Thòi Mộ để túi chườm đá xuống, mở com Phó Vân Thâm mua cho cô ra, qua vài phút, cô cẩn thận chỉnh nút, làm mềm ớt già.

“Ái chà, Mộ ca cậu dùng nóng giận, cậu còn trở mã mà, đến lúc đó cậu nhất định sẽ dài như tôi thôi à.” Chu Thực lại không sợ chết ọ tới trước mặt Thòi Mộ, kéo quần kéo căng ra phía sau, phác thảo ra hình dáng.

Thòi Mộ vừa nhìn, nuốt nửa com trong miệng đã mắc ở cổ họng.

Ngũ quan cô vịn vịn, khiếp sợ đồng thời cũng không khỏi cảm thán, hiện nay mấy đứa nhóc này trở mã... tốt vậy sao?

Không biết Phó Văn Thâm dài bao nhiêu.

Nghĩ tới, đôi mắt Thòi Mộ không tự chủ được liếc về phía Phó Văn Thâm

Cảm nhận được tầm mắt cô, Phó Văn Thâm giương mắt: “Nhìn tôi làm gì?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thòi Mộ không lên tiếng.

Cậu cong môi: “Yên tâm, cho dù cậu trở mã, cũng không thể nào là ba tôi được, ha.”

Từ ha cuối cùng đó đầy ý khiêu khích.

Thòi Mộ quay lưng rút cổ, im lặng ăn cơm.

Cũng kỳ quái, có phải đeo đồ giả quá lâu nên bị ngu không, nếu không làm sao lại... hãm mộ một cách khó hiểu như vậy chứ?

A a a a a, cô thật sự hãm mộ chết rồi, ghen tỵ hận quá đi!

[Hệ thống, tôi muốn chuyển giới.]

Hệ thống: [...]

Hệ thống: [Có phải sắp tới rồi không?]

Thòi Mộ: [Hả.]

Hệ thống: [Vậy cô ngủ đi, trong mộng cái gì cũng có.]

Thòi Mộ: [Mẹ kiếp nhà mị.]

[Hệ thống nhắc nhở: Ký chủ nói bậy, tổn thương trái tim máy của hệ thống, khấu trừ x200 điểm huynh đệ để cảnh cáo.]

Thòi Mộ không cam lòng, thậm chí còn mắng vài câu, sau khi bị trừ tằm 1000 điểm huynh đệ, trong lòng mới cô thư thái.

Không phải chỉ là điểm huynh đệ thôi sao, còn không lấy lại được chắc.

“Chu Thực, cậu giúp tôi vứt bớt đồ đi, tôi không thoải mái, muốn ngủ.”

Cô không khách sáo sai sử thằng cháu lớn ngọc bạch ngọt kia, đối phương tuân lệnh, lưu loát thu dọn xong cái bàn.

Thòi Mộ đúng là không thoải mái, bụng như đang bị một đôi tay gắt gao lôi kéo, nhéo đến đau.

Trước kia cô chưa từng có loại cảm giác này, dường như thường bà đi tới đều không có việc gì, có thể nhảy nhót, cho nên rất khó thể hiểu được cảm giác “đau ngát” của những cô gái khác là cảm giác gì, giờ phút này, cuối cùng cô cũng cảm nhận được.

Trách thì trách thân thể này cốt thuần âm, quá yếu, cô nhất định phải khiến bản thân tráng kiện lên mới được.

Thòi Mộ ôm bụng, thở dài thật sâu.

Cô đang đau và cố ngủ thì Chu Thực vứt đồ xong mới trở về, trên tay còn cầm theo hai túi.

Cậu ta đặt túi ở đầu giường Thòi Mộ, nói: “Lúc tôi xuống lầu vừa vặn gặp Bối Linh, cô ấy bảo tôi đưa cái này cho cậu.”

“Cái gì vậy?” Thòi Mộ nửa hé mắt, phát hiện bên trong chính là nước gừng đường đỏ, còn có một chén cháo cầu kỳ nóng hổi.

Leng keng.

Điện thoại di động có tin nhắn tới.

[Bối Linh tỷ ba cao: Em không phải là con trai nên không hiểu lắm, nhưng... như trứng và đau bụng kinh chắc sẽ không có sự khác biệt, mỗi lần em đau mẹ đều pha nước gừng đường đỏ cho em, rất hiệu quả, Thòi Mộ, anh cũng thử xem.]

[Bối Linh tỷ ba cao: Em không vào ký túc nam sinh được, chẳng qua... Thòi Mộ, anh đừng lo lắng, nếu thật sự xảy ra vấn đề, em sẽ dẫn anh đi khám, bệnh viện bên này khám không tốt, chúng ta ra nước ngoài khám, nếu nước ngoài vẫn không khám được, em sẽ, sẽ chịu trách nhiệm với anh!]

[Bối Linh tỳ ba cao: Là em đường đột, xin lỗi anh, còn có cảm ơn anh đã bảo vệ em, QAQ]

“...”

Hu hu hu, cô bé này thật là làm người ta quá xúc động rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Tô Thiên Lỗi và hai cậu bạn khác hùng hù đi tới sân thượng trường học.

Sân thượng rất lớn, xung quanh là lưới phủ cao cao, mặt đất đầy bụi đất và những gói đồ ăn vặt, có thể nói là bẩn.

“Mẹ kiếp.” Tô Thiên Lỗi đá văng bình nước suối dưới đất, trong lòng buồn bực.

“Thiên ca, bỏ đi.”

“Bỏ gì mà bỏ!” Tô Thiên Lỗi mắng chửi: “Bọn họ đừng để ông đây bắt được, nếu không ông sẽ chơi chết bọn chúng!”

Tô Thiên Lỗi mắng hung ác, không cần thận trọng đến vết thương ở khoeo môi, cậu ta đau đến nhe răng trợn mắt, trong lòng càng hận Chu Thực hơn nhưng căm ghét nhất vẫn là Thòi Mộ.

Đàn em bên cạnh không khỏi cau mày: “Cũng kỳ quái, rõ ràng là Chu Thực kiểm chuyện trước, lão Hoàng không trừng phạt cậu ta thì thôi, còn bảo chúng ta tới đây quét sân thượng là sao.”

“Đúng đấy, không phải lão Hoàng xem trọng cái tên ẻo là đó chứ.”

“Ài, cậu đừng có nói nữa.” Mấy người hạ thấp giọng: “Nghe đồn lão Hoàng là đồng tính, không phải thầy ấy và tên Thòi Mộ đó có một chân chứ.”

Mấy người không ai nghĩ vậy thật nhưng vẫn cười ha ha thành tiếng.

Sau khi cười đùa xong, đàn em lấy điều thuốc từ trong túi xách ra kín đáo đưa cho Tô Thiên Lỗi, châm lửa, cậu ta tựa vào lưới bảo vệ chậm rãi phả ra một làn khói. “Có chuyện này các cậu có biết không, mấy năm trước có người nhảy xuống từ trên này, nghe nói là cưỡng hiếp bạn cùng phòng, chuyện bại lộ sợ mất mặt nên đã tự sát.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Tên còn lại gật đầu, cười nói: “Đây không phải là bảy chuyện kỳ trong trường chúng ta sao nhưng lại chưa có ai tận mắt thấy.”

“Ha ha ha, làm sao có thể có ai thấy được, vừa nhìn đã biết là giả, nếu thật sự có ma quỷ, ông đây sẽ tiêu diệt nó.”

Một điều thuốc được hút xong, ba người không dám chậm trễ, bắt đầu quét dọn sân thượng.

Ánh nắng sắp tắt dần từ phương xa, trong sự yên tĩnh, Tô Thiên Lỗi nghe được một tiếng kéo kẹt, cậu nhìn theo tiếng động, cửa sân thượng bỗng chậm rãi mở ra.

Tô Thiên Lỗi chớp mắt vài cái, liếc thấy một nam sinh mặc đồng phục học sinh đi vào từ bên ngoài.

Về mặt nam sinh không có biểu cảm gì, màu da rất không bình thường, tựa như là vôi, âm ỉ u ám.

Cậu ta nhíu mày, quảng chỏi xuống đi qua, đưa tay đẩy vai nam sinh: “Không thấy bọn này đang quét hả, cút ra ngoài.”

Nam sinh giống như người máy, chết lặng vòng qua Tô Thiên Lỗi, đột nhiên điên cuồng chạy về phía trước, chỉ thấy thân thể của cậu ta lướt qua rào chắn, nhảy phốc từ phía trên xuống.

Ba người bị cảnh này dọa sợ.

Tiếp đó, Tô Thiên Lỗi cảm thấy sau gáy lạnh rùng mình.

Con người của cậu đàn em mở to hết cỡ, cậu ta run rẩy giờ cánh tay lên, chỉ ra sau lưng Tô Thiên Lỗi: “Thiên, Thiên ca, cậu cậu cậu, phía sau cậu.”

Sau, phía sau?

Tô Thiên Lỗi cứng ngắc quay đầu.

Là nam sinh vừa nãy, thất khiếu cậu ta đang chảy máu, cười bi ối và quỷ dị: “Khà khà khà, gặp lại mi rồi, ta cũng bắt đầu nhiệt huyết sôi trào rồi đây...”

Im lặng hồi lâu.

“Á ——!”

Ba nam sinh bỏ lại đồ, lăn một vòng chạy ra khỏi sân thượng.

Chạy đến chỗ bồn hoa, tất cả họ đều bị hù dọa đến mềm chân, một người trong đó nhất gan suýt nữa đã tiểu ra quần.

“Mới vừa rồi, đó không phải là...”

Nói đến đây, họ đổ đầy mồ hôi lạnh.

Sắc mặt cậu đàn em càng tái nhợt: “Nghe nói học trưởng đó đã quấy rầy không ít nam sinh, sau khi chết... sau khi chết còn là một con ma háo sắc.”

Nói xong, hai người đồng loạt đưa mắt nhìn Tô Thiên Lỗi.

Bình tĩnh xem xét, dáng dấp Tô Thiên Lỗi không tệ, chẳng qua ngày thường hay cọt nhà, trừ mấy tên đàn em xem trọng gia thế của cậu ta ra thì không có một cô gái nào vừa mắt.

Tô Thiên Lỗi bị ánh mắt này nhìn chằm chằm khiến trong lòng sợ hãi, giọng nói càng thêm rầu rĩ: “Bọn bây, mẹ nó nhìn ông làm gì.”

“Không có gì không có gì.” Họ lắc đầu liên tục, không dám nói lời nào.

Mấy người phui mông, đi tới ký túc xá.

Một hồi lâu, bước chân Tô Thiên Lỗi dừng lại, vẻ mặt thâm trầm: “Khoan đã.”

“Thiên ca, sao thế?”

“Các cậu nói xem, ma nam kia thích quấy rầy nam sinh có vẻ ngoài xinh đẹp?”

“Ồ, thì sao?”

Tô Thiên Lỗi cười, gương mặt đầy âm mưu.

Có lẽ là vì thắng A1, thái độ của A15 với Phó Vân Thâm rõ ràng đã có thay đổi. Buổi sáng hai người mới vừa vào lớp, các bạn học đã dè dặt tới chào hỏi cậu.

Phó Vân Thâm đều nhất nhất đáp lại, không nói nhiều, chỉ có một chữ ừ.

Sau khi hai người ngồi xuống, ủy viên thể dục ôm một cái hũ đi tới bàn Thời Mộ: “Thời Mộ, đây là hôm qua lớp mình hùn tiền mua cho cậu, sáng nay mới nhờ người mang vào, cho cậu nè.”

Cái đó hũ đó được gói rất kỹ, không nhìn ra là gì.

Ngày đèn đỏ vắng thăm, mỗi thời mỗi khác Thời Mộ đều trong trạng thái đau đớn, sắc mặt tái nhợt, cô lười biếng rũ mắt: “Đây là gì.”

Ủy viên thể dục nhìn xung quanh một phen, lén lút kể tai cô: “Thận hươu.” (Ở đây bao gồm dương vật và tinh hoàn của hươu)

“...?”

Về mặt Thời Mộ khó hiểu: “Con mẹ nó cậu nói vậy là có ý gì?”

Ủy viên thể dục nghiêm trang lặp lại: “Thận hươu, chính tông, bỏ eo tráng dương, tốt cho ‘gà nhỏ’.”

“Tôi...” Cô nhìn cái hũ, cổ nuốt mấy lời thô bỉ xuống.

Bàn trên cũng quay đầu lại: “Đừng khách sáo, Thời Mộ, cậu hãy nhận đi.”

“Đúng đấy, thận của đàn ông khá quan trọng, lúc còn trẻ ba tớ không có tình, mẹ tớ ngày ngày cho ba tớ uống thận hươu, không lâu sau thì có tớ đấy, lợi hại không?”

“...”

Bạn học, cậu có chắc là không phải do lão Vương hàng xóm lợi hại đấy chứ?

Không, trọng điểm không phải là cái này.

Thời Mộ nhìn chăm chăm cái hũ, cô nuốt nước bọt, khoát khoát tay: “Thôi thôi, tấm lòng của các cậu tôi nhận nhưng tôi thật sự không sao đâu.”

Phó Vân Thâm ngồi phía sau một tay chống cằm, thấp giọng cười khẽ, giọng nói đầy ranh mãnh: “Tôi nghĩ cậu nên nhận đi, dù không sao cũng có thể bồi bổ, 13.”

... 13.

Cậu ta rõ ràng đang xem thường cô!

Chim nhỏ thì không phải là chim sao?! Thật không biết xấu hổ!

Thời Mộ đen mặt, bắt đầu đi cất cái hũ đi, thấy cô đã nhận, bạn học cả lớp cũng thờ phào nhẹ nhõm, cả lớp học lập tức trở về trạng thái sôi nổi, thấy vậy, Phó Vân Thâm cười lớn tiếng hơn.

Tiếng chuông vang lên, tất cả học sinh trở về chỗ ngồi.

Đây là tiết ngữ văn của cô giáo Lưu, cô ôm quyển sách đi lên bục giảng, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, cuối cùng rơi vào Thời Mộ, ánh mắt cô từ ái, cười dịu dàng: “Cô đã nghe kể rồi, Thời Mộ, nếu em muốn xin nghỉ thì cứ nói với cô nhé.”

“... ??”

Cô Lưu cười càng hào phóng: “Cô hiểu mà.”

“... ???”

Sau lưng, Phó Vân Thâm lại cười thầm thành tiếng.

Cô mím môi, hai mắt nhìn bục giảng, một tay đưa ra sau, quơ quào một hồi, cô chớp được bàn tay Phó Vân Thâm đang đặt trên bàn, tay dùng sức, hung hăng bấm vào mu bàn tay cậu. Thực hiện được âm mưu, Thời Mộ cười đắc ý, đang muốn rút tay về thì đột nhiên bị đối phương nắm chặt, trong nháy mắt nụ cười Thời Mộ cương cứng.

Tay của cô rất nhỏ, đầu ngón tay vừa dài vừa thon, mỗi móng tay đều được cắt gọn sạch sẽ mượt mà.

Phó Vân Thâm nhúm mày, khẽ véo nhẹ lấy xương tay nhỏ bé của cô, cầm cây bút bi trên bàn, vẽ chữ lên lòng bàn tay cô.

Cô Lưu đang viết bài trên bảng, Thời Mộ có chút căng thẳng, hơi thở hơi dồn dập, cô thấp giọng quát: “Phó Vân Thâm, cậu buông ra.”

Phó Vân Thâm không nghe, tiếp tục viết.

“Các bạn học, hôm nay chúng ta sẽ học..”

Cô Lưu đã quay đầu lại. Soạt, Thời Mộ rút tay mình về, lưng thẳng nhìn bảng, vẻ mặt thành thật tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Xòe bàn tay, cô len lén liếc mắt.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

[13+5 bảng mấy.]

Bảng 18, tưởng cô ngu sao? Đây còn chẳng bằng đề nhà trẻ, không hiểu nổi.

Thời Mộ tức giận dùng khăn giấy lau lau dấu bút trên tay, viết xuống [18, cú.], vò lại thành cục, ném qua.

Phó Vân Thâm liếc nhìn nội dung trong cục giấy, mày rậm khẽ nhúc, cười thật sâu, cậu nhìn chim tước đậu trên cây bên ngoài cửa sổ, thầm nói, đồ đầu đất.

Vào ngày đèn đỏ, Thời Mộ không thoải mái, trở về ký túc xá trước, còn Phó Vân Thâm đến nhà ăn.

Nhét băng vệ sinh vào hộp sữa rỗng, rồi bóp chặt hộp sữa bỏ vào bao rác, cô xách bao rác ném xuống thùng rác lầu dưới, lúc này mới yên tâm nằm lại trên giường.

Thời Mộ cầm điện thoại di động lên nhắn tin cho Phó Vân Thâm.

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Mua cháo đậu đỏ cho tôi là được rồi.]

[QAQ: Đồ ăn thì sao?]

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Không cần đồ ăn.]

Cô ăn không vô bao nhiêu thứ, chỉ muốn uống một chén cháo đậu đỏ nóng.

[QAQ: Có cần hay tôi nhờ nhà bếp nấu thật hươu cho cậu luôn không?]

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Cút.]

Phó Vân Thâm không nhắn lại nữa.

Đề điện thoại di động xuống không bao lâu, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, cô đứng dậy mở cửa, đứng ngoài cửa là một cậu trai nhỏ gầy xa lạ, vẻ mặt đối phương trông có hơi thấp thòm: “Xin chào, Bối Linh, Bối Linh nhờ tôi truyền lời.”

“Hả?”

Nam sinh nói: “Cô ấy nhắn cậu tối nay tám giờ đến sân thượng trường học.”

Sau khi nói xong, cậu ta vội vã chạy xa.

Thời Mộ gãi gãi đầu, có chút khó hiểu, suy nghĩ một chút, cô vẫn chủ động dùng wechat thêm Bối Linh, sau đó liên lạc với cô ấy.

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Buling, em kêu tôi đến sân thượng làm gì?]

[Bối Linh tỷ bà cao: Em là Bối Linh nè, em không bảo học trường đến sân thượng đâu ạ.]

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Vậy là anh nghĩ sai rồi, ngại quá.]

[Bối Linh tỷ bà cao: Không sao đâu, học trường Thời Mộ, thân thể anh khá hơn chút nào chưa?]

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Khá hơn chút rồi, cảm ơn nước gừng đường đỏ của em, cái này là nick của anh, sau này có chuyện liên lạc ở đây là được.]

[Bối Linh tỷ bà cao: Xấu hổ. jpg, vâng.]

Thời Mộ để điện thoại di động xuống, trong lòng vẫn buồn bực.

Lúc này, Phó Vân Thâm xách com trở về, còn có cả Chu Thực.

Trừ cháo đậu đỏ ra, Phó Vân Thâm còn mang theo ba cái bánh bao cho cô. Thời Mộ rửa đĩa sạch rồi ra ngoài, sau khi ngồi xuống, nói: “Thật kỳ quái, mới vừa rồi có người mượn tên Bối Linh gạ tôi đến sân thượng, không biết là ai.”

“Hả?” Phó Vân Thâm liếc mắt qua: “Bảo cậu đến sân thượng làm gì?”

Thời Mộ lắc đầu: “Tôi cũng không rõ lắm, cậu nói xem tôi có nên đi hay không.”

“Đi.” Phó Vân Thâm trả lời vô cùng dứt khoát: “Cậu ta dụ cậu đến nhất định là muốn chinh cậu, nếu lần này cậu không đi, không chắc lần sau cậu ta sẽ có giờ trò giỡn nữa hay không, không bằng ngay từ đầu tóm lấy đối phương.”

Thời Mộ ngậm bánh bao trong miệng, ánh mắt ướt át nhìn cậu, giọng nói mơ hồ không rõ: “Tóm được rồi... Sau đó thì sao?”

Thiếu niên mặt mày tàn nhẫn: “Giết chết.”

“...”

Chu Thực hơi run rẩy: “Thâm ca, có thể đấy, nhưng mà không cần thiết.”

Lông mi Phó Vân Thâm khẽ run, giọng nói không đổi: “Sống dở chết dở.”

“...”

Là một người ngoan độc.

Buổi tối không đợi lớp tự học kết thúc, Thòi Mộ và Phó Vân Thâm len lén chạy ra khỏi lớp học lên sân thượng, còn dư lại Chu Thực đang âm thầm quan sát.

Hai người bọn họ mới vừa lên, cửa sân thượng phía sau, lạch cạch, đã bị khóa trái.

Phó Vân Thâm rũ mắt, khom lưng cầm cây lau nhà dưới đất lên.

Quang cảnh ở sân thượng rất tốt, phóng tầm mắt nhìn ra trước cũng có thể tận hưởng được cảnh núi non và mây mù xa xăm, chẳng qua là vô cùng trống trải, có vẻ âm u và cô đơn.

Thòi Mộ khổ não gãi gãi đầu: “Không phải bọn họ muốn nhốt chúng ta ở đây cả đêm đấy chứ?”

Thiếu niên ở tuổi này thích nhốt người ta vào phòng vệ sinh hay sân thượng lắm, trong mấy truyện tranh Nhật Bản đều về thế đấy.

Phó Vân Thâm cười thâm trầm, ánh mắt hướng ra sau lưng: “Tôi thấy chi bằng...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thòi Mộ nhìn theo ánh mắt cậu, sau lưng, tay chân của nam quý gần như đã chia lìa với thân thể, ngũ quan vụn vặt lại mơ hồ.

Cậu ta kéo thân thể không trọn vẹn đi về phía Thòi Mộ, sau khi quan sát mấy lần, cười: “Khà khà khà, ta đã... bắt đầu máu sôi sùng sục rồi đấy.” ???

Hồn ma liếm môi dưới, đưa tay duỗi tới chỗ Thòi Mộ.

Ợt ợt.

Trên sân thượng, âm thanh quý dị đánh vỡ yên lặng, hồn ma bối rối hai giây.

Thòi Mộ che bụng, có chút ngưng ngưng: “Ngại quá, hai ngày nay tôi ăn hơi ít, ngại tiếp tục.”

Hồn ma: “... ?”

Dường như... dường như có gì đó sai sai...

[Ăn nó.]

Trong đầu, giọng nói mỉa hoặc lại không chế thần kinh của Thòi Mộ.

Hồn ma sững sốt không bao lâu mới chấn phần tâm tình, ngón tay khô quắt của cậu ta trườn lên mặt Thòi Mộ: “Gặp lại gương mặt này của mi, ta cũng đã %... máu nóng sục sôi rồi, bảo bối...”

Rắc rắc.

Nam quý vừa dứt lời, đã thấy cánh tay của mình bị Thòi Mộ kéo xuống, từng ăn mẹ kế nên Thòi Mộ đã có kinh nghiệm, vo tròn lại thành viên rồi nhét hết vào miệng.

“Khi thật!!”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Cô che miệng, thét lên the thé.

Phó Vân Thâm hoảng sợ bả vai run lên, hoàn hồn vội hỏi: “Sao rồi?”

Không sao cả, cô bị máu sôi sùng sục của gã này làm nóng miệng thôi.

Thời Mộ le lưỡi ra, đưa tay quạt lấy quạt để, mồm miệng không rõ nói: “Lúc mi còn sống chắc ăn không ít thanh cay hả?”

Hồn ma rơi vào trạng thái đần độn: “... Ừ.”

“Toàn mùi thanh cay.” Thời Mộ ôm bụng, hồn ma này như có tác dụng trị đau bụng kinh, phần cánh tay vừa xuống bụng, bụng chột không còn đau như trước, phần eo cũng không còn đau nhức, xem ra, cô phải ăn thêm mấy linh hồn nữa mới được.

Nghĩ tới, ánh mắt Thời Mộ nhìn hồn ma nam kia hùng hực đói khát.

Thân thể hồn ma đỏ run lên, thậm chí cảm thấy không ổn.

Có vẻ lần này gặp phải đồ ba gai rồi!

Lần trước có bốn tên không có mắt xông vào, cố gắng nói có người ăn ma quỷ, bọn họ không có nhà để về chỉ muốn ở tạm đây vài ngày, ban đầu còn cảm thấy nhất định là mấy tên ma lem kia khoác lác, hôm nay xem ra, đây là thật đó!

Làm sao bây giờ, nếu bị ăn, linh hồn sẽ lập tức kết thúc, cũng không còn được sờ vào mấy cái mông mượt mà của học sinh trung học nữa rồi!

Hồn ma rất sợ, đôi mắt đảo loạn, đột nhiên, cậu ta nhìn thấy Phó Vân Thâm, mắt sáng rực lên, sau đó nhanh chóng lướt nhanh đến chỗ Phó Vân Thâm, vậy mà vừa mới vươn tay thì đã bị dương khí trên người của cậu đá thương.

Hồn ma đau đớn kêu thảm thiết, lập tức lui về phía sau co rúc dưới đất không dám lại gần.

Này... Sao mà, sao mà càng ngày càng khó khăn vậy chứ.

Hồn ma run run cuộn lại, thân thể từ từ biến thành một làn khói đen, cậu ta muốn lặng lẽ, cẩn thận biến mất trước mặt hai người kia.

“Tôi hỏi cậu.”

Bộp.

Quý Hồn bị Phó Vân Thâm giẫm dưới lòng bàn chân, cậu từ trên cao nhìn xuống cậu ta: “Trước đó có ai từng đến đây.”

“Tôi tôi tôi... Tôi không biết, tôi không biết bọn họ, hai người thả tôi đi đi, tôi sai rồi, tôi không dám... Không dám làm ra chuyện thương thiên hại lý nữa, hai người thả tôi đi đi, cầu xin hai người.”

Hồn ma liên tiếp cầu khẩn, nếu có thể khóc, không chừng bây giờ đã rơi lệ rồi.

Phó Vân Thâm còn chưa mở miệng nói gì, Chu Thực đã gọi điện thoại đến, Thời Mộ liếc nhìn hồn ma dưới đất, bắt máy.

Trong điện thoại, giọng nói Chu Thực lồng lộn: “Mộ ca, bắt được người rồi.”

Cô nheo mắt: “Ai.”

Chu Thực nói: “Bọn khốn kiếp Tô Thiên Lỗi, vừa vạ bị tôi và đàn em gặp phải, cậu nói xem nê, xử trí thế nào.”

Thời Mộ nảy ra một ý, cười: “Cậu dẫn Tô Thiên Lỗi tới, chỉ cần một mình cậu ta.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Thời Mộ đi tới bên cạnh hồn ma, ngồi xổm xuống trước mặt cậu ta: “Cậu không muốn chết.”

Cậu ta liều mạng gật đầu.

“Vậy cậu có nghe lời tôi không?”

“Nghe nghe, cậu nói gì tôi cũng nghe!!”

Đã thành ra như vậy rồi, cậu ta đâu dám không đồng ý.

Một lúc sau, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên từ bên ngoài cửa sân thượng, hình như còn có giọng của Tô Thiên Lỗi, rất nhanh, cửa sân thượng được mở ra, Chu Thực dắt Tô Thiên Lỗi vào.

Hồn ma ẩn trong góc tường không hiện thân, trừ Thời Mộ và Phó Vân Thâm ra, Chu Thực và Tô Thiên Lỗi không thấy được cậu ta.

Tô Thiên Lỗi bị Chu Thực đẩy lao đảo một cái, khó khăn lắm cậu ta mới ổn định thân mình, sửa sang lại quần áo một chút, thần sắc ngạo mạn: “Sao hả,

muốn chơi chết ông đây à?”

Chu Thực giờ chân trái đạp vào mông Tô Thiên Lỗi: “Đạch, dám nói chuyện với Mộ ca như thế à.”

“Mộ ca, cậu ta?” Tô Thiên Lỗi cười giễu, một trong hai ánh mắt quan sát Thòi Mộ thể hiện rõ sự khinh thường và cười nhạo.

“Tôi thấy bây giờ cậu ta thành đệ rồi ấy chứ.” Ánh mắt hữu ý vô tình lướt qua giữa hai chân cô.

Chu Thực giờ tay, đè cậu ta xuống đất đạp mạnh một trận.

Tô Thiên Lỗi cũng khá lý, cho dù như vậy vẫn không xin tha, chỉ ôm đầu rên rĩ, vừa lẩm nhẩm vừa mắng mủi tằm đòi tởn tởn của Chu Thực.

“Chu Thực.”

Bên tai là giọng nói lạnh lạnh của Phó Vân Thâm.

Chu Thực thở hổn hển, buông Tô Thiên Lỗi ra.

Thòi Mộ đi tới cạnh Tô Thiên Lỗi, vẽ mặt cậu ta bầm tím hết cả như vãi vẽ tranh sơn dầu, vết thương cũ chồng chất vết thương mới, có chút thê thảm không nổi nhìn.

Nhìn Tô Thiên Lỗi mím chặt môi, đôi mày xinh đẹp của cô nhướng lên, ngữ điệu khoan thai: “Nghe nói cậu thường quán lấy Bối Linh, còn hiệp đáp những nam sinh tiếp cận cô ấy?”

Tô Thiên Lỗi quay đầu đi không nói lời nào.

Thòi Mộ rũ mắt thật thấp: “Hôm nay cậu dụ tôi lên sân thượng để làm gì thế.”

Tô Thiên Lỗi hừ cười, từ từ quay đầu nhìn về phía cô, gần từng chữ: “Ồ sân thượng này từng có người chết, mà có biết không? Nó đấy, rất thích mấy tên ẻo lả như mày, một lát nữa đợi nó xuất hiện, để xem mày chết trước hay tao chết trước.”

Thật không biết điều.

Sắc mặt Thòi Mộ trầm xuống, giờ tay lên vỗ tay thành tiếng. Trong phút chốc sắc trời chợt biến đổi, âm phong cuộn cuộn thổi tung bụi đất, con người cô đen nhánh, vẽ mặt không mấy may biểu lộ điều gì, im lặng đến mức khiến Tô Thiên Lỗi tưởng chừng như vong linh đến từ địa ngục, chợt làm cậu rùng mình một cái.

Một giây sau, cậu nhìn thấy oán linh vốn đã chết của học trưởng xuất hiện ở sau lưng Thòi Mộ, Tô Thiên Lỗi còn chưa kịp đắc ý, tiếng nói sạch sẽ rõ ràng của Thòi Mộ bỗng vang lên.

“Cậu nói cậu ta sao?”

Hồn ma nam bị mất một tay nhưng vẽ mặt vẫn đáng ghét, cậu ta đứng ở sau lưng Thòi Mộ, rất thành kính hoặc có thể nói là sợ hãi.

Đôi môi Tô Thiên Lỗi run rẩy, vẽ mặt không còn ung dung nữa.

“Mày...”

“Học trưởng đã chết được mấy năm rồi, đang tìm một người chết thay, cậu ta chọn trúng cậu đấy.”

Gương mặt Tô Thiên Lỗi lập tức không còn chút máu.

Hồn ma nam phối hợp liếm môi dưới.

Thòi Mộ mạnh mẽ nâng cằm Tô Thiên Lỗi lên, ép cậu ta nhìn thẳng vào mắt mình: “Tôi chưa nói nhì, tôi sinh ra ở tộc Miêu Cương, tởn tởn tám đời đều sống dựa vào trừ tà hàng ma, mặc dù đến tôi thì mai một, nhưng tôi đã mưa dầm thấm đất cũng học được chút chút.”

Tay Thòi Mộ dùng sức: “Ma quỷ thấy tôi còn rầu, sao phải sợ Tô Thiên Lỗi cậu chinh tôi chứ?”

Tô Thiên Lỗi bị dọa sợ rãng va vào nhau lập cập, cậu khó khăn nói: “Mày, mày muốn thế nào.”

“Thứ nhất, không được dây dưa với Bối Linh nữa, không được đến gần cô trong khoảng cách mười mét.”

“Thứ hai, tôi trực quý phái cần tiền, ba vạn giúp cậu giải quyết phiền phức này.”

“... ??”

Tô Thiên Lỗi nhăn nhó, rống giận nói: “Mày, con mẹ nó lừa đảo!”

“Cho cậu bắt nạt học sinh vô tội, lại không cho tôi lừa gạt à?” Cậu ta buống nhưng Thời Mộ còn buống hơn cậu ta. “Hôm nay tôi lừa cậu đấy thì sao! Cậu thấy hồn ma này không?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ chỉ vào hồn ma nam, mọi người chưa phản ứng kịp thì cô kéo một ngón tay của hồn ma nam nhét vào miệng.

“Bồ khi ——!”

Câu ‘bồ khi’ này là do Thời Mộ và Chu Thực cùng thốt ra, Tô Thiên Lỗi đã chấn kinh đến mất hết ngôn ngữ, Phó Văn Thâm đã sớm ‘khám phá hồng trần’, lúc này nhìn về mặt chưa từng thấy qua sự đời của Chu Thực và Tô Thiên Lỗi, cậu âm thầm giễu cợt, còn có chút đắc ý mơ hồ. So với đáng về của bọn họ thì biểu hiện của mình vô cùng chừng chặc và thành thạo.

“Cậu lại nóng miệng.” Phó Văn Thâm hỏi, là giọng điệu khẳng định.

Thời Mộ nóng đến đỏ cả vành mắt, cô liếm liếm lưỡi, về mặt đưa đả: “Nóng nổi rộp rồi.”

Phó Văn Thâm bình tĩnh: “Không sao, về rồi đến phòng y tế xin thuốc.”

Thời Mộ lắc đầu: “Tôi uống nhiều nước là được rồi.”

“...”

Hai người bên này hòa thuận trao đổi, Chu Thực và Tô Thiên Lỗi bên kia đã trợn mắt hốc mồm.

Ăn ma, ăn ma dường như không phải là chuyện nhỏ đâu nhỉ? Không đúng! Ma quỷ đó, mẹ nó, có thể ăn sao! Tại sao hai người này lại tỏ vẻ bình thường như thế, Thời Mộ còn chưa tính, Phó Văn Thâm là sao.

Chu Thực không nhịn được, căng thẳng nói: “Thâm ca, Mộ ca cậu ấy... cậu ấy ăn cả ma.”

Phó Văn Thâm khẽ gật đầu: “Ừ, tôi biết.”

“Cậu, cậu biết?” Chu Thực càng thêm kinh hãi, theo lý thuyết cậu ấy và Thời Mộ đã quen nhau khá lâu nhưng sao cậu ấy lại chẳng biết gì hết tron vậy.

Nét mặt Phó Văn Thâm càng thêm lạnh nhạt: “Cậu ấy đã ăn mẹ kế của tôi.”

“...”

“... Gì?”

Phó Văn Thâm: “Không có gì, không cần quan tâm.”

“... ???”

Đây, mẹ nó, không đúng!

Cái này rất không đúng!!

Hóa ra mẹ kế... mẹ kế có thể bị ăn à? Hôm nào đó có thể nhờ Thời Mộ giúp cậu ấy ăn mẹ kế của cậu không hả?

Tô Thiên Lỗi cảm thấy ba người này không được bình thường, thậm chí còn cảm thấy mình có thể ở cùng với bọn họ cũng là điều không bình thường, bây giờ cậu chỉ muốn rời đi, muốn rời khỏi sân thượng, rời khỏi trường này, từ nay trở đi không bao giờ gặp nhau nữa!

“Tôi đồng ý với cậu, cái gì cũng đồng ý với cậu.” Tô Thiên Lỗi chảy đầy mồ hôi lạnh: “Bây giờ tôi cho cậu tiền, cậu đừng để cho nó nó nó làm hại tôi, bây giờ tôi cho cậu ngay đây.”

Thời Mộ lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm mã thanh toán của Alipay: “Quét.”

Tô Thiên Lỗi nào dám không đồng ý, luống cuống tay chân lấy điện thoại quét ba vạ đồng cho Thời Mộ, cậu ta hoảng sợ nhìn Thời Mộ, gần như là rống lên: “Có thể thả tôi đi chưa!”

“Cút đi.”

Thời Mộ đá chân Tô Thiên Lỗi.

Cậu ta vùng vẫy đứng lên, chưa kịp sửa sang lại quần áo đã lăn một vòng xuống sân thượng, đồng thời còn có tiếng thét the the the kèm theo nước nỏ của Tô

Thiên Lôi.

Chu Thực nằm sấp trên lưới phòng hộ nhìn xuống, liếc thấy bóng lưng hoảng hốt trốn đi của Tô Thiên Lôi, nhất thời nhin không được cười nhạo, xong chuyện, cậu ấy mắng câu “đồ nhát cáy”.

Hôm nay người gây chuyện đã đi, mà gây chuyện vẫn còn ở đây.

Hồn ma từ đầu chí cuối cũng không dám lên tiếng, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị Thòi Mộ ăn tiếp. Về phần Thòi Mộ đang suy nghĩ nên xử trí hồn ma này thế nào, lúc trước cô đã đồng ý là không ăn cậu ta, nếu thả thì lại quá dễ dàng cho cậu ta. Khi còn sống, hồn ma này làm chuyện ác, linh hồn không vào được luân hồi, nếu lại còn ở đây, không dám bảo đảm là ngày nào đó cậu ta lại ức hiếp học sinh khác...

Thòi Mộ nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Cậu nói xem, làm sao giờ.”

Phó Vân Thâm nói gọn gàng linh hoạt hai từ: “Ăn hết.”

Vừa nghe ăn, dạ dày Chu Thực bắt đầu ợ chua, yếu ớt nói: “Đừng, đừng vậy.”

Dáng dấp con ma này nếu hơi đẹp xiu, cậu ta cũng không đáng ghê tởm, quan trọng chính là quá xấu xí, đừng nói khó có thể nuốt xuống, liếc mắt nhìn thôi cũng khó nỡ là.

“Đừng ăn tôi, van xin cậu, cái gì tôi cũng chịu làm, thật đó!” Hồn ma quỳ xuống trước Thòi Mộ.

Thòi Mộ trầm tư chốc lát, nói: “Tôi hỏi cậu, trước kia cậu thật sự từng cưỡng hiếp người khác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Hồn ma rũ đầu xuống, bầu không khí cực kỳ cô đơn.

Thòi Mộ không kiên nhẫn, dùng mũi chân đá đá đầu gối cậu ta: “Nói.”

“... Khó nói.”

“Khó nói thế nào?”

Cậu ta gãi gãi đầu, lắp bắp nói: “Tôi và Tiểu Xuyên là quan hệ yêu đương, tôi không có cưỡng hiếp cậu ấy, hai chúng tôi là lưỡng tình tương duyệt.”

Về mặt Chu Thực hoang mang: “Vậy lời đồn trong trường học đó là sao?”

Hồn ma thờ dài, từ từ nói ra những gì mà bản thân đã trải qua khi còn sống.

Cậu tên là Lục Phong, ở trong căn phòng ba người, khi đó trường trung học liên kết Anh Nam vẫn chưa được tài trợ hùng hậu, chỉ là một trường trung học khép kín bình thường, phòng ngủ chỉ có cậu và Tiểu Xuyên. Trong khi ở chung, bọn họ nảy sinh tình yêu. Lúc sắp tốt nghiệp trung học, bởi vì Lục Phong học hành không tệ, một đại học nổi tiếng gửi thư mời cho cậu, còn về phần Tiểu Xuyên, thành tích kém lại lười biếng, đoán chừng cố lắm cũng chỉ đậu được trường hạng ba.

Tiểu Xuyên biết cậu sắp rời đi, bắt đầu làm âm ỉ, hi vọng cậu có thể tiếp tục ở lại thành phố này sống cùng mình.

Lục Phong không nỡ bỏ người thương, không muốn rời xa Tiểu Xuyên, sau ba ngày một mình suy tính, cậu đã quyết định ở lại, kết quả... đã trễ.

Người yêu vì yêu sinh hận mà đăng bài lên khắp các diễn đàn, tuyên bố khắp nơi rằng Lục Phong xâm hại cậu ta, sự kiện huyên náo rộng rãi, truyền thông, đài truyền hình, báo chí, các trang đầu đều đưa tin về học sinh đồng tính cưỡng hiếp bạn cùng phòng.

Lục Phong vốn là con cưng của trời, chỉ trong một đêm, cậu rớt xuống vũng bùn, không còn cựa mình được nữa.

Vì vậy, một hôm nọ, vào cái ngày hai người quen nhau, Lục Phong nhảy xuống khỏi tầng thượng.

Cậu biết cậu đang ở trong độ tuổi tươi sáng xuân xanh nhất, ngày hôm đó đã chết trong đêm mưa âm u lạnh lẽo nhất.

Sau khi nghe xong, Chu Thực nuốt nửa tức điên, cắn phẫn nói: “Vậy bây giờ cậu ta đang ở đâu?”

“Chuyển đến thành phố khác, thay tên tiếp tục sống chứ sao.” Về mặt của Lục Phong không hề sợ hãi như đã sớm hiểu rõ hồng trần: “Nghe nói đã kết hôn, còn có con nữa.”

Phó Vân Thâm nhú mày: “Vậy ba mẹ cậu đâu?”

Khi nhắc đến những chuyện cũ kia thì nét mặt cậu vẫn không tỏ vẻ gì là cực kỳ bi ai, nhưng khi Phó Vân Thâm hỏi tới ba mẹ cậu thì vẻ mặt Lục Phong lập tức trở nên bất lực, cậu run run, thậm chí nước mắt cũng không rơi xuống nổi.

“Ba tôi... ba tôi bị đánh quá lớn, không bao lâu đã chết vì buồn khổ, về phần mẹ tôi, bà... bà ấy bị tôi liên lụy, sau khi bị đơn vị sa thải, một mực làm lao công ở trường học, tôi biết, bà chỉ muốn trông giữ ở nơi con trai mình đã chết mà thôi. Tuy vậy, tôi không thoát ra được, tôi chẳng làm được gì, cậu nói xem sao tôi lại ngu như vậy, con mẹ nó sao tôi lại ngu như vậy chứ!”

Lục Phong oán hận, không ngừng đánh bản thân mình.

Cậu muốn kết thúc mọi chuyện, muốn trở về với cát bụi, sau khi nhảy xuống, cậu thành công trả thân thể về lại cho bụi đất nhưng linh hồn lại bị trói buộc, vĩnh viễn bị cầm tù ở đây, ngày qua ngày rơi xuống từ trên này, tái diễn cảnh tử vong.

Mẹ của cậu đã càng ngày càng già nua rồi, có lẽ chờ sau khi mẹ chết thì cậu sẽ được gặp bà ở trên đường hoàng tuyền một lần, nhưng cậu rất muốn có thể nói một câu xin lỗi với bà khi bà còn sống, nói với bà rằng, cho tới bây giờ cậu không phụ lòng bà.

“Mẹ kiếp!” Chu Thực gãi gãi đầu, nhìn về phía Thời Mộ: “Mộ ca, không có cách nào sao?”

Thời Mộ mím môi trầm tư, đầu tiên Lục Phong không thể rời khỏi tầng thượng, tiếp theo cũng không thể đưa bà ấy tới đây, không dám chắc rằng khi bà ấy nhìn thấy hình dáng của con trai thế này sẽ không bị dọa ngất, ngẫm nghĩ, chỉ có thể dẫn hồn phách mẹ Lục xuất ra, tới đây gặp Lục Phong, đợi khi nắng sớm lên, tỉnh con mơ, bà ấy vừa có thể tháo gỡ khúc mắc, vừa có thể giúp Lục Phong buông bỏ chấp niệm chuyển đi đầu thai.

Chẳng qua là dẫn hồn có hơi phức tạp, không cẩn thận sẽ gây ra tai họa, Thời Mộ không dám xác định mình có thể làm được hay không.

Thế nhưng..

“Mộ ca, sao cậu không nói gì?”

Thời Mộ lấy lại tinh thần: “Linh hồn bị ràng buộc bởi chấp niệm, cho nên không thể nào đầu thai, cậu đã có chấp niệm là muốn gặp mẹ, vậy cũng dễ bàn.”

Lục Phong hơi sững sốt: “Cậu có cách?”

“Cho tôi biết ngày sinh tháng đẻ của cậu và mẹ cậu, tối nay 12 giờ, tôi sẽ cho hai người gặp nhau.” Ánh mắt cô kiên định, giọng nói vang vọng đánh thếp nhưng lại thay lại khiến cảm xúc của Lục Phong được bình ổn.

Sau khi Lục Phong nói ngày sinh tháng đẻ của mình và mẹ cho Thời Mộ, Thời Mộ ghi chú vào điện thoại di động.

“Tối nay ở đây sẽ được thắp một chiếc đèn dẫn hồn, khi ánh đèn thắp sáng chính là lúc hai người gặp nhau, nhưng cậu phải nhớ kỹ, thời gian của cậu chỉ có mười phút, đèn này chỉ sáng mười phút.”

Nói xong, Thời Mộ không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của đối phương, phóng khoáng quay đi.

Nhìn bóng lưng Thời Mộ, Lục Phong hơi ngần ra: “Cậu... Cậu không ăn tôi ư?”

Thời Mộ khoát khoát tay: “Tôi chỉ ăn ác quỷ.”

“...”

Trời ơi!

Đẹp chết kinh khủng!!

Trên người cô tỏa ra ánh sáng lấp lánh, Lục Phong cảm thấy bản thân sắp mù rồi!

Ba người sống vai trở về ký túc xá, Chu Thực u sầu khổ não: “Mộ ca, cậu thật sự có cách sao?”

Trong lòng cậu thấp thòm, luôn không thể an tâm, một mặt cảm thấy Lục Phong đáng thương, mặt khác lại cảm thấy cậu ta vô cùng đáng hận.

Thời Mộ không trả lời cậu, lấy ra một cây nến sáp ong từ trong rương của ông ngoại.

Cô đặt cây nến lên bàn, lại lấy bùa và sách cổ ra, trên quyển sách viết chi chít phù văn và thể chữ tiểu Triện mà Chu Thực đọc không hiểu. Vì bảo đảm

an toàn, Thời Mộ xem kỹ từng chữ nội dung trong sách.

Thấy vậy, Phó Vân Thâm giễu cợt nói: “Cậu ta tự ăn quả đắng, cậu cần gì giúp cậu ta.”

Thời Mộ ngẩng đầu lên: “Lúc đầu tôi giúp cậu, sao cậu không nói thế?”

Ánh mắt Phó Vân Thâm biến đổi, quay đầu hừ lạnh: “Tôi và cậu ta không giống nhau, tôi chưa từng muốn đi tìm cái chết.”

“Đúng vậy, cậu và cậu ta không giống nhau.” Ngón tay Thời Mộ nhẹ nhàng vuốt ve trang sách vẫn còn vương mùi mực: “Người sống có chỗ để giải oan, vậy hồn ma phải tìm ai để kể khổ.”

Phó Vân Thâm giật mình.

Cô còn nói: “Lục Phong ngốc, từ tầng thượng nhảy xuống kết thúc mọi chuyện, không ai có thể giúp cậu ta, bây giờ tôi chỉ muốn giúp người mẹ đáng thương của cậu ta thôi, nếu bà ấy biết được sự thật, nửa đời sau có lẽ sẽ sống được tốt hơn.”

Phó Vân Thâm không nói gì.

Buổi tối 12 giờ, Chu Thực dùng chìa khóa trộm được mở cửa tòa nhà phòng ngủ, ba người cầm đồ lên la lén lút chạy đến tầng thượng của tòa nhà dạy học, thật ra thì Phó Vân Thâm không muốn tham gia vào chuyện này nhưng vì Chu Thực kinh sợ, kiên quyết lôi cậu tới đây.

Đi lên tầng thượng, cẩn thận khóa trái cửa.

Thời Mộ gọi Lục Phong tới.

Cô dùng lá bùa bày trận pháp dưới chân Lục Phong, sau đó đốt ánh nến đưa cho Lục Phong, vẻ mặt nghiêm túc: “Giữ cây nến, liên tục gọi mẹ của cậu, trừ mẹ cậu ra, nếu những người khác gọi thế nào cậu cũng không được đáp lại. Coi chừng dẫn lối cho ác quỷ, đoạt thân xác của mẹ cậu đấy.”

“Tôi biết rồi.” Lục Phong gật đầu, theo lời Thời Mộ dặn dò bắt đầu khẽ gọi: “Mẹ, con là Lục Phong, mẹ có thể nghe được tiếng con không...”

Trong lúc cậu gọi, Thời Mộ đốt một cây nến khác, cô đặt nó đối diện trận pháp, đốt lá bùa viết ngày sinh tháng đẻ của mẹ Lục, không ngừng tụng phù chú.

Phó Vân Thâm ngáp một cái, lười biếng dựa vào lưới phòng hộ chờ đợi.

“Mẹ, con là Lục Phong, con muốn gặp mặt mẹ...”

Lục Phong đang cầm cây nến, ánh lửa nhỏ khẽ nhấp nháy, ác linh trốn sâu trong đêm tối đã sớm nghe được tiếng gọi, từ bốn phương tám hướng phát ra lời mời gọi cậu, cho dù đã là hồn ma nhưng Lục Phong cũng bắt đầu sợ, tuy vậy cậu vẫn kiên trì gọi.

Một nơi khác, mẹ Lục vốn đang ngủ say đột nhiên nhìn thấy một ánh nến đỏ hiện ra trước mặt, bà có chút kinh ngạc, không khỏi đưa tay ra chạm vào, cây nến này như có cảm ứng cứ thổi tới phía trước.

Mẹ Lục càng cảm thấy quái dị, vén chăn ngồi dậy.

“Mẹ, con là Lục Phong, xin mẹ hãy nghe thấy lời con...”

Phong nhỉ?

Đôi mắt vẫn đục của mẹ Lục thoáng kinh ngạc và sự bi ai vô hạn, bà liều mạng đi theo cây nến, theo giọng nói kia đi về phía trước. Chẳng qua con đường này có chút kỳ quái, chung quanh toàn lửa đỏ, thậm chí bên kia đường bà còn thấy được người bạn đời đã chết lâu năm kia.

Bước chân mẹ Lục dừng lại, run rẩy vẫy chào chồng mình.

Thời Mộ nhắm mắt, nói thật nhỏ: “Nói cho mẹ cậu biết, chỉ cần đi theo giọng nói của cậu, đừng đi cùng bất kỳ ai.”

Thân thể Lục Phong hơi run rẩy: “Mẹ, chỉ cần đi theo con thôi, con muốn gặp mẹ.”

“Phong nhỉ...” Ánh mắt mẹ Lục do dự, cuối cùng ngẩng đầu nói vọng qua bên kia đường: “Ông xã, tôi đi tìm con trai chúng ta, ông... ông ở đây chờ tôi, chờ tôi tìm được, sẽ quay lại thăm ông.”

Dung mạo của bạn già vẫn vậy, chẳng hề thay đổi, bà cứ nhìn ông ấy mãi, nhìn rồi lại nhìn, không nỡ, đau lòng, tình yêu, toàn bộ giấu trong đôi mắt, nói không thành câu, hết thấy hóa thành nước mắt.

“Ông nói gì đi, sao ai cũng bỏ tôi đi cả rồi...”

Mẹ Lục lau khô nước mắt, theo cây nến tiếp tục đi về phía trước.

Đến trường học, lên tầng thượng, đẩy cửa ra, thấy được gương mặt mình luôn thương nhớ, trái tim mẹ Lục lập tức mềm mại.

Ánh nến sáng, lưng lay, cậu ngơ ngác nhìn, nói không thành lời.

Đã qua nhiều năm, mẹ đã già, lưng đã còng, thân thể khô gầy, ánh mắt của bà đã không còn thần thái, gương mặt cũng mất đi nụ cười, hai tay vì làm lụng vất vả mà trở nên khô héo và không có huyết sắc.

Lục Phong đau lòng, một câu cũng không nói ra được.

Thời Mộ mở mắt ra, Phó Vân Thâm đứng bên cạnh cô lặng lẽ nhìn qua bên này.

Chu Thực giải giải đầu: “Ừa, tôi chưa, sao tôi không thấy gì hết vậy?”

Chu Thực dĩ nhiên không nhìn thấy, cậu có thể nhìn thấy Lục Phong bởi vì Lục Phong là hồn ma muốn cho cậu thấy, còn mẹ Lục là người sống, là linh hồn, cậu là mắt phàm, sao có thể nói thấy là thấy.

“Mẹ...” Đôi môi Lục Phong nhấp máy, lạc giọng lại yếu ớt.

“Con của mẹ...” Bước chân mẹ Lục tập tễnh, bà chậm rãi tới đây, đưa tay muốn chạm vào mặt cậu, vậy mà chỉ chạm được vào một khoảng không.

“Con của mẹ, Phong nhi của mẹ...” Bà tiếp tục xoa mặt cậu, chạm không được, nước mắt lại tuôn rơi.

Lục Phong đang cầm cây nến, Thời Mộ đột chú tình thân cho cậu, để cậu khôi phục bộ dáng khi còn sống.

Dáng cậu rất cao lớn, tuấn tú, cười lên trông khoan khoái nhẹ nhàng.

“Làm sao con, sao con ở đây?” Lục mẩu nghẹn ngào. “Con cũng không cho mẹ gặp trong mơ, qua nhiều năm như vậy, chưa lần nào mẹ mơ thấy con, mẹ có đốt cho con vài bộ quần áo, còn có sách, không phải con thích sách nhất sao, con có nhận được chưa?”

Lục Phong cố gắng mỉm cười, chậm rãi nói: “Nhận được ạ, quần áo rất vừa vặn, sách... cũng rất hay.”

“Vậy thì tốt vậy thì tốt, vừa rồi mẹ còn nhìn thấy ba con nữa, con có gặp ba con chưa?”

Mũi Lục Phong chưa xót, nhìn ánh mắt chờ đợi của mẹ, cậu gật đầu: “Gặp được ạ.”

Ánh mắt mẹ Lục sáng lên: “Ông ấy có khỏe không?”

“Khỏe lắm ạ, ba muốn mẹ phải tự chăm sóc tốt bản thân, nói mẹ, mẹ tái giá với ông Lưu nhà bên cũng không tệ, chú ấy rất quan tâm mẹ.”

Mẹ Lục khóc rồi lại cười: “Ông này nói gì vậy chứ, truyền đi không phải sẽ bị cười chết, nếu mẹ tái giá, chết đi sẽ không vào được mồ mã của ông ấy nữa rồi, vậy không được.”

Kể từ sau khi mẹ Lục tới đây, tốc độ cháy của nến cực nhanh, Thời Mộ nhìn thấy bên cạnh mẹ Lục đã vấy lượn không ít ác quỷ chuẩn bị đoạt xác, cô cau mày, lập tức nói: “Lục Phong, đến lúc rồi...”

Lục Phong gật đầu, nhìn về phía mẹ: “Mẹ, tới tận bây giờ con chưa từng làm chuyện gì có lỗi với mẹ, những chuyện kia con cũng chưa từng làm, đời này con sống đường đường chính chính. Mẹ, con không phải là người xấu, mẹ tin con, mẹ có thể tin con không?”

“Mẹ tin, mẹ tin.” Mẹ Lục liều mạng gật đầu: “Con do mẹ nuôi lớn, con mẹ là người thế nào, trong lòng mẹ hiểu rõ.”

Nhìn ngọn nến càng lúc càng âm ảm, bà như cảm nhận được điều gì, cẩn thận hỏi: “Có phải con của mẹ sắp đi rồi không?”

“Mẹ, con có lỗi với mẹ...”

“Kiếp này con có lỗi với mẹ và ba, thật ra... thật ra lúc con nhảy xuống con lập tức thấy hối hận, con thật sự...”

Thật sự hối hận.

Cậu quỳ xuống, cuống quýt dập đầu: “Con bất hiếu, mẹ phải chăm sóc mình thật tốt, hôm nay con có thể lên đường rồi, sau này, sau này mẹ không cần phải trở lại nữa.”

Mỗi lần cậu nhìn thấy mẹ bị đám đàn em của Tô Thiên Lỗi giễu cợt ức hiếp nhưng cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn, cái gì cũng không làm được. Vì thế ngày đó bọn họ đi lên đây đã khiến Lục Phong có được cơ hội vui vẻ thật lâu.

“Vậy con đi đường cẩn thận.” Mẹ Lục xoa xoa đầu cậu: “Nếu con gặp ba thì hãy nói cho ông ấy biết, mẹ sẽ không tái giá.”

Ánh nến gần biến mất, Thời Mộ lắc chuông, niệm phù chú, linh hồn của mẹ Lục lại trở về vị trí cũ.

Lạch cách.

Tìm đèn cây rớt trên lá bùa dưới chân, cả trận pháp bị thiêu đốt, Lục Phong được giải trừ chấp niệm, rốt cuộc sắp rời đi.

“Đàn em.” Lục Phong nhìn về phía cô: “Một người chết như tôi không thể trả thù lao cho cậu nhưng vẫn cảm ơn cậu.”

“Đúng rồi.” Thân thể sắp biến mất, cậu vội vã nói: “Cậu ở phòng 415 hả? Lần trước có bốn tên nhóc tới, bọn nó nói ở dưới hai cái giường có giấu bảo bối, tôi cũng không biết là gì, nhưng...”

Còn chưa dứt lời, thân thể đã hoàn toàn biến mất.

Toàn bộ quá trình Chu Thực đều ngỡ ngàng nhưng cuối cùng đã nghe hiểu một câu: “Bảo bối? Bảo bối gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Chu Thực không rảnh chú ý những thứ khác, tâm niệm chỉ có bảo bối mà lúc gần đi Lục Phong đã nói.

Thời Mộ cũng tương đối hiếu kỳ, bốn con ma nghèo kiệt xác chỉ số thông minh không cao này có thể để lại bảo bối gì?

Sau khi mò mẫm lên vào ký túc xá, Thời Mộ mở đèn bàn loại sạc pin cạnh giường lên, ánh đèn màu cam chiếu sáng phòng ký túc nhỏ, cô khom lưng nằm nhoài người xuống đất, đưa tay lục lọi ván giường.

“Mộ ca, thế nào, có đồ gì không?” Chu Thực đứng ở phía sau, mong đợi chà chà tay.

Phó Vân Thâm cời quần ra, liếc hai người kia: “Này, đi ngủ.”

Hành xác hơn nửa đêm sắp mệt chết rồi, cậu chẳng muốn cùng bọn họ chơi cái trò tìm bảo bối nhàm chán kia.

“Thâm ca cậu tránh ra, chắc chắn là ở dưới giường của cậu đấy.” Nói xong, Chu Thực ngăn Phó Vân Thâm mới chỉ cời quần được một nửa.

“Móa.” Phó Vân Thâm thẳm mắng, hít sâu, bắt đầu đi ngồi trên giường Thời Mộ.

Trên giường cô có một mùi thơm, giống hệt mùi trên người cô, Phó Vân Thâm không kiềm được mà hít sâu nhiều lần, hoàn hồn cậu cảm thấy hành động này của mình vô cùng biến thái, nhượng mảy, đứng dậy cời quần ra gấp ngay ngắn đặt trên tủ đầu giường, sau đó cầm đồ ngủ đi thay.

Chu Thực vẫn còn đang chống mộng tìm kiếm dưới giường, cậu đá đá lưng Chu Thực, giọng không kiên nhẫn: “Có thể rút ra không, tôi buồn ngủ rồi.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Tìm thấy rồi!” Tiếng nói kích động của Thời Mộ khiến Phó Vân Thâm giật mình.

Quay đầu lại, cậu thấy Thời Mộ cầm một cái bao màu đen về mặt mừng rỡ: “Ghê thật đấy, dùng băng dán dính vào phía trên ván giường, còn giấu rất sâu, không trách được lâu vậy mà không ai phát hiện.”

Mặt cô cọ dưới đất nên hơi bẩn nhưng ánh mắt lại sáng ngời, lấp lánh như vì sao. Thật ra Phó Vân Thâm rất khó chịu với dáng vẻ cười tươi của cô, hiện má lúm đồng tiền nhỏ, trông cứ ẻo lả nhìn rất gay, dù là đồng tính, đoán chừng cũng nằm dưới.

Thời Mộ xắn tay áo và lau bụi bẩn trên mặt, lòng đầy mong đợi đặt cái bao ở trên bàn, Chu Thực xoa xoa tay tiến tới: “Giấy gì đấy, mau mở ra xem thử đi.”

“Được được được.” Thời Mộ không dám chậm trễ, xé cái bao ra, bên trong có một cái hộp nhỏ, bên ngoài được gói lại, phía trên còn dán một tờ giấy, chữ viết có chút xóc xếch.

[Xin chào các em ở phòng 415 tương lai: Bọn anh là học trưởng hiện tại của phòng 415, ở cái nơi chết tiệt thật mẹ nó nhàm chán, để ăn mừng các em sắp nghênh đón kiếp sống ba năm bị thảm này, nhân đây bọn anh có chuẩn bị một món quà, xin nhận lấy.]

Món quà?

“Mẹ ơi, có phải là tiền không!” Chu Thực càng thêm kích động.

Thời Mộ lườm cậu ta một cái: “Đáng đáp cậu xấu xí, mà nghĩ lại đẹp ghê cơ.”

Nói xong, mở cái hộp kia ra.

Bộp.

Một món đồ màu hồng rơi ra, phía trên còn dán nhãn, rất hiển nhiên món đồ này là hoàn toàn mới, chưa từng có ai mở ra. Chẳng qua là hình dáng có chút kỳ quái, giống như là... cái mông? Hoặc như là cái ly uống nước.

Thời Mộ nhìn trái phải mà lòng rối rắm, cô nhìn vào miệng ly: “Ly nước hả? Kiểu cái mông rất độc đáo.”

“Xì.”

Vừa mới dứt lời, Thời Mộ nghe thấy Chu Thực và Phó Vân Thâm đều cười.

Cô rất không hiểu được: “Hai cậu cười gì.”

“Há a ha ha ha ha ha ha ha.” Chu Thực ôm bụng, cười vô cùng lớn.

Đuôi mày đầy mắt của Phó Vân Thâm cũng như đang mỉm cười, cậu nhẹ nhàng nói: “Ừ, ly nước, nếu cậu lấy dưới giường ra, vậy cho cậu dùng.”?

Người này nói chuyện sao cứ âm dương quái khí thế nào ấy... ?

“Ha ha ha ha ha há há.” Chu Thực vẫn đang cười, điên cuồng vỗ lên mặt bàn.

Cậu gây ra tiếng động quá lớn khiến các phòng ngủ khác cực kỳ bất mãn.

“Đám chó 415, bọn bây có thể yên lặng một chút không! Hơn nửa đêm không ngủ được nên đi tìm ma phá chơi hả?!”

“Phó Vân Thâm ông già nhà mày, đừng tưởng rằng mày trắng A1 thì muốn làm gì thì làm! Bọn này cũng không dễ chọc đâu!”

“415 rác rưởi, có phải bọn bây đang chơi mạt chược với ma không đấy!”

“...”

Chu Thực tức quá, gân cổ lên bắt đầu mắng: “Qua đây, để ông mời cháu ông lên tiếng, xem ai nói nhiều hơn, heo mẹ ngủ với mày đấy à!”

“Chu Thực, mày là một thằng nịnh chó [1], nịnh chó hai bàn tay trắng có hiểu không! Cũng khó trách nửa đêm mày không ngủ được, tao quên, nửa đêm chó cũng đâu có ngủ được!”

[1] Nguyên văn 舔狗 (liếm cẩu): là một từ mạng, nó được sử dụng để mô tả cách làm hài lòng đối phương khi biết rằng đối phương không thích mình và không có thiện cảm gì.

“Con bà nó chứ.” Chu Thực còi gậy ra đang định đi ra ngoài.

Phó Vân Thâm kéo lại: “Câm miệng, im lặng.”

Chu Thực chỉ ra bên ngoài, tủi thân: “Bọn họ mắng tôi.”

“Cháu ngoan.” Thời Mộ giơ tay lên sờ sờ đầu cậu: “Đêm hôm khuya khoắt đừng nên gây chuyện àm ỉ, ly này cho cậu, uống nhiều nước nóng.”

Ánh mắt kia vô cùng hiền lành.

Chu Thực nhìn cái ly lắc đầu, đẩy cho Thời Mộ: “Mộ ca giữ đi, tôi muốn gà nhà mình được nghỉ ngơi.”

“...”

“... Gì?”

Chu Thực nén cười: “Đây, đây là âm đạo giả, Mộ ca chưa từng thấy qua à.”

Âm... Âm đạo giả?

Thời Mộ sùng sốt, “soạt” nhanh chóng nhét đồ chơi này vào tay Phó Vân Thâm cách đó không xa.

Cô là một hoàng hoa đại khuê nữ, sao có thể từng thấy loại đồ chơi này, dù có xem qua không ít ảnh, nhưng... là người thật thực hành, ai còn dùng loại công cụ này chứ.

Thời Mộ rất xấu hổ xoa xoa vành tai ửng đỏ, giả vờ bình tĩnh: “Trong cái hộp kia dường như còn có gì nữa đó, tôi đi xem một chút.”

Xoay lưng với hai người kia, Thời Mộ lấy ra một cái USB 2T từ trong hộp.

“Đây là gì?”

Thời Mộ lắc đầu: “Không biết, nếu không cậu gắn vào máy tính xem thử đi?”

Cô đang ăn xài cần kiem để dồn tiền mua máy tính.

Chu Thực có chút buồn rầu: “Máy tôi hết pin rồi, không sạc kịp, Thâm ca dùng của cậu đi, xem thử đồ chơi này.”

“Không cho.” Phó Vân Thâm rũ mắt, trên tay vuốt vuốt cái âm đạo giả.

“Cho đi mà, đừng nhỏ mọn như vậy.”

Phó Vân Thâm hừ lạnh: “Lỡ cái này có virus thì sao, không muốn.”

Cũng đúng, lai lịch USB này không rõ, lỡ có virus thì không dễ xoi rồi.

Kim giờ đã chỉ số 1, Thời Mộ xoa xoa mắt, nhét USB vào ngăn kéo bàn: “Tôi rửa mặt ngủ, ngày mai còn phải đi học.”

“Đợi đã.” Sau lưng, Phó Vân Thâm cất giọng đùa cợt: “Trước khi ngủ không bán, hả?”

Lưng Thời Mộ cứng đờ: “Bán ông nội cậu.”

Phó Vân Thâm cười khê hai tiếng, vứt âm đạo giả xuống giường, kéo chăn trở mình chợp mắt.

Sau khi rửa mặt, Thời Mộ buồn ngủ lên giường nằm.

Sắp chìm vào giấc ngủ thì bên tai vang lên giọng nói rõ ràng của Phó Vân Thâm: “Thời Mộ.”

Thời Mộ nửa mê nửa tỉnh hàm hồ đáp lại.

“Cha mẹ cậu là người thế nào?”

Cha mẹ?

Thời Mộ nheo mắt: “Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Không làm gì cả.” Cậu khép mắt, “Tùy tiện hỏi thôi.”

Phó Vân Thâm không hiểu, gia đình Lục Phong hài hòa, cha hiền mẹ thương, vì sao lại muốn đi tự tử. Nếu cậu có gia đình tốt, cha mẹ dịu dàng, nhất định, nhất định sẽ không đi lên con đường như vậy.

Có thể tồn tại, sẽ gặp nhiều khó khăn.

Có thể hạnh phúc... lại càng khó khăn hơn.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ dụi dụi mắt, chậm rãi trở mình, cô mở mắt ra nhìn thiếu niên giường bên kia, cẩn thận nói: “Phó Vân Thâm, cậu nhớ nhà phải không?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Cậu rất lạnh nhạt, kéo chăn lên, đắp qua hơn nửa cái đầu, “Ngủ, ngủ ngon.”

Ánh mắt Thời Mộ đảo quanh, cô nhẹ nhàng bước xuống giường, bò đến bên giường cậu, từ từ kề sát vào tai cậu, cố ý đè thấp giọng, thông thả êm ái nói: “Nói xem làm sao cậu biết đó là âm đạo giả, Phó Vân Thâm, có phải cậu từng dùng qua rồi không?”

Phó Vân Thâm cau mày, kéo chăn che kín.

Thời Mộ cười khê hai tiếng, cầm âm đạo giả rồi kéo chăn của cậu: “Ài ài ài, cậu em, cậu làm thử cho tôi xem phải dùng thế nào đây, không thể phụ lòng của học trưởng nha.”

“Cậu đừng kéo.” Khớp tay Phó Vân Thâm siết chặt, giọng nói đã lộ vẻ tức giận.

Thời Mộ tiếp tục quây cạu: “Đừng xấu hổ nữa, tôi còn không biết sử dụng đồ chơi này thế nào đây này, cạu dạy tôi đi chứ.”

Động tác của cạu ngừng lại.

Đang lúc Thời Mộ hoang mang chuyện gì xảy ra thì hai cánh tay săn chắc của thiếu niên đưa ra ngoài, cạu kéo cổ tay Thời Mộ lại, lúc cô còn chưa phản ứng kịp thì đã bị thiếu niên đè xuống chiếc giường mềm mại.

Sao trắng diu diu, Phó Vân Thâm đè trên người cô, đôi mắt tỏa sáng.

Đôi tay có khớp xương rõ ràng của Phó Vân Thâm giữ chặt tứ chi cô, vẻ mặt cười như không cười: “Há? Cạu nói cạu muốn biết phải sử dụng thế nào à?”

Cạu dựa sát vào, nụ cười vô cùng không tốt: “Cạu chắc chắn muốn tôi dạy cạu sao?”

“...”

“... ..”

Toi... toi rồi.

Thời Mộ nhìn chăm chăm đôi mắt hoa đào kia mà không biết phải làm sao, có phải cô chơi quá trốn rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Nắm ngón tay Phó Vân Thâm dùng sức, trong đôi mắt như ngân hà phản chiếu khuôn mặt của cô.

Ở khoảng cách gần, trên người cô có mùi hương lạ và nồng, Phó Vân Thâm bị lôi cuốn, không nhả nài được mà cứ dán sát vào.

Cạu càng đến gần, vẻ mặt Thời Mộ càng hoảng sợ, đây... đây có phải sắp có chuyện xảy ra không? Đồng thời, cô nghe được âm báo hệ thống.

[Chúc mừng ký chủ đạt thành thành tựu da thịt thân cận, phần thưởng x1000 điểm huynh đệ, thêm 3000 nữa cô có thể mở ra nhiệm vụ huynh đệ cao cấp.]

Há?

Da thịt thân cận?

Giữa huynh đệ còn có thể có da thịt thân cận? Còn cộng 1000 điểm huynh đệ? Một lần da thịt thân cận thôi mà 1000 rồi, vậy mười lần chính là 10000, làm mấy trăm lần thì nhiệm vụ sẽ hoàn thành đó! Vậy là có thể về nhà rồi! Lòi to rồi!!

Người ta nói nhất thời tìm đường chết nhất thời thoải mái, đâm đầu tìm đường chết thoải mái mãi, cô không hồi hộp cũng không luống cuống, vẻ mặt thay đổi, trở nên vô cùng ung dung và bình tĩnh, Thời Mộ nửa tránh tay Phó Vân Thâm, cô kéo khóa quần trong ánh mắt khó hiểu của cạu, nửa ngồi trước mặt thiếu niên, hiên ngang oai hùng: “Tôi chuẩn bị xong rồi đây, đâm thẳng vào hậu môn ấy! Đừng tội nghiệp cho tôi!”

Nhìn Thời Mộ không biết xấu hổ, Phó Vân Thâm cảm thấy tam quan của mình bị khiêu chiến dữ dội.

Ánh mắt cạu phức tạp, nét mặt thay đổi liên tục, gờ chân lên, đập thẳng Thời Mộ xuống: “Cút.”

“Em trai, cạu sao vậy.” Thời Mộ đè thấp giọng, đắc ý: “Sợ rồi hả?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Mặt mày Phó Vân Thâm âm trầm: “Cút.”

Cút thì cút chứ sao.

Thời Mộ chấp choạng chạy trở về giường mình.

Quả nhiên, đối phó với kiểu da mặt mỏng này thì không thể kinh sợ, cậu ta không biết xấu hổ, mi phải mặt dày hơn cậu ta.

Đêm khuya vắng người, Thời Mộ liếc nhìn thiếu niên bên cạnh, cười xấu xa, than thở: “Ài, thật nhàm chán, muốn làm một trận.”

“...”

“... Cút!”

Thiếu niên lấy gối đầu đập vào mặt Thời Mộ.

Sợ Phó Vân Thâm then quá hóa giận làm cô thật, Thời Mộ thức thoi ngậm miệng.

Ngày hôm sau, tập buổi sáng, chạy vòng quanh sân trường, Thời Mộ thấy một đôi vợ chồng trung niên đi vào trường, không lâu sau, Tô Thiên Lỗi đeo cặp sách cùng đi phía sau, cậu ta chậm rãi ngừng đầu, sắc mặt tái xanh, một đôi mắt âm đạm không ánh sáng.

“Nghe nói Tô Thiên Lỗi chuyển trường rồi.”

Bạn học chạy bên cạnh bàn luận.

“Đi đi, đi thì tốt.” Học sinh của A15 cũng không ưa Tô Thiên Lỗi, bày tỏ vô cùng vui tai với tin tức cậu ta sẽ rời đi.

Thời Mộ đang nhìn, ủy viên thể dục bên cạnh vỗ vỗ vai cô: “Bọn tôi muốn về lớp học, Thời Mộ, cùng đi không?”

Cô lắc đầu một cái: “Không được, tôi chạy hai vòng nữa.”

“Được lắm.”

Ủy viên thể dục nhún nhún vai, một mình đi vào khu học tập.

Tập thể dục mỗi sáng cần học sinh chạy năm vòng, vì để gia tăng thể lực, Thời Mộ luôn chạy mười vòng, bởi vì kỳ sinh lý còn chưa kết thúc, cô giảm bớt lượng vận động lại cho thỏa đáng.

Cô chậm rãi chạy vòng quanh sân trường, không chú ý tới không ít nữ sinh đang nhìn cô chăm chăm, đáng vẻ thiếu nữ rung động, cười xấu hổ lại then thùng.

“Ui da.” Một nữ sinh đột nhiên chạy ra đường băng té trước mặt Thời Mộ, cô bé ngược đầu: “Em, em ngã xuống rồi, đàn anh Thời Mộ phải bế em đến phòng y tế thì mới khỏe được ạ.”

Thời Mộ còn chưa kịp phản ứng, lão Hoàng lập tức xuất hiện sau lưng nữ sinh, anh ta như một ngọn núi đồ sộ nguy nga khó thể vượt qua, che phủ hoàn toàn thiếu nữ xinh xắn kia.

Về mặt lão Hoàng hung ác: “Vậy em có bị gãy không đấy?”

Mất anh ta lộ ra sự hung tợn, thân thể nữ sinh run lên, lão đảo bò dậy chạy xa.

Thời Mộ: “...”

Đối mặt với Thời Mộ, lão Hoàng lập tức đổi thành gương mặt tươi cười thân thiết: “Cậu em, cậu tới phòng làm việc của tôi một chuyến.”

Thời Mộ cảnh giác: “Thầy muốn làm gì?”

“Yên tâm yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không làm...” Nghĩ đến Thời Mộ đã không phải là em trai rượu ngày đó mà học sinh của anh ta, lão Hoàng mới cố nuốt mấy lời thô bỉ xuống: “Tôi kêu em tới thì em cứ tới, làm rắm gì mà nói nhiều vậy.”

“Nhưng em sắp vào học.”

“Không sao, không trễ bao lâu đâu.”

Thời Mộ cau mày, bắt đầu đi theo sau lưng lão Hoàng.

Phòng làm việc của lão Hoàng là 10m² với đủ thứ đồ linh tinh, cái bàn kê bên cửa sổ, hai bên chất đống mấy cái thùng, anh ta là đàn ông nên không chú ý nhiều vậy, mấy năm qua cứ sống tạm như thế.

“Ngồi đi.”

Thời Mộ rất khản trương ngồi xuống.

“Em và Phó... Phó Vân Thâm có khỏe không?”

Thời Mộ càng cảnh giác: “Thầy hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, chỉ muốn mở đầu câu chuyện để có thể thân thiết và gần gũi hơn với em thôi mà.”

Có tật xấu.

Thời Mộ đứng dậy, lập tức muốn rời đi.

Lão Hoàng thấy, vội vàng gọi lại: “Đừng đừng đừng, tôi muốn nói chuyện chính với em đây.”

Cô liếc mắt, đứng chờ anh ta tiếp tục mở miệng.

“Là vậy, cấp trên tổ chức một đại hội thể dục phát thanh cho học sinh Lĩnh Thành, mỗi trường học cử ra hai người, tiết thể dục lần trước tôi thấy em rất có thiên phú, thể nào, có muốn tham gia không.”

“... ???”

Tham gia đại hội thể dục phát thanh?

Ngũ quan Thời Mộ có chút biến dạng: “Thầy, thầy đang nghiêm túc sao?”

Lão Hoàng trịnh trọng: “Em không thắng cũng không sao, có tham gia là được, đỡ hơn với việc cúp cua đánh nhau hút thuốc lá uống rượu, em đừng ngại, tôi có thể nhìn ra em rất thích tập thể dục phát thanh.”

Thích cái con khi chữ thích.

Thời Mộ nghiêm túc tập thể dục như vậy, hoàn toàn là vì ý nghĩ muốn thân thể khỏe mạnh nhưng không có nghĩa là cô muốn ra tranh tài với bàn dân thiên hạ.

“Không muốn, mắt mặt.”

Lão Hoàng: “Thắng được năm vạn tiền thưởng.”

Bước chân Thời Mộ dừng lại: “Em đi, em nguyện hiến thân vì vinh dự của trường, thân là một đội viên đội thiếu niên tiên phong quang vinh, em vô cùng vui lòng, xin hãy cho em được đi.”

Lão Hoàng sững sốt một chút, rồi cười, phát một cái vào đầu Thời Mộ: “Thằng nhóc, em mẹ nó thật đủ thực tế. Tháng sau bắt đầu đấu vòng loại, nửa tháng này em tập luyện trước đi.”

Thời Mộ tròn to mắt: “Còn có đấu vòng loại?”

“Đương nhiên rồi, tới mấy trăm trường cấp ba, chờ tôi chọn thêm một nữ sinh nữa, em có đề cử ai không?”

... Không gạt thầy, thật ra em chính là nữ sinh.

Thời Mộ rủa thầm một câu, sau đó lắc đầu: “Thầy quyết định thôi, em cũng không hiểu mấy cái này lắm.”

“Được rồi.” Lão Hoàng liếc nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa vào lớp, anh ta khoát khoát tay: “Em trở về học đi, thầy thử tìm xem”

[Ký chủ, cô thật không có tiền đồ, năm vạn đã mua đứt cô rồi.]

Hệ thống đã dẫn không ít người, Thời Mộ là ký chủ dễ dàng khom lưng nhất mà cậu ta từng gặp, nghĩ đến ký chủ của số 1 nhà bên, nam chủ dùng 100w mua cả đêm của cô ấy mua cô ấy còn không đồng ý, cuối cùng còn thật sự tăng giá đến một trăm ngàn; còn có nhà kè kè bên kia, sau khi hoàn thành nhiệm vụ quyến rũ nam chủ, còn chiếm luôn tài sản của nam chủ, đuổi người ta ra khỏi nhà! Nhìn lại cái người này đi... Ài, không có tiền đồ, thật quá không có tiền đồ.

Thời Mộ cười lạnh: [Cậu dám *bíp bíp* thêm một câu nữa xem?]

Hệ thống: [Xin chú ý dừng từ.]

Thời Mộ: [Xin hỏi điểm huyênh của tôi hiện tại là bao nhiêu?]

Hệ thống liếc nhìn, nói: [Cô đã trả sạch khoản vay, hiện tại là 2000.]

Thời Mộ gật đầu, mở bảng hệ thống, lướt xuống mục trợ giúp cài đặt phía dưới cùng, tìm thấy nút không cần hệ thống nhắc nhở, nhấn vào.

[Cô tắt âm báo hệ thống hải, cảnh cáo, tắt rồi là có thể không thể lấy được trợ giúp đâu.]

Thời Mộ: [Ông đây đóng mạch của cậu, cần bà.]

[Xác định.]

Thế giới hoàn toàn thanh tịnh.

Hệ thống: [???

Thời Mộ dứt hai tay vào túi, nghênh ngang trở về phòng học.

Thấy cô vào, bạn học nữ trong lớp kích động chạy tới, vây lấy cô đến mức gió thổi không lọt: “Thời Mộ, Thời Mộ, có phải lão Hoàng đi tìm cậu không?”

Thời Mộ gạt đầu: “Đúng vậy, tìm tôi.”

Các bạn học nữ càng thêm lo lắng: “Không sao chứ, có phải lão Hoàng đánh cậu rồi không?”

Nói xong, các cô quan sát cô từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, hai cánh tay và đôi chân của cô. Tính khí Lão Hoàng thô bạo, đối với các nữ sinh quả thật có phong độ thân sĩ, tao nhã lễ độ, đối với con trai thì khác một trời một vực, hôm nay Thời Mộ bị kêu lên lâu như vậy...

Các cô càng thêm lo lắng.

Thời Mộ lắc đầu: “Không có đánh tôi, tôi không sao.”

Các bạn học nữ thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt.”

“Các cậu có thể tránh ra chút không.” Nhìn cái bàn bị đụng đến méo xệch, khoe mắt Phó Văn Thâm lập tức xụ xuống, vẻ mặt đầy bất thiện.

Nữ sinh trước mặt quay đầu lại, sẵn giọng: “Không thể, Phó Văn Thâm cậu ở cùng Thời Mộ, vậy mà không thèm quan tâm tới Thời Mộ.”

Phó Văn Thâm: ????

Không biết có phải ảo giác hay không, Phó Văn Thâm cảm thấy... bạn cùng lớp chẳng hề sợ cậu.

Thời Mộ biết tính khí đại lão kém, còn chán ghét nữ sinh, đối với cậu thương hương tiếc ngọc chính là một trò cười, chỉ sợ các cô bé này chọc giận đến cậu. Thời Mộ vội vàng mỉm cười trấn an: “Mọi người nhanh trở về chỗ ngồi đi, hôm nay có bài kiểm tra toán đấy, các cậu phải cố gắng lên nha.”

Nắng ấm dịu dàng, nụ cười của cô càng lóa mắt hơn ánh nắng, gương mặt trắng trẻo, đôi mắt như chứa đựng đá quý lấp lánh rực rỡ.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Các bạn gái ồn ào nhón nháo lập tức yên lặng, đành hoảng trở lại chỗ ngồi của mình.

Sau lưng, đại lão khinh thường hừ lạnh: “Mắc ói.”

Thời Mộ nhỏ giọng: “Tối hôm qua cậu đè tôi, tôi còn chưa nói mắc ói đâu.”

Nghĩ đến nốt nhạc đệm xảy ra nửa đêm hôm qua, cả người Phó Văn Thâm đều chìm vào âm trầm, cậu nhấc chân, đập cái băng ghế của Thời Mộ ngồi trước mặt.

Thời Mộ lười ngó ngang đến cậu, dịch cái ghế ra trước, thẳng lưng mắt nhìn lên bục giảng.

Thầy toán cầm bài thi vào, phát từng tờ đề xuống, sau đó ngồi ở bục giảng lẳng lặng nhìn xuống dưới.

Đa phần A15 đều là học sinh dốt, gian lận là chuyện thường ngày với bọn họ, mới nói, nam sinh ngồi bên trái Thời Mộ đã bắt đầu giờ rồi.

Cậu ta lén la lén lúc co cổ, cẩn thận xé miếng băng kéo dán trên bình nước ra, bên trong còn dính một tờ giấy nhỏ nhắn nhúm, cậu ta liếm liếm đôi môi, bắt đầu múa bút thành văn.

“Triệu Bảo Bảo, không được gian lận!”

Thầy toán quát lớn một tiếng, Triệu Bảo Bảo rút cổ giấu kỹ tờ giấy.

Tình cảnh này khiến Thời Mộ không khỏi quen thuộc, nhớ tới thời thiếu niên khi cô còn sống, học sinh dốt ngồi ở hàng sau châu đầu ghé tai, nhìn bài của

nhau, hình ảnh đó đã quá xa xôi, hôm nay gần ngay trước mắt, cũng sinh ra cảm giác không mấy chân thật.

Cô đang sống.

17 tuổi, là độ tuổi tốt đẹp nhất.

Khi còn sống Thời Mộ là một học bá, hơn nữa cô còn là trạng nguyên của ban khoa học tự nhiên của thành phố, toán cấp ba hoàn toàn chẳng là gì với cô, làm xong bài thi rồi nghiêm túc kiểm tra lại một lần, sau đó Thời Mộ lặng lẽ quay đầu lại nhìn Phó Văn Thâm.

Cô lén la lén lút tưởng rằng Phó Văn Thâm sẽ không chú ý, nào ngờ lập tức đối mặt với ánh mắt sâu xa của thiếu niên.

Đuôi lông mày Phó Văn Thâm nhướn lên, giờ tay cánh tay che bài thi lại.

Thời Mộ: “...”

Ai mẹ nó muốn sao chép bài cậu hả!!!

Mặt to nhí!!

Phi phi phi!!

Cô là một sinh viên xuất sắc tốt nghiệp một trường có tiếng sẽ nhìn lén bài thi của người khác sao?!

Phó Văn Thâm đồ tào lao!

Thời Mộ tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, cánh tay đưa ra sau, dựng thẳng ngón giữa.

Phó Văn Thâm hơi nhếch môi, cánh môi khẽ mở, nhẹ nhàng thốt ra hai từ đầy hờ hững: “Cặn bã.”

Thời Mộ: “...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Chuông tan học vang lên, cán sự lớp thu bài.

Đám học sinh không hề lén cấn gì với thành tích của mình, từng người đang bàn luận xem chủ nhật nên đi đâu chơi, hoàn toàn không quan tâm xem thành tích của bài thi ra sao.

Nhưng vẫn có một bạn nữ tới bàn Thời Mộ: “Thời Mộ, bài cuối cậu làm sao vậy?”

“Bài cuối rất đơn giản, dùng công thức mới học áp dụng vào là được rồi.”

Phó Văn Thâm một tay chống cằm, lại nhẹ nhàng nói: “Cặn bã.”

Lông mày Thời Mộ nhảy dựng, quay đầu lại quơ quơ cây bút bi trước mặt cậu, Phó Văn Thâm sớm đoán được, nghiêng đầu tránh đi.

Trong lòng Thời Mộ càng tức, không nhịn được nói: “Phó Văn Thâm, cậu có tin lần này tôi được max điểm toán không?”

Về mặt cậu lười biếng, qua loa đáp lại Thời Mộ: “Hả?”

Cô thật sự rất ghét dáng vẻ như giả vờ lười biếng của cậu chàng này, tựa như là ai cậu cũng xem thường, vừa như không xem ai ra gì, khiến người ta khó chịu.

“Chúng ta đánh cuộc không.” Cô gác cằm lên bàn cậu, gương mặt nổi bật đôi mắt hoa đào.

Phó Văn Thâm rũ mắt: “Cái gì.”

Gương mặt Thời Mộ hiện má lúm đồng tiền: “Lần kiểm tra này nếu tôi thi điểm cao hơn cậu, cậu rửa chân cho tôi hoặc tôi đấm lưng cho cậu.”

“...”

Rửa chân...

Đấm lưng...

Phó Vân Thâm im lặng, ánh mắt nhìn Thòi Mộ vô cùng khác thường.

Cậu hí hóp mắt: “Sao cậu cứ thích đấm lưng cho người ta vậy.”

Nếu nhớ không lầm, lúc mới quen, Thòi Mộ đã kêu la muốn đấm lưng cho cậu.

Thòi Mộ nghiêm túc: “Mọi người đều là anh em cả, anh em đấm lưng cho nhau là bình thường, trước kia tôi không có bạn bè, cho nên bây giờ muốn thể nghiệm.”

Cái rắm!

Cô chính là muốn 800 điểm huynh đệ kia, mặc dù hệ thống chưa nói nhưng Thòi Mộ đã nắm được quy luật, chỉ cần cô đấm lưng cho Phó Vân Thâm một hồi, điểm huynh đệ cũng sẽ tăng lên, cho dù Phó Vân Thâm không cho cô đấm lưng cũng không sao, rửa chân nhất định cũng có thể tăng điểm huynh đệ ần.

Quả nhiên, cô chính là một cô bé thông minh siêu cấp vũ trụ.

Thòi Mộ đưa tay chọt chọt mu bàn tay cậu, cười hi hi: “Sao hả, không dám?”

Phó Vân Thâm cau mày hất ngón tay đang làm loạn kia ra: “Ấu trĩ, không cuộc.”

“Tôi thấy vì cậu sợ sẽ không bằng tôi, không sao, tôi vốn thông minh hơn cậu, thua tôi cũng không mất mặt đâu, mọi người đều là anh em cả mà.”

Đôi mắt cuốn hút của Thòi Mộ giãn ra, lưỡi nhai bên tai cậu không dứt, giống như là máy bb (máy nhắn tin) đã thành tình.

Mai sau Phó Vân Thâm chín chắn thu mình, đa mưu túc trí, không mấy may quan tâm tới bất kỳ khiêu khích nào, thế nhưng.. Phó Vân Thâm 17 tuổi vẫn là một thiếu niên tâm cao khí ngạo, cho dù biết đây là phép khích tướng của Thòi Mộ, trong lòng vẫn không khỏi rục rịch.

Cậu dựa vào thành ghế, chân dài đưa lên trước: “Nếu cậu thua thì sao.”

“Tôi thua á.” Thòi Mộ gãi gãi đầu: “Cậu muốn thế nào thì thế ấy.”

Phó Vân Thâm nhướn môi khẽ cười, ra vẻ hư hỏng: “Tôi muốn thế nào thì thế ấy?”

Thòi Mộ thuận theo gật đầu: “Đương nhiên, cậu muốn thế nào thì..”

Lúc này, cô mới ngộ ra cạm bẫy trong lời nói của cậu, dừng lại, vội vàng đổi lời: “Tôi là người đang hoang.”

Phó Vân Thâm cười thành tiếng: “Tôi biết cậu là người nhưng đang hoang hay không thì chưa biết.”

Thòi Mộ: “...”

“Được rồi, tôi thi với cậu, đợi ngày mai có thành tích, nếu cậu thắng, làm theo những gì cậu nói, nếu tôi thắng.” Phó Vân Thâm nghiêng người về phía trước, gương mặt kẻ sát: “Cậu phải nghe tôi.”

Thòi Mộ vốn nắm chắc phần thắng, thấy bộ dáng như đã có tính toán trước của Phó Vân Thâm thì đột nhiên hoảng sợ.

Cô rút đầu rồi ngưỡng cổ, đề toán lớp mười một không quá khó, cộng thêm chẳng qua là kiểm tra nhỏ, ra đề hẳn cũng rất đơn giản, Thòi Mộ có thể trả lời trôi chảy, nhưng mà... Cô đã tốt nghiệp rất nhiều năm rồi, nếu cảm thấy đề quá đơn giản mà bất cần, cuối cùng làm sai...

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Cô không yên lòng, Phó Vân Thâm cười càng sâu hơn: “Bây giờ thu lại lời của cậu vẫn còn kịp.”

“Xì!” Thòi Mộ phi nhò: “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, nếu ai mà đổi lời chính là con rùa! Nếu tôi thi không được max điểm, sẽ đập đầu ba cái vào cậu làm cha!”

Phó Vân Thâm không ngu, sao không nghe ra cô đang gài mình, cười hí hóp mắt: “Tôi khắc cha khắc mẹ, cậu chắc chắn?”

Thòi Mộ rút cổ, khí thế yếu dần: “Tôi, tôi nói giỡn.”

Cậu cười thành tiếng, cong ngón tay búng vào gáy cô: “Đồ ngốc.”

Này, này anh bạn nhỏ, còn, còn biết thả thính.

Rốt cuộc Thời Mộ vẫn là con gái, dù tính tình cầu thả tùy tiện, bị tác động như thế vành tai bỗng ửng đỏ, cô xoay người, gục xuống bàn lật sách. Phó Vân Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, có một chim sẻ màu đen đậu trên bậu cửa sổ, đôi mắt đậu đen ẩm ướt sáng trong, nhìn chung quanh, lú lú.

Phó Vân Thâm liếc nhìn Thời Mộ, cảm thấy rất giống.

Cậu len lén lấy cái bánh bao dư của cậu bạn ngồi cùng bàn Thời Mộ, bóp vỡ, từ từ đưa tới.

Chim sẻ nghiêng đầu, Phó Vân Thâm tràn ngập hy vọng nó sẽ ăn, kết quả nhóc chim không cảm kích, bay lên dùng móng vuốt gạt vài cọng tóc trên đầu cậu, sau đó vỗ cánh bay về nơi xa.

“...” Ừm, tính tình cũng rất giống.

“Ừa, Phó Vân Thâm, cậu đói bụng hả.” Lúc này, bạn ngồi cùng với Thời Mộ mới chú ý tới bánh bao của mình đã chạy qua chỗ Phó Vân Thâm.

Cậu ta vuốt vuốt mái tóc: “Cái đó tôi ăn rồi, tôi còn có một cái nữa nè, cậu không ngại thì lấy ăn đi.”

Nói xong, một túi to đập vào mặt Phó Vân Thâm.

Đau đấy.

Dù sao cũng là ý tốt của bạn học, cậu hít sâu, nói tiếng cảm ơn rồi nhận lấy.

Thời Mộ xem toàn bộ quá trình chợt thấy buồn cười, kéo ngăn bàn, lấy hộp xương chuẩn bị dùng để cho chó con ăn ném ra bàn sau: “Ăn đi.”

Phó Vân Thâm: “...”

Nếu là trước kia, cậu thật sự sẽ đè mấy người này xuống đất mà đập.

Buổi chiều.

Lão Hoàng gửi danh sách thi đấu qua email, tuyển thủ dự thi đại diện cho phía nam là Thời Mộ, bên nữ —— Bối Linh. Phía dưới lại viết, bắt đầu huấn luyện từ sáng thứ hai.

Thời Mộ bối rối, nhớ đến cô bé kia dường như không thích tập thể dục phát thanh trước mặt bao người, bây giờ sao lại đồng ý?

“Mộ ca, cậu đang suy nghĩ gì vậy?” Mới từ phòng học ra, Chu Thực sải bước to nhảy vào người cô, Thời Mộ bị đè đến mức phải rên lên, lặng lẽ bỏ đi động lại vào túi quần.

“Thâm ca không ở cùng cậu sao?”

Thời Mộ: “Cậu ấy trực.”

“Hi hi, tôi thứ hai mới trực.” Chu Thực khoác cánh tay lên vai cô: “Mộ ca, bây giờ cậu ở đâu vậy?”

Chu Thực vốn thuận miệng hỏi, nào ngờ nhận được câu trả lời là: “Nhà Phó Vân Thâm”

Con người của cậu ta lập tức tròn to, ánh mắt đầy kinh ngạc: “Cậu ở chỗ Thâm ca?”

Chu Thực hô to lên, khiến các học sinh lập tức nhìn qua, Thời Mộ hung hăng đập cậu một cái: “Im lặng đi, có gì mà ngạc nhiên.”

Chu Thực che miệng: “Đậu, đương nhiên kinh hãi ngạc nhiên rồi, lúc nào thì quan hệ giữa hai cậu tốt vậy?”

Thời Mộ than thở: “Nói ra rất dài dòng.”

Chu Thực: “Vậy cậu nói tóm tắt đi.”

Thời Mộ: “Một lời khó nói hết.”

Chu Thực: “...”

Chu Thực hơi tức, cậu cảm thấy mình bị xa lánh rồi, người ta hay nói ba người thì phải có một người bị bỏ rơi, cộng thêm thể chất hai người kia giống nhau, còn cậu là mặt dày mày dạn bám theo...

Vốn không cảm thấy gì, hôm nay vừa biết, Chu Thực bỗng thấy hụt hẫng.

“Hai người ở cùng nhau, tại sao không nói với tôi?”

Thời Mộ buồn bực: “Có gì hay mà nói?”

“Đương nhiên có cái hay!” Chu Thực giậm chân, tức giận đôi mắt ửng đỏ: “Chúng ta là anh em, tại sao cậu ở nhà cậu ấy chứ không phải nhà tôi!”

“... Hử?”

Thời Mộ càng hoang mang: “Cái này... có liên quan?”

“Các cậu xa lánh tôi!” Chu Thực tức giận nắm chặt quả đấm, đánh thẳng lên ngực Thời Mộ: “Không để ý tới mấy cậu nữa!”

... Đậu xanh rau má.

Cú đánh vốn không nặng nhưng Thời Mộ vẫn cảm thấy mình bị tổn thương kịch liệt.

Cô che ngực, về mặt lập tức trở nên khó coi.

Thấy vẻ mặt cô đau đớn, Chu Thực đang náo loạn lập tức dừng lại: “Mộ... Mộ ca, cậu cậu cậu, cậu không sao chứ?”

Thời Mộ cắn chặt răng: “Không, không sao...”

Chỉ là, chỉ là đau nhũ quá.

Sao cô lại quên, ngực mình đang trở mã chứ, kể từ lúc nghỉ lễ tới nay, bộ ngực như căng lên không ít, miếng quần ngực cũng trở nên hơi căng, nhớ đến cúp D của nữ nhân vật phản diện trong bộ truyện, sắc mặt Thời Mộ càng tái nhợt.

“Mộ ca, có phải cậu bị bệnh tim không!” Chu Thực căng thẳng chảy đầy mồ hôi lạnh: “Do tôi do tôi đều tại tôi, tôi tôi tôi tôi, tôi không cố ý, bây giờ tôi sẽ dẫn cậu đến phòng y tế, mau lên, tôi công cậu đi.”

Cậu nửa ngồi trước mặt Thời Mộ: “Chờ cậu khỏe lại muốn đánh tôi thế nào cũng được! Tôi chắc chắn sẽ không đánh trả đâu!”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Đau đớn đã giảm bớt, Thời Mộ hít sâu đứng thẳng eo, lòng bàn tay cô xoa xoa phần ngực, bối rối nghĩ cách, ngăn cản nó trở mã là không thực tế, nếu dùng quần ngực quá nhiều sẽ tổn hại sự phát triển của cơ thể, đừng nói nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, không chừng còn mắc bệnh ung thư vú, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể luyện cơ ngực, hoặc là đi mua cái ngực giả để lấp liếm.

Sau khi quyết định xong, Thời Mộ lại chuyển sự chú ý vào Chu Thực, thấy vẻ mặt căng thẳng của cậu nhóc, cô vừa buồn cười vừa cảm động, nhẹ nhàng đập vào ngực cậu, cười nói: “Đi cái con khi, cậu mới bệnh tim đấy.”

Chu Thực lo lắng: “Nhưng cậu...”

“Hai ngày nay tôi bị nóng trong người, trên ngực bị mọc hai cái mụn nhọt, cậu mẹ nó đánh vỡ nó rồi, đau chết mất.”

“Hả?” Chu Thực lại tròn to mắt, đưa tay muốn kéo áo Thời Mộ: “Cho tôi xem thử, mẹ tôi nói mụn nhọt không xử lý tốt sẽ lây lan đó, cậu coi chừng bị lây chết đấy.”

“Cậu có thể đừng nói xui không hả!!” Thời Mộ bực bội đẩy cậu ra: “Đừng kéo áo tôi, đàn ông con trai ban ngày ban mặt lòi lòi kéo kéo ra thể thống gì.”

Nói, nói thế thôi.

Chu Thực đỏ mặt, vội vàng thu tay lại, đứng đàng hoàng ngay ngắn: “Vây, vây tôi mặc kệ đấy, cuối tuần này tôi cũng muốn đến nhà Thâm ca ngủ qua đêm, tôi còn muốn xem thử bên trong USB là gì, tôi mặc kệ, tôi phải đi, cậu đi năn nỉ Thâm ca đi, nếu không tôi quậy cho cậu xem.”

Thời Mộ liếc mắt, vốn nghĩ con trai sẽ không so đo những thứ này, sao đến Chu Thực, còn khó chơi hơn nữ sinh nữa vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ngày hôm sau, bài kiểm tra toán có kết quả.

Thầy toán cầm xấp bài thi vào lớp, bước chân nhẹ nhàng, vẻ mặt vui mừng khó nén.

Thời Mộ nhanh chóng nắm tay thành đám, còn căng thẳng hơn so với công bố điểm thi tốt nghiệp trung học.

“Bài kiểm tra trắc nghiệm toán lần này tất cả mọi người đều làm rất tốt, đặc biệt cũng có rất nhiều bạn tiến bộ, bây giờ thầy sẽ công bố kết quả của lần kiểm tra này, đọc đến tên ai thì đi lên lấy bài.”

Thầy toán cúi đầu bắt đầu đọc: “Tô Đình, 83 điểm.”

“Vương Xuyên, 55 điểm.”

“Điền Văn Văn, 69 điểm.”

“...”

“Triệu Bảo Bảo, 0 điểm.”

Đang cúi húi dưới bàn lên ăn gì đó, Triệu Bảo Bảo ngẩng đầu lên, lệ làng phủi mặt, giọng tay lên: “Thầy, tại sao em lại 0 điểm?”

Giọng điệu thầy toán không kiên nhẫn: “Tại sao em 0 điểm thì trong lòng em không tự hiểu à?”

Triệu Bảo Bảo đương nhiên hiểu nhưng vẫn không phục, cậu khinh thường bĩu môi, bước lên cầm bài về.

“Tiếp theo.” Bài thi còn lại hai tờ, thầy toán nhìn Phó Văn Thâm: “Phó Văn Thâm, 146 điểm, rất đáng tiếc sai một lỗi nhỏ.”

Phó Văn Thâm đứng dậy, lúc đi ngang qua Thời Mộ thì vô tình hay cố ý nhếch môi, ánh mắt rất đắc ý.

Thời Mộ khẽ cắn răng, khinh thường giọng ngón tay giữa lên với cậu.

“Cuối cùng —— “

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Rốt cuộc đến phiên công bố điểm của Thời Mộ.

Học sinh phía dưới đã bàn luận xôn xao.

“Thời Mộ không cao hơn Phó Văn Thâm đâu.”

“Phó Văn Thâm học giỏi toán nhất lớp chúng ta, chắc chắn bài không cao hơn được.”

“Vậy thì chưa chắc.”

“Đúng đấy, Phó Văn Thâm đâu phải thần tiên, lỡ như Mộ ca của chúng ta làm bài được max điểm thì sao.”

Thầy toán giương mắt nhìn về phía Thời Mộ, mỉm cười thật tươi: “Thời Mộ, 150 điểm.”

Max điểm.

Cả lớp xôn xao.

Vốn căng thẳng cả ngày, Thời Mộ nghe được điểm thi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Cảm ơn thầy.” Cô đi lên cầm bài về, trở lại chỗ ngồi trong ánh mắt quý báu của cả lớp. Con số màu đỏ chói bắt mắt trên bài thi, Thời Mộ thầm đắc ý, giờ bài lên thật cao, cố ý cho Phó Văn Thâm bàn sau nhìn, trong tiếng huyên náo thật nhỏ, Thời Mộ nghe cậu ấy phát ra tiếng hừ lạnh đầy khinh thường.

A15 đa phần là học dốt, đừng nói A15, bài kiểm tra đạt được điểm tối đa của các lớp khác cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Trường trung học liên kết Anh Nam vốn không phải là trường cao đẳng trọng điểm, hướng bồi dưỡng phần lớn là theo sở thích và phát triển nghệ thuật, mặc dù chỉ là một bài kiểm tra toán nho nhỏ nhưng cái tên Thời Mộ dần dần lan truyền ra ngoài.

Cô khá ưa nhìn, đã từng ăn quỹ cộng thêm rèn luyện các loại, chiều cao đã từ 163 đến 168, sống lưng thẳng tắp, hai chân càng thêm thon dài.

Đồng phục của nam sinh trường trung học liên kết Anh Nam được thiết kế khá khéo léo, áo tây màu lam đậm khoác ngoài sơ mi trắng, mùa hè con trai ngại nóng nên rất ít khi mặc áo khoác, Thời Mộ không giống vậy, cô thắt cà vạt chỉnh tề, nút áo sơ mi cài hết, quần được ủi thẳng sạch sẽ, tóc đen mát đen, da trắng môi đỏ mọng, quả nhiên có khí chất thư sinh, vẻ mặt rạng ngời.

Bất kể ở đâu, các cô gái trẻ luôn thích nam sinh tuấn tú, nếu thành tích của nam sinh này tốt, thiện cảm sẽ từ từ lớn lên.

Chưa đầy một ngày, ở bên ngoài con gái đến đưa thư tình đã tăng tới tận năm người.

Nữ sinh A15 ghen tức, dứt khoát mở toàn bộ máy điều hòa, cửa sổ đóng kín kẽ, không cho các cô ấy đi vào, các bạn trai thấy thế thì mặc kệ, dù sao A15 chỉ có một Thời Mộ bảo bối như vậy, nếu bị các lớp khác đào đi thì còn gì nữa chứ?

Đều là nữ sinh, Thời Mộ biết những bạn nhỏ ở tuổi này khá nhạy cảm, hơn nữa tới Anh Nam học đều là những cô công chúa nhỏ chưa từng trải qua sóng to gió lớn, đối với những lá thư tình kia, cô không bàng quang, đều luôn đáp lại và dùng giấy trắng vẽ tranh.

Thời Mộ viết gọn gàng, nét bút nhẹ nhàng xinh đẹp, dẫn đến học sinh hai bên đồng loạt vây sang đây xem cô viết chữ.

Cô có thể viết chữ đẹp vậy hoàn toàn là nhờ sự đào tạo của ba mình, Thời Mộ có ba là giáo viên, luyện quốc họa nhiều năm, cô không có hứng thú nhưng vẫn bị ép học, cũng nhờ ơn ba, mỗi lần đi thi, giám khảo đều sẽ nể mặt cô chút ít.

Viết thư hồi âm xong, Thời Mộ tìm vài nam sinh tình nguyện chạy việc, nhờ bọn họ đưa thư qua.

Vừa cất bút bi, sau lưng vang lên tiếng cười lười nhác của cậu: “Thời buổi gì rồi còn có người viết thư tình.”

Thời Mộ quay đầu lại: “Cậu thì biết cái gì, dù là năm 9021, thư tình cũng sẽ không cổ lỗ sĩ.”

Một phản tương tư gửi giấy bút, đây là phương thức tỏ tình thuần túy và sạch sẽ nhất.

Ban đầu, cô gửi cho mấy cậu kia bức thư tình viết theo lối chữ thảo, thế nhưng cuối cùng, cô tìm thấy thư của mình trong thùng rác, khi đó đã đau lòng rất lâu.

“Phó Vân Thâm, đánh cuộc ngày hôm qua cậu còn nhớ rõ không?”

Nụ cười của Phó Vân Thâm cứng đờ rồi vụt tắt, cậu xụ mày xuống, ngón tay khớp xương rõ ràng nhanh chóng thu dọn sách trên bàn, làm xong hết, cầm cặp đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi lớp học.

Lạch cạch.

Thời Mộ kéo dây cặp của cậu lại, cười híp mắt: “Muốn chạy hả.”

“Buông tay.”

Tan học rồi nên các bạn học cũng đang thu dọn đồ đạc.

Thời Mộ một tay chống cằm, tay kia càng nắm chặt: “Đề tôi đấm lưng cho cậu, hoặc cậu rửa chân cho tôi.”

Phó Vân Thâm: “...”

Phó Vân Thâm: “Về rồi hẵng nói, cậu buông ra trước đã.”

Cậu chọn lựa chiến thuật đi lòng vòng.

Thời Mộ không muốn dây dưa, đeo cặp một mực đi theo cậu.

Hai người vừa trở về ký túc xá, Chu Thực đã đuổi theo, cầm bài kiểm tra toán nhần nhúm, Thời Mộ quét mắt qua, liếc thấy rõ là 16 điểm.

“Đậu xanh, Chu Thực, cậu làm bài kiểm tra toán kiểu gì hả?”

Chu Thực có chút mờ mịt, sau đó hoàn hồn, dùng dụng ném bài kiểm tra lên bàn: “Tiến bộ rất nhiều rồi, ba tôi nói nếu có thể thi vượt qua lần trước thì sẽ cho tôi thêm gấp năm lần tiền tiêu vặt.”

“...Lần trước cậu kiểm tra bao nhiêu.”

Chu Thực cười hi hi: “Sáu điểm.”

Thời Mộ: “...”

Đề trắc nghiệm, ba câu dài một câu ngắn chọn câu ngắn nhất, ba câu ngắn một câu dài chọn câu dài nhất, điểm cũng không đến bị chi ở hàng đơn vị? Ở phương diện nào đó, cũng rất lợi hại.

Chu Thực chụp lại điểm, gửi cho ba Chu để đòi tiền tiêu vặt.

Thời Mộ không khỏi than thở, trong lòng có chút hâm mộ, nếu nhà ai cũng đều là phú nhị đại thì có ai mẹ nó còn rảnh cổ găng nữa chứ, tóm lại là —— hệ thống rác rưởi! Tại sao không cho cô làm vợ nhà giàu hả! Mẹ chồng nhà giàu cũng được mà!

“Cho nên, Phó Vân Thâm.” Mũi chân Thời Mộ đá đá đầu gối cậu chàng: “Đám lưng hay rửa chân cho tôi.”

Gương mặt Phó Vân Thâm vốn đã giãn ra bây giờ lại nhăn nhó, sau vài giây im lặng đáng sợ, cậu thử thăm dò, nói: “Không bằng, tôi giặt vớ cho?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Ủa, giặt vớ thì sao nhỉ?

Cái này phải hỏi hệ thống thử xem.

“Đợi tôi suy nghĩ một chút.”

Cậu lại dụ dỗ: “Giấy thể thao tôi cũng giặt giúp cậu luôn.”

“Không được, cậu chờ tôi nghĩ đã.”

Cô ném cặp xuống, mở cái đặt, nhấn vào nút hủy “không sử dụng chức năng hệ thống”.

Nhìn Thời Mộ lâm vào trầm tư, Phó Vân Thâm quay đi làm chuyện khác.

[Hệ thống, cậu ở đâu?]

[...]

[Hệ thống, cậu giận à?]

[...]

Thời Mộ dụ giọng: [Hệ thống đáng yêu quyến rũ, tôi cần cậu trợ giúp nè.]

Hệ thống: [Hừ, phụ nữ.]

Cuối cùng cũng ra.

Thời Mộ thờ phào nhẹ nhõm, hỏi: [Tôi hỏi cậu, Phó Vân Thâm rửa chân cho tôi tính bao nhiêu điểm huynh đệ.]

Hệ thống: [Nếu muốn kiểm tra cặn kẽ thì phải mua nhiệm vụ toàn thư, cần trả 1000 điểm huynh đệ.]??

Tại sao không đi cướp đi!

Không phải hệ thống nên phục vụ ký chủ sao?!

Hệ thống rác rưởi.

Thời Mộ khế cắn răng, cuối cùng nhịn đau tìm mua cái nhiệm vụ toàn thư này.

Mua xong, trong người có thêm một quyển sách biểu tượng, cô mở ra, vài mục đập vào mắt.

[Những hoạt động thường ngày giành được điểm huynh đệ. (Mục này cần mở khóa nhiệm vụ cao cấp.)]

[Tay nghề nấu nướng giành được điểm huynh đệ. (Mục này cần mở khóa nhiệm vụ cao cấp.)]

[Điểm huynh đệ đạt được vào ban ngày. (Mục này cần mở khóa nhiệm vụ cao cấp.)]

[Điểm huynh đệ đạt được vào ban đêm (Cần mở khóa nhiệm vụ cao cấp)]

[Điểm huynh đệ gia đình (Mục này cần mở khóa nhiệm vụ cao cấp.)]

[...]

Đây...

Đây, vậy sao làm đủ hết!

Thời Mộ ôm tâm trạng kích động mở nhiệm vụ ngày thường ra.

Đắm lưng, nắm tay, ôm, ôm nhau ngủ, đắp chăn nói chuyện trong sáng...

Cô lật từng tờ từng tờ, sau đó thấy được... Rửa chân cho huynh đệ cộng thêm 400 điểm huynh đệ, tiếp theo là mát xa toàn thân cho huynh đệ bởi đường tình cảm, phần thưởng trị giá x1000 điểm.

Thời Mộ không ngu, chắc chắn chọn mát xa rồi!!

Khép sách lại.

Thời Mộ háng giọng nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Phó Vân Thâm, đến tối tôi tắm xong, cậu mát xa cho tôi đi, đương nhiên, tôi không ngại nếu cậu thuận tiện giặt vớ và giày thể thao cho tôi luôn, chúng ta là anh em với nhau mà.”

Phó Vân Thâm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Buổi tối Thời Mộ đi tắm trước.

Từ phòng phòng tắm ra ngoài, cô hào hứng nằm trên giường, ngoắc ngoắc tay với Phó Vân Thâm: “Nhanh lên, đại gia đã chuẩn bị xong.”

Phó Vân Thâm trên giường bắt chéo hai chân liếc xéo qua: “Cậu chắc chắn để tôi mát xa cho cậu.”

Thời Mộ nói: “Cũng có thể để tôi đắm lưng cho cậu, hoặc là cậu rửa chân cho tôi.”

Phó Vân Thâm mím môi, để sách xuống, rất không tình nguyện đến trước giường Thời Mộ, cô vui sướng lót hai tay dưới cằm, nhắm mắt lại chuẩn bị hưởng thụ đại lão tương lai phục vụ cô.

Thấy vậy, Chu Thực lại bắt đầu ghen: “Thâm ca, tại sao không xoa bóp cho tôi, cậu thiên vị!”

Phó Vân Thâm nói: “Một lát sẽ làm cho cậu.”

Ánh mắt Chu Thực sáng lên: “Thật hả?”

“Ừ.”

Cậu ta không làm khó nữa, ngồi trên ghế goan goăn xếp hàng chờ Phó Vân Thâm đắm bóp cho cậu ta.

“Vai tôi đau, cậu xoa bóp vai cho tôi nhiều một chút, đúng rồi còn có eo, người trẻ tuổi dễ nóng trong người, cậu hiểu mà.”

Thời Mộ đưa lưng về phía Phó Vân Thâm, không thấy nụ cười lạnh lùng của cậu, ánh mắt không tốt.

Phó Vân Thâm lê dép lên giường, hai người chen chúc nhau trong nháy mắt khiến chiếc giường đơn trở nên chật hẹp, cậu nhìn chăm chăm cô, nhòai người đến chỗ Thời Mộ, cảm thấy bóng đen bao trùm xuống và hơi thở nóng rực của thiếu niên trên đầu, thân thể Thời Mộ nhất thời cứng ngắc.

“Cậu, cậu lên đây làm gì?” Giọng nói của cô không nhẹ nhàng như trước nữa, thậm chí có chút khản trương.

Phó Vân Thâm nhú mày: “Nếu không thì sao, cậu muốn tôi xoa bóp cho cậu mà?”

Thời Mộ lấp bắp: “Cậu cậu cậu đứng dưới đất là được rồi, thế này, rất kỳ quái.”

Cứ cảm thấy...

Cứ cảm thấy như bị “làm”... ?

Không không không không, Phó Văn Thâm là thằng nam, thằng nam sao có thể sẽ “làm” bạn cùng phòng của mình được, tác phong làm việc này hoàn toàn không phù hợp với đại lão tương lai, đều do tư tưởng người lớn xấu xa của cô thôi!

“Đứng dưới đất khom lưng không thoải mái, không cần thận sẽ đụng đầu.”

Vóc dáng cậu gần 1m8, giường lại rất thấp, lưng còng xuống chính là làm khó cậu.

Thời Mộ nghĩ cũng phải, gối lên hai cánh tay nhắm mắt tùy cậu.

“A ——! Thật hâm mộ, tôi cũng muốn xoa bóp!” Chu Thực phồng má, mắt nhìn chăm chú.

Phó Văn Thâm cười sâu xa, giọng điệu chậm rãi: “Đừng gấp, một lát nữa sẽ đến lượt cậu.”

Giọng điệu này sao có gì đó không đúng nhỉ, Thời Mộ biết một lát Chu Thực có thể bị xử nhưng Chu Thực bị xử thì liên quan gì đến Thời Mộ cô.

Bàn tay Phó Văn Thâm khá lớn, ngón tay thon dài, cậu từ từ ấn lên lưng Thời Mộ, cảm nhận được áo lót trong đồ ngủ, cậu mới thuận miệng hỏi: “Cậu ngủ không cởi áo trong ra sao?”

Thời Mộ biết Phó Văn Thâm sẽ hỏi như thế, sớm đã chuẩn bị: “Thể chất tôi yếu, xuân hạ không thể đề cảm lạnh nên phải mặc nhiều, chắc hẳn không thể so với mấy người to cao như các cậu.”

Phó Văn Thâm “ừ”, ngón tay cái tìm đúng bằng quang ở hai bên xương sống, dùng sức ấn xuống.

Thân thể Thời Mộ cứng đờ, sau đó hét lên thảm thiết như tiếng giết heo: “Đau quá!! Mẹ kiếp!!”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Cậu cong môi, không giảm nhẹ lực vì tiếng hét của cô, ngược lại xuống tay nặng hơn: “Điều này nói rõ kinh mạch của cậu không thông, Trung y có câu, không biết sao? Đau người không thông, thông người không thông, đặc biệt là con trai, kinh mạch ở bằng quang nếu không thông, có thể sẽ bất lợi cho việc đi tiểu.”

Bỏ mọe cái không lợi tiểu của cậu đi!

Một ngày cô đi tiểu cả chục lần, rất lợi tiểu đấy!!

“Ông không xoa bóp nữa, cậu cút xuống cho ông ——!”

Thời Mộ bắt đầu giãy giụa.

Sức tay của Phó Văn Thâm rất mạnh, trị cho cô phải ngoan ngoãn, hai cánh tay đưa xuống, tìm đúng huyệt eo, ngón tay thoáng dùng sức, hướng xuống dưới ấn một cái ——

“Mẹ nó Phó Văn Thâm!!”

Thời Mộ đau đốn đá chân, nước mắt cũng chảy ra, cô kêu cha gọi mẹ, không quên kèm theo mười tám đời tổ tông của Phó Văn Thâm.

“Cậu đi xuống cho tôi, tôi không muốn ấn nữa!”

Nếu cứ ấn tiếp, cô nghĩ cái eo già của mình sẽ bị gãy mất.

Nghe Thời Mộ kêu thảm thiết, thấy gương mặt cô vằn vẹo, Chu Thực vốn đang mong đợi lập tức co cổ, cậu yên lặng đứng lên, rón rén bò lên giường, kéo chăn che đầu, giả vờ như không nhìn thấy, xem như không có chuyện gì xảy ra.

Phó Văn Thâm nhìn cậu ta: “Chu Thực, cậu đừng vội, một lát sẽ đến lượt cậu.”

Trong chần run run hai cái, vang lên tiếng nói căng thẳng của Chu Thực: “Thôi thôi, không cần không cần, thân thể tôi cường tráng, không cần... không cần xoa bóp.”

Cười khan hai tiếng, Chu Thực may mắn không vội vàng ra làm người thử nghiệm đầu tiên, nếu không sẽ bị ép chết.

Kêu một hồi, Thời Mộ không còn tí sức lực nào nữa, nằm lỳ trên giường rên hừ hừ.

Phó Văn Thâm nửa nắm thành quyền, giảm nhẹ lực đâm vào hai chân cô, cảm giác ê ẩm tê dại từ từ khiến Thời Mộ thoải mái không ít, lập tức quên mất khổ sở lúc trước, bắt đầu chỉ huy cậu chàng: “Cổ chân tôi đau, cậu giúp tôi ấn với, phục vụ ông đây thoải mái, ông sẽ cho cậu tiền boa.”

“...”

Đã quên vết sẹo đau vừa nẩy rồi nhì.

Phó Vân Thâm nhìn hai chân cô, chân mày cau lại như rất ghét bỏ, cong ngón tay “hoa lan chỉ” [1], cẩn thận kéo ống quần rồi nâng chân cô lên, sau đó hung ác ấn xuống một cái ——

[1] hoa lan chỉ: thường dùng để chỉ động tác chụm ngón cái và ngón giữa, và xòe ba ngón còn lại.

“Á ——!”

“Con mẹ nó Phó Vân Thâm ——!”

“Nhẹ một chút cậu sẽ chết sao!”

Tiếng hú thê lương.

Chu Thực gắng gượng thò mắt ra khỏi chăn nhìn, ngáp ngừng: “Mộ, Mộ ca, hay là thôi đi.”

Biết chuyện thì biết là xoa bóp, không biết còn tưởng rằng đang làm mấy chuyện gì không thể miêu tả đây.

“Không được.” Về mặt Thời Mộ cô chấp: “Cậu ấy không xoa bóp cho tôi thoải mái, tối nay cũng đừng hồng ngữ.”

Ngoại trừ 0.5 điểm huynh đệ được gia tăng trong khoảng cách một mét kia ra thì cũng không tiếp tục tăng nữa, hôm nay khó khăn lắm mới nắm lấy cơ hội, không thể bỏ qua như vậy được, quả không có lời rồi!

Thời Mộ có thể không kiếm lời nhưng không thể mất quá nhiều!

Phó Vân Thâm khẽ mỉm cười, xoay người đổi chân khác, lần này cậu thích hợp thả lỏng lực.

“Ôi, con mẹ nó, ông đây không làm nữa, cậu cut.”

Thôi, không ấn nữa, cứ tiếp tục như thế thì chưa nói toàn thân rã rời, nửa cái mạng có thể cũng bị mất luôn.

Không sao, cô có thể không lời, nhưng cô mãi mãi không thua thiệt.

“Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, tôi nói sẽ xoa bóp cho cậu thì sẽ xoa bóp cho cậu.”

Nhìn đáng vẻ Phó Vân Thâm còn chưa muốn vui lòng buông tha cho cô.

Thời Mộ khóc lóc: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, đại lão đại lão, tôi thật sự không cần.”

Cậu cười ha ha, hai tay đan vào nhau chuẩn bị đập mạnh vào người Thời Mộ, mượn cơ hội này, cô trở mình chuẩn bị chạy trốn, ngay tại lúc này, Phó Vân Thâm không may chạm vào cái nút ở eo, Thời Mộ thảm kêu toang rồi, còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy giữa hai chân... một cột chống trời.

Thời Mộ tròn to mắt nhìn cái lều nhỏ đáng yêu này, chậm chạp chưa hoàn hồn.

Phó Vân Thâm sững sốt, nụ cười dần dần thu lại, màu hồng từ cổ vọt lên tới mặt.

Mặt Thời Mộ cũng đỏ, không phải thẹn thùng, là lúng túng.

“Phó, Phó Vân Thâm, cậu nghe tôi giải thích, không phải... không phải như cậu nghĩ đâu.”

Cậu không lên tiếng, đứng dậy rồi đi, nằm ngay đơ trên giường.

Thật là xui như chó!

Thời Mộ hung hăng nắm tóc, cô cũng đã “cứng” với Phó Vân Thâm rồi, dù có nói mình không phải gay thì có lẽ đối phương sẽ không tin đâu.

Làm sao bây giờ, tình bạn thật vất vả mới tạo dựng nên sắp sụp đổ tan tành rồi.

Thời Mộ khó chịu, Thời Mộ tủi thân, Thời Mộ muốn khóc a hu hu.

Cô kéo chăn đắp lên người, lặng lẽ ấn nút trở về vị trí cũ, đáng vẻ ngoan ngoãn rũ mắt, về mặt cô đơn nghĩ xem nên đổ cậu chàng kia thế nào.

Đúng vào lúc này, một cái gì đó giống cái mòng được ném qua đây.

Thời Mộ sững sốt, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt đối diện với bóng lưng cậu.

Đồng thời, âm thanh hệ thống vang lên.

[Nhiệm vụ không thành công, trừ 500 điểm huynh đệ.]???

[Cậu đừng nói nhảm, Phó Vân Thâm đã xoa bóp cho tôi rồi, tôi dựa vào bản lĩnh kiếm được điểm huynh đệ, tại sao cậu lại trừ tôi.]

Hệ thống: [Gái yêu, đừng dây dề nghị cô nên xem kỹ lại nhiệm vụ đi nha.]

Nói xong, nhiệm vụ hệ thống nhảy ra, viết in chữ toàn thân trong dấu ngoặc kép (“TOÀN THÂN”), Thời Mộ bất chợt im lặng.

[Toàn thân này bao gồm...]

Hệ thống: [Đúng vậy, không sai, bao gồm cả việc ấy.]

Thời Mộ cau mày: [Mạn phép hỏi một câu, các cậu xác định đây là nhiệm vụ huynh đệ?]

Hệ thống: [Đúng vậy á, chúng tôi rất chuyên nghiệp, có các loại chứng từ, ký chủ có thể tra xét thông tin thử, tuyệt đối không phải kinh doanh phi pháp.]

Thời Mộ suýt nữa đã hô lên: [Huynh đệ nhà ai sẽ xoa “gà” cho nhau hả, hả? Cậu nói cho tôi nghe thử xem, hả?]

Hệ thống lại không nói gì nữa.

Thời Mộ liếc mắt: [Vậy tại sao trừ điểm huynh đệ của tôi, phía trên không nói chưa xong nhiệm vụ sẽ bị khấu trừ.]

Hệ thống: [Thái độ của mục tiêu nhiệm vụ đối với ngài cũng sẽ ảnh hưởng đến thành quả huynh đệ đáng có, hành động của ngài dẫn đến sự bất mãn của mục tiêu nhiệm vụ, vì thế phải khấu trừ điểm huynh đệ đã có, kính xin ký chủ tiếp tục cố gắng kinh doanh nha, đã tới giờ tôi tan việc rồi, bái bai ký chủ nhà.]

Nói xong, biến mất tăm.

Thời Mộ nằm trên giường, thật sự cảm thấy mình bị hớ rồi.

Cô từng chết một lần, cho nên rất muốn sống tiếp, khoảng thời gian khi làm u hồn không quá tốt đẹp, thế gian rục rờ, nhân gian phồn hoa nhưng lại không có bất kỳ mối tương quan gì với mình, cho nên sau khi có được cơ hội trùng sinh này, cô mới vô cùng quý trọng.

Thời Mộ bĩu môi, thấy âm đạo giả qua lại, chính xác nện vào gáy cậu: “Nếu cậu không ấn mạnh như vậy, tôi sẽ đau đến cứng sao?”

Phó Vân Thâm im lặng, hồi lâu, đưa tay đặt âm đạo giả lên bàn.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, Thời Mộ rất ưu sầu, có lẽ do quá ưu sầu khẩn trương nên nửa đêm bị đau dạ dày.

Nửa đêm canh ba, Thời Mộ không ngủ được lăn qua lộn lại, thỉnh thoảng rên rỉ khe khẽ.

Phó Vân Thâm vốn thính ngủ, cộng thêm Chu Thực ngáy suốt, đã sớm không buồn ngủ rồi.

Cậu mở mắt ra, ánh mắt tỉnh táo: “Cậu lại muốn à?”

Thời Mộ đang ôm bụng: “... Ngài có thể nghĩ lành mạnh được không?”

Tách.

Cậu mở đèn đầu giường lên.

Thiếu niên ngồi dậy, ngọn đèn vàng mờ nhạt như tấm voan mỏng với sắc màu ấm phủ lấy gương mặt cậu, phai nhạt về lạnh lùng xa cách, tăng thêm sự dịu dàng nhân nhả của thiếu niên.

Thời Mộ cắn môi dưới, chân mày nhíu lại: “Dạ dày tôi đau.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Cậu đã ăn gì rồi?”

“Ồ...”

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút: “Ăn mẹ kể của cậu còn có một cánh tay của Lục Phong.”

Phó Vân Thâm cố nhịn xúc động muốn nổi khùng, kiên nhẫn nói: “Tôi hỏi cậu thức ăn bình thường.”

Thời Mộ nhỏ giọng: “Đối với tôi, mẹ kế của cậu là thức ăn bình thường...”

Đôi mắt của cậu hơi nheo lại, cô lập tức nghiêm túc suy nghĩ: “Những món ăn mà mấy cô gái lúc gửi thư tình cho tôi còn tặng thêm ấy.”

“Cậu ăn hết rồi?” Giọng nói Phó Vân Thâm có chút kinh ngạc.

Ngồi ở sau Thời Mộ, cậu đương nhiên biết những người đó tặng thứ gì, đa phần là chocolate và nhiều loại bánh ngọt, trông đã chán ngấy.

Thời Mộ ngượng ngùng: “Còn, còn dư một miếng nè.”

“... Còn dư bao nhiêu.”

Thời Mộ khoa tay múa chân ra lấy ra một miếng lớn như cục gôm: “Nhiều đây nè.”

“F***.” Phó Vân Thâm cuối cùng chửi thề: “Cậu có bị ngu không vậy?”

Dáng vẻ cậu nổi giận có chút đáng sợ, cực kỳ giống nhân vật lạnh lùng khát máu như trong truyện tranh miêu tả.

Thời Mộ không khỏi rụt cổ: “Cô bé... tự mượn phòng bếp làm, tôi không tiện từ chối.”

Mấy bé gái dịu dàng đáng yêu, tâm ý ngọt ngào, cô không nỡ tặng tâm ý của họ cho người khác, vậy sẽ khá tàn nhẫn đối với các thiếu nữ, cho dù không chấp nhận lời tỏ tình của các cô, nhận quà của bọn họ thì cũng là an ủi họ rồi.

Phó Vân Thâm lười nói với cô.

Im lặng đứng dậy, cậu cầm quần áo trên bàn mặc vào.

“Cậu, cậu đi đâu vậy?”

Phó Vân Thâm khoác thêm áo khoác: “Phòng y tế có thầy trực, tôi gọi thầy ấy qua khám cho cậu.”

“Không cần.” Thời Mộ vội vàng khoát tay: “Bây giờ tôi đã khỏe hơn nhiều, giờ đã 12 giờ rồi, cậu lại đánh thức cô quản ký túc, vậy không tốt lắm..”

Phó Vân Thâm thần nhiên nhìn thoáng qua: “Cậu nằm xuống, nói nhảm nhiều vậy.”

Bị, bị ghét bỏ rồi.

Thời Mộ không dám lên tiếng nữa.

Cậu ra khỏi phòng.

Kim chỉ giờ lách tách từ từ dịch chuyển, đang buồn ngủ, một đôi tay đánh thức cô, Thời Mộ chớp mắt vài cái, đối diện với đôi mắt phượng hẹp dài sâu thẳm của Phó Vân Thâm.

Trên người cậu còn nhuốm sương đêm, khá lạnh.

Nửa mê nửa ngủ, Thời Mộ bị cậu kéo, một ly nước nóng đưa vào tay cô, gồm cả mấy viên thuốc màu trắng: “Tôi đã hỏi rồi, thầy y tế nói do cậu ăn đồ ngọt quá nhiều, không có gì đáng ngại. Cậu uống thuốc đi, tôi có mang túi chườm nóng về, để lên bụng là ổn ngay.”

Nói xong, Phó Vân Thâm lấy túi chườm hình Minion đặt lên bụng Thời Mộ.

Nhìn chàng trai mặt mày lạnh lùng trước mắt, lặng lẽ chăm sóc cô, Thời Mộ đột nhiên muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thứ sáu không có tự học tối, chuông tan học vừa vang lên, các thầy giáo đốc thúc học sinh rời trường.

Chu Thục kiên quyết phải cùng đến nhà Phó Vân Thâm, dù Phó Vân Thâm từ chối thế nào, cậu ta cũng mặt dày mày dạn bám theo.

Vẫn là con đường đến trạm xe, lần này bên cạnh lại có thêm một người.

Chu Thục là một người không thể ngồi yên, cả đường cứ tíu tít, lao nhao như khi. Phó Vân Thâm bực bội, nhũn mày không rảnh để ý, Thòi Mộ sợ không ai ngó ngang đến thì cậu ta sẽ đau lòng, thỉnh thoảng gật đầu hòa cùng đôi câu.

Đến trạm xe, Thòi Mộ đang ngồi trên ghế lẳng lặng chờ.

Lần này xe tới hơi trễ, Chu Thục có chút không nhịn được: “Chúng ta gọi xe thôi.”

“Cậu xem ở nơi hẻo lánh như vậy sẽ có xe sao?”

Trước là khoảng không, sau cũng là khoảng không.

Chu Thục im lặng.

Rất cuộc, một chiếc xe buýt màu đỏ chậm rãi tới, ánh mắt Chu Thục sáng lên, kéo tay áo Thòi Mộ: “Tới rồi.”

Nói xong, kích động muốn leo lên.

“Đừng.” Thòi Mộ vội vàng kéo, “Đây không phải là xe dành cho người ngồi.”

Chu Thục tròn to mắt, ngơ ngác nhìn chiếc xe buýt màu đỏ trước mắt, cũng kỳ quái, cửa sổ bóng lờng nhưng lại không thấy rõ người ngồi bên trong, cửa mở, tài xế ngồi ở ghế lái đang cúi đầu, mũ che kín cả khuôn mặt.

“Vong Xa thông Nại Hà, lữ khách xin ngồi yên, thần nhân đừng đi theo, người chết đừng tưởng nhớ...”

“Cậu nhóc, muốn lên xe không?”

Tài xế quay đầu lại, không có mặt, một cái hố đen như mực.

Tiếng thét chói tai nghẹn ở cổ họng, sắc mặt Chu Thục tái nhợt, hồi lâu không lên tiếng.

Đang lúc cửa xe sắp khép lại thì bóng dáng một cô gái nhanh chóng vọt qua, cô đeo một chiếc cặp màu hồng, kiểu tóc hoa lê [1] ngắn ngắn đung đưa theo bước chân, có lẽ là vô cùng gấp gáp nên không có chú ý thấy nhóm Thòi Mộ phía sau, nhanh chóng lên xe, bỏ tiền, làm liền một mạch.

[1] kiểu tóc hoa lê: là kiểu tóc phổ biến, thuộc loại tóc ngắn và trung bình, kiểu tóc giống hình quả lê có nguồn gốc từ Nhật Bản, đầu tiên do người mẫu Nhật Bản Ruri sáng tạo, sau đó được người mẫu Rika của VIVI lăng xê và trở thành kiểu tóc thịnh hành.

Thòi Mộ phản ứng kịp, gấp gáp gọi: “Bối Linh, xuống xe! Đây không phải là xe về nhà!”

Bối Linh quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy họ, ánh mắt của cô ấy sáng lên: “Thòi Mộ, anh cũng ở đây hả?”

Cửa xe sắp đóng lại.

Bến đỗ của Vong Xa (xe chờ vòng tròn), bên trên viết Quý Môn quan.

Thòi Mộ không lo được nhiều vậy, lúc cửa xe sắp khép lại thì cô nhảy lên theo, hai người sau lưng thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo.

Lạch cạch.

Cửa xe đã đóng.

Sau khi vào chiếc xe buýt vong linh này, cuối cùng họ đã thấy rõ toàn cảnh bên trong xe.

Xe tổng cộng có 44 chỗ, đã ngồi quá nửa, nữ có nam có, trẻ có già có, bọn họ trông như tượng gỗ, sắc mặt tái xanh, ánh mắt như ngựa gỗ, con người đen nhánh không ánh sáng, cứ nhìn chăm chăm về phía trước.

Đối mặt với nhóm người đang hoảng sợ, cô chậm rãi dùng khẩu hình miệng: “Nín, hơi, thở, lại.”

Họ hiểu, bật mũi miệng, từ từ ngồi xuống ghế sau, phía sau xe còn bốn chỗ trống, hai chân Chu Thực run run đứng cũng không vững, đang muốn ngồi xuống thì Phó Vân Thâm kéo lại, nhẹ nhàng lắc đầu với cậu.

Mỗi một vị trí của Vong Xa đã sớm được viết tên, một khi người sống ngồi xuống, liền bày tỏ nguyện ý trở thành người chết thể mạng, sẽ không thể rời khỏi nơi này.

Cậu lấy điện thoại di động ra tắt âm, cúi đầu từ từ viết chữ: [Xe còn sẽ dừng ở trạm kế, khi đó xuống xe.]

Mọi người liều mạng gât đầu.

Có thể là do may mắn vì nơi đây còn dư lại bốn vị trí, nếu không... họ sẽ bị đưa thẳng đến Quỷ Môn quan.

Bối Linh sợ đến nỗi sắp khóc.

Thời Mộ yên lặng kéo tay cô ấy, lặng lẽ an ủi, Bối Linh cứ thế nhích lại gần Thời Mộ, ngửi hương thơm trên người cô, cô bé nhát gan gắng gượng nén nước mắt lại.

Xe lái thật nhanh, tài xế đột nhiên cất tiếng ca, tiếng hát vui mừng vui vẻ vang vọng khắp buồng xe:

“Tìm chút rảnh rồi tìm chút thời gian, thường xuyên dẫn con cái về thăm nhà một tẹo.”

“Mang theo nụ cười mang theo mong ước...”

Chu Thực nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng: “Này, đây không phải là bài ‘Về thăm nhà’ sao?”

“Xin lỗi, nhầm rồi.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Tài xế khò cần nói xong, đổi giai điệu.

“Một í a một nén nhang a, hương khói bay lên cửa thiên, cửa lớn treo giấy cũ, cổng trong treo cờ trắng...”

Bài hát này là ‘Khóc thất quan’ người sống hát cho người chết đây mà.

Mí mắt Chu Thực nhấp nháy: “Tôi, tôi thích ‘Về thăm nhà’ hơn.”

Thật ra thì... Thời Mộ cũng thích ‘Về thăm nhà’ nữa.

Ọc ọc.

Ở nơi mọi âm thanh đều tĩnh lặng thì tiếng động vang lên trong bụng của cô vô cùng rõ ràng, cảm nhận được tầm mắt của mọi người, Thời Mộ lúng túng mặt đỏ lên.

Cô đói bụng.

Quý ngồi phía trước có mùi chocolate, thằng bé trong lòng cô ta có mùi sữa; bên cạnh là mùi cá luộc, bên cạnh nữa còn khó lường hơn là mùi thịt ba chỉ thơm ngào ngạt, tựa như đang ở sảnh tiệc đứng, món nào cũng có...

Nhưng đáng tiếc, ăn không được.

Két két.

Sau một hồi thắng xe đầy chói tai, cảnh sắc ngoài cửa sổ chuyển động thật nhanh, mọi vật mắt tiếp xúc được đều trở nên vô cùng trừu tượng, bốn người đều là người thường nên bị văng lên khỏi mặt đất, thân thể lệch trái lệch phải, “Các hành khách” ngồi yên ở vị trí, không được di chuyển.

Thân hình Thời Mộ không yên, mắt thấy sắp bị bay vào chỗ ngồi thì một đôi cánh tay rắn chắc duỗi ra phía sau, vững vàng ôm cô vào lòng.

Mùi bột giặt quần áo hương Lavender.

Không đợi Thời Mộ thấy rõ người nọ là ai, cậu đã buông lỏng tay.

Sau khi kéo dài khoảng mười mấy giây, tốc độ xe ổn định.

Chu Thực nhìn không được, rớt cuống tức miệng mắng to: “Mẹ kiếp! Xe tang mà còn biết trượt bánh sau (drift) à! Quý không cần thi bằng lái chắc! Các người không có quý luật giao thông hả! Chú ý đi chứ đồ rác rưởi!”

“Chu Thực ——!”

Thời Mộ luống cuống, lập tức che miệng cậu.

Nhưng đã trễ, cả buồng xe quý hờn đều đang nhìn lại.

Không khí đã bắt đầu nghiêm trọng.

Thời Mộ nhanh chóng rút ra một lá bùa từ trong cặp: “Thiên đạo tất, tam ngũ thành, nhật nguyệt câu, xuất yếu yếu... thấy ta là người mù, nghe ta là người điếc, người dám có mưu đồ với ta sẽ bị phản phệ!”

Lá bùa bay qua, bay lên giữa không trung, nháy mắt phản chiếu hào quang vạn trượng, bách quý không thể đến gần.

Thời Mộ vỗ vào lưng Phó Vân Thâm: “Đến lúc dùng cậu rồi đấy!”

Phó Vân Thâm lập tức hiểu ra, đang lúc cậu muốn cắn ngón tay thì lại nghe Thời Mộ nói.

“Xi nước tiểu đồng từ vào bọn chúng đi!”

Phó Vân Thâm ?

Phó Vân Thâm: ????

Bối Linh run rẩy hỏi: “Anh, anh xem nước tiểu đồng nữ được không?”

“Đừng động, để tôi!” Chu Thực vung tay lên, ào ào kéo khóa quần ra, oai phong lẫm liệt tiểu.

Xong chuyện tiểu tiện, ánh sáng trắng trước mắt lóe lên, tầm mắt bốn người chợt tối xuống, lại mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Thời Mộ dần dần tỉnh lại.

Bầu trời đen nhánh không sao, sắc trời âm đạm, gió đêm thổi qua, rất lạnh. Cô từ từ nhô dậy nhìn xung quanh một vòng, con đường đối diện có một biển báo, viết là “Đường Thượng Giang”, bọn họ bị Vong Xa vút xuống quảng trường cách xa trung tâm thành phố.

Thời Mộ tỉnh lại không lâu thì Phó Vân Thâm cũng mở mắt, cậu vỗ đầu, cau mày, đập một cước vào bụng Chu Thực, sau khi rên đau thì Chu Thực tỉnh lại.

“#\$%, nhào vô! Nhào vô!!!”

Chu Thực còn chưa hiểu tình hình, con người tròn to, vẻ mặt hung ác lại cảnh giác.

“Mặc quần vào.” Phó Vân Thâm đập cậu một cước, khom lưng cầm cặp lên.

Thời Mộ nhẹ nhàng đánh thức Bối Linh, cô ấy xoa xoa mắt, ánh mắt mờ mịt, chốc lát, Bối Linh mới nhận ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, không thể kiềm được sợ hãi mà nhào vào lòng Thời Mộ.

Thời Mộ không đẩy cô ấy ra, vỗ vỗ đầu cô ấy: “Được rồi, đã không sao nữa.”

Bối Linh thút thít thút thít đáp: “Em không nên, không nên lên cái xe đó, xin lỗi Thời Mộ...”

“Được rồi được rồi, em không biết mà.”

Thời Mộ cũng không có ý trách cứ ý cô ấy, Chu Thực và Phó Vân Thâm cũng không đẩy trách nhiệm lên người Bối Linh, trạm xe nọ cũng chỉ có một tuyến xe buýt đi qua, đều là màu đỏ, trong tình huống vội vã, người thường khó thể phân biệt cũng là chuyện bình thường, dù sao không phải ai cũng sẽ nghĩ một chiếc xe khách bình thường với quý quái có liên quan với nhau.

“Nhà em ở đâu.” Cô giúp cô ấy nhặt cặp lên, đưa tay chỉnh lại kẹp tóc trên đầu cô gái.

Thời Mộ dịu dàng, ánh mắt nhìn chăm chú vào Bối Linh càng cung chịu vô cùng.

Phó Vân Thâm lạnh lùng liếc qua cô, ánh mắt sâu xa khó dò.

Bối Linh hít hít chớp mũi hồng: “Khu nhà Nam Giang, tự em, tự em đón xe về là được rồi ạ.”

Cũng không biết có thể gọi được xe không.

Bên này quá khuất, cộng thêm đêm khuya, đoán chừng rất khó gọi được xe taxi.

Thời Mộ cắn cắn môi, cẩn thận liếc Phó Văn Thâm, thử dò xét hỏi: “Nếu không...”

“Tự cậu đi.”

Còn chưa dứt câu, cậu đã cho ra đáp án.

Bối Linh không ngờ, sao có thể không cảm thấy lời nói của Phó Văn Thâm có chứa ý bất mãn và u ám chứ.

Bối Linh lắc đầu: “Không cần không cần, tự em về là được rồi.”

Chu Thực lăm lăm hỏi một câu: “Người nhà của em có ở đây không? Kêu bọn họ tới đón em nha.”

Bối Linh cúi khuôn mặt nhỏ nhắn: “Bọn họ đi công tác rồi, có lẽ tháng sau mới trở về.”

Chu Thực không lên tiếng nữa.

Ông già nhà cậu cũng là lão tổng một công ty lớn, anh chị em cùng cha khác mẹ năm năm mới trở về một lần, cho nên rất hiểu cảm giác hiện nay của Bối Linh.

“Thâm ca, trước tiên chúng ta nên đưa Bối Linh trở về đi, sau đó thuận đường đến chỗ cậu, dù sao cũng không có gì đáng ngại.”

Cậu không nói, xem như là đồng ý.

Họ cùng nhau đi lên một đoạn, rồi cuộc mới bắt được xe, khu nhà Nam Giang không quá xa, đi khoảng 20 phút, đêm khuya không kẹt xe, hơn 10 phút sau đã đến.

Dừng lại trước cửa khu nhà, Bối Linh xuống xe, vẫy tay từ biệt.

Nhớ đến khi còn sống xem qua các loại tin tức về việc con gái bị ngộ hại đêm khuya, Thời Mộ lập tức không yên lòng, mở cửa xe đi theo xuống.

“Bối Linh!” Cô gọi cô ấy lại.

“Học trường Thời Mộ?” Bối Linh nghiêng đầu, mắt to chớp chớp, cực kỳ đáng yêu.

“Anh đưa em vào.”

Bối Linh sững sờ: “Không cần...”

“Không sao, đi thôi.” Cô dứt hai tay vào túi, đứng sững vai cùng cô bé.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Bối Linh mím môi, vành tai ửng hồng, nhẹ nhàng gật đầu.

Ánh trăng kéo dài hai chiếc bóng, thiếu nữ nhỏ nhắn, khéo léo đi theo bước chân cô, Chu Thực nhào người trước cửa sổ xe, cười hi hi: “Nói chứ, Bối Linh và Mộ ca của chúng ta rất xứng đôi.”

Phó Văn Thâm vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thế lập tức nheo mắt lại: “Xứng đôi?”

“Bối Linh rõ ràng có ý với Mộ ca của chúng ta, nói không chừng về sau sẽ ở bên nhau đấy, hơn nữa, nếu có một cô gái đáng yêu như thế theo đuổi tôi, tôi chắc chắn sẽ đồng ý.”

Chu Thực, đến nay vẫn còn là cún độc thân, không khỏi chìm vào hâm mộ.

Phó Văn Thâm đưa tay hạ cửa sổ xe, mắt theo nhìn bóng người, hai người sắp sửa đi xa, lông mi cậu khẽ run, đồng tử sâu thẳm——

“Một chút cũng không.”

Chu Thực nhìn sang: “Thâm ca, cậu nói gì?”

Cậu thu tầm mắt, hai tay khoanh trước ngực, lại nhắm mắt: “Không có gì.”

Cậu chỉ đang nghĩ: Thằng nhóc gay Thời Mộ này vừa lùn vừa đàn, sao xứng cho con gái thích chứ? Không chừng đến lúc đó còn làm hại con nhà người ta**.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mà...

Phó Vân Thâm hít sâu một hơi, đột nhiên có cảm giác bức mình khó tả.

Bối Linh ở tại một căn nằm cuối khu nhà, khi nhà đã gần trong gang tấc, cô ấy len lén nhìn Thời Mộ, thấy gò má tinh xảo kia, trái tim Bối Linh càng đập nhanh hơn.

“Học trưởng Thời Mộ, em đến rồi ạ.”

Cô ấy dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn cô: “Hôm nay cảm ơn anh.”

Thời Mộ nhẹ nhàng cười: “Không có gì, em mau về đi.”

“Ồm.” Bối Linh xoay người, mỗi bước đi đều cẩn thận, đang muốn vào cửa, cô đột nhiên vui vẻ chạy chậm lại, trong đôi mắt to tràn đầy lo lắng: “Học trưởng Thời Mộ, em vẫn muốn nhắc nhở anh một câu!”

Thời Mộ bị tiếng nói của cô bé dọa nhảy dựng, hồi lâu vẫn chưa lên tiếng.

Bối Linh đỏ mặt: “Anh anh anh, anh ưu tú xuất sắc, đáng vẻ đẹp trai như vậy, trừ con gái ra, anh cũng phải, phải cẩn thận bọn con trai đấy ạ, em cảm thấy bạn cùng phòng của anh để ý anh đó!”

“A hã!”

Bối Linh che miệng, len lén nhìn Thời Mộ.

Mới vừa rồi quá kích động, không cẩn thận nói... nói hết ra lời từ đáy lòng rồi.

Hức, sao, làm sao bây giờ, Thời Mộ có thể nghĩ mình là nữ xứng ác độc đang muốn phá hư quan hệ giữa anh ấy và bạn cùng phòng không qaq!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Em, ý của em là...” Bối Linh rũ mày, vén sợi tóc che mặt ra sau tai, lộ ra vành tai ửng đỏ: “Bất kể... Bất kể anh ở bên ai, em đều ủng hộ anh!”

“... Hã?”

Thời Mộ càng ngày càng nghe không hiểu cô bé này đang nói gì, chẳng lẽ gặp phải kích thích quá lớn, làm tổn thương thần kinh?

“Học trưởng Thời Mộ, trước khi đi anh có thể ký tên giúp em không?” Bối Linh luống cuống lấy giấy bút từ trong cặp ra, cẩn thận đưa tới trước mặt cô.

Thời Mộ cười khê: “Anh không phải là minh tinh, em muốn anh ký tên làm gì?”

Gương mặt nhỏ của cô hồng đỏ au: “Em cảm thấy là tên anh có thể trừ tà, về nhà, về nhà em sẽ dán lên đầu giường của mình.”

Thời Mộ: “...”

Sao cứ cảm thấy như đây không phải lời khen?

Vì làm yên lòng cô bé, Thời Mộ vẫn làm theo.

Đề cuốn vở tựa trên cột điện, cô cố ý viết tên mình lớn lên. Viết xong, Bối Linh xem cuốn vở như bảo bối ôm trước ngực, hưng phấn cười ngọt ngào: “Cảm ơn học trưởng Thời Mộ.”

“Không có gì, em mau về đi, ngày mai nếu còn sợ thì cùng bọn anh ra ngoài giải sầu.”

Bối Linh lắc đầu: “Ngày mai có một họ hàng xa của em sẽ qua, em phải đi đón cậu ấy, mẹ nói có thể cậu ấy sẽ chuyển đến trường học của chúng ta...”

Hình như nói hơi nhiều, Bối Linh lập tức ngậm miệng, ngẩng đầu cười rục rịch: “Em về trước, học trưởng Thời Mộ cũng cẩn thận một chút ạ.”

Đưa mắt nhìn Bối Linh vào nhà, lúc này Thời Mộ mới xoay người rời đi.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Trăng lạnh như nước, bước chân cô sột soạt, thỉnh thoảng có ma quỷ xẹt qua từ bên cạnh, cô cứ thờ ơ.

Đột nhiên, ý niệm thoáng qua.

Người họ hàng xa mà Bối Linh nói hình như chính là nam chủ trong truyện tranh nhỉ?

Cô cố sức lục tìm tình tiết trong cuốn truyện “Người thi ngữ” này, nguyên nam chủ tên Hạ Hàng Nhất, cha mẹ đều là người đuổi thi (đánh đuổi xác sống), sau đó gia cảnh sa sút mới đưa cậu ta vào thành phố học, nhà họ Hạ có ân với cha mẹ nhà họ Bối, lại có quan hệ họ hàng, vì vậy cha mẹ Bối đồng ý săn sóc Hạ Hàng Nhất, còn cho cậu ta ở tại nhà mình, hai đứa trẻ mới gặp không quá hợp nhau nhưng dần dần lại nảy sinh tình cảm với nhau...

Sau đó, cha mẹ Hạ qua đời, Hạ Hàng Nhất về lại cố hương, trở thành kẻ đuổi thi mà mình ghét nhất.

Tiếp đó, Bối Linh bị nhân vật phản diện ác độc là “cô” hại thành người thực vật, vì tra rõ nguyên nhân mới tình đầu Bối Linh bị hại mà Hạ Hàng Nhất đã trở thành cảnh sát chìm, triển khai giao chiến với nhân vật phản diện Phó Văn Thâm.

Nếu như tuyến cốt truyện không sai, nguyên nam chủ sắp sửa xuất hiện.

Thời Mộ xoa xoa ngực, nguyên nam chủ là một người đàn ông Ma Kết phúc hắc thoát nhìn rất biết điều nhưng thật ra lại vô cùng thù dai, một chuyện nhỏ thôi mà cũng có thể nhớ mười năm! Nếu đến đây, điều cô có thể làm là không đi gây sự, cũng hy vọng nam chủ thù dai này đừng đến trêu chọc cô.

Trở lại xe taxi, nổ máy khởi hành.

Phó Văn Thâm không kiên nhẫn, tức giận nói: “Có phải cậu còn vào nhà người ta uống chén trà nữa không?”

Đang lo lắng về nguyên nam chủ, Thời Mộ hoàn toàn không nghe ra giọng điệu giễu cợt của cậu, lắc đầu: “Trà thì không nhưng tôi có ký tên cho em ấy.”

Phó Văn Thâm ghen hờn, liếc nhìn cô.

Ánh mắt Thời Mộ điềm tĩnh, ngay thẳng, có thể cô hoàn toàn không hiểu ý trong lời cậu.

Đúng là như bò đeo nơ.

Phó Văn Thâm thu hồi tầm mắt, cảm thấy mình ngu thì chịu.

“Này.” Thời Mộ đung đung cánh tay cậu, “Thâm Thâm, có muốn ca ký tên cho cung không, Bối Linh nói tên của tôi trừ tà được đó.”

Thiếu niên hé bạc môi: “Cút.”

Còn nói thêm: “Gọi tôi là Thâm Thâm nữa thì sẽ giết cậu.”

Không đợi Thời Mộ nói tiếp, Chu Thực ngồi ở vị trí phó lái cũng trở nên lớn lối hơn, cậu ta nghiêng đầu sang: “Thâm Thâm, cu Thâm, Văn Văn, cu Văn, cậu thích cái nào hả, hi hi.”

Hi cái đầu bà nội mi chứ hi!

Thằng nhóc này bị đàn sao? Không nhìn ra Phó Văn Thâm đang muốn làm thịt người rồi à!

Thời Mộ yên lặng kéo xa khoảng cách với Phó Văn Thâm, mặc dù bên trong xe Phó Văn Thâm không làm gì Chu Thực cả nhưng người ta vẫn hay nói là dễ dàng về tính số.

Đến khu nhà Hoa Đô, Chu Thực chủ động thanh toán tiền xe.

Ba người xuống xe, Chu Thực ở phía trước.

Bộp.

Phó Văn Thâm ném cặp vào lòng ngực Thời Mộ, sau đó xắn tay áo đến gần Chu Thực, Chu Thực đang đưa lưng về phía Phó Văn Thâm đánh giá chung quanh, về mặt góc bạch ngọc, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang ở phía sau.

Từ phía sau Phó Văn Thâm một phát siết chặt Chu Thực, không chút nể tình kéo cậu ta ngã xuống đất, Phó Văn Thâm dùng một gối đè cậu ta, nhấc chân cởi giày thể thao của Chu Thực rồi đưa thẳng cái giày thối hoắc đó bịt vào mặt cậu ta.

Cách đó, Thời Mộ ngửi thấy mùi thum thum.

Chu Thực điên cuồng giãy dụa, vùng vẫy thoát ra, thấp giọng nức nở ghen ngào.

Phó Vân Thâm cười mĩa, ánh mắt nguy hiểm: “Sao? Thâm Thâm? Cu Thâm? Vân Vân?”

“Khô... ông dám nữa!”

Nghe tiếng cầu xin tha mợ hồ không rõ này, Phó Vân Thâm buông lỏng tay: “Gọi tôi là gì?”

Chu Thực bị mùi thối của giày mình hun ra nước mắt, cậu nấc lên: “... Con trai.”

“Đêch!” Phó Vân Thâm càng hăng say giày vò hơn.

Nửa đêm canh ba, hai cậu bé cường tráng lại làm chuyện như vậy trước cửa khu nhà?

Không nhìn thấy, không nhìn thấy.

Thời Mộ lắc đầu, vòng qua họ tự đi vào khu nhà, sau đó lấy chìa khóa từ cặp của Phó Vân Thâm ra mở cửa.

Đổi giày, cô đi thẳng vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh có rau củ và trái cây mới, mất đảo qua, thấy trên cửa tủ lạnh dán một cái ghi chú nhỏ, chữ viết phía trên sạch sẽ thanh tú, dưới cùng còn vẽ một khuôn mặt cười.

[Tuần này phải tham gia thi đấu, không thể tới thăm anh rồi, em mua trái cây và một vài món ăn cho anh, trên bàn còn có sách dạy nấu ăn mới mua nữa, anh nên học nấu ăn đi, chăm sóc tốt cho mình.

Vân Thụy.]

Thằng nhóc này vẫn còn rất ấm lòng.

Nghĩ đến chàng trai có vẻ mặt dịu dàng kia, Thời Mộ cười tươi.

“Phó Vân Thâm, cậu không phải là người, cậu chính là tên súc sinh!”

“Tôi chán ghét cậu, tôi muốn tuyệt giao bạn bè với cậu!”

Chu Thực hùng hùng hổ hổ đi vào, tiếp sau là giọng nói lười nhác của Phó Vân Thâm: “Tôi và cậu có bạn à?”

“Con mẹ nó, cậu...”

Lại là một cuộc ẩu đả.

Thời Mộ đeo tạp dề, thò đầu ra: “Các cậu ăn gì?”

Phó Vân Thâm cởi áo khoác, thuận miệng đáp: “Ăn chút mì được rồi, sắp đi ngủ.”

“Tôi không ăn mì, tôi muốn ăn thịt!” Chu Thực nói xong mới nhận ra: “Mộ ca, cậu biết nấu ăn hả?”

“Nếu không thì sao? Ăn ít thế này bên ngoài không giao tới đâu.”

Chu Thực cảm thán: “Tốt quá, sau này nếu ai gả cho cậu, thật sự là hưởng phúc.”

Thời Mộ cười cười, không lên tiếng.

[Đỉnh! Điểm huyênh đệ - 100, cử chỉ của cô khiến nhiệm vụ mục tiêu bất mãn, xin chú ý nha.]

... ?

Bất mãn?

Cậu có gì mà bất mãn?

Thời Mộ liếc nhìn ra sau, Phó Vân Thâm mở TV, chuyển kênh như chẳng có việc gì, cuối cùng dừng ở kênh thể thao.

Chẳng lẽ bởi vì Chu Thực muốn ăn thịt, cho nên không vui?

“Tôi làm vẩn thẩn, nấu thêm chút mì, các cậu thấy được không?”

“Được.” Chu Thực cười ngốc: “Mộ ca, cậu làm cái gì tôi cũng ăn, tôi rất dễ nuôi á.”

Chu Thực ra khỏi nhà bếp, mượn phòng tắm lâu một để tắm rửa.

Cậu ta tắm xong, cơm cũng đã chín.

Thời Mộ nấu một gói vằn thắn chay, thêm ba tô mì trứng gà lớn, lại dùng rau trộn với salad có trong tủ lạnh, bát đĩa dọn xong, Chu Thực không thể chờ đợi mà ngồi vào bàn.

Hương thơm phùng phức, trứng gà rưới lên cà chua không ngừng kích thích vị giác của người khác.

Chu Thực nuốt khẩu nước bọt, ăn lấy ăn để.

“Mộ ca siêu ngon nha!!” Chu Thực ăn quen căn tin giờ phút này vô cùng cảm động.

Thời Mộ còi tạp dề, nói: “Xin hãy chú ý dấu câu, là: Mộ ca, siêu ngon.”

“Oh oh oh oh được, Mộ ca siêu ngon.”

Thái độ của Chu Thực rất qua loa.

Lúc ăn cơm, Phó Vân Thâm cực kỳ im lặng, không phát ra tiếng động giống Chu Thực, mặc dù từ nhỏ không ai quản giáo nhưng lễ nghi giáo dục của cậu vẫn ưu tú.

Thời Mộ ăn mì, len lén liếc cậu, rất nhanh che giấu ánh mắt, nhìn về phía Chu Thực: “Cậu đi rửa chén.”

“Được, tôi rửa, tôi rửa.” Cậu đồng ý rất dứt khoát.

Ăn uống no nê, mặt bàn hỗn độn, Chu Thực ợ hai cái, vỗ vỗ cái bụng tròn vo: “Tôi ngủ ở đâu đây?”

Phó Vân Thâm chỉ tay, Chu Thực nhìn theo, ghé sofa.

Cậu ta lập tức không chịu: “Cái biệt thự ba tầng này của cậu mà để cho tôi ngủ ghé sofa?”

Phó Vân Thâm nói: “Lầu hai chỉ có một phòng khách là được trang hoàng, những phòng khác đều trống, lầu ba để đó không dùng, cậu nhất định muốn ngủ lầu ba?”

Chu Thực tròn to mắt: “Ôi này, để trống quá lãng phí rồi, bình thường không có ai tới à?”

Một trận im lặng.

Thần sắc cậu nhàn nhạt, ánh mắt trống vắng lại xa lánh.

Chu Thực ý thức được mình nói sai nên co cổ lại: “Tôi tôi, tôi không ngủ ghé sofa, tôi ngủ với Mộ ca, Mộ ca, được không?”

“Không được.” Dứt khoát cự tuyệt.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Phó Vân Thâm như bắt đắc dĩ thờ dãi: “Cậu ngủ phòng khách, để Thời Mộ ngủ phòng tôi.”

Phụt.

Cô suýt nữa đã phun hộp nước nóng mình vừa uống vào ra.

Thời Mộ lau nước đọng ngoài miệng: “Tôi, tôi không ngại, nhưng... cậu được không?”

Vui mừng tới quá nhanh như lốc xoáy, huynh đệ cùng ngủ một giường lớn hình như được cộng 1000 điểm huynh đệ đấy, hai ngày là có thể kiếm 2000 rồi! Bốn bố năm lên cô lập tức hoàn thành nhiệm vụ về nhà!!

Kích động, vui vẻ, kích thích!

Phó Vân Thâm nhẹ nhàng lườm cô: “Cậu xem bây giờ là mấy giờ rồi.”

Thời Mộ: “Trời vừa rạng sáng.”

Phó Vân Thâm hừ cười nói: “Vậy cậu còn mơ mộng gì giữa ban ngày nữa?”

“...”

“Ghế sofa ở phòng tôi có thể xếp thành giường, cậu ngủ ở đó.”

Thời Mộ bĩu môi, thấp giọng mắng cậu.

Phó Vân Thâm híp mắt: “Cậu nói gì? Lớn tiếng xem nào.”

Thời Mộ thẳng cổ, lớn tiếng: “Tôi nói Phó ca anh minh thần võ! Tiểu nhân vô cùng cảm kích!”

“Ha, nịnh đi.”

Mắng thì không thể mắng, khen lại châm chọc cô nịnh nọt, ai chà, bây giờ phục vụ tiểu nam sinh thật là khó khăn quá đi.

Chu Thực rửa xong chén đĩa, vui rạo rức chạy lên phòng ngủ trên lầu. Thời Mộ tắm xong, đang thay đồ ngủ ở phòng tắm, lúc này mới yên tâm gõ cửa phòng của Phó Vân Thâm.

Đây là lần đầu tiên cô tới phòng ngủ của đại lão.

Trang trí rất đơn giản, mộc mạc giản dị, ngược lại giường ở giữa khá lớn, hai bên còn treo màn thật mỏng. Phó Vân Thâm đã giúp cô hạ ghế sofa xuống gối và chăn cũng được trải lên.

Cô cẩn thận liếc nhìn Phó Vân Thâm đang ngồi trên giường gỗ gõ chếp chếp, chậm rãi nằm sắp xuống giường xếp.

“Phó Vân Thâm, mỗi ngày cậu viết gì trong máy vi tính vậy? Có phải cậu yêu qua mạng không đấy?”

Mỗi tối, cậu đều sẽ ôm máy tính không nói một câu, hỏi làm gì thì lại không nói, quả thật khiến người ta tò mò.

Phó Vân Thâm đưa mắt lên, khép máy tính lại, trở mình đắp chăn.

Thời Mộ lắc hai chân: “Phó Vân Thâm, ngày mai tôi muốn ra ngoài tìm phòng.”

“Cậu ở đây không được sao?”

Thời Mộ lắc đầu: “Sao được, không quen không biết, rất không hay.”

Phó Vân Thâm soát mở mắt ra, cậu ngồi dậy, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Thời Mộ: “Tuần trước, không phải cậu đã đồng ý với tôi rồi sao?”

Thời Mộ sùng sốt: “Tôi đồng ý với cậu cái gì?”

Phó Vân Thâm: “Nấu com cho tôi.”

Thời Mộ nhớ tới, cười cười: “Nấu com chỉ là chuyện nhỏ nhưng không thể ở đây hoài được, hai ngày thứ bảy chủ nhật còn dễ nói, đến nghỉ đông và nghỉ hè thì làm sao? Hơn nữa, nếu mỗi ngày tôi ở chỗ cậu, Chu Thực sẽ lại âm ỉ nói mình bài xích cậu ta cho xem.”

Nghĩ đến cú đâm cẩu kính vào ngực hôm đó của Chu Thực, ngực Thời Mộ lại bắt đầu đau.

Phó Vân Thâm cau mày: “Cậu quản Chu Thực làm gì? Thế nào, cậu để ý cậu ta?”

“...”

Gi... hả???

Thằng nhóc nhà mi, tư tưởng có chút không ổn rồi nha

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Cậu để ý tướng mạo đẹp đẽ trẻ trung của cậu ta?” Phó Văn Thâm cười lạnh, “Nhưng không nhìn lại xem mình có bao nhiêu cân lượng, cóc mà đòi ăn thịt ếch.”????

Nói chuyện thì cứ nói bình thường, bôi nhọ thân thể là có ý gì?

Thời Mộ liếc mắt, ôm chần đứng dậy.

Ánh mắt Phó Văn Thâm đuổi theo bóng dáng cô: “Cậu đi đâu.”

“Tôi sợ nếu cứ ở cùng cậu sẽ không chế không được làm ra chuyện có lỗi với lương tri.”

Phó Văn Thâm bậm môi: “Vậy thì quá tốt rồi, tôi cũng sợ cậu không không chế được làm ra chuyện có lỗi với lương tri lắm đấy.”

Thời Mộ liếc mắt, mở cửa xuống lầu, nằm vật xuống ghế sofa mềm mại.

Bóng đêm rất yên tĩnh, tiếng kim đồng hồ kêu tách tách trên vách tường vang dội, cô nhắm hai mắt, không hề buồn ngủ.

Trước đó từng suy tính sẽ ở chỗ đại lão, dù sao chỉ lo ăn lo uống không cần phiền muộn về tiền mướn phòng tiền điện nước, có thể dư được một số tiền lớn còn có thể rút ngắn khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ. Thế nhưng nghĩ lại, bên cạnh đụng phải nhà họ Thòi, Thòi Lê lại nhận ra thân phận của cô, hơi không cẩn thận một tí sẽ bại lộ mình, cô không thể vì ham món lợi nhỏ mà xem thường uy hiếp của người nhà họ Thòi như vậy được.

Hơn nữa, dù thế nào cô cũng là con gái, luôn luôn có cuộc sống của mình, thỉnh thoảng cũng muốn mặc váy ngắn, cả ngày ở cùng Phó Văn Thâm, thật không có ý nghĩa.

Thời Mộ nhắm mắt lại, quyết định đi ra ngoài tìm phòng, Phó Văn Thâm không hài lòng cũng kệ.

Theo thường lệ năm giờ rưỡi rời giường, sau khi rèn luyện cơ bụng và cơ ngực, Thời Mộ lại ra ngoài chạy hai vòng, mỗi ngày cô chăm chỉ rèn luyện như con chó già, hai ngày cố gắng cuối cùng cũng có chút hiệu quả, bụng săn chắc, loáng thoáng có cơ bụng, cánh tay cũng không mềm nhũn như trước, sờ lên bắp thịt cảm giác tốt vô cùng.

Cô lại ước lượng chiều cao một chút, 168.5, gần 169, chỉ cần cố gắng ăn thêm mấy con quỷ nữa, tháng sau đoán chừng là có thể đạt tới 170.

Thời Mộ hài lòng vỗ vỗ bụng phẳng, trừ chiều cao ra, bước kế tiếp chính là luyện ra cơ bụng, không cần quá King Kong Barbie [1], vừa phải là tốt nhất, nếu có ai hỏi, cô cũng có thể quang minh chính đại nói cơ ngực.

[1] King Kong Barbie: ý nói có thân hình đồ con lực lưỡng (mình kèm hình nhé).

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Bây giờ là bây giờ, Chu Thực và Phó Văn Thâm còn đang ngủ, Thời Mộ tắm vội, đến nhà bếp làm bữa ăn sáng cho hai cu cậu.

Cô không ăn, để lại lời nhắn xong, đội mũ ra ngoài.

Lần này nơi Thời Mộ đến là cửa hàng tình thú cao cấp.

Chỉ sợ không cẩn thận đụng phải người quen, cô cố ý đeo mắt kiếng và khẩu trang đen, che thật kín kẽ.

“Xin chào cô, xin hỏi cần gì ạ? Bên cửa hàng mới vừa nhập sản phẩm dụng cụ SM mới, hiện tại giảm 20% nữa.”

Thời Mộ nhìn thẳng, hỏi ngay: “Định giả thì sao? Cái loại kết hợp với trứng ấy....”

“... Hả?”

Nhân viên bán hàng cũng thường gặp rất nhiều trường hợp, sau một giây ngẩn ra thì lập tức lại nở nụ cười: “Xin hỏi là cô dùng sao?”

Thời Mộ: “Bạn trai tôi bị bắt lực.”

Đã hiểu.

Cô nhân viên cũng nhận thấy khách hàng này hẳn không phải là nữ sinh.

“Xin đi cùng tôi, bên này chúng tôi vừa lúc có sản phẩm mới tới, có ba size khác nhau, xúc cảm cực kỳ chân thật, thiết kế theo kiểu điều khiển từ xa, cho dù ở bên ngoài chị và bạn trai chị cũng có thể thân thiết nha ~” cô ấy cười vô cùng mập mờ.

“Chất liệu này cũng rất bền dẻo, chị xem cảm giác dùng đưa có phải vô cùng chân thật không? Thiết kế này giống với quần lót, cứ mặc vào là được,

cũng rất dễ dàng tẩy rửa.”

Ngay trước mặt Thời Mộ, nhân viên bán hàng tháo đồ kia khỏi quần lót.

“Nếu chị không thích quần lót này thì có thể tháo ra như vậy.”

“Không, tôi thích!”

Thời Mộ vô cùng quả quyết.

“Gà” giả gắn với quần lót có tính chất hơi giống tơ tằm này, rất nhẹ mỏng, trông như da, mặc lên người nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhìn ra, chủ yếu nhất là thuận tiện, đến lúc đó bên trong cô mặc cái này, bên ngoài mặc thêm một cái quần lót bốn góc nữa, không cần phải cời nút như cái hiện giờ.

Sau đó...

Hộp điều khiển từ xa quả thật đã giải quyết phần lớn phiền phức của cô!

Nhớ đến cảnh lúng túng xảy ra lần trước lúc Phó Vân Tâm xoa bóp cho cô, mặt Thời Mộ lại nóng lên.

“Được, vậy lấy size nào ạ?”

Thời Mộ suy nghĩ: “L và XL, lấy cho tôi mỗi size một món.”

Nhân viên bán hàng thấy cô hào phóng như vậy, càng cười tươi rói: “Trừ những thứ này ra, chị còn cần gì không?”

Thời Mộ nhìn một vòng, xung quanh không ai, cô cẩn thận kẻ sát tai cô bán hàng: “Có cái loại... lông đó không?”

“... Lông... lông?”

Tại Thời Mộ đỏ bừng: “Đúng đấy, bạn trai tôi... là một bạch hổ [2].”

[2] Bạch hổ: từ lông, ý nói là không có lông mu ở dương vật hoặc âm đạo =.=.

... Bạch hổ.

Nhân viên bán hàng đã hiểu.

“Có có, chị tới thật đúng lúc, bên chúng tôi mới vừa nhập một lô lông nách và lông mu giả.”

Thời Mộ đỡ trán, cái này đâu cần nói rõ ràng như thế chứ?

Sở dĩ mua... Ừm... lông này là cô đã suy nghĩ cân nhắc rồi mới quyết định, lỡ như, lỡ như có lúc cần đi nhà vệ sinh công cộng hoặc là những trường hợp khác bị người ta thấy, không có cái rậm rạp quai quai kia thì trông sẽ rất giả, nói không chừng người ta sẽ nghĩ cô thành tên biến thái nào đó.

“Xin hỏi chị có cần cơ bắp mãnh nam giả không?”

Thời Mộ nhướn mày: “Đó là gì?”

“Là cái này ạ.” Nhân viên bán hàng chỉ vào một cái kệ: “Chất liệu silicon, cơ ngực + cơ bụng sáu múi, bất kể là cos hay dùng trên giường, đều rất thoải mái đấy ạ.”

Bộ quần áo này giải đúng chỗ ngứa của Thời Mộ nhưng cô vẫn lắc đầu, mùa hè mặc lâu quá nóng bức, cũng rất giả, không bằng tự mình luyện ra mới hay.

Nhìn chung quanh, Thời Mộ lại chọn hai bộ áo nịt thể thao chất liệu thoải mái, kích cỡ vừa người.

“Những thứ này tổng cộng một vạn, giảm giá cho chị, lấy 9880 thôi.”

Mí mắt Thời Mộ nháy dựng: “Quá, quá mắc rồi.”

“Thưa chị, chúng tôi theo đuổi cảm giác chân thật và thoải mái cho khách hàng nên toàn tuyển chọn những chất liệu tốt nhất, xin chị hiểu cho ạ.”

Được rồi.

Thời Mộ đau lòng thanh toán, may mà cô lấy được ba vạn từ Tô Thiên Lỗi, nếu không thật sự sẽ phải ăn không khí sống qua ngày rồi.

“Cảm ơn chị đã mua, đây là món quà nhỏ chúng tôi tặng chị.”

Nhân viên bán hàng đưa một cái hộp nhỏ được gói tinh xảo cho Thời Mộ, cô không nhìn mà bỏ thẳng vào túi, kéo thấp vành nón vội vã rời đi.

Hiện tại sắp 11 giờ, rời khỏi chợ Thời Mộ nhận được cuộc gọi từ Chu Thực.

“Mộ ca, sáng sớm cậu chạy đi đâu rồi?”

Thời Mộ tháo khẩu trang xuống, thờ phào ra: “Ra ngoài tìm phòng trọ, có chuyện gì sao?”

Chu Thực cẩn thận liếc Phó Vân Thâm đang mặt mũi âm u ngồi trên ghế sofa, nuốt nước bọt cái ực: “Vây, vậy khi nào cậu về?”

“Chắc là chiều, nếu không có chuyện gì thì muộn một chút tôi mới về.”

“Ồ.” Chu Thực hạ thấp giọng hơn: “Tôi còn muốn hôm nay cùng đi ra ngoài chơi đấy.”

“Ngày mai cũng vậy thôi. Tôi cúp trước, buổi trưa các cậu cứ tùy tiện ăn gì đi, có lẽ tôi về hơi khuya đấy.”

Chu Thực cúp điện thoại, nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Mộ ca nói rất khuya mới về.”

Cậu không lên tiếng, nhắc chân đạp khay trà phía trước.

Chu Thực bĩu môi, trong lòng kinh sợ vô cùng, không biết cậu uống nhầm thuốc gì, từ sáng sớm tới bây giờ đều không cho cậu ta sắc mặt tốt. y gù, sớm biết đã không tới, khó sống quá.

“Thâm ca, nếu không chúng ta đến phòng game chơi đi? Ở đó còn có mấy em gái xinh đẹp nữa đó.”

“Không đi.”

“Không đi?” Chu Thực tròn to mắt, “Vây cậu làm gì?”

Phó Vân Thâm: “Làm bài tập.”

Chu Thực tuyệt vọng: “Anh hai à, không phải chứ, ngày nghỉ mà cậu còn làm bài tập?”

Phó Vân Thâm ừ, còn lấy sách bài tập ra ngay trước mặt Chu Thực.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Chu Thực liếc mắt, hung hăng vò tóc, chỉ có thể bất đắc dĩ lấy cuốn sách toán gần như mới tính từ trong cặp ra, làm bài cùng Phó Vân Thâm.

Buổi trưa, người ở lỗi đi bộ dần dần nhiều hơn.

Cô tùy tiện ăn hamburger, ngồi trên ghế nghỉ ở ven đường mà sầu lo.

Đồ trên tay nhiều vậy, không thể cứ thế mang về, đi tìm khách sạn cũng không thỏa đáng, cô buồn bực gãi hàm dưới, đứng dậy đi thẳng đến văn phòng bất động sản ở đường đối diện.

Đại sảnh rất trống, giữa cột thông báo có dán tin tức cho thuê phòng, Thời Mộ lướt qua từng tờ từng tờ, cuối cùng đưa mắt dừng lại ở một góc.

Tờ bướm kia hiển nhiên đã được dán trong thời gian rất dài, trang giấy ố vàng, góc cạnh đã nứt ra.

Trên đó viết: số 23 Đông Thành, hai phòng ngủ một phòng khách, nhà biệt lập có sân nhỏ, một tháng 1000, được miễn toàn bộ tiền điện nước.

Đây cũng quá tiện nghi rồi?

Đang lúc Thời Mộ muốn xé tờ bướm này thì một nhân viên mặc đồng phục đã xé trước cô một bước, vò thành một cục tròn, chuẩn bị vứt vào thùng rác.

“Khoan đã.” Thời Mộ vội vàng can lại.

“Cô cần gì sao?”

“Cái này...” Cô chỉ tờ tin cho thuê nhà trong tay đối phương, “Căn này đã cho thuê rồi sao?”

Nhân viên sững sốt, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu: “Nhà này đã treo một năm rồi nhưng không ai chịu thuê, cho dù có người đi xem cũng đều hủy bỏ.”

“Tôi có thể hỏi lý do không?”

Nhân viên nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý tới bên này mới cúi người nhỏ giọng nói: “Đây là một ngôi nhà có ma, trong nhà có ma quỷ lộng hành, nếu vào đều sẽ bị đuổi ra ngoài, ngay cả chủ nhà cũng không dám vào đấy.”

Ma quỷ lộng hành.

Ánh mắt Thời Mộ chợt phát sáng.

Ma quỷ quậy phá, cô rất thích vụ ma quỷ quậy phá này!

Đôi mắt Thời Mộ bùng lên ánh sáng đói khát, giọng nói âm vang mạnh mẽ: “Căn này tôi thuê, cảm phiền lập tức giúp tôi liên hệ với chủ nhà!! Lập tức! Bây giờ! Ngay và luôn!”

Một tháng 1000, miễn phí toàn bộ tiền điện nước, môi trường yên tĩnh, kèm theo sân nhỏ, còn cung ứng đồ ăn!

Ôi trời ơi, một nơi tốt như vậy lại để cho cô tìm được! Thật là tạo phúc tám đời mà!

Tập tin gửi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Cô kích động, mí mắt của nhân viên hung hăng giật giật: “Ngài, ngài xác định sao?”

Thời Mộ dùng sức gạt đầu: “Xác định, vô cùng xác định, mau lên, tốt nhất hôm nay nên làm xong thủ tục.”

Thấy cô khẳng khái, nhân viên bắt đầu dĩ thử dãi, không nói thêm gì mà đi liên hệ với chủ nhà, cô lẳng lặng ngồi ở khu chờ. Không bao lâu, một người đàn ông mặc tây trang vừa nghe điện thoại vừa từ bên ngoài đi vào.

“Có người bằng lòng thuê nhà của tôi rồi hả?” Người đàn ông lau mồ hôi trên mặt, thuận tiện cúp điện thoại đi động.

“Chào ông Tôn, đây là cậu Thời Mộ, cậu muốn đến chỗ nhà của ông xem một chút.”

Ông Tôn gật đầu, nhìn về phía nhân viên: “Tình huống của tôi cậu đã nói với cậu ấy rồi sao?”

Không đợi nhân viên nói gì, Thời Mộ đã nói: “Tôi đã rõ, không sao đâu, tôi không ngại, bởi vì bây giờ căn nhà gấp, nếu được, hôm nay tôi muốn dọn vào.”

To gan thế ư?

Về mặt ông Tôn kinh ngạc, hầu kết nhấp nhô hai lần, đi tới trước mặt Thời Mộ, khom lưng khẽ sát tai cô nói: “Chàng trai trẻ, tôi phải nói trước với cậu, căn nhà này của tôi thật sự có ma quỷ, nếu không đã không cho thuê rẻ bèo như vậy, cậu, cậu đã nghĩ kỹ rồi chưa, nếu xảy ra chuyện gì...”

“Dẫn tôi đi xem một chút là được.” Ánh mắt Thời Mộ ung dung.

Môi ông Tôn ngập ngừng, trong ánh mắt lộ rõ vẻ do dự, một mặt ông rất muốn cho thuê quách cái căn nhà này đi, mặt khác lại sợ người ta vào ở sẽ xảy ra tai vạ gì đó. Nghĩ đến căn nhà ma này, trong lòng ông Tôn nặng nề thờ dãi.

“Được rồi, tôi lái xe đưa cậu qua, Tiểu Vương, cậu không cần tới, nếu đã định xong xuôi, ngày mai tới đây ký hợp đồng.”

“Được.”

Thời Mộ đi theo ông Tôn lên chiếc Volkswagen màu bạc mà ông ta lái tới.

Trên đường, ông Tôn rất im lặng.

“Ông có thể nói một chút tình trạng bên kia cho tôi được không?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi, chân mày ông ta cau chặt, giọng nói đầy vẻ u sầu: “Tòa nhà này là gia sản do tổ tiên để lại, sau đó chia cho cha mẹ tôi, ba tôi còn có một em trai, chú ấy yếu ớt nhiều bệnh, ba tôi thấy chú ấy đáng thương nên đã cho chú ấy vào đây ở, vài năm sau, chú lập gia đình, có ba đứa con, vì tranh giành căn nhà này, cả ngày ba người họ cứ đánh nhau, buộc chú lập di chúc.

Ba đứa con trai kia của chú không yên ổn, cả ngày chơi bời lêu lổng, nhăm nhe chút gia sản này, tính khí chú tôi lại bướng bỉnh không dễ đối phó, có hôm uống say thì bốn người lại náo loạn cả lên, chú tôi vung một cây dao mổ heo lên, chém chết ba đứa kia, sau đó treo cổ ở cây hòe già cạnh cửa chết theo, đáng thương cho thím của tôi, vừa về nhà lại thấy chồng mất, con cũng không còn.”

Nói đến đây, trong giọng nói của ông Tôn vô cùng khổ sở: “Mấy căn ở khu này đều nằm trong hẻm hóc, dỡ bỏ không được, nhà chúng tôi vốn muốn bán để lấy chút tiền dưỡng lão cho thím, không ngờ người mua vừa nghe căn này có án mạng, lập tức bỏ đi. Sau đó tôi cho thuê nhưng lại có chuyện lạ, khi có người đi vào, sẽ nghe tiếng gậy gõ, đến buổi tối, đồ dùng trong phòng khách rơi rớt vang lên tiếng lạch cạch, nếu không thì sẽ có thể nhìn thấy có người thất cổ ở trên cây, tôi nghĩ đó là hồn của chú và các anh em họ trở về, bọn họ không cam lòng, chết cũng vẫn còn cãi.”

Đến ngõ nhỏ rồi, ông Tôn giảm tốc độ xe lại: “Chàng trai, tôi nói trước với cậu, ban ngày thì không có chuyện gì, mọi người có thể vào, buổi tối không chừng sẽ xảy ra gì đó, chuyện tôi đã nói rõ với cậu, nếu muốn vào ở vậy tôi không ngăn cản cậu nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì không có liên quan gì đến tôi đâu đấy.”

Thời Mộ xòe ngón tay, cười: “Ông nói bên trong có thể có bốn con quỷ?”

Cô cười vô cùng sung sướng, điều này khiến ông Tôn mãi vẫn chưa thể hoàn hồn.

Thời Mộ mong đợi xoa xoa tay: “Thật tốt quá, có thể ăn bốn con.”????

Gi? Chàng trai này mới nói gì?

Cuối cùng đã tới căn nhà, tận cùng bên trong căn hẻm nhỏ, hộ gia đình hai bên đóng chặt cửa, hiển nhiên đã lâu không ai trở về rồi.

“Ở căn này là một ông già, cách đây một năm, ông ấy được con trai đón ra nước ngoài, chênh lệch địa lý, càng khó cho thuê hơn.”

Nói xong, ông Tôn móc một cái chìa ra mở khóa.

Thời Mộ đứng sau lưng ông.

Đạp vào mắt là sân nhỏ đã rậm rạp cỏ dại, chính giữa là cây hòe sum suê, có vẻ thê lương âm u, bên trái có một căn nhà kè, khóa chặt, cửa sổ phòng

chính dính đầy bụi bặm, không thấy được hình dạng bên trong nhà.

Kẹp cặp công văn dưới cánh tay, ông Tôn mở ổ khóa gần như đã rỉ sét.

Kèo kẹt.

Cửa mở ra.

Bụi bặm phả vào có hơi sắc mũi, ông ta đưa tay quơ quơ, tiến lên mở cửa sổ thông gió ra.

Thời Mộ đánh giá xung quanh, thiết kế hai phòng ngủ một phòng khách, đồ dùng đều có đủ, dường như là mới, hiển nhiên là vì để sớm ngày cho thuê được nên mới đổi đồ dùng. Cô vào phòng ngủ chính, nhác thấy vết máu đã sớm khô khốc trên vách tường.

Chú ý tới ánh mắt cô, ông Tôn ở sau lưng nói: “Cậu muốn thì cứ ở thử, buổi chiều tôi sẽ tìm công nhân sơn lại vách tường.”

Thời Mộ lắc đầu: “Không cần, tôi cũng không ở lâu.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Cậu không ở lâu?” Ông Tôn có hơi kinh ngạc.

Thời Mộ gật đầu: “Tôi còn đang đi học, thứ hai đến thứ sáu sẽ ở trường.”

Ông Tôn càng thêm kinh ngạc.

Thời Mộ thoạt nhìn rất trưởng thành, khí chất bình thản, tuyệt đối không giống học sinh.

Cô lại nhìn vài vòng xung quanh, hải lòng gật đầu: “Hôm nay tôi muốn vào ở thử, trừ những yêu cầu trên thông tin cho thuê nhà ra, chú còn dặn dò gì khác không?”

Sự dứt khoát của Thời Mộ đã dọa ông Tôn sợ, nhớ đến ở đây từng xảy ra án mạng, ông Tôn càng thêm thấp thòm, lâu sau mới nói: “VẬY ĐI, nếu bây giờ cậu muốn ở, trước hết ở lại đây một đêm, nếu không có việc gì, cậu có thể tiếp tục ở, nếu muốn đi, tôi cũng không bắt buộc, cậu thấy được không?”

Ông muốn mau sớm cho thuê nhưng càng sợ người khác xảy ra chuyện, so với số tiền thuê không đáng kể này, thân thể an toàn mới là quan trọng nhất.

“Được chứ, tối nay tôi sẽ ở lại đây, chú có thể cho tôi xin phương thức liên lạc không, chờ sáng mai tôi sẽ cho chú câu trả lời chắc chắn.”

Sau khi lưu số điện thoại di động, ông Tôn vội vàng rời đi không quay đầu lại.

Mùi hương trong phòng bây giờ không tốt, cô mở toàn bộ cửa sổ, một mình ngồi trên xích đu dưới cây nho già gần người.

Nơi này rất thanh tịnh, không nghe được tiếng xe hơi, không có tiếng rao của người bán hàng rong, chỉ có côn trùng và ve sầu kêu vang, thật yên bình hòa thuận.

Hít sâu một cái, Thời Mộ nhấn WeChat cho Phó Vân Thâm.

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Tôi tìm được nhà rồi, hôm nay sẽ dọn dẹp nên không trở về đâu.]

[qag: .]

Dấu chấm này của đại lão rất đáng để suy ngẫm.

Thời Mộ cảm thấy tai mình nóng lên, đoán chắc là Phó Vân Thâm bắt đầu mắng cô.

Ho khỏe, Thời Mộ tiếp tục soạn tin nhắn: [Vì bồi bổ cho cậu, ngày mai tôi mời cậu và cháu lớn tới chỗ tôi ăn cơm.]

[qag: À.]

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: ...]

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Tôi có thể mạo muội hỏi thăm, cái À này của ngài là có ý gì?]

[qag: Ha ha.]

[Mộc Mộc Mộc Mộc đầu: Được, cái này tôi nghe hiểu.]

Phó Vân Thâm chắc chắn đang chửi cô.

“Thâm ca, Mộ ca nhấn tin cho cậu sao?”

“Ừ.” Phó Vân Thâm ném điện thoại đi động xuống, tiếp tục làm đề toán.

Sách bài tập của Chu Thực trông trơn như mới, cậu ta nhíu mày, bút bi trên tay gãi gãi da đầu: “Mộ ca chưa nói khi nào trở lại hả? Tôi đói rồi.”

Chút cơm trưa đó không đủ cậu ta ăn, ba gói đồ ăn vặt xuống bụng còn chưa thấm vào đâu, nhớ đến tay nghề tối hôm qua của Thòi Mộ, bụng Chu Thực kêu vang òng ọc.

Ngồi bút của Phó Vân Thâm chợt dừng lại, lật qua trang tiếp tục viết, cậu không ngẩng đầu, lông mi dài hoàn toàn che khuất con ngươi xinh đẹp.

Chốc lát, Chu Thực nghe được cậu bình thân nói hai từ ——

“Ăn phân.”

Ăn phân, nhấn mạnh.

Chu Thực cười há há, không sợ chết tiến tới: “Cậu dám ị không, cậu dám ị tôi dám ăn.”

Phó Vân Thâm ngẩng đầu.

Ánh mắt Phó Vân Thâm sắc mùi chết chóc.

Phó Vân Thâm ấn Chu Thực ngã xuống ghế sofa.

Trong biệt thự lại vang lên tiếng gào thét như giết heo.

Bị giày vò, Chu Thực vô cùng buồn tủi, khổ sở đi tìm Thòi Mộ.

Tên WeChat của Chu Thực là ba ba, nhưng Thòi Mộ cho đổi thành con trai.

[Con trai: Mộ ca, khi nào cậu về thế!!!]

Lúc nhận được tin WeChat của Chu Thực, Thòi Mộ đang quét dọn phòng, cô ngậm nga cầm bao rác ra ngoài vứt, dành chút thời gian ra đáp voice: “Ngày mai.”

Chu Thực còn nói: “Thâm ca điên khùng lắm luôn, sớm biết cậu không có ở đây, tôi không tới rồi, ở cùng cậu ta có ý nghĩa gì chứ.”

Thòi Mộ bật cười: “Cậu và tôi thì có ý nghĩa à?”

Chu Thực nói: “Chắc chắn là mạnh hơn với cậu ta.”

Cô cười thâm sâu: “Tôi mới vừa tìm được nhà, bây giờ đang dọn dẹp, đợi ngày mai sẽ mời các cậu tới.”

Nói xong, để điện thoại đi động xuống tiếp tục quét dọn.

Rác đã vứt xong, thuận đường đi tới siêu thị gần đây mua xà bông tắm và một ít đồ dùng hàng ngày, sau khi dọn sạch từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, cô lại đến cửa hàng chăn ga gối đệm chọn một bộ chăn đệm.

Mặt trời ngả về tây, bận rộn cả một ngày, Thòi Mộ đã sớm mệt như chó.

Phòng cũng đã được quét sạch sẽ rồi, còn lại chính là nhỏ cỏ dại trong sân, cô ngồi bệt trên ghế mây, chuẩn bị sáng mai chờ Chu Thực và Phó Vân Thâm tới để họ làm giúp.

Bây giờ là chín giờ.

Thòi Mộ lấy dụng cụ ăn cơm dọn lên bàn đá cẩm thạch, lác ghê mây, lẳng lẳng chờ đợi bữa tối viếng thăm.

Kèo kẹt, kèo kẹt...

Đinh đầu, vang lên tiếng sợi dây lay động.

Cổ hơi nhột, Thòi Mộ chậm rãi ngẩng đầu, chợt thấy một đôi chân đang khẽ đung đưa, tầm mắt dời lên trên. Một người đàn ông treo cổ trên tầng cây hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xanh.

Xoạt ——!

Ông ta mở mắt ra, nhìn cầu lòi ra ngoài.

“Mì cũng muốn căn nhà này của ta sao ——! ! !”

Tiếng quỷ hồn thê lương gào rú gần như muốn phá vỡ màng nhĩ.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Thòi Mộ sẽ sợ muốn chết, đáng tiếc là... khoảng thời gian cô còn là linh hồn đó thường thấy đám ma quỷ ngũ quan dữ tợn, gãy tay gãy chân, đầu não rơi rớt, đi bằng hai tay, hôm nay trong người lại có chút khả năng, lá gan đã sớm được hun đúc.

Ọc ọc.

Bụng vang lên.

Thòi Mộ chép chép miệng, chớp mũi hít hà: “Vị dưa chua.”

Quỷ hồn: ???

“Căn nhà này là của ta!”

“Không ai có thể cướp căn nhà này!”

“Lão già này!!”

Bên tai, thêm ba quỷ nam bắt đầu trách móc.

Thòi Mộ quét mắt qua: “Vị cá trăm cỏ, vị ớt chỉ thiên, wow wow, vị đậu phụ! Hiếm lắm nha người anh em.”

Bốn con quỷ mới ra đã bị hù dọa: ????

“Tôi con mẹ nó chờ mấy người đã lâu rồi đấy!!”

Thòi Mộ đặt rượu đã hâm nóng trên bàn đá, châm nước, để hành gừng tỏi, lấy từ eo ra một cây kiếm gỗ đào, quơ múa mấy cái trên không trung, quỷ hồn lập tức phân ra thành mấy mảnh, ào ào rớt xuống nôi, ông ta chưa kịp giã giũa thét lên thì đã hóa thành nước.

Nhìn cha mình đã biến mất tằm trong nôi, ba quỷ con cũng trừng lớn mắt, cất tiếng kêu thê thảm: “Cha ——!”

“Đừng vội, mấy anh cũng sắp đi theo ngay đây.”

Thòi Mộ nhếch môi, cổ tay chuyển động, đầu tiên là lão đại cá trăm cỏ, tiếp theo là gia vị ớt chỉ thiên, cuối cùng là đậu phụ phối với món ăn.

Kiếm gỗ đào xoạt xoạt mấy tiếng, ba con quỷ chưa có bất kỳ đau đớn nào đã bị cắt thành từng mảnh, cùng nhau xuống nôi ở cùng cha.

“Ọc ọc ọc ọc...”

Nước sôi rồi, không ngừng nổi bong bóng. Quỷ hồn không có thực thể, xuống nôi chỉ là một đoàn quỷ khí màu đen, mắt phàm không thể thấy được, cũng không ngửi được mùi vị, Thòi Mộ lại có thể ngửi được mùi dưa chua nồng nặc, còn có vị ớt chỉ thiên cay gay mũi.

Dùng quỷ hồn làm gia vị còn đậm đà hơn so với gia vị loài người nhiều, Thòi Mộ cảm thấy dưa chua trước kia ăn không thấm, toàn là đồ bỏ.

Cô cảm muốn lên mức một chén canh, không thể chờ đợi đưa vào miệng.

[Ngon quá.]

[Ngon thật đấy.]

Hai cổ trùng không kịp đợi, chen lẫn cướp đoạt chén đồ ăn này.

Thòi Mộ còn chưa nếm ra mùi gì, bốn con quỷ này đã bị mị cổ và triển đặng cổ trong thân thể đoạt đi sạch sẽ, cả mảnh vụn cũng không còn, chẳng qua trong nháy mắt, Thòi Mộ cũng cảm thấy khí lực từ đan điền không ngừng tỏa khắp toàn thân.

Sau đó, cô nghe được từ sâu trong linh hồn phát ra một giọng nói mê hoặc.

[Quỷ hồn có thể tăng cường năng lực của chúng ta, tinh khí có thể duy trì tính mạng của ta và cô, chỉ cần cô đi tìm một người đàn ông... Muốn cái gì, ta cũng có thể cho cô, sự giàu có, vẻ đẹp, quyền lực, cái gì cần có đều có...]

Một giây kế tiếp, một tiếng nói khác vang lên.

[Đừng nghe tên ngốc này đe dọa.]

Mị cổ vừa rồi còn dịu dàng mê hoặc cô đột nhiên nóng này, vốn là giọng nữ nay lập tức đổi sang táo bạo: [Biến, đừng có dán gần vào ông đây như vậy.]

Triền đăng cổ: [Mi mắng thêm một câu nữa thử xem?]

Trái tim co rút, Thòi Mộ nhất thời đau đớn nằm rúc dưới đất.

Mị cổ là khi nguyên chủ mới sinh ra đã có, gắn liền với trái tim, còn triền đăng cổ là nằm bên ngoài trái tim, giống như là một sợi dây ràng vậy chặt lấy trái tim, bây giờ triền đăng cổ phát giận, mị cổ không dễ chịu, trái tim Thòi Mộ đương nhiên cũng không chịu nổi.

“Hai người đừng cãi nhau có được không...?” gương mặt Thòi Mộ vặn vẹo, “Mọi người đã ở cùng nhau 17 năm, hòa đồng được không, mấy người có làm được không?”

Không ai lên tiếng.

Trông có vẻ đều yên lặng.

Thòi Mộ lau mồ hôi lạnh trên mặt, run rẩy bò dậy, vừa dọn dẹp bát đĩa vừa nói: “Chỉ cần hai người hòa đồng, tôi bảo đảm cả bọn sẽ toàn được ăn ngon thả ga, tôi sống ngày nào hai người sẽ sống ngày đó nhưng đừng quậy ta, được không?”

“Cô nói xem tôi dễ dàng ư, ban ngày đi học buổi tối bắt quỷ, có mệt như chó không, còn phải nuôi sống hai vị đại lão mấy người, nấu một nồi lẩu chưa ăn được vài giọt vào bụng, toàn bộ cho đều cho mấy người rồi, cô còn có gì chưa thỏa mãn? Đúng rồi, lần sau muốn ăn vị gì?”

Mị cổ: [Cay.]

Triền đăng cổ: [Ngọt.]

“...”

Mị cổ: [Nếu không phải ông chia thức ăn cho mi, bây giờ mi có thể có ý thức? Ông mới là lão đại, ông mới là thần thánh trời sinh, con xú trùng màu trắng nhân tạo nhà mi nhất định phải nghe ông!]

Triền đăng cổ: [Ông tự dùng bản lãnh giành được đồ ăn, tại sao phải nghe nhà mi?]

“...”

Mị cổ hét thảm, trái tim lại co rút.

Thòi Mộ cảm thấy cuộc sống này không thể nào qua nổi.

Trên sách ông ngoại cũng không nói một lần ăn quá nhiều ma quỷ sẽ làm cổ có ý thức đâu? Vậy nếu hai con này gây gỗ dẫm ba bữa, một lần gây là véo trái tim, cô còn có thể thành công sống đến khi nhiệm vụ hoàn thành không chứ?

Hệ thống: [Ký chủ, không thể nha.]

Được rồi, quên mất còn có cái móng này.

Thòi Mộ cảm thấy trong đầu là đủ một bàn đấu địa chủ [1] rồi, ba con này mỗi ngày đều có thể mở được hơn mấy bàn.

[1] đấu địa chủ: là một dạng chơi bài có ba người chơi. Luật chơi: 3 người chơi, 1 người làm Địa Chủ, 2 người còn lại làm Nông Dân, Địa Chủ được thêm 3 con cuối. 2 Nông Dân sẽ đấu bài với Địa Chủ, nếu Địa Chủ hết bài trước thì Địa Chủ thắng, còn 1 trong 2 Nông Dân ai hết bài trước thì 2 người đó thắng. Bài dùng cả Joker, và cũng là con to nhất. Mỗi lần đánh con Joker hay chặn tứ quý là 1 lần gấp đôi tiền cược. (Nguồn: <https://glow3110.wordpress.com/>)

Ài, buồn muốn rụng cả não.

Than thở cả buổi, Thòi Mộ cam chịu trở vào phòng ngủ.

Ban đêm không có quỷ hồn quấy phá nên rất thanh tịnh, cô ngủ an ổn.

Bốn con quỷ này khiến tinh lực của Thòi Mộ đạt đến đỉnh điểm, thậm chí buổi sáng squat [2] một trăm liên tục cái cũng không bị thờ đốc. Hôm nay Phó Văn Thâm và Chu Thực sẽ qua, hoạt động đơn giản xong, Thòi Mộ kéo rèm cửa sổ lên, mở cái bao “đỉnh” giả ra.

[2] squat: bài tập thể dục để luyện cơ đùi.

Quả là tiền nào của nấy, sờ lên xúc cảm khác xa so với cái hiện đang sử dụng, trên bao bì còn viết không thấm nước, cách điện, xem ra được chế tạo vô cùng có tâm.

Cô nhẹ nhàng ấn lên, mềm mềm núc ních, lại ấn điều khiển từ xa, đồ chơi này không những dựng đứng lên mà còn bắt đầu rung rung.

Ừ, quả nhiên quá thật, nhưng sau này phải cẩn thận một chút, không thể để cho người khác lấy cái điều khiển đi được.

Thời Mộ quả quyết bỏ cái đang mặc ra, phần khời đổi sang đỉnh giả mới có giá một vạn này, sau đó lấy lông mu giả ra, cẩn thận gắn lên phía trên.

Sau khi mặc xong, Thời Mộ soi trước gương, lại lắc lắc mông, đồ chơi này đúng đưa theo động tác. Thời Mộ rất hài lòng, chân thật như thế, tiền kia không lỗ tí nào, cô dám nói cứ để vậy đi vào nhà tắm chắc hẳn sẽ không bị nhận ra.

Cuối cùng mặc quần lót bốn góc màu đen vào, lúc này, cô lại hơi khó xử.

Đồ chơi này... Để ở bên trái hay bên phải hả?

“Hệ thống, cậu nói xem nên để bên trái hay bên phải.”

Hệ thống tức giận: [Nam trái nữ phải.]

“Ồ.” Thời Mộ gật đầu, “Nam trái nữ phải, tôi chọn trái.”

Nói xong, kéo đỉnh giả qua trái.

Hệ thống: ???

Có phải đầu óc của ký chủ có vấn đề không... ?

Mặc quần xong, Thời Mộ theo thường lệ làm vài động tác độ khó cao, bộ dương cụ này vừa người cảm giác rất thật, không giống bộ cũ siết chặt ních, rất vừa khít, rất tự nhiên, cho dù dựng ngược 350 độ cũng không sợ rớt xuống.

Hai từ thôi, hoàn mỹ.

Tiền này rất đáng!

Thời Mộ lấy toàn bộ các món có size XL khóa kỹ trong ngăn kéo, chăm chú sắp xếp xong, điện thoại liên lạc với ông Tôn:

“Chào chú, tôi là Thời Mộ, tối hôm qua ở đây vô cùng thoải mái, chú xem lúc nào thì ký tên thuê trọ được?”

Ông Tôn rất bối rối, sau đó, giọng nói trong điện thoại cẩn thận vang lên: “Cậu, không gặp chuyện quái đản gì chứ?”

Thời Mộ dĩ nhiên sẽ không ngốc đến mức nói không có, lỡ cô nói như vậy rồi, tiền thuê nhà chắc chắn sẽ không rẻ bèo như bây giờ.

Vì vậy cô cười híp mắt: “Có thì có nhưng tôi không sợ, cũng có cách xử lý, ông xem tối nay có tiện cho việc ký hợp đồng không?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Có thể có thể, dĩ nhiên có thể.” Ông Tôn thở phào, căn này khiến lòng người phiền muộn, hôm nay có người sẵn lòng ở lại không có tình huống gì xảy ra, dù cho có thu ít tiền nhưng ông ta cũng sẵn sàng cho thuê!!

Mọi thứ đều đã được quyết định.

Giải quyết xong một cái phiền toái lớn, tâm trạng Thời Mộ khá tốt, liếc nhìn đồng hồ, chín giờ, đoán chừng một lát họ sẽ tới. Xách giỏ thức ăn, Thời Mộ đi đến khu chợ gần đó mua đồ về nấu buổi trưa.

Xách theo bao lớn bao nhỏ trở về, xa xa đã thấy hai thiếu niên đang đợi ở cửa.

Cô nhú mày, bước nhanh đến gần: “Hai người đã tới?”

Ánh mắt Chu Thực sáng lên, ân cần bước lên đón lấy giỏ đồ ăn trên tay cô: “Trên đường đi bị lỡ chút thời gian, chỗ này của cậu hơi khó tìm đấy.”

“Yên tĩnh lại tiện nghi, dù sao thứ bảy mới ở, không cần phải quá tốt.” Nói xong, cô móc chìa khóa ra mở cửa.

Nhìn sân hỗn loạn, Chu Thực ghét bỏ bĩu môi: “Cái sân rách này còn chẳng lớn bằng hồ bơi nhà tôi, nói mới nhớ, cậu có muốn qua nhà tôi ở không? Bên khu đông nhà tôi có một phòng trống, miễn phí cho cậu.”

“Không được, nơi này tốt vô cùng, tôi và chủ nhà đã quyết định, đổi nữa thì không tốt.”

Phó Văn Thâm vẫn luôn không nói gì, Thời Mộ len lén liếc nhìn sang bên cạnh.

Thiếu niên mặc cái áo hoodie màu đen rộng, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt không biết đang quan sát nơi nào, cũng không nhìn ra là vui hay không vui.

Thời Mộ lấy dừng khi bắt chuyện với Phó Văn Thâm: “Tôi, tôi nhớ em trai cậu từng nói cậu thích ăn sườn xào chua ngọt, tôi cố ý mua một ít, một lát nấu cho cậu ăn.”

Chu Thực đã không thể chờ đợi mà chạy vào nhà, trong sân chỉ còn lại có hai người họ.

Đôi mắt Phó Văn Thâm lạnh lùng: “Tôi cần bữa tiệc sườn xào chua ngọt này lắm à?”

Cô không phản ứng kịp.

Thiếu niên hừ lạnh, đi vào phòng.

Thời Mộ đi vào nhà bếp, Phó Văn Thâm và Chu Thực không có việc gì đi dạo quanh căn nhà. Cô đã sớm giấu kỹ những món đồ quan trọng, cái nào nên ném đã ném, bọn họ thích đi chỗ nào thì cứ đi thôi.

Chu Thực và Phó Văn Thâm đã đến phòng ngủ.

Phòng ngủ có một cái cửa sổ lớn, cô đã lau đến sáng bóng, ga giường đã được đổi thành màu xanh lam xinh đẹp sáng sủa, trên bậc cửa có đặt vài chậu xương rồng và mấy chậu kiểng.

Chu Thực lần hai vòng trên chiếc giường mềm mại, miệng lại chê bai: “Không nói chứ, căn này quá nát, phòng ngủ còn không to bằng ký túc xá của chúng ta nữa.”

Ở trường trung học liên kết Anh Nam, không nói thứ khác, chứ chỗ ở là hào hạng nhất.

Phó Văn Thâm không lên tiếng.

“Tôi đi vệ sinh.” Cậu ta đứng lên ra ngoài tìm phòng tắm.

Phó Văn Thâm đi tới trước cửa sổ, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào một cái gai nhọn trên chậu xương rồng, khẽ môi hơi nhếch nhưng rất mau thu lại nụ cười. Đang lúc cậu chuẩn bị rời phòng thì mũi chân đột nhiên đạp phải một vật cứng dưới đất.

Phó Văn Thâm cau mày, nhặt đồ vật rớt tại chân giường lên.

Một cái hộp nhỏ màu hồng gọn gàng, không tính là nặng, bên ngoài còn quấn vài sợi ruy băng.

Cậu nhướng mày, đưa tay mở hộp kia ra.

Bên trong là một quả cầu hình tròn, pha hai màu trắng đen, được chế tạo rất đáng yêu, giống giống với là quả bóng Pokemon, nếu có một con mắt phía trên nữa, Phó Văn Thâm thật sự sẽ nghĩ đây là bóng pokemon.

Phía trên viết ——

Trứng rung.

Một món đồ chơi nhỏ không dây.

Ừ, quả thật là một món đồ chơi nhỏ.

Bàn tay to rộng của Phó Văn Thâm nhẹ nhàng vuốt vuốt, sau đó đặt nó lên bàn, hai tay đút vào túi như chưa có chuyện gì xảy ra rồi rời khỏi phòng ngủ.

Chẳng trách cậu ấy không thích “cốc tự sướng” [3], thì ra là phải cần cái này.

[3] ý nói dụng cụ “tự sướng” dành cho nam.

Cho nên...

Cậu ấy không phải là ghét cậu mới đi, mà vì “sở thích” cá nhân.

Nghĩ vậy, Phó Văn Thâm nhất thời thư thái, cảm giác bức mình nháy mắt tan thành mây khói, thậm chí nhìn con ruồi đang bay giữa không trung cũng thuận mắt không ít.

“Cần tôi giúp cậu không?”

Bên ngoài nhà bếp, Phó Văn Thâm tựa vào khung cửa.

Thời Mộ quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt như đang mỉm cười của cậu, trên tay hơi run, dao thái suýt nữa đã cắt trúng tay.

“Cậu giúp tôi?”

Phó Vân Thâm hiền hòa: “Chỗ này của cậu rất tốt, tôi rất thích, lát nữa tôi bảo Chu Thực nhỏ đóng cỏ đại trong sân cho.”

Thời Mộ: “...”

Cậu cười sâu xa “Thời Mộ, chỉ có một mình cậu ở đây, phải bảo trọng thân thể đấy.”?

Sao cứ cảm giác, lời này và ánh mắt của cậu... Có ý gì đó khang khác?

Đại lão, cậu uống lộn thuốc hay đã hiểu lầm cái gì rồi???

Thời Mộ có chút hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ăn cơm xong, Phó Vân Thâm phụ giúp dọn dẹp, Chu Thực một mình ra sân nhỏ cỏ đại.

“Nhà này từng có người chết à.” Phó Vân Thâm nhìn cái bồn đầy nước rửa chén, đôi tay chần chừ không động đậy.

“Cậu không muốn đụng vào thì đi ra ngoài đi.” Nhìn ra vẻ mặt cậu không vui, Thời Mộ đẩy cậu qua một bên.

Phó Vân Thâm hít sâu một hơi, vẫn đưa tay vào bồn, cảm nhận được sự nhóp nhép của chén đĩa, chân mày cậu nhăn tít lại.

Nhìn ánh mắt ghét bỏ và động tác lóng ngóng của cậu chàng, Thời Mộ cố nhịn cười: “Sao cậu biết ở đây từng có người chết.”

Phó Vân Thâm nói: “Trên vách tường còn vết máu, có lẽ lúc trước chưa được tẩy sạch. Một lát tôi đi mua sơn, sơn lại bức tường đó.”

“Cứ kệ đi, không sao đâu.”

Cô nói, cúi đầu.

Phó Vân Thâm len lén nhìn Thời Mộ, tóc cô so với hồi mới gặp đã dài thêm rất nhiều, cọng ngắn cọng dài không đồng đều, trông lộn xộn, tuy vậy gương mặt lại khá dễ nhìn.

Thu hồi ánh nhìn, cậu chàng nhếch môi đầy xấu xa: “Tôi nhìn thấy đồ cậu mua rồi.”

Lồm bồm.

Chén đĩa đã được rửa sạch trên tay Thời Mộ lại rơi tòm xuống bồn nước, nước bắn lên tung tóe.

Nhìn, nhìn thấy rồi?

Thời Mộ nghĩ không thể nào? Cô nhớ rõ đã khóa món XL đó trong một hộp nhỏ rồi cất cái hộp nhỏ trong tận cùng của tủ quần áo, chẳng lẽ... cô không cẩn thận đánh rơi xuống đất hả?

Nghĩ đến khả năng đó, sắc mặt cô lập tức tái nhợt.

Nhìn Thời Mộ đang hoảng sợ, Phó Vân Thâm cười càn đặc ý: “Không có gì to tát cả đâu, tôi cứ nghĩ cậu không ở chỗ tôi là vì ghét sống cùng tôi, bây giờ xem ra là tôi suy nghĩ nhiều.”

Thời Mộ dè dặt: “Tôi, sao tôi lại phải ghét cậu?”

Trong tiếng nước chảy ào ào, cậu quay qua đối mặt với Thời Mộ, cúi đầu, đôi mắt đen nhánh phản chiếu gương mặt cô, hai người đứng rất gần, hơi thở của Thời Mộ cứng lại, vội vã lui về phía sau hai bước.

Phó Vân Thâm nhếch môi, dè dặt chất giọng đã khàn khàn của tuổi thiếu niên: “Sao, cậu không ghét tôi à?”

“Tôi... chưa từng nói là ghét cậu mà nhĩ?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ không rõ thằng nhóc này muốn biểu đạt điều gì, điều duy nhất có thể yên tâm chính là dường như cậu chưa phát hiện đỉnh giả của mình, chỉ cần thân phận không bại lộ, mọi thứ khác chẳng là gì cả!

[Đỉnh! Rửa chén cùng mục tiêu nhiệm vụ, đạt được x50 điểm huynh đệ.]

[Đỉnh! Tâm trạng của mục tiêu nhiệm vụ max, ký chủ có thể lựa lời đề xuất kết nghĩa anh em, nếu mục tiêu nhiệm vụ đồng ý, cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ ngay lập tức.]

Vốn đang khinh bỉ 50 điểm huynh đệ này nhưng khi nghe câu nói thứ hai của hệ thống, mắt Thời Mộ chợt phát sáng.

Đôi tay soái ca và sạch sẽ của cô giữ chặt cánh tay của Phó Vân Thâm, mở to đôi mắt sáng lấp lánh: “Phó Vân Thâm, cậu không phiền nếu có thêm một em trai chứ.”

Phó Vân Thâm bị kinh hãi đến mức lùi ra sau một bước nhỏ, ánh mắt dần dần lướt xuống tay cô.

Phía trên còn dính vài giọt nước.

“Cậu thấy cây hòe già trong sân nhà tôi thế nào? Vừa mất không?”

“...”

“Xưa có ‘đào viên tam kết nghĩa’ [1], nay có cây hòe chứng giám tình anh em. Cậu xem, cậu chết cha chết mẹ, tôi cũng chết mẹ chết cha, không bằng hôm nay chúng ta kết nghĩa đi?”

[1] nói về điển tích kết bái giữa Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi.

Ánh mắt Thời Mộ sáng lóa.

Chỉ cần Phó Vân Thâm đồng ý, vậy cô có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi đi rồi. Đợi khi quay lại thế giới của mình, cô có thể tìm ra hung thủ giết hại mình, hoàn hảo!!

Phó Vân Thâm mím môi, ánh mắt đã không còn như lúc ban đầu, giọng điệu của cậu chậm rãi, vững vàng: “Cậu buông tay ra trước.”

Thời Mộ thoáng kéo móng vuốt về.

Cô rút cổ, vót một cái chén trong bồn ra: “Cậu, cậu thấy cái chén này hợp nhãn không, nếu không... chúng ta kết bái trước cái chén này đi?”

Phó Vân Thâm: “...”

Phó Vân Thâm: “Tôi không muốn có em”

Thời Mộ vừa nghe càng cảm thấy dễ quá rồi, lập tức ngóc cổ, ưỡn ngực: “Vậy cậu nhận tôi làm anh đi!”

Anh em, anh em thôi mà, ai làm anh ai làm em cũng vậy thôi, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, dù có làm ba cũng chẳng sao.

Gương mặt vốn không cảm xúc của Phó Vân Thâm chợt hiển hiện một nụ cười tươi rói, đang lúc Thời Mộ vui sướng nghĩ là cậu đồng ý thì đôi tay ướt nhẹp của cậu chàng véo mạnh lên mặt cô, Thời Mộ liên tiếp lùi ra sau, cuối cùng bị ép dựa vào tủ lạnh.

Cậu chống tay hai bên tủ lạnh, từ trên cao nhìn xuống Thời Mộ: “Muốn làm anh tôi? Kiếp sau đi.”

Hừ lạnh, cậu cời tạp dề rời khỏi nhà bếp.

Thời Mộ uất ức xoa xoa mặt, một mình rửa chén, ép hai ly nước táo bùng ra ngoài.

Trong nhà không có dụng cụ nhỏ cỡ, cô đại trong sân lại vô cùng rậm rạp, Chu Thực lăm lăm nhả nửa ngày mới chỉ dọn được một ít. Nhìn cái đầu nóng bừng bừng của Chu Thực, Thời Mộ ngưng ngừng. Dù gì Chu Thực cũng là nhị thế tử, phú nhị đại [2], ở nhà là chủ nhân được hầu hạ phục vụ, khi nào từng làm qua việc nặng thế này.

[2] nhị thế tử (tổ tiên đời thứ hai), phú nhị đại: hai cụm từ này đều chỉ những người có nhiều của cải và chi tiêu tiền cho thú vui; cụ thể là để chỉ con nhà giàu, thế hệ trước thì có quyền thế và giàu có, thế hệ sau chỉ quan tâm đến ăn uống và vui chơi.

“Chu Thực, tôi đây uống nước nè, tôi vào rửa nho cho các cậu ăn.”

Chu Thực thở hổn hển, phì phò đưa tay lau mồ hôi: “Tôi muốn uống bia.”

Thời Mộ liếc mắt: “Vị thành niên mà uống bia cái gì.”

“Tôi mặc kệ.” Chu Thực giậm chân, “Chiều nay tôi nhổ sạch cỏ, buổi tối chúng ta nướng thịt ở sân này, tôi muốn uống với bia.”

Thời Mộ do dự một hồi lâu: “Rượu trái cây được không? Trẻ con mà uống bia không tốt đâu.”

Chu Thực phồng má suy tư một chốc, bất đắc dĩ gật đầu: “Được, rượu trái cây thì rượu trái cây.”

Nói xong, nhìn về phía Phó Vân Thâm sau lưng: “Thâm ca, tối đây cùng nhau nhổ cỏ, buổi tối ba thằng mình uống vài ly!”

Phó Vân Thâm chụp tờ báo lên đầu che nắng, hoàn toàn cũng không ngó ngang đến cậu ta.

Thời Mộ một mình đi chợ mua thịt nướng và đồ ăn. Mặc dù không tính là xa nhưng đồ nhiều, chạy tới chạy lui hai ba chuyến mới mua hết về được, cô bận rộn ở nhà bếp, hai người bên ngoài đang nhổ cỏ dưới trời nắng gắt.

“Ghế mây này không quá chắc, chắc dễ ngã lắm.”

Phó Vân Thâm ngược mắt nhìn cái ghế màu nâu sẫm kia như có điều suy nghĩ, bỗng nói: “Giữ lại, một lát tôi cura, đổi thành ghế xích đu.”

Chu Thực tròn to mắt: “Cậu biết làm á?”

“Ừ.”

Sau khi dọn xong mảng cỏ cuối cùng, Phó Vân Thâm vào nhà tìm kiếm thùng dụng cụ mà chủ cũ để lại. Phó Vân Thâm dùng cura cura bánh xe, sửa lại kiểu dáng, mặc dù Chu Thực không biết nhưng đứng đó giúp cũng không tệ.

Bện chắc sợi dây, thân người cường tráng của Phó Vân Thâm trèo lên cành cây hòe già to khỏe.

“Thâm ca, cậu chậm thôi ——!”

Thời Mộ trong nhà rửa rau nghe được tiếng động, từ cửa sổ cô nhìn ra ngoài.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi vào bóng cây xanh đậm, trên tầng cây, chàng trai ngẩng đầu, gương mặt vừa sạch sẽ lại vừa hoàn mỹ.

Cô khẽ rung động, khó thể dời mắt.

Phó Vân Thâm bện chặt dây, nhảy xuống khỏi cành cây trong ánh mắt lo lắng của Chu Thực, cậu lắc lắc ghế xích đu vừa mới làm xong, cười: “Rất chắc.”

Dùng ghế mây tạo thành xích đu còn có chỗ tựa lưng, nhẹ nhàng đung đưa theo gió, Chu Thực ngồi lên đưa đẩy hai vòng, rất hài lòng: “Trâu bò quá, Thâm ca! Sao cậu biết cái này hay vậy?”

“Biến, không phải làm cho cậu.”

Thấy đôi chân kia của Phó Vân Thâm muốn đá vào người cậu ta, Chu Thực vội vàng nhảy xuống khỏi ghế.

Đùa giỡn một hồi, hai người lại tiếp tục công việc.

Hoàng hôn dần buông, sắc nắng chiều màu vỏ quýt len lỏi vào giữa không trung.

Toàn bộ cỏ dại trong sân đã được nhổ sạch, cỏ dại được dồn vào một góc. Khoảng sân được dọn dẹp sạch sẽ trong nháy mắt rộng rãi hơn. Thời Mộ tính nếu có tiền sẽ mua lại căn này, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ và không thể rời đi thì cô sẽ ổn định ở đây, dựng một khu vườn, xây một hồ cá, trồng đủ loại hoa, nuôi vài con cá, cũng tốt đẹp vô cùng.

Phó Vân Thâm và Chu Thực đi tắm. Thời Mộ dọn bàn nướng ra sân, lấy phần xiên thịt đã chuẩn bị xong ra.

“Mộ ca, cậu mua rượu chưa?” Đầu Chu Thực vẫn còn chưa khô hẳn sau khi tắm, cậu ta vác cái ghế nhỏ ra ngồi ở bàn đá, đôi mắt tràn ngập mong đợi.

“Để ngăn mát tủ lạnh, chờ nướng thịt xong thì lấy ra uống.”

“Tôi đi uống trước cho đã ghiền.” Chu Thực không đợi nổi, chạy thẳng vào phòng lấy ra hai chai.

Lúc này Phó Vân Thâm cũng đi ra, Chu Thực đưa một chai qua: “Cho nè, giải khát.”

Phó Vân Thâm lắc đầu: “Tôi không uống rượu được.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Chu Thực buồn bực: “Rượu trái cây cũng không được sao?”

Về mặt cậu cố chấp: “Không được, một giọt cũng không thể uống, cứ dính tới rượu đều không thể.”

Không phải Phó Vân Thâm làm kiêu, mà là thật sự không thể uống.

Phó Vân Thâm mơ hồ nhớ khi còn bé uống trộm rượu đỏ của mẹ kế, vừa uống một ngụm thì ý thức mơ hồ, khi tỉnh lại, cậu đã mặc váy của mẹ kế, cơ thể đầy vết thương, cậu hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao mặc cái váy đó, chỉ nhớ trên người rất đau, rất đau, rất đau...

Sau đó, cứ món gì có liên quan đến rượu và còn, sẽ luôn xuất hiện hiện tượng “vụn vặt”.

Phó Vân Thâm ý thức được mình không uống được dù chỉ một ly, không thể dính vào rượu.

“Vậy một mình tôi uống thì có ý nghĩa gì, Mộ ca, một lát chúng ta cùng ly đi nha.”

Thời Mộ trở thịt trên vỉ nướng: “Được rồi, nhưng tôi không biết uống đâu đây.”

Rốt cuộc nướng thịt xong, Chu Thực xê dịch chừa một chỗ cho Thời Mộ.

Trời tối, ngọn đèn trong sân như một ánh trăng thu nhỏ, thấp sáng lên vùng trời be bé này.

Chu Thực đã rót rượu trái cây cho cô, Thời Mộ ngồi trên ghế đầu, cảm ly nhẹ nhàng nhấp môi.

Chua chua ngọt ngọt, vị nước chanh...

Thời Mộ cau mày, rượu trái cây mà nhạt vậy à?

Đúng vào lúc này, phía trước đột nhiên có tiếng vật nặng rơi xuống đất, cô lập tức ngược nhìn, chỉ thấy Phó Vân Thâm đã ngã xuống đất.

Chu Thực trợn mắt há mồm: “Tôi lấy nhầm đồ uống cho hai người rồi.”

“...”

“Thâm ca, cậu không sao chứ?”

Sau khi kịp phản ứng, Chu Thực vội vàng tới đỡ cậu.

“Không sao.” Tay chân người được hỏi co rút vài cái, từ từ dựng chiếc ghế đầu lên rồi ngồi xuống.

Đột nhiên, Phó Vân Thâm ngẩng đầu lên, mắt nhìn Thời Mộ.

Đáy mắt cậu thâm thúy, cười như không.

Thời Mộ sợ run lên.

Không biết có phải là ảo giác không, cô cảm thấy... Phó Vân Thâm là lạ.

Một giây sau, ngón tay ấm áp đập lên mặt Thời Mộ, cậu rũ mắt xuống, giọng nói có phần uyển chuyển: “Em thật là xinh đẹp.”

... ?

... ... ?????

“Phó Vân Thâm, cậu không chạm mạch chứ hả!” Thời Mộ “bộp” hất cái tay xằng bậy kia ra, đỏ mặt: “Ông đây là nam!”

Cậu mỉm cười sâu xa, bắt chéo hai chân, thế ngồi quyền rũ, nói một cách khác chính là... anh bóng.

Ngón tay gió kiêu lan hoa chi, uống một hơi cạn sạch rượu trái cây.

Nhớ đến cậu vốn là lão ca nóng nảy cao lãnh, nhìn lại tiểu bạch kiểm tao nhã hiện giờ, Chu Thực đã kinh hãi đến gần như mất đi năng lực ngôn ngữ, im lặng kẻ sát vào Thời Mộ, lắp bắp: “Cậu ấy, cậu ấy không sao đây chứ?”

Đây, bà già nó nhất định là có chuyện rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Cậu cút ra coi!”

Lúc đang thất thần thì Chu Thực vô tội bị Phó Vân Thâm đẩy ra thật xa, Phó Vân Thâm với ngón tay lan hoa chỉ công khai chiếm cứ chỗ ngồi vốn thuộc về Chu Thực, cậu cúi xuống gần, đáy mắt ẩn chứa nét quyến rũ của con gái.

Phó Vân Thâm một tay chống má, thưởng thức gương mặt Thời Mộ như một món bảo vật cực kỳ đắt tiền, cậu nhìn hai bên, nhìn từ trên xuống, ánh mắt vô cùng hài lòng.

Thời Mộ bị nhìn chằm chằm khiến lòng đầy sợ hãi, từ từ kéo xa khoảng cách với cậu.

“Thời Mộ, em thấy Vân Vân đẹp trai không?”

Vân... Vân Vân?

Thời Mộ suýt nữa bị nghẹn nước bọt.

Chu Thực phìi mông đứng dậy, kéo Phó Vân Thâm lên: “Móa nó, cậu không bị gì đấy chứ? Ngộ độc còn à?”

Lực tay của Chu Thực khá lớn nên kéo cổ áo cậu xuống vai, lộ ra đầu vai tròn trịa, Phó Vân Thâm thét chói tai, vội vàng bảo vệ vai mình, đỏ mặt vung một cái tát: “Á, không biết xấu hổ! Cậu đang làm gì tôi đấy!”

Chu Thực bị đánh mà đàn cả người.

Còn tiếng thét chói tai như mấy má ngoài chợ càng làm cho cậu ta đàn hơn.

Thời Mộ cũng ngớ ra, hơn nữa là hoảng sợ.

Cô nuốt nước bọt, ngay lập tức gọi hệ thống: [Phó Vân Thâm cậu ấy... bị ma nhập vào người rồi hả?]

Hệ thống rất nhanh xuất hiện: [Không sao, nhân cách phân liệt thôi.]

Nhân cách... Nhân cách phân liệt????

Không sao????

Thời Mộ trợn to mắt, trong lòng khẽ gào: [Cậu chưa nói cậu ấy bị nhân cách phân liệt mà!]

Hệ thống không kiên nhẫn: [Chỉ là nhân cách phân liệt, có gì mà cô phải ngạc nhiên? Cô không ngấm lại thử xem, không có chút bệnh tâm lý thì xứng với nhân vật phản diện của truyện Tấn Giang à.]

Cái này... méo nói được.

Dạo gần đây không có nhân cách phân liệt, tinh thần tật nguyên, mất ngủ chân thọt, thật đúng là không xứng với nam chủ trong tiểu thuyết, càng đừng nói là đại lão trâu bò đứng đầu bộ truyện này. Thế nhưng không ngờ là, cái nhân cách thứ hai này của cậu hình như là con gái..

Thời Mộ nhủ mày, một khi đón nhận được giả thiết này, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Cô đăng hăng, bảo “Phó Vân Thâm” ngồi xuống, lại đi qua rót ly rượu cho cô ta: “Thằng nhóc kia không hiểu chuyện, tôi thay mặt cậu ta xin lỗi cậu.”

“Ồ đệt...”

Thời Mộ liếc qua, Chu Thực lập tức im lặng, bất đắc dĩ ngồi cách xa hai người.

“Vẫn là Mộ Mộ tốt.” Đôi mắt vốn luôn lạnh lùng kiêu căng kia giờ khắc này tràn đầy tủi thân, “Phó Vân Thâm” quay lưng lại với Thời Mộ chỉnh trang lại quần áo, “Mới vừa rồi hù chết người ta, nếu cậu ta thấy được cái gì không nên thấy, người ta sẽ móc mắt của cậu ta ra đó nha.”

Móc mắt...

Mắt Chu Thực như cảm ứng được, hung hăng giật giật.

Thời Mộ lướt nhìn một vòng, dù là nhân cách thứ hai, vậy cũng là Phó Vân Thâm, chỉ bằng nhân cơ hội... hoàn thành nhiệm vụ!

Cô cảm thấy mình đã tìm được điểm đột phá rồi.

Thời Mộ liều mạng rót rượu: “À này, chị ơi, chị tên gì á?”

“Chị?!” Chu Thực chỉ vào “Phó Vân Thâm” kêu to thành tiếng, “Mộ ca, có phải cậu bị mù rồi không, đúng là cậu ta bị ngộ độc cồn nhưng cây đinh vẫn còn ở đấy mà!”

Mắt thấy “Phó Vân Thâm” sắp nổi giận, Thời Mộ ngăn lại, vội vàng cầm hai xiên thịt nhét vào tay Chu Thực, đẩy cậu ta vào nhà, “Cháu trai, cháu ngoan đi, bây giờ bọn này phải thảo luận đề tài người lớn, thằng nhóc như cháu không được xen vào.”

Nhìn xiên thịt trên tay, Chu Thực sững sờ nhưng vẫn nhanh chóng nói: “Tôi còn chưa ăn cánh gà đâu!”

Thời Mộ lại nhét toàn bộ cánh gà vào tay cậu.

Dù không vui, Chu Thực vẫn ngoan ngoãn quay vào trong nhà.

Thời Mộ lại ngồi bên cạnh “Phó Vân Thâm”, rặn ra nụ cười, “Chị gái nhỏ, chị tên gì vậy?”

“Phó Vân Thâm” nghịch tóc: “Vân Thâm, Vân trong Vân vân chúng sinh, Thâm trong thâm sâu, em có thể gọi chị là Vân Vân.”

Nói xong, hai tay lại bung mặt, si ngốc nhìn Thời Mộ.

Này, này, thế thì ai mà chịu nổi hả!

Thời Mộ ôm tim, hốt hoảng dời mắt.

Đội sự cuồng loạn đi, Thời Mộ mới lấy hết dũng khí nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Chị là nhân cách thứ hai?”

“Xem là thế đi.” Cô ta nhìn ngón tay, “Ừm, em có sơn móng tay không? Con trai đúng là không cẩn thận, cả móng tay cái cũng không tốt biết đường cho tốt.”

“...” Ngại quá, cô già đầu vậy rồi còn chưa từng chăm chút cho cái móng tay cái nữa.

Thời Mộ ngẩng đầu: “Nếu uống rượu thì chị sẽ xuất hiện sao?”

Phó Vân Thâm nghiêng đầu suy tư, vừa xinh xắn đáng yêu vừa hoạt bát khiến nội tâm Thời Mộ co rút, cô ta gật đầu: “Không khác là bao.”

“Vậy Phó Vân Thâm có biết rõ sự tồn tại của chị không?”

“Đĩ nhiên không biết.” Phó Vân Thâm trả lời quả quyết, “Nếu thằng bé biết, nhất định sẽ giết chết chị.”

Lời này không sai, dựa vào tính tình nóng nảy của Phó Vân Thâm, nhất định sẽ lên ý tưởng nghĩ cách giết chết nhân cách này, hơn nữa... nhân cách này còn là một cô công chúa nhỏ.

Thời Mộ khẽ động tâm tư, lấy vài chai rượu trái cây đặt trước mặt bé công chúa Phó Vân Thâm, không ngừng dụ dụ dỗ cô ta uống: “Nè, uống nhiều đi, đừng khách sáo, không đủ em ra mua thêm bìa.”

Bé công chúa đầu tiên là sững sờ sau đó gương mặt lập tức đỏ bừng: “Em, em cứ bắt người ta uống rượu làm gì, có phải muốn làm gì chị không đấy?”

Mặt là của Phó Vân Thâm, thân thể cũng là của Phó Vân Thâm, cô ta cứ muốn dùng gương mặt và cơ thể này tạo dáng ông ẹo của con gái, Thời Mộ cố nén khó chịu, nói: “Em chỉ muốn nói với chị vài câu thôi, bình thường Phó Vân Thâm cũng không ngó ngang nhiều đến em.”

Phó Vân Thâm tỏ ý kinh ngạc: “Sao thế được, rõ ràng thằng bé rất thích nói chuyện với em.”

Thời Mộ sững sờ.

Cô ta nói: “Chị lớn hơn thằng bé ba tuổi, nhìn thằng bé lớn lên, thằng nhóc này không thích quan tâm người khác, nhưng sau khi em tới, nó nói nhiều hơn

cũng thích cười hơn, thằng bé thích em”

Thời Mộ trợn to đôi mắt.

Thích, thích á????

Từ này khiến cô ú ớ.

Thời Mộ liên tục xua tay: “Chị đừng nói giỡn, chị nói là tình cảm anh em thì em còn có thể tiếp nhận, đàn ông con trai thích gì mà thích chứ.”

Chơi gay sao trời.

Phó Vân Thâm cười, đáy mắt ẩn ý sâu xa.

Cô ta không bịa đặt, mặc dù vài năm mới ra một lần nhưng cô ta hiểu rõ Phó Vân Thâm, thích một người hay ghét một người đều thấy rõ ràng, chẳng qua thật đáng tiếc, con trai toàn mấy thằng cổ chấp, có một chút tình cảm ngây thơ mà ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

Phó Vân Thâm uống nhiều quá, gương mặt đỏ hồng, Thời Mộ thấy thời cơ đã đến, vội vàng tiến tới, thấp giọng đầu độc bé công chúa: “Chị ơi, chị nói xem hôm nay ánh trăng đẹp không?”

Cô ta ngẩng đầu lên nhìn: “Đẹp, trăng sáng thật móa nó to.”

“...” Bây giờ công chúa đều nói năng tục tằng vậy sao.

“Em thiếu một người chị, chị nói xem hai chúng ta kết nghĩa anh em được không?”

Thời Mộ cắn môi, tràn ngập mong đợi chờ công chúa đáp lời.

“Vây em hôn chị một cái đi.”

Cô ta chỉ vào mặt, ánh mắt tinh quái.

Hôn..

Hôn thì hôn!!

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, hôn một cái sẽ không rút miếng thịt nào!!!

Thời Mộ bung rượu trái cây uống một hơi cạn sạch, hít sâu một hơi, oai phong lẫm liệt chu mỏ lên.

Cô ta càng cười sâu xa hơn, đáy mắt tràn đầy đắc ý vì đã thực hiện được âm mưu, lúc cánh môi hồng phấn của Thời Mộ sắp sửa kề sát gương mặt thì “Phó Vân Thâm” đã chuẩn bị trả sự điều khiển cơ thể lại cho Phó Vân Thâm, ngay tại lúc này ——

“Mộ ca, cậu tỉnh táo lại đi!”

Bốp.

Nửa trái bưởi đột nhiên từ cửa sổ bay ra, chính xác không trật nện vào gáy Phó Vân Thâm, nụ cười trên mặt cô ta cứng đờ, thân thể lung lay hai cái, ngã xuống đất như cọng rơm mềm, rượu trái cây bị cánh tay quơ trúng, trong nháy mắt chất lỏng màu da cam dính đầy quần áo.

Vẫn đang duy trì trạng thái chu mỏ - Thời Mộ: “...”

“A!” Chu Thực hoảng hốt hoàn hồn, “Chơi nhảm rồi...”

Cậu ta vốn muốn dùng táo nện Thời Mộ, không ngờ vì quá kích động đã lượm trái bưởi bên cạnh quả táo.

Chu Thực nhanh chóng nghĩ cho thật thoáng: “Không sao, có lẽ không chết được.”

Có lẽ?

Đậu xanh, nếu chết là hết phim luôn đấy được không!!

Bây giờ Thời Mộ khóc không ra nước mắt, cô cách hoàn thành nhiệm vụ chỉ có 0.01 centimet, khoảng cách về đến nhà chỉ có 0.01 giây, nhưng mà —— đều bị thằng cháu này phá hủy! ! !

Hệ thống: [Xin nén bi thương đi ký chủ, có thể tiếp tục cùng tôi hoàn thành nhiệm vụ, ngài cũng vô cùng bất hạnh.]

Thời Mộ: [Xéo.]

Hệ thống phát ra hai tiếng sóng điện não bén nhọn, có lẽ là đang cười.

Thời Mộ cười không nổi, nước mắt của cô đang chảy trong bụng đây này.

Ánh trăng dịu dàng, bóng đêm tĩnh lặng. Chàng trai té xuống đất mãi không có động tĩnh. Chu Thực mang dép chạy bành bạch ra ngoài, đầu tiên cậu ta nhìn Phó Vân Thâm, dùng mũi chân đá đá lên mặt cậu.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Không cử động.

Chu Thực luống cuống: “Có phải chết rồi không?”

“Thâm ca, cậu không thể chết được!”

Vẫn không có động tĩnh.

Thời Mộ cũng luống cuống, trong nhiệm vụ không nói mục tiêu nhiệm vụ chết thì ký chủ sẽ thế nào, cô không thể cùng cậu chết vì tình đâu nhỉ?

“Phó Vân Thâm, cậu chết chưa vậy? Nếu cậu chết rồi thì a lên tiếng cho tôi biết!” Thời Mộ nằm sấp trước mặt cậu, đưa tay vỗ vỗ gương mặt tuấn tú.

Đôi mắt cậu trai nhắm chặt, mặc cho bọn họ gọi thế nào cũng không cử động.

Thời Mộ ngẩng đầu: “Là cậu chơi, bây giờ cậu hô hấp nhân tạo cho cậu ta đi.”

Nói xong, đứng dậy như rồng đường.

Chu Thực rối rắm: “Không, không được đâu.”

Thời Mộ hăm dọa: “Vậy nếu cậu ấy chết là được à?”

Nói thế hình như cũng hơi có lý.

Chu Thực lớn vậy rồi thật vất vả mới có hai thằng anh em, nếu một người bị mình dùng bừa đập chết thì quá nhảm nhí, hơn nữa, năng lực Phó Vân Thâm bất phàm, nếu biến thành quỷ, đoán chắc cũng là Quỷ vương trâu bò, đến lúc đó tìm cậu ta lấy mạng thì làm sao giờ!

Chu Thực nuốt nước bọt ừng ực, chậm rãi kẻ sát vào, cúi người, hai tay mở miệng Phó Vân Thâm, nhắm mắt, trái tim cầm hờn, phồng má chuẩn bị thổi hơi.

Phó Vân Thâm hôn mê bất tỉnh sấp vào Quỷ Môn quan chợt cảm thấy da đầu tê dại, sống lưng lạnh toát, niềm khao khát muốn sống lại cứng rắn kéo cậu về từ trạng thái nửa chết nửa sống.

Soạt.

Cậu mở mắt ra, đối diện với gương mặt gần trong gang tấc của Chu Thực.

Bóp.

Vung một đấm vào mắt Chu Thực.

“Đầu má!” Chu Thực ôm mắt kêu đau, liên tiếp lui về phía sau, “Thật tốt quá, không chết nữa rồi!!”

Thật tốt quá, nụ hôn đầu vẫn còn bên ta!!

Thời Mộ cũng thờ phào nhẹ nhõm, tình trạng này mà vẫn có thể đánh người, nói rõ cậu không sao.

Sau khi đánh một quyền theo phản xạ có điều kiện, Phó Vân Thâm say khướt lại ngã xuống mặt đất lạnh băng. Nhìn thấy cậu cau mày, thỉnh thoảng lại lăm băm, Thời Mộ khó xử.

Xem tình trạng này của hai người kia là không thể về nhà rồi, tối nay đành phải cho ngủ đờ ở đây một đêm vậy.

Căn này có hai phòng ngủ, một phòng ngủ chính một phòng cho khách, vì không đủ thời gian, phòng khách còn chưa được quét, gối và chăn cũng không có, chắc chắn không thể vào ngủ. Bọn họ có ba người, chỉ có thể có hai người ngủ giường lớn của phòng ngủ chính, còn dư lại một người nằm trên ghế sofa ngủ qua đêm.

Thời Mộ liếc nhìn Phó Vân Thâm đang cau mày và vẻ mặt khó chịu.

Đại lão vẫn còn đang say, nhân cách kia rất có thể sẽ quay lại, để một em gái ngủ cùng Chu Thực không thiết thực, cũng không phải cô lo lắng Chu Thực sẽ gây ra chuyện gì, chỉ sợ... Vân Vân nóng tính không kiềm được mà chém Chu Thực thối.

Nghĩ thế, cũng chỉ đành để cô ngủ cùng Phó Vân Thâm.

Nhức đầu.

Thật sự không ngờ nhiệm vụ ngủ chung sẽ hoàn thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thời Mộ thở dài, nói với Chu Thực: “Cậu dọn lại cái bàn đi, tôi đưa Phó Vân Thâm đi tắm đã.”

Trên người cậu dính đầy mùi rượu và bụi bặm, bản thân không thể lên giường ngủ được.

Chu Thực à một tiếng, sau đó thấy Thời Mộ khom lưng bế ngang Phó Vân Thâm cao 1m8 lên.

Thành thật mà nói, cảnh này quả thật hơi khó đập vào mắt, Chu Thực cảm thấy Phó Vân Thâm eo là thế nào ấy.

Trở vào nhà, vào phòng tắm, nhét Phó Vân Thâm vào bồn.

Cậu cuộn mình, đáng vẻ ngoan ngoãn và yên tĩnh.

Thời Mộ cắn môi, chậm rãi đưa tay cởi áo sơ mi, sau đó kéo khóa quần của Phó Vân Thâm, tiếp nữa... Thời Mộ không động tay nổi.

Phó Vân Thâm như cảm giác được gì đó nên hé mắt, con ngươi màu đen như tỏa sáng lung linh, vô cùng mê hoặc.

Thời Mộ đỏ mặt, không khỏi chột dạ.

“Trên người cậu có mùi rượu, tôi muốn tắm giúp cậu.”

Phó Vân Thâm đang bình tĩnh, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, cậu cười: “Mộ Mộ, em thật là tốt.”

Mộ Mộ.

Xung hô này có vẻ không giống Phó Vân Thâm sẽ gọi.

Gánh nặng trong lòng Thời Mộ đột nhiên được gỡ bỏ, không chút do dự cởi hết quần áo cậu.

Phó Vân Thâm rất săn chắc, chân dài tay dài, bụng có múi, đường cong cơ bắp ở bắp chân hấp dẫn mạnh mẽ, hai chân cậu đặt ở mép bồn, hơi hé ra mắt, trông như một con mèo Ba Tư, lười biếng nhưng lại cao quý.

Nếu Vân Vân này có thân thể của mình, không biết sẽ làm điên đảo bao nhiêu tiểu nam sinh ngây thơ đây.

“Cởi quần lót không?”

Thời Mộ lướt xuống, nhìn vị trí giữa hai chân Phó Vân Thâm chợt thấy hâm mộ, trông có vẻ rất to, lớn hơn một size so với cái mình mới mua, nam sinh bây giờ trở mã thật đầy đủ, tự ti quá đi thôi.

Phó Vân Thâm chớp mắt vài cái, lắc đầu: “Không thể tùy tiện nhìn cơ thể của con trai, không tốt.”

Thời Mộ không nhịn được cả khía: “Đây cũng là cơ thể của chị đấy.”

Chị nghiêm trang: “Đây là của em Phó Vân Thâm, không phải của chị, không được em ấy đồng ý thì không thể cởi bậy.”

Thời Mộ cười: “Chị còn rất có nguyên tắc.”

“Đó là đương nhiên.” Phó Vân Thâm kiêu ngạo ưỡn ngực: “Được rồi, em đi ra ngoài đi, chị tự tắm, đúng rồi, tối nay chị ngủ với em hả?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ gật đầu.

Chị thờ phào nhẹ nhõm: “Thật tốt quá, chị không thích ở cùng một tên đại ngốc.”

Nói xong, dùng nước nghiêm túc cọ rửa mùi rượu trên đầu.

Thời Mộ nhìn chị, nhặt quần áo dưới đất chuẩn bị mang đi giặt, nhưng vào lúc này, Phó Vân Thâm ngẩng đầu lên: “Mộ Mộ, em có dao cạo râu không?”

Dao cạo râu?

Thời Mộ chỉ chỉ cái kệ: “Mới mua đây, em còn chưa xé vỏ đâu.”

Phải làm đủ nghi thức, ngoài một cây dao cạo râu ở ký túc xá ra, cô cũng cố ý mua thêm một cây ở nhà mới.

Phó Vân Thâm gật đầu: “Vây em lấy xuống giúp chị đi.”

Thời Mộ do dự, đưa dao cạo râu tới, hỏi: “Chị muốn làm gì?”

Phó Vân Thâm: “Cạo lông chân.”

“... ?”

Nói xong, chị thật sự cạo lông chân của Phó Vân Thâm.

Thời Mộ hít một ngụm khí lạnh, vội vàng ngăn cản: “Đừng mà! Nếu Phó Vân Thâm tỉnh lại chắc chắn sẽ nghĩ là em làm, sẽ giết em đấy!!”

Người ta đang yên lành uống rượu, tỉnh lại không còn lông chân, vậy vậy vậy vậy khó nói lắm!

Phó Vân Thâm dừng dừng xua xua tay: “Không sao đâu, khi còn bé nó từng uống trộm rượu, bị mẹ kẻ đánh nhưng có chị giúp nó chịu, còn có một lần ăn trộm chocolate vị rượu, ha ha, cũng là chị giúp nó chịu. Thằng em ngốc tính táo lại, cứ nghĩ là do mấy trò vặt của mình thôi, cho nên lần này cũng sẽ không nghĩ nhiều đâu. Yên tâm đi.”

Soạt soạt.

Một dao cạo xuống, lông chân lại rớt mất một mảng.

Mí mắt Thời Mộ nhảy nhảy, im lặng không lên tiếng thu tay mình lại.

Thôi, công chúa vui vẻ là được rồi.

“Vây chị được sinh ra thế nào?”

Bé công chúa vừa cạo lông chân vừa nói: “Không biết, có lẽ do thằng bé muốn một người chị, chị nhớ được nhà hàng xóm có một đôi chị em, mỗi ngày cô chị đều sẽ kể chuyện cho em trai trước khi ngủ, trên gác lửng của Vân Thâm vừa khéo có thể dễ dàng trông thấy phòng của họ, có lúc nó sẽ len lén mở cửa sổ ra nghe.”

Phó Vân Thâm rất cô đơn.

Chỉ có chị biết cậu trưởng thành thế nào.

Căn gác ẩm ướt chật hẹp, sau khi ba bị bệnh nặng, mẹ kẻ tất hết đèn trong nhà, mùa hè có đom đóm bay lượn đã xem như là ẩm áp rồi.

Cậu cuộn mình trong đêm tối, lắng tai nghe giọng nói dịu dàng của cô gái nhỏ, có một khoảng thời gian rất dài cậu nghĩ mình là em trai của cô bé ấy, thay thế mình vào mái nhà hạnh phúc kia.

Nhưng có một ngày.

Cô bé ấy đi mất.

Mưa to, tai nạn xe, cậu tận mắt nhìn thấy linh hồn của cô bé rời đi.

Đêm hôm đó Phó Vân Thâm khóc rất lâu, núp trong tủ quần áo đau khổ kiềm nén, cho dù mỗi ngày bị mẹ kế đánh đừ dội thế nào cũng không bù được sự đau đớn của hôm đó.

Cô gái qua đời kia tên Vân Vân, Vân Vân trong vân vân chúng sinh, sau đó... chị xuất hiện.

Lần đầu tiên xuất hiện là lúc cậu ăn trộm chocolate vị rượu, lần ấy Vân Thâm đã chịu bị đánh thay. Sau đó, Phó Vân Thâm còn đói cả một ngày nên đã uống trộm rượu đỏ của mẹ kế, đoạn thời gian đó chị đã hoàn toàn được sinh ra, thích váy hoa, thích giày cao gót, thích mỹ phẩm, thích màu sắc rực rỡ, thích công chúa.

Vân Thâm ham chơi quên mất mình có trách nhiệm của một người chị, không cưỡng lại được hấp dẫn nên mặc quần áo và mang giày cao gót của mẹ kế, chuyện bại lộ, chị bị đánh rất thảm. Từ đó về sau, chị biết cách thu liễm.

Cho dù Phó Vân Thâm không cẩn thận uống rượu khiến chị ra ngoài, điều chị có thể làm là tìm một quyển truyện cổ tích, tự mình xoa lấy mình, như cô gái nhỏ đã mất kia kể chuyện cho đứa em trai say rượu của chị, dỗ cậu ngủ, mặc dù chị biết Phó Vân Thâm hoàn toàn không nghe được.

Vân Thâm chưa xót, không phải vì em trai, mà là vì mình.

Chị ——

Thật sự rất muốn được yêu đương đó!

Thật sự rất muốn được sinh hoạt tình dục nữa cơ!!!!

“Móa nó, em nói xem bà đây đã tạo cái nghiệt gì!” Phó Vân Thâm khê cấn rằng: “Đúng rồi, vừa nãy có người đánh chị phải không?”

Nghĩ đến trái bưởi đỏ của Chu Thực, Thời Mộ liên tục lắc đầu.

Chị xoa gáy: “Chính là bị đập, chẳng qua cú đập đó khiến thằng nhóc chết bầm này tỉnh lại.”

Thời Mộ cẩn thận hỏi: “VẬY... Thằng nhóc chết bầm ấy đâu rồi ạ?”

Phó Vân Thâm: “Nó uống một ly, say đến bất tỉnh, sáng sẽ tỉnh thôi.”

Thời Mộ à lên, đột nhiên thấy chị nâng cánh tay, soạt soạt nhô lông nách.

Trong lòng giạt nẩy, tất cả suy nghĩ không thể hóa thành lời, “đàn ông” thì muốn liều mạng để lông nách dài, còn “phụ nữ” thì chết cũng phải cạo lông nách.

y gù, đau xót thay.

Thời Mộ ra ngoài mang quần áo đi giặt sạch sẽ, phơi lên, lại sửa sang lại giường.

Chu Thực cũng đã rửa xong đồ làm bếp, về mặt khó xử chậm rãi đi tới chỗ cô.

Thời Mộ lau nước đọng trên tay, cẩn thận lườm kẻ gây sự, một phát túm lấy Chu Thực, nhón chân kẻ sát tai cậu: “Tôi nói này, chuyện ngày hôm nay cậu đừng bao giờ nói cho Phó Vân Thâm biết.”

Chu Thực tròn to mắt: “Vì sao?”

Thời Mộ hạ thấp giọng: “Cậu nghĩ thử xem, nếu Phó Vân Thâm biết cậu muốn hôn cậu ta, còn dùng bưởi đập vào đầu cậu ta, cậu ta có thể bỏ qua cậu không?”

“Không, không thể.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Vậy thì đúng rồi, cậu nghĩ tiếp xem, con trai bình thường thấy mình uống rượu say lại biến thành èo là thì có tâm trạng thế nào?”

Chu Thực: “Không ổn lắm..”

Thời Mộ: “Vậy là anh em với cậu ta thì cậu nhất định phải giúp cậu ta giấu giếm, đúng chứ.”

“...”

Ừm, có lý lắm.

Chu Thực bị thuyết phục.

Bé công chúa đã tắm xong đang đi ra ngoài.

Chu Thực nằm trên ghế sofa đã bị hù dọa đến mức ám ảnh, hoàn toàn không dám liếc cậu cái nào.

Vào phòng ngủ.

“Lạch cạch” đóng cửa.

Trên người chị trùm khăn tắm, tóc đã hoàn toàn được sấy khô, mùi hoa hồng thơm ngào ngạt.

“Em mới vừa chuyển vào nên không có nhiều quần áo, chỉ có một bộ đồ ngủ, có lẽ chị mặc không vừa, chịu khó vậy.” Thòi Mộ gãi gãi đầu: “Giường rất lớn, em... sẽ cố gắng không tới gần chị.”

Lời này rất chột dạ.

Tường ngủ của Thòi Mộ không đáng hoàng, bên cạnh không có ai thì thôi, nếu có người nhất định cô sẽ quẩn lấy người ta, bây giờ cô chỉ mong sau khi mình ngủ sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng thôi.

“Phó Vân Thâm” đã lớn lắm rồi, không còn kiểu ngại ngùng như trẻ con nữa, chị khoác áo choàng tắm rồi nằm lên. Nhìn chị, Thòi Mộ cũng sang nằm ở mé bên kia.

Hai ngày nay cô mệt muốn chết rồi, mới vừa chạm đầu vào gối không lâu đã ngủ mất.

Thòi Mộ ngủ yên ổn, hô hấp đều đều.

Bên cạnh, “Phó Vân Thâm” mở mắt ra, đưa tay vỗ vỗ đầu mình, nhỏ giọng lầm bầm: “Em trai à em trai, chị chỉ có thể giúp em đến đây thôi...”

Thở dài, “Phó Vân Thâm” lưu luyến trả quyền kiểm soát thân thể lại cho Phó Vân Thâm.

Cậu uống một ly, uống thêm vài bình rượu trái cây nên đã sớm say bí tỉ rồi.

Phó Vân Thâm đau đầu nhũu mảy, cả người nóng rang, cậu chàng say rượu giật kéo quần áo của mình, cuối cùng thẳng tay giật áo choàng tắm ra ném xuống đất.

Bên trong trần truồng, ngay cả quần lót cũng không có.

Cậu trở mình, cánh tay dài một cách tự nhiên siết chặt lấy Thòi Mộ nằm bên cạnh.

Bàn tay trượt xuống, lần mò đến hai cái trứng giả lạnh như băng trên người cô...

Ừm, thoải mái quá.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Trời sáng.

Ánh nắng xuyên qua màn cửa sổ mỏng để lại những vệt nắng đậm màu trên sàn nhà.

Trên giường, chàng trai anh tuấn như rồng mây, chậm rãi mở mắt.

Đầu mang theo cơn đau sau khi say rượu, khó chịu nhất là trên người còn đang chịu một sức nặng, Phó Vân Thâm hừ nhẹ, mắt chậm rãi dời qua, lọt vào mắt chính là một mái tóc đen mềm mại rối bời, bên trên còn thoang thoảng hương quýt.

Sờ vào rất sướng tay.

Quý thần xui khiến, cậu nhẹ nhàng đưa tay lên gương mặt đang ngủ kia.

Mềm mại hết như gấu bông, thoải mái.

Xoa xong, Phó Vân Thâm mới nhận ra có điều không đúng.

Hai chân bị quần lấy cứng ngắc, cả người cô như con koala bám vào người, tệ hại hơn là Phó Vân Thâm cảm thấy mình cũng không có mặc quần áo.

Gương mặt đỏ lên, cậu đập thẳng Thòi Mộ xuống. Soạt đứng dậy, trên người không mảnh vải che thân, gáy rất đau, nhìn quanh một vòng, nơi đây là phòng ngủ của Thòi Mộ, cậu đang ở trên giường của cô.

Một cước kia hoàn toàn đập tỉnh Thòi Mộ. Thòi Mộ chếp chếp miệng, lấy tay vuốt vuốt phần tóc dính ở trên mặt ra phía sau. Cô xoa mắt nhìn về phía Phó Vân Thâm, giờ tay lên mơ màng chào: “Chào buổi sáng, cậu dậy rồi à.”

Phó Vân Thâm kéo chăn qua, cảnh giác nhìn cô.

Thòi Mộ ngáp một cái, duỗi lưng: “Hôm qua cậu giày vò tôi dữ quá, mệt chết đi được...”

Giày vò dữ quá, mệt chết đi được.

Hai cùm này rất dễ khiến người ta nảy sinh suy nghĩ kỳ quái.

Phó Vân Thâm vô thức sờ soạng mông của mình, không đau, cậu thở phào nhẹ nhõm.

“Quần áo của tôi đâu.”

Thòi Mộ từ trên giường bò dậy: “Quần áo cậu bản, tôi giặt rồi treo ở ngoài, quần lót của cậu cũng...”

... Quần lót.

Đến lúc này, Thòi Mộ mới nhớ ra Phó Vân Thâm không có mặc quần áo, cậu để lộ lồng ngực, trên ngực và xương quai xanh có hai dấu răng. Cô ngủ không đàng hoàng, vậy rất có thể lúc mình ngủ không chú ý nên đã cắn...

Ánh mắt Thòi Mộ rồi rầm: “Cậu đợi một lát, tôi ra ngoài lấy quần áo cho cậu.”

Dứt lời, chân không xuống giường.

Nhưng mà kỳ lạ ghê, vị trí gà giả hình như có chút sai sai, có vẻ như là bị ai đó động vào, cô cau mày, luôn tay vào điều chỉnh.

Động tác này vô cùng bí ối, Phó Vân Thâm mím môi, mặt mày không vui: “Cậu đang làm gì đấy.”

Thòi Mộ thành thật nói: “JJ bị lệch, chỉnh xuống.”

Móa .

Trong lòng Phó Vân Thâm bạo phát.

“Sáng sớm đừng làm người ta ghê tởm, cậu đi lấy quần áo cho tôi đi.”

Lời này khiến Thòi Mộ không vui.

Kéo quần, cô từ trên cao nhìn xuống Phó Vân Thâm: “Gà cậu chưa từng bị lệch à? Cậu cũng chưa từng bị kẹt vào quần hay sao? Vậy sao có thể bảo là ghê tởm, đây là chuyện mà mỗi một đứa con trai đều gặp phải, tôi có thì tôi nhận thôi, hi vọng thanh thiếu niên như cậu cũng có thể thẳng thắn nhận.”

“...” Phó Vân Thâm bị khịt đến mức cạn lời, bởi vì... dường như cậu từng bị thế thật...

Không, vấn đề không phải là cái này.

Đầu Phó Vân Thâm càng đau, cậu sờ gáy, một cục u, trong lòng buồn bực: “Có người đánh tôi?”

Là anh em của cháu trai, cô đương nhiên không bán đứng cậu ta, vì vậy mặt không đỏ tím không loạn tở về hoảng hốt: “Hôm qua cậu không nên bắt chước khi leo cây trộm đào, chúng tôi không ngăn được, sau đó cậu bị té xuống đụng đầu. Nếu cậu cảm thấy không thoải mái, chúng ta sẽ đi bệnh viện khám thử, đừng để thần kinh bị tổn thương.”

Phó Vân Thâm che ngực lắc đầu: “Tôi không sao, phiền cậu giúp tôi đem quần áo đến đây.”

“Ồ.”

Thòi Mộ ra ngoài.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Chu Thực vẫn còn đang ngủ như chết trên ghế sofa, nằm ngả chổng vó ngáy o o, tướng ngủ khó coi chẳng thua gì Thòi Mộ. Bực mình liếc cậu ta xong, Thòi Mộ đi ra ngoài cầm quần áo đã khô lại cho Phó Văn Thâm, sau đó đi vào phòng tắm lấy quần lót.

Thế nhưng..

Bé công chúa lại không thèm giặt.

Quần lót màu đen kia bị chị ấy vứt vào chậu nước. Thòi Mộ liếc mắt, lúc này quần bị ngâm một đêm chắc hẳn đã thối lên rồi. Cô để quần áo xuống, đổi chậu nước, pha bột giặt vào chậu.

Lúc này, đợi không được Thòi Mộ, Phó Văn Thâm trùm áo choàng tắm đi ra.

“Cậu đang làm gì thế?”

Đợi khi vừa vào, cậu thấy hình ảnh Thòi Mộ đang giặt quần lót cho cậu.

Sau khi im lặng trong nháy mắt, cảm xúc xấu hổ dần dần chạy lên não, cả khuôn mặt Phó Văn Thâm đỏ lên như cá khô, bước vào giặt lấy quần, then quá hóa giận gầm lên với Thòi Mộ: “Cậu đang làm gì hả? Biến thái hả.”

Thòi Mộ bị rùng rợn mà hơi bối rối, túi thân nói: “Hôm qua cậu uống say không giặt, cũng ngâm cả đêm, cậu tính để để sâu à?”

Về mặt cậu chàng âm trầm: “Không cần cậu quan tâm, cậu đi ra ngoài.”

Cô cắn môi, trong lòng bực mình, vẩy tay qua loa cho khô nước, hừ lạnh ra khỏi phòng tắm nhưng trong lòng vẫn tức tối quá. Ngẫm nghĩ một lát, Thòi Mộ xoay người trở tay sờ mó, dùng sức bóp một cái vào cái mông vênh cao kia của cậu.

“Thòi Mộ ——!”

Cậu chàng tức sùi bọt mép. Sau khi được như ý, Thòi Mộ chạy như bay vào phòng ngủ.

Cậu che mông, cắn răng nghiêng lợi: “Cậu chờ đó cho tôi!”

Sáng sớm hai người ồn ào không ngừng, dù là đầu heo cũng phải bị đánh thức.

Chu Thực ngơ ngác bò dậy khỏi ghế sofa, nhìn về phía Phó Văn Thâm: “Thâm ca, cậu bình thường không?”

Đối với chuyện tối ngày hôm qua, Phó Văn Thâm một mực không biết nhưng xem xét tình huống, đoán chừng không tạo nên chuyện tốt gì. Cậu cúi đầu vào vò quần lót, tức giận nói: “Tôi vẫn rất bình thường.”

Vẫn rất không bình thường mới đúng chứ.

Chu Thực bĩu môi, không dám thốt lời này ra ngoài.

Quần lót giặt sạch sẽ rồi nhưng trong lòng cậu vẫn cứ cảm thấy sao sao ấy, bình thường thì có con trai nhà ai sẽ để bạn cùng phòng giặt quần lót cho chứ.

Phó Văn Thâm rời rắm hai giây, cuối cùng vẫn nhét cái quần lót kia vào túi rác.

Cậu đứng ở cửa nhìn Chu Thực: “Bây giờ cậu có rãnh không?”

Chu Thực: “Bây giờ tôi muốn đi xả lũ.”

Phó Văn Thâm: “Nín đi, ra ngoài mua giúp tôi một cái quần lót.”

Chu Thực: ?

Chu Thực: “Anh giai à, cậu không có bệnh đấy chứ, tôi giúp cậu mua quần lót?”

Phó Văn Thâm lạnh lùng: “Nếu không, tôi sẽ không có để mặc.”

Cậu ta trợn to mắt, thật lâu mới hỏi: “Không phải chứ, vậy quần lót của cậu đâu?”

Im lặng một hồi, Phó Văn Thâm bất đắc dĩ nói: “Không có.”

“Vậy bây giờ cậu trần truội trụi ư, mau cho tôi xem có phải như con nhộng rồi không.” Chu Thực lướt qua ghế sofa, đôi mắt đầy kích động. Khi đôi tay

tội ác kia sắp đến gần áo choàng tắm trên người Phó Vân Thâm thì bị ánh mắt lạnh lùng của cậu ngăn lại.

Chu Thực cười há há: “Đùa thôi, tôi chả có hứng thú với giống đực, chẳng qua mới sáng sớm mà bảo tôi đi mua quần lót cho cậu, cậu đi tìm Mộ ca mượn một cái đi.”

Không đợi Phó Vân Thâm tiếp lời, Chu Thực lập tức xông vào phòng ngủ của Thời Mộ: “Mộ ca, tìm một cái quần xì cho Thâm ca kia! Cậu ấy lòi cả đít ra rồi!”

Thời Mộ: “...”

Phó Vân Thâm: “...”

Hôm qua Thời Mộ mới mua hai bộ đồ lót mới, sau khi mặc một bộ thì còn dư lại một bộ mới tinh chưa xé bao bì, chầm bi trắng dưới đáy quần, vô cùng táo bạo, không biết có vừa với Phó Vân Thâm không.

Thời Mộ vừa tìm quần lót vừa nhìn điểm huỳnh đệ của mình. Ngày hôm qua cùng nhau ngủ một đêm chỉ tăng 500 điểm huỳnh đệ, hệ thống ghi chú là [Ngủ với lão đại biến nữ không nằm trong nhiệm vụ], đại lão biến nữ đó rõ ràng chỉ là bé công chúa Vân Vân, nói cách khác, cô làm trâu làm ngựa cả ngày, chỉ được có 500 điểm!!!

Ói chết rồi!!

[Hệ thống, tôi hỏi cậu, lấy quần lót của tôi cho đại lão mặc có được cộng thêm điểm huỳnh đệ không?]

Hệ thống: [Nếu cậu ta mặc cái cô từng mặc thì chắc chắn sẽ cộng, nếu là cái mới thì chắc chắn không cộng.]

Thời Mộ liếc nhìn quần lót trên tay, đột nhiên có một ý tưởng to gan, rất nhanh, ý nghĩ đó bị bóp chết từ trong não. Nếu Phó Vân Thâm biết cậu mặc quần lót mình đã mặc, đoán chắc sẽ làm thịt người.

“Cho cậu.” Thời Mộ lấy quần lót còn gói trong bao đập vào mặt Chu Thực.

Chu Thực nhận lấy, cười hi hi chạy vào phòng tắm. Dù Phó Vân Thâm không tình nguyện, lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác, hôm nay phải đến trường, không thể cứ để mông trần như thế mà đi được.

Nhìn cái quần bốn góc có mấy cái chấm bi đen trắng dưới mông, Phó Vân Thâm thay với vẻ mặt phức tạp.

Hơi nhỏ, bó vô cùng chặt, rất không thoải mái, như vậy có thể cho ra kết luận, thẳng nhóc gay kia quá lăm chỉ 10cm, không thể dài hơn nữa.

Hôm nay là ngày trở lại trường nhưng cặp sách vẫn còn ở trong nhà Phó Vân Thâm. Không còn cách nào, cả bọn ăn sáng xong rồi lại đón xe đến khu nhà Hoa Đô lấy cặp. Hiện đang giữa ban ngày, Thời Mộ chỉ sợ đụng phải người nhà họ Thời nên cô ngậm kem một mình đứng chờ ngoài khu nhà.

Chu Thực cũng lười đi vào, đứng bên ngoài cùng Thời Mộ.

Dường như khu nhà xa hoa như vậy có rất ít người ra vào, ra vào đều là các loại xe sang trọng. Mặt trời hơi chói, Chu Thực hí hóp mắt đánh giá xung quanh.

Đột nhiên, cậu như thấy một lục địa mới, kéo Thời Mộ: “Mỹ nữ kia.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ nhìn theo.

Dưới ánh mặt trời, một cô gái tóc búi cao cù tòi mặc quần áo đắt tiền, ngũ quan rực rỡ, khí chất nổi bật.

Thời Mộ cười mỉa: “Tôi mà mặc đồ nữ, còn đẹp hơn cô ta ấy chứ.”

Chu Thực kinh hãi nhìn về phía cô: “Mộ ca, có thể, nhưng không cần thiết.”

Như nghe được tiếng thảo luận, đám người Thời Dung quay đầu lại, Thời Mộ vội vã xoay người, chỉ chừa lại sườn mặt.

Thấy Chu Thực cả lơ phát phờ, sắc mặt Thời Dung lập tức xụ xuống: “Nhìn cái gì!”

Chu Thực nhú mày, cười du côn: “Anh đây nhìn cặp mông lớn của em, lát nữa có muốn đi chơi không cô em.”

Bị đùa giỡn, gương mặt Thời Dung đỏ lên nhưng không dám làm căng, giận dữ giẫm chân hai cái, sau đó cách xa bọn họ. Thấy vậy, Chu Thực cười lớn tiếng hơn.

Phó Vân Thâm đã cầm chắc cặp của cậu và Chu Thực, thêm một vài món đồ lẻ tẻ, bao lớn bao nhỏ đeo đầy người, trông khá nặng.

Cậu thay quần lót nên ra hơi chậm, thấy mặt trời đã lên cao, Phó Văn Thâm tăng nhanh bước chân.

Đúng vào lúc này, sau lưng vang lên một giọng nói sáng sủa và trong trẻo.

“Cậu rớt đồ này.”

Cậu quay đầu lại.

Xương tay của chàng trai kia nhột nhạt nhưng lại mềm mại, đang cầm chìa khóa của cậu, có lẽ do không chú ý nên nó bị rớt ra ngoài.

“Cảm ơn.” Phó Văn Thâm đưa tay ra, móc chìa khóa vào đầu ngón tay.

Ngẩng đầu, chính khoảnh khắc này, cậu đứng yên như trời trồng.

Dưới ánh mặt trời chàng trai kia có mái tóc cực kỳ mềm mại và đen nhánh, khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ, chẳng qua khí chất rất quạnh quẽ, da vừa trắng vừa mịn, khiến cậu dễ dàng liên tưởng đến một người quen thuộc trong trí nhớ.

Thời Mộ?

Phó Văn Thâm hoảng hồn.

Đưa đồ cho cậu xong, Thời Lê không quay đầu đi về phía trước.

Phó Văn Thâm che giấu sự dò xét trong đáy mắt, bình tĩnh đuổi theo.

Ra khỏi khu nhà, dư quang nơi khóe mắt liếc về Thời Mộ và Chu Thực đang đứng ở góc, tầm mắt chợt chuyển, thấy chàng trai lúc trước cùng một cô gái trẻ tuổi đang rời đi theo hướng ngược lại.

Phó Văn Thâm cau mày, lại nhìn về phía Thời Mộ.

Cô dựa vào tường, miệng ngậm kem que, mặt và cổ phoi nắng đến đỏ bừng, khí chất lười biếng, cô và người ăn mặc đắt tiền kia quả là cách xa vạn dặm.

“Phó Văn Thâm, cậu ngủ hả? Đi lâu vậy, ông bị nóng sắp chết rồi.”

Ừ, một thằng đầu bù.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mọi người lên xe đưa đón đến trường trung học liên kết Anh Nam, xe này thường không có nhiều người, cho dù là chủ nhật cũng chỉ có le que vài hành khách.

Chiếc xe lăn bánh, cả hành trình đều yên tĩnh.

Đột nhiên, Chu Thực giật mình bật dậy khỏi ghế, cậu ta vỗ đùi: “Đét!”

Thời Mộ bị dáng vẻ này của cậu ta dọa nhảy, vội hỏi: “Sao vậy?”

Chu Thực tiếc nuối nói: “Để quên USB ở trường rồi, tôi còn muốn cho ba thằng mình xem nữa mà.”

Thời Mộ liếc mắt: “Cái chuyện rách này cũng đáng để cậu ồn ào như vậy, mau ngồi xuống, la hét thật khó nhìn.”

Chu Thực méo miệng, buồn tẻ: “Tôi chỉ muốn biết bên trong có gì thôi.”

Cậu ta trông đợi chuyện này đến tận mấy ngày, kết quả đến thứ sáu lại quên không còn một mống, bây giờ mới nhớ ra, lại bắt đầu bắt ngứa ngứa tò mò nội dung của nó.

Xe tiếp tục chạy, dừng lại ở một trạm, chỉ có hai người lên xe.

Đi đầu là một nữ sinh mặc đầm hoa, đội nón màu trắng, cô trông rất không vui, môi dẩu lên thật cao. Sau lưng cô là nam sinh thiên về kiểu gầy yếu, cúi thấp đầu, trông rất im lặng, khiêm tốn.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Đang lúc cô liếc nhìn qua, hơi bất ngờ: “Bối Linh?”

Bây giờ, Bối Linh cũng nhận ra ba người Thời Mộ ngồi ở phía sau, ánh mắt sáng lên, nét âm thầm bay biến, cười sáng rỡ: “Học trưởng Thời Mộ.”

Cô ấy mềm giọng gọi, vô cùng đáng yêu.

“Ngồi trước mặt bọn tôi đi.” Bọn họ ngồi hàng cuối cùng của xe buýt, trước mặt vừa lúc trống hai vị trí.

Bối Linh vui mừng đồng ý, vừa nghiêng đầu thấy thiếu niên gầy gò kia thì sắc mặt lập tức thay đổi: “Cậu ngồi bên trong đi.”

Cậu không lên tiếng, trông như một cái túi bị trút giận, chuyển vào trong.

Bối Linh ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Thời Mộ.

“Tình cờ quá, không ngờ có thể gặp được các anh ở đây.”

Có thể thấy, vô tình gặp được Thời Mộ, Bối Linh thật sự vui vẻ, thậm chí còn tự động lơ Phó Vân Thâm và Chu Thực.

“Ừ, tình cờ thật.” Thời Mộ gật đầu, khóe mắt liếc về hướng nam sinh kia.

Cậu ta đeo một túi vải cũ kỹ, ăn mặc cũng cực giản dị, tóc ngắn, không thấy rõ mặt, chỉ cảm thấy là một cậu bé vô cùng trầm lặng. Nếu không làm, đây chính là nam chủ chính hiệu trong “Thi ngữ giả”.

Trong truyện miêu tả, nam chủ khi vừa mới tới thành phố thì không quá hòa hợp, thậm chí còn bị nam sinh cùng phòng bạo lực. Cậu ta không muốn bại lộ năng lực của mình, chỉ muốn bình yên sống cuộc sống của học sinh trung học, chẳng qua là không ngờ, những bạn học không ưa cậu ta lại có ý đồ với Bối Linh. Nam chủ luôn miệng nói ghét bỏ Bối Linh, nhưng đang lúc cô bị thương tổn cậu ta đã không chút do dự lựa chọn trợ giúp, vì vậy cũng nhận rõ nội tâm mình.

Nam chủ Hạ Hàng Nhất tận dụng năng lực cứu Bối Linh, cuối cùng giành được sự ái mộ của cô gái nhỏ...

Nói tóm lại, nam chủ trong truyền thuyết là một phúc hắc nam giả trư ăn cộp, không chọc được.

“Ày, Bối Linh.” Hai cánh tay Chu Thực bám vào lưng ghế ở phía trước, khinh thường liếc Hạ Hàng Nhất, hỏi: “Đây là ai? Bạn em à.”

Bối Linh bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Cậu ấy là Hạ Hàng Nhất, con trai của bạn mẹ em, mới vừa tới, bây giờ đang ở nhà của em.”

“Hả?” Chu Thực khó tin tròn to mắt: “Không phải em nói ba mẹ em đã đi công tác rồi sao, vậy...”

“Dạ.” Cô gật đầu, lại vội vàng lắc đầu: “Không có không có, các anh đừng hiểu lầm, nhà em còn, còn có bảo mẫu nữa, không phải chỉ có hai đứa em.”

Chu Thực nhanh nhồm nhanh miệng, không nể mặt mũi ai, nói thẳng: “Vậy bạn của mẹ em cũng không phúc hậu, sao có thể để một thằng con lớn thế này ở nhà người ta, tấm lòng bao la thật đấy nhỉ.”

Bối Linh cau mày, không lên tiếng.

Trong lòng cô không vui.

Trước khi Hạ Hàng Nhất tới, ba mẹ đã âm thầm bàn luận, lúc đi rót nước thì Bối Linh không cẩn thận nghe được đối thoại của ba mẹ, họ nói: Nhà họ Hạ có ân, Hạ Hàng Nhất lại xấp xỉ tuổi cô, nếu có thể thì kết thành thông gia.

Đây là thời đại nào rồi, còn có kiểu con dâu nhỏ này nữa.

Sau đó Hạ Hàng Nhất tới, mới gặp gỡ, ấn tượng của cô với cậu ta không tốt, cảm thấy cậu ta rất trầm lặng ít lời, thoạt nhìn cũng khá lòi thối. Cô thích con trai sạch sẽ cười mở, cười lên như ánh mặt trời, xem lại Hạ Hàng Nhất, tính tình đã không thể dùng từ hướng nội để hình dung, mà chính là nhàm chán, đúng, là nhàm chán.

Rốt cuộc là chuyện người nhà phó thác, dù Bối Linh không thích nhưng không bài xích, cô làm đúng trách nhiệm dẫn cậu ta đi dạo một vòng trong thành phố và thay bộ quần áo khác. Kết quả chuyện này bị ba mẹ biết, gọi điện thoại tới đây bảo hai người họ sống hòa thuận với nhau. Bối Linh cảm thấy ba mẹ có hàm ý khác, sau đó cô chẳng có hứng thú gì nhìn Hạ Hàng Nhất.

Dọc đường mọi người đều im lặng.

Thời Mộ cẩn thận liếc nhìn Phó Vân Thâm, từ trước đến giờ cậu luôn không quan tâm mấy chuyện thế này. Hiện giờ, cậu đang một tay chống cằm nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, vô cùng nghiêm túc, lông mi dài thỉnh thoảng lay động.

Đến trường học, ba người Thời Mộ về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Bối Linh dẫn Hạ Hàng Nhất đến phòng giáo vụ báo cáo, một lát nữa sẽ bố trí ký túc xá.

Vào phòng 415, chuyện đầu tiên chính là thông gió.

Cô mở rộng ra hai cánh cửa sổ, cầm ga giường và chăn đi giặt sạch. Trái với Thời Mộ cẩn cù lao động, Chu Thực đang lười biếng nằm ườn trên giường, trên tay còn vuốt vuốt USB, cậu ta muốn xem nhưng lại rất sợ có virus...

Rất nhanh, sắp xếp xong đồ dùng, Thời Mộ nghỉ ngơi trên ghế, mắt nhìn đồng hồ, gần 12 giờ.

“Buổi trưa chúng ta ăn gì.”

Căn tin trường học vào chủ nhật ăn không ngon mấy, đa số học sinh không thích ăn, nhóm Thời Mộ cũng không ngoại lệ.

Chu Thực gãi gãi đầu: “Mì tôm?”

“Ai đi mua.”

“...”

Đây là một vấn đề trí mạng.

Mới vừa từ bên ngoài về, ba người đều không thích ra ngoài.

Đang im lặng, tiếng cửa bị gõ vang lên.

Chu Thực rống lên: “Ai?”

“Tôi.” Ngoài cửa là tiếng của giáo viên trông coi ký túc xá.

Chu Thực nhảy xuống, bắt đắc dĩ ra mở cửa.

Giáo viên quản ký túc đứng ngoài cửa, sau lưng còn dẫn theo một người. Nhìn kỹ lại, đây không phải là nam sinh vừa ở cùng Bối Linh sao.

“Phòng các em còn trống một giường phải không? Sau này, Hạ Hàng Nhất sẽ là bạn cùng phòng của các em, em ấy vừa đến nên chưa quen, các em sẵn sóc bạn một chút.”

Nói xong, quản lý ký túc xá chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã.” Chu Thực lạnh tay lẹ mắt kéo lại: “Nhiều phòng trống như vậy, tại sao lại cho cậu ta ở cùng bọn em?”

Án tượng của Chu Thực với Hạ Hàng Nhất không tốt, bây giờ nghe cậu ta sẽ ở cùng bọn cậu, trong lòng càng không vui.

Giáo viên quản ký túc hất tay Chu Thực ra, kiên nhẫn nói: “Bởi vì phòng các em là phòng bốn người, hiểu chưa?”

Cuối cùng liếc nhìn Hạ Hàng Nhất, giáo viên cầm chìa khóa rời đi.

Thời Mộ rúc vào góc, hoàn toàn không dám nói tiếng nào, nam chủ trong nguyên tác vốn là một tên hung ác, tuổi nhỏ mà đã khôn khéo vô cùng, có thể kéo Phó Vân Thâm xuống đài, có thể thấy lợi hại cỡ nào, không ngờ rằng, nam chủ lại ở cùng bọn họ.

Thời Mộ cau mày liếc nhìn giường tầng trên, chiếc này trống không, xem ra cậu ta sẽ ngủ trên đó rồi.

Hãi quá.

Không đúng, hình như giường trên còn đồ của mình, tuần trước vứt thứ gì lên đó nhỉ???

Thời Mộ không nhớ rõ nữa.

Hạ Hàng Nhất xách hành lý, cậu ta ngẩng đầu lên đánh giá chung quanh, cuối cùng Thời Mộ mới thấy rõ mặt cậu ta.

Bởi vì hàng năm đi theo cha mẹ đánh đuổi thầy ma và làm việc nhà nông, bề ngoài Hạ Hàng Nhất không quá trắng, làn da khỏe mạnh màu lúa mạch, trên sống mũi đeo một cặp kính gọng đen dày cộm nặng nề, con ngươi dưới lớp kính có màu nâu cà phê, kết hợp với ngũ quan đậm nét, trông khá giống người Tân Cương, cộng thêm tính tình trầm lắng, có cảm giác thật thà và dễ bị bắt nạt.

Nhưng Thòi Mộ nắm rõ cốt truyện thì biết đây chỉ là giả, thậm chí đến đôi mắt kiếng này cũng là cố ý. Nam chủ vì muốn biến mình trông thoát nhìn vô hại, độc giả Thòi Mộ lại nhận ra đó chỉ là đang ngụy tạo về ngoài.

Hạ Hàng Nhất kéo hành lý đến bên giường, trước tiên kéo chăn sang một bên, sau đó leo lên.

Lúc này, Thòi Mộ mới nhớ ra mình đã ném cái gì lên rồi.

“Khoan...”

“Cái này...” Hạ Hàng Nhất quay đầu lại, tay đang cầm cái cốc tự sướng màu hồng.

Thòi Mộ ôm trán, cảm thấy quá mất mặt.

“Cậu, cậu ném nó lên bàn đi.”

“Ồ.” Cậu nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Cái cốc này của cậu rất đặc biệt.”

Không đợi Thòi Mộ tiếp lời, Chu Thực bật cười: “Vây tặng cậu đấy.”

Giọng điệu đậm mùi giễu cợt.

Hạ Hàng Nhất lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Không được, vô công không nhận lộc.”

Xem ra cậu ta đang nghĩ là thật.

Chu Thực ghen lời, lập tức im lặng.

Cậu ta cẩn thận đặt cốc tự sướng kia trên tủ đầu giường của Thòi Mộ rồi lại nghiêm túc trải lại chăn giường.

Mỗi người trong ký túc xá đều có một học tủ. Bởi vì lúc trước ký túc xá chỉ có ba người, một học tủ rỗng đã bị Chu Thực chiếm dụng, bên trong chất đống giày thể thao và ngón ngang mấy đồ dùng khác của cậu ta.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thòi Mộ đẩy Chu Thực: “Cậu dọn cái học đó cho người ta đi.”

“Đợi lát đi, bây giờ cậu ta có để đồ gì đâu.” Chu Thực lắc chân, như chợt nhớ ra điều gì nhìn về phía Hạ Hàng Nhất: “Này, anh bạn ăn trưa chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vây thì tốt quá rồi, bọn này cũng chưa ăn.”

Hạ Hàng Nhất leo xuống giường, kéo hành lý của mình ra, lục ra một túi vải màu đen, mở túi vải, là một cái chai.

“Đặc sản quê nhà, biếu các cậu ăn lấy thảo, một lát tôi xuống mua cơm.”

Bởi vậy, vốn đang muốn làm khó Hạ Hàng Nhất, Chu Thực cũng hơi ngượng ngùng.

Cậu ta mở cái chai ra ngửi, rất thơm, bên trong là thịt khô, bên ngoài phủ một tầng ớt đỏ, nhìn là khiến người ta rất thèm thuồng.

Chu Thực không khách sáo, lấy một miếng ra cho vào miệng nhai, thịt khô vừa khô vừa cay, rất ngon. Chu Thực hảo cay không kiềm được ăn thêm vài miếng, cuối cùng mới hỏi: “Ngon thật đấy, đây là thịt gì vậy.”

Hạ Hàng Nhất: “Thịt chuột sấy khô.”

Ồ, thịt chuột sấy khô.

... ???

Chuột sấy khô!!!!!!

Sắc mặt Chu Thực tái xanh, trong khoảnh khắc cảm thấy dạ dày đảo lộn, cậu ta nhảy khỏi ghế xông vào phòng vệ sinh, ói ra hết toàn bộ những gì vừa ăn.

Lúc trở ra, vẻ mặt Chu Thực âm trầm tóm lấy cổ áo của Hạ Hàng Nhất: “Con mẹ nó mày giỡn mặt với tao à?”

Tình hình khá nghiêm trọng.

Phó Vân Thâm vẫn yên lặng không nói chọt nhượng mảy, bốc khô chuột lên, quan sát hai lần, sau đó cẩn nhẹ ném thử.

“Chu Thực, đừng gây chuyện.”

Giọng điệu cậu thân nhiên lập tức dập tắt ngọn lửa Chu Thực.

Nhìn lại cậu đang ăn khô thịt chuột, Chu Thực cảm thấy dạ dày lại quặn lên: “Thâm ca, cậu không nghe cậu ta nói đó là gì à, cậu còn ăn?”

Phó Vân Thâm chậm rãi nhai nuốt: “Cậu là người phủ Thịnh Châu?”

Hạ Hàng Nhất chỉnh lại cổ áo, trở về: “Là bà ngoại.”

Phó Vân Thâm cười: “Khô chuột đồng Ninh Hóa là đặc sản nổi tiếng bên đó, lúc trước tôi từng đến đó ăn rồi, món này cậu làm còn chưa thấm vào đâu.”

Hạ Hàng Nhất nhếch môi, đôi mắt ánh lên niềm vui: “Có cơ hội mời cậu ăn đồ chính thống.”

Phó Vân Thâm liếc nhìn Thời Mộ, lựa ra phần đuôi đưa đến miệng cô: “Ném thử xem.”

“...” Phó Vân Thâm chắc chắn muốn cô chết! Một cô gái như cô, dù gan to đến mấy cũng phải nói không với thịt chuột!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

“Không dám ăn à.” Khóe mắt Phó Vân Thâm buông xuống, mỉm cười vừa đẹp trai vừa xấu xa: “Cả mẹ kế của tôi cậu còn dám ăn, chỉ là một miếng thịt chuột đã hù sợ cậu rồi à? Xem ra lá gan của cậu không lớn lắm nhì.”

Giọng cậu rất thấp, chỉ có hai người bọn họ nghe được.

Thời Mộ này chạy không thoát khỏi phép khích tướng, khề cần rằng, nhận lấy cái đuôi, nhắm hai mắt nhét bừa vào miệng. Phải nói, khô này khá ngon, hương cay vô cùng còn có khá dai, nhin không được, lại ăn thêm hai miếng.

Hôm nay đã ăn đặc sản rồi lại bảo người ta đi mua bữa trưa thì không được, Thời Mộ càng sợ nam chủ đại lão mang thù rồi quay đầu lại xử đẹp ba người bọn họ.

“Tôi đi xuống mua cơm được rồi, bạn học mới, cậu muốn ăn gì?”

Hạ Hàng Nhất đẩy mắt kiếng dưới sống mũi lên: “Gọi tôi là Hạ Hàng Nhất được rồi, còn chưa biết xưng hô với các cậu thế nào.”

Thời Mộ giới thiệu: “Đây là Phó Vân Thâm, đó là Chu Thực, tôi tên là Thời Mộ, tôi và Phó Vân Thâm đều 11A15, Chu Thực ở A14.”

Hạ Hàng Nhất lại nói: “Cậu chỉ tôi biết căng tin ở đâu, tôi đi mua cho.”

Không đợi Thời Mộ nói tiếp, Chu Thực đã chen miệng: “Được đó, chẳng qua cái căng tin này nấu rất khó ăn, nếu không thì cậu ra đối diện trường, bên kia có một quán tư nhân [1] bán đồ rất ngon.”

[1] Nguyên văn (私房菜 - Ẩm thực tư nhân): là hoạt động “kinh doanh” dịch vụ ăn uống quy mô nhỏ trong các khu dân cư hoặc tòa nhà văn phòng nơi đầu bếp có tay nghề.

Đúng là có một quán cơm tư nhân, thế nhưng nó không ở đối diện trường, đi bộ phải mất 40 phút, đi rồi về tẻ lắm cũng phải hai tiếng, Chu Thực này rõ ràng đang làm khó người ta.

Mí mắt Thời Mộ nhảy lên, vội vàng ngăn cản: “Không cần, chúng ta ăn ở căng tin được rồi.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Đừng đừng, mỗi ngày đều có thể ăn ở căng tin, đợi ngày mai giới nghiêm sẽ phải chờ một tuần, cậu bạn này mới vừa tới, phải nên mời cậu ấy một bữa ra trò chứ.”

Chu Thực nhếch môi, từ trong túi lấy ví tiền, móc ra năm tờ tiền: “Này.”

Ánh mắt Hạ Hàng Nhất hơi lóe sáng, im lặng nhận lấy tiền: “Tôi đi mua.”

Sợ hãi của Thòi Mộ bắt đầu đau, nam chủ này vì giả thuần lương cũng thật liều mạng, dựa vào trí thông minh của cậu ta sao sẽ không nhìn ra Chu Thực cố ý làm khó, thế mà vẫn đồng ý.

“Thôi, quán kia rất xa, đi lâu lắm, trở về thức ăn cũng nguội.”

Phó Vân Thâm một tay chống cằm, giọng điệu lười biếng: “Chu Thực, lấy tiền về.”

Hai người đều bênh Hạ Hàng Nhất, khơi dậy tính khí đại thiếu gia của Chu Thực, hai tay vòng ngực hừ lạnh: “Đẹp, tôi phải ăn của quán tư nhân đó.”

Hạ Hàng Nhất thờ ơ cười: “Không sao, tôi đi mua.”

Nói xong, xoa người rời khỏi túc xá.

Đôi mắt Thòi Mộ ánh lên, vội vàng đuổi theo: “Này, tôi đi với cậu.”

Chu Thực há hốc mồm, còn chưa kịp lên tiếng, bóng dáng hai người đã biến mất.

Cậu ta càng tức, đá cái ghế ngồi: “Thứ gì vậy, tên kia nhìn không phải thứ gì tốt, còn không biết xấu hổ ở nhà Bối Linh người ta, Mộ ca bênh cậu ta làm gì.”

Phó Vân Thâm khom lưng nâng cái ghế dậy: “Hóa ra cậu nhìn người ta không vừa mắt?”

“Đúng đấy, không vừa mắt, ba thằng chúng ta ở được rồi, chẳng hiểu sao thêm một tên chuyển vào, chà, cậu nói xem chúng ta có nên chuyển lại vào 515 không chứ?”

Phó Vân Thâm cười mỉa: “Cậu đừng quên, cậu cũng là chẳng hiểu sao được chuyển vào đấy, so ra, cậu càng không biết xấu hổ.”

Chu Thực bị ghen, gân cổ nói: “Tôi, tôi và các cậu có tình hữu nghị cách mạng, chúng ta cùng nhau trải qua cái đợt phòng dụng cụ, vậy sao có thể giống được. Dù sao tôi mặc kệ, Thâm ca, cậu phải về phe tôi đấy.”

Đôi mắt cậu đảo lòng vòng, liếc về tủ đầu giường của Thòi Mộ, ở trong đó dường như còn thận hươu mà bạn cùng lớp tặng cho Thòi Mộ, cứ để đó không sử dụng, Chu Thực cười hé hé, nảy ra ý tưởng gì đó.

Phó Vân Thâm mắt sáng như gương, sao không nhìn ra cái bẫy cừu chương này của Chu Thực. Cậu nhìn cậu ta, giọng nói bất đắc dĩ: “Hạ Hàng Nhất đó không phải người đơn giản, nếu chuyển vào rồi thì cứ ở chung bình thường đi, đừng cứ đi gây chuyện với người ta, đến lúc đó cậu gặp phiền toái, tôi sẽ không giúp cậu đâu.”

Chu Thực khoát khoát tay, dừng dừng: “Tôi biết tôi biết, tôi có chừng mực, sẽ không gây thêm phiền phức cho lão nhân ngài đâu, yên tâm đi.”

Chỉ muốn cho tên mắt kiếng kia biết ai mới là bố già của phòng 415!

Buổi trưa trời bắt đầu nóng, Thòi Mộ đi tới nhà xe, vừa khéo thấy hai nam sinh cùng lớp đang khóa xe đạp. Mặc dù trường trung học liên kết Anh Nam đều là con em nhà giàu nhưng cũng có không ít người vì hứng thú mà đạp xe tới, lớp cô cũng có vài người.

“Trần Hạo Lâm, Tiền Vĩ, hai cậu có thể cho tôi mượn xe một lát được không?”

Thấy là Thòi Mộ giúp A15 lập được “chiến công”, Trần Hạo Lâm không do dự đồng ý: “Được chứ, ngài mượn tôi sao tôi có thể không cho.”

Hai cái chìa khóa bay vào tay.

Thòi Mộ lắc lắc cái chìa: “Cám ơn.”

“Cậu muốn ra ngoài à?”

Thòi Mộ lấy một cái chìa khóa trong đó đưa cho Hạ Hàng Nhất: “Ra ngoài mua cơm, một lát trở về tôi khóa lại cho các cậu.”

Trần Hạo Lâm cười há há, ánh mắt đột nhiên liếc về hạ bộ của cậu ta: “Mộ ca, cậu cũng phải cẩn thận một chút, ghế ngồi của tôi hơi cà vào quần tí xíu, cậu đừng có tình cũ tái phát đấy.”

Sắc mặt Thòi Mỗ thay đổi liên tục, thẹn quá hóa giận: “Biến ngay, ông đây 18cm thẳng tắp.”

“Có phải 18cm hay không không biết, nhưng chắc chắn không thẳng nổi rồi.”

Có lẽ là sợ bị đánh, nói xong, hai người hi hi ha ha chạy xa.

Thòi Mỗ bước lên xe đạp, tức giận nghiêng răng.

Hạ Hằng Nhất đi theo ở phía sau, muốn hỏi lại không dám hỏi, cuối cùng nói: “Bà ngoại tôi có một loại thuốc rất hiệu quả với bệnh không tiện nói, nếu cậu cần, về tôi sẽ nhờ bà gửi lên cho cậu.”

“...” Không hổ là nam chủ, ý định thật thiện lương, đáng tiếc, không đáng để sử dụng với loại tài khoản giả như cô.

“Quán tư nhân kia cách khá xa, chúng ta đạp xe nhanh lên, đi và về tầm khoảng 40 phút.”

Hai người đạp xe ra khỏi trường học, con đường này thẳng tắp, xe cộ thưa thớt, đến trưa, con đường càng lộ vẻ vắng lặng.

Khí trời nóng bức, bánh xe ma sát dưới đất vang lên lạch cạch.

Thòi Mỗ rất hưởng thụ cảm giác phơi mình dưới ánh mặt trời, tốt với cơ thể, còn có thể để làm làn da sạm đen, đỡ phải tốn một khoản dưỡng đen da.

“Vừa nãy, Chu Thực làm vậy cậu đừng để ý, cậu ấy không có gì ý xấu, chỉ có miệng tiện, chờ quen rồi, cậu cũng sẽ thấy cậu ấy là người rất tốt.”

Nếu bọn họ giống trong nội dung truyện, nói vậy Chu Thực chính là pháo hôi bị kịch luôn áp dụng bạo lực với nam chủ rồi. Nếu là lúc đầu cô chắc chắn sẽ không quan sống chết của Chu Thực nhưng bây giờ hai người là bạn bè, cô không thể bỏ mặc bạn bè thế được.

Thòi Mỗ cũng không hy vọng xa vời để nam chủ giả vờ kết bạn với cô, lại càng không hy vọng xa vời sẽ có một tình bạn chí cốt cùng nam chủ, chỉ cầu không oán không hận qua hết hai năm, sau khi nhiệm vụ hoàn thành có thể lại trở về thế giới của mình.

“Tôi sẽ không để ý.” Cậu nói, liếc Thòi Mỗ: “Bạn Thòi Mỗ, cậu thật lương thiện, chẳng trách Bối Linh sẽ dán tên cậu ở đầu giường.”

Kết kết.

Xe lao đảo, lúc sắp ngã nhào thì cô kịp thời nhấn thắng xe.

Bối Linh, Bối Linh... Thật sự dán hình cô ở đầu giường à?

Trạng thái này của Thòi Mỗ khiến Hạ Hằng Nhất khẽ cười, chậm rãi nói: “Đường như cô ấy rất thích cậu, màn hình điện thoại di động cũng để hình cậu.”

Hạ Hằng Nhất không thích xem trộm thứ riêng tư của người khác. Chẳng qua Bối Linh quá nhiệt tình, ăn cơm trưa xong, cô chợt giờ di động lên trước mặt cậu, khoe hình của người trong đó như khoe bảo bối, dùng các từ ngữ hoa mỹ khen cô tới tận 20 phút, xong chuyện còn dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn cậu.

Thành thật mà nói, kỹ thuật chụp hình Bối Linh rất đỉnh.

Dưới ánh mặt trời, chàng thiếu niên như được bao phủ một tầng sáng dịu dịu, da trắng, mảnh khảnh, đôi mắt lấp lánh rực rỡ. Cuộc sống ở thâm sơn hoang dã cũng việc theo dấu thi thể hàng năm khiến Hạ Hằng Nhất hoàn toàn chưa từng thấy một chàng trai nào đẹp như vậy. Nếu cô ở trong thôn bọn họ, trăm phần trăm là một loại cô quý của thôn, dựa vào tật xấu yêu mặt đẹp của mẹ cậu thì đầu óc nóng lên, nói không chừng còn có thể bắt cậu gả cho cậu ấy.

Thế nhưng rất ưa nhìn, cho nên lúc Bối Linh dẫn cậu đi mua điện thoại di động, còn thiết lập màn hình bảo vệ thành hình của Thòi Mỗ, cậu không từ chối cũng không thay đổi, một có lẽ là không biết đổi, hai là đẹp.

“Cậu đừng hiểu lầm, Bối Linh là đàn em của tôi, chúng tôi không có quan hệ gì.”

Người ta luôn nói hủ CP đáng bị xử tử. Người ta lại là CP chính hiệu, Thòi Mỗ không dám làm nam phụ ác độc kiểu đó đâu.

“Không sao, cậu đẹp trai như vậy, cô ấy thích cậu cũng đúng mà.”

Hạ Hằng Nhất nghiêm túc nói.

Thòi Mỗ *người da đen dấu chấm hỏi* [2]: “Cậu, cậu cảm thấy tôi đẹp trai?”

[2] mình kèm hình nha

Hạ Hằng Nhất nghiêm túc gật đầu: “Cực kỳ đẹp trai. Đợi lúc về, tôi có thể lấy hình cậu cho mẹ tôi xem không? Bà ấy rất thích xem mặt, càng đẹp càng thích.”

“Được chứ, vậy về phòng tôi chọn vài bức cho cậu.”

Hạ Hàng Nhất: “Không cần, tôi có rồi.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Bối Linh gửi cho cậu vài bức rồi, gì mà hình khóa màn hình, màn hình chính, còn có cuộc gọi tới, cậu cũng chả hiểu đầu là đầu.

“... ?”

“... ???”

Có phải có điểm nào không đúng không!! Vì sao thằng nhóc nam chủ này lại có hình của cô!

Có phải cậu ta có sở thích khó nói gì đó không. Thời Mộ hơi sợ rồi đấy.

Cuối cùng đã tới quán ăn rồi.

Quán ăn tư nhân này cũng không có nhiều người, hai người ịch đạp xe vừa mệt vừa đói, ngửi mùi thơm thức ăn từ phòng bếp truyền tới, con sâu tham ăn trong bụng Thời Mộ không nhịn được.

“Chúng ta ăn xong rồi mang về cho bọn họ đi.”

Hạ Hàng Nhất hơi do dự: “Được không vậy.”

“Không sao, bọn họ đều nghe tôi cả, trong ký túc xá tôi là lão đại, hai người kia đều là đàn em của tôi, sau này cậu đi theo tôi, tôi bảo vệ cậu cho.” Thời Mộ đập bành bạch vào ngực kêu lên vang dội.

Hạ Hàng Nhất hoài nghi, rõ ràng không tin: “Nhưng tôi cảm thấy bạn Phó Vân Thâm khá lợi hại.”

Những lời này hoàn toàn làm tổn thương lòng tự ái cao quý của Thời Mộ, cô khề cấn răng hung ác nói: “Cậu không tin đúng không? Về tôi sẽ chứng minh cho cậu xem, tới nay tôi sẽ đề Phó Vân Thâm bên dưới bắt cậu ta gọi tôi là ba!!”

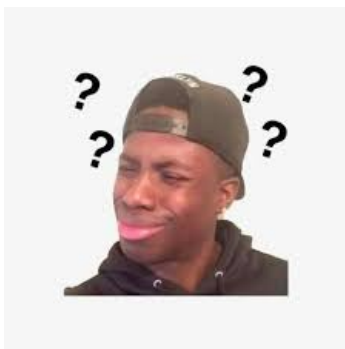
[Đình! Ký chủ chủ động mở ra nhiệm vụ ẩn, thời hạn là trước 12 giờ đêm, đề mục tiêu nhiệm vụ bên dưới bắt gọi cô là ba, phần thưởng: Điểm huynh đệ x1500, nếu quá hạn vẫn chưa xong thì khấu trừ gấp đôi điểm huynh đệ.] ??????

CMM!!!!

Cô làm gì có đủ cái điểm gấp đôi kia mà trừ!

Con hệ thống ngu ngốc này có phải không biết cái gì gọi là nổ không hả? Biết cái gì gọi là nổ banh lỏng không!

Tập tin gợi kèn:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Mang com về ký túc xá, Chu Thực đói không chịu nổi ăn như hổ đói.

Hạ Hàng Nhất lấy tiền thối ra đưa lại cho cậu ta. Cậu ta không thèm nhìn mà vò thành một cục ném đại lên bàn. Hạ Hàng Nhất mấp máy môi muốn nhắc nhở, cuối cùng ngượng ngừng ngậm miệng, yên lặng đi thu dọn hành lý.

Trước khi bọn họ đi, Chu Thực đã dọn lại tủ treo quần áo mà mình chiếm dụng. Hạ Hàng Nhất lấy vài bộ quần áo xếp ngay ngắn vào trong, sau cùng rót một ly nước đặt lên bàn.

Ăn no, Chu Thực vỗ vỗ bụng phình, hài lòng ợ một cái: “Ngon quá, ngon hơn so với căng tin nhiều, cực cho cậu rồi bạn học mới.”

Hạ Hàng Nhất mỉm cười: “Nhờ có Thời Mộ, nếu không tôi không tìm được đâu.”

Chu Thực im lặng, xuất thần nhìn vào bóng lưng cậu, lại cười: “Buổi tối tôi đi mua com, cho cậu ném thử hương vị căng tin.”

“Vậy cảm ơn cậu trước.”

Hạ Hàng Nhất quay lưng lại tiếp tục dọn đồ.

Thời Mộ hoàn toàn không chú ý xem hai người đang nói chuyện gì, cô toàn tâm vui đầu vào Phó Văn Thâm. Đáng vẻ ăn com của cậu chàng khá ưu nhã, nhai kỹ nuốt chậm hết như quý tộc, người đẹp như vậy cho dù ăn đầu thỏ cay cũng vẫn cứ cao quý.

Vấn đề là, cô phải làm sao để cho một người thế này gọi cô là ba.

Sớm biết đã không giả vờ trâu bò rồi, sớm biết đã nói với Hạ Hàng Nhất rằng cô sẽ gọi Phó Văn Thâm là ba cho rồi, nhiệm vụ kia dễ biết bao nhiêu!! Chỉ trong vài phút có thể làm hệ thống phá sản luôn đấy, biết không?!

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như đề ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Trông trời trông đất, sao cô lại không trông được cái miệng nát của mình chứ!

Thời Mộ càng nghĩ càng tức, đưa tay hung hăng đánh vào miệng hai cái.

Động tác quỷ dị này của Thời Mộ cuối cùng cũng gây chú ý với Phó Văn Thâm, cậu giương mắt, nhíu mày: “Cậu mới ra ngoài một chuyến mà bị cảm nắng rồi hả?”

“Không có.” Thời Mộ lại nghiêm nghị: “Bạn Phó, ngại ăn đi, ăn xong tôi muốn thương lượng với cậu chút chuyện.”

“...” Giác quan thứ sáu của Phó Văn Thâm nói cho cậu biết không phải là chuyện gì tốt, theo kinh nghiệm đã có, trăm phần trăm không phải là chuyện gì tốt cả.

“Tôi có chuyện muốn hỏi các cậu.” Phó Văn Thâm để đĩa xuống, rút khăn giấy ra lau miệng.

Thời Mộ khựng lại, lẳng lặng chờ cậu mở lời.

Trong ánh mắt của Chu Thực và Thời Mộ, Phó Văn Thâm kéo quần thể thao lên đến đầu gối, bấp chân cậu bèn chắc, đường cong hấp dẫn mạnh mẽ.

“Tôi hỏi các cậu, lông chân tôi đâu rồi.”

“...”

Về mặt Thời Mộ cứng đờ.

Đến tận trưa hôm nay, cậu vẫn không chú ý, còn tưởng rằng có thể qua loa cho xong chuyện, sao giờ lại phát hiện chứ.

Chu Thực mặt dày nhích qua, đưa tay sờ vào bắp chân bóng lóng, hưng phấn như phát hiện một lục địa mới: “Ồi nè nè, Thâm ca, cậu không có lông chân nè, cậu tự cạo hả?”

Phó Văn Thâm vô cảm giơ tay lên: “Còn nữa, lông nách của tôi đâu.”

“... Cái này.” Đầu Thời Mộ bắt đầu chảy mồ hôi lạnh: “Cái này phải hỏi chính cậu.”

Chu Thực cười to hai tiếng: “Có lẽ cậu uống say tự cao rồi, Thâm ca à, cậu say rất đáng sợ, còn biết lan hoa chỉ nữa đấy.”

Miệng cậu ta không biết lựa lời, gần như tuôn ra hết những gì mình đã thấy, may mà cậu ta có chừng mực, không nói ra chuyện Thời Mộ suýt nữa đã hôn Phó Vân Thâm cho cậu ấy biết, nếu không thật sự chỉ hai từ thôi “lạnh lẽo”.

Đã nói đến vậy, Phó Vân Thâm đã hoàn toàn không muốn đào sâu thêm chuyện sau khi say nữa.

Cậu kéo tay áo xuống, im lặng thu dọn lại đồ thừa, may mắn lúc say rượu lần này không cạo hết lông, nếu bộ vị quan trọng nào đó không còn lông, có lẽ Phó Vân Thâm thật sự sẽ làm thịt mình.

Đối thoại giữa ba người hơi sâu xa, Hạ Hàng Nhất nghe không hiểu nhưng vẫn lặng lẽ kéo tay áo xuống. Cậu không muốn cho mọi người biết cậu không có lông, ngay cả lông nách cũng không có một cọng, cảm thấy nếu nói ra sẽ bị si và...

Bởi vì Phó Vân Thâm không truy cứu, chuyện này tạm thời cho qua, Thời Mộ cũng tạm thời thờ phào nhẹ nhõm.

Bây giờ tối, cách thời gian nhiệm vụ hoàn thành chưa đầy năm tiếng.

Cô giả bộ đọc sách trên giường, thật ra đang nghĩ xem làm thế nào để dè Phó Vân Thâm ở phía dưới. Nếu bảo Chu Thực giúp một tay thì không đáng tin cậy, thằng nhóc kia quá dễ trở mặt, nếu Phó Vân Thâm thêm chút uy hiếp, cậu ta sẽ không chút lưu tình phản bội mình; nhờ Hạ Hàng Nhất giúp thì càng không thể, người ta là nam chủ nghiêm túc, sao có thể làm loại chuyện xấu hổ này đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, không có một ai, không có một cách hoàn mỹ nào, chân mày Thời Mộ nhíu chặt, [Hỏi thật, tôi có thể bỏ qua cái nhiệm vụ rác rưởi này không?]

Âm thanh hệ thống nghe hơi hèn: [Xin lỗi, nhiệm vụ ngẫu nhiên đều cường chế thi hành, tựa như kỳ ngộ trong trò chơi vậy, làm cái nhiệm vụ chỉ có thể kích hoạt được một lần, ngài nên làm và nên quý trọng nó.]

Thời Mộ: [Quý cái mà cha nhà mi.]

Hệ thống: [Con gái ăn nói tục tĩu sẽ bị lỗ miệng.]

Thời Mộ liếm liếm vết loét trên nướu răng, im lặng.

Gần đây miệng nổi mụn nhọt, chẳng lẽ là do nói bậy nhiều quá hả ta???

Hoài nghi cuộc đời ghê nơi.

“Mộ ca ——!”

Đang trầm tư, bên tai vang lên tiếng gọi đột ngột của Chu Thực, cô bị dọa giật thót, ngẩng đầu bất mãn nhìn về phía cậu ta.

Chu Thực cười hi hi: “Tôi muốn đến căng tin mua com, cậu ăn cái gì?”

“Tùy, căng tin chủ nhật không nấu được gì ra hồn.”

Chu Thực ra dấu OK với mọi người: “Vậy tôi cứ mua đại nhá.”

Cậu ta cảm phiếu com ngâm nga đi ra khỏi ký túc xá. Thời Mộ híp mắt, chú ý tới túi quần Chu Thực cộm lên.

“Trong túi cậu có gì thế?”

Sau lưng Chu Thực cứng đờ rồi vội vàng lắc đầu: “Không có gì, mấy thứ linh tinh thôi.”

Dứt lời, cậu ta vội vã rời khỏi ký túc xá.

Thời Mộ cau mày, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Chu Thực nhanh chóng mua com về, cậu ta dọn ra từng phần: “Đây là của Thâm ca, cái này là của Mộ ca, đây là của bạn học mới, tôi mua thêm cho cậu một phần canh, cậu nhớ húp cho HẾT nha...!!! Tôi phải ra ngoài tìm đám bạn làm ít chuyện, không ăn với các cậu được...”

Nói xong, Chu Thực lại vội vàng rời khỏi ký túc xá.

Thời Mộ kéo ghế ngồi xuống, đưa một đôi đũa cho Hạ Hàng Nhất, đồ ăn trên bàn không khác nhau mấy, Thời Mộ tùy tiện mở một bao ra ăn.

“Cậu ăn quen không?”

Hạ Hàng Nhất gật đầu: “Nấu ngon hơn mẹ tôi rồi.”

Cô nhai bánh bao, nhìn chén canh nóng trên bàn kia, không kiềm được nói: “Chu Thực thật là, tại sao không mua canh cho mình chứ.”

Buổi tối cô ăn không được bao nhiêu, luôn sẽ húp chút cháo hoặc là canh.

Hạ Hàng Nhất chớp mắt vài cái, lặng lẽ đẩy cái bao mà mình chưa mở ra tới trước mặt cô: “Vậy cho cậu, tôi không thích ăn canh.”

Thời Mộ ngượng ngùng: “Không được đâu.”

“Không sao.”

Người ta đã nói vậy rồi, Thời Mộ cũng không từ chối nữa, thậm chí nam chủ quả nhiên là người tốt.

Phó Vân Thâm thấy thì hừ lạnh.

Thời Mộ mặc kệ cậu, cúi đầu chu môi húp canh, húp rồi húp, Thời Mộ cảm thấy vị không đúng, bình thường trường học nấu canh thịt rất nhạt, hôm nay không biết thêm cái gì, có hơi tanh nhưng cũng rất thơm, nói khó húp nhưng lại cứ húp không dừng được; húp xong, dư vị khiến người ta khó thể tiếp nhận.

Cô rất muốn biết bên trong rốt cuộc thêm cái gì, lại nếm không ra được, vô thức húp hết cả chén.

Thấy Thời Mộ ăn ngon như vậy, Hạ Hàng Nhất yếu ớt nói: “Không đủ tôi lại mua thêm một phần cho cậu.”

“...” Nam chủ quả nhiên thật lương thiện.

Phó Vân Thâm lại hừ lạnh.

“...” Không giống nhân vật đại lão phản diện, hết như heo mẹ thành tinh, cứ hừ hừ mãi.

Ày, vì sao không phải là làm anh em với nam chủ chứ? Nếu mục tiêu nhiệm vụ đổi thành người khác, đoán chừng cô sẽ sớm về nhà.

Ăn uống xong, Chu Thực cũng quay về.

Cô vứt rác vào thùng, thuận miệng hỏi: “Cậu lại đi đâu vậy?”

“Người anh em của tôi không có tiền, tôi đi đưa cho cậu ta.”

Thời Mộ cười xòa: “Không ngờ lòng dạ cậu tốt vậy đấy?”

Chu Thực ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Cậu bạn này của tôi tốt vô cùng, năm ngoái nhà bọn họ phá sản, bây giờ bà nội bệnh nặng, theo tôi từ cấp hai tới giờ, không cứu tề thì không phúc hậu.”

Chu Thực tự nhận mình là hoàn khổ nhị đại, không thấm nổi hiền hòa và rộng lượng nhưng nhân nghĩa không thể vứt bỏ. Mặc dù đám anh em kia đi theo cậu ta vì tiền nhưng cũng từng làm trâu làm ngựa cho cậu ta, nên giúp thì giúp, dù sao mấy ngàn đồng đối với cậu ta mà nói chẳng qua chỉ như vài giọt nước.

“Không nói nữa, các cậu ăn cơm chưa?”

Thời Mộ gật đầu: “Ăn rồi.”

Chu Thực như người anh trai tốt đến bên Hạ Hàng Nhất, khoát cánh tay lên bả vai gầy yếu của cậu, dáng vẻ lăm la lăm lét: “Đồ ăn của trường mình thế nào, ngon không?”

Hạ Hàng Nhất nhớ lại mùi vị, sau đó gật đầu: “Cũng được.”

Cậu ta vỗ đùi, cười đắc ý như sói bắt được cừu con.

Qua tám giờ, ký túc xá trở nên náo nhiệt.

Ngoài cửa không ngừng vang lên âm thanh đùa giỡn, đuổi nhau chí chóe của đám con trai. Nhìn lại phòng 415, đọc sách thì đọc sách, ngồi máy tính thì cứ ngồi máy tính, rất yên tĩnh.

Không biết là đêm hè nóng bức hay tối ăn quá nhiều, Thời Mộ cảm thấy trong người khô nóng kinh khủng.

Cô thở dài, nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Cậu có thể giúp tôi mở cửa sổ được không? Nóng quá.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Phó Vân Thâm hơi ngược mắt.

Cô rất nóng, trên gương mặt hiện lên rặng mây đỏ, sóng mắt hoa đào lấp lánh, cực kỳ quyến rũ.

Cậu bình tĩnh nhìn, chợt xuất thần.

Thời Mộ thấy cậu hồi lâu không động đậy, rốt cuộc không đủ kiên nhẫn, chân không xuống giường đi tới ban công hóng gió.

Gió đêm thổi qua, cảm giác nóng rang không hề được hóa giải.

Thời Mộ phiền lòng bức bối, lấy áo ngủ đang phơi bên ngoài, đi vào phòng tắm.

Phó Vân Thâm nhìn chằm chằm bóng lưng cô, đôi mắt như có điều suy nghĩ.

“Thâm ca.” Chu Thực nằm ỏ trên giường lén la lén lút liếc nhìn Hạ Hàng Nhất đang đeo tai nghe nghe nhạc, quỷ dị cười, sau đó phát tay với cậu: “Cậu qua đây.”

“Không đi.” Cậu quả quyết từ chối.

Chu Thực thấp giọng: “Cậu tới đây, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Cậu ta gào lên từng hồi, Phó Vân Thâm không nhần nại nổi, bỏ sách xuống rồi đi tới.

Chu Thực chỉ sợ giường sát vách nghe được, đưa tay che lại, thấp giọng nói với cậu: “Tôi nói cho cậu biết, tôi nấu cái thận hươu đó rồi.”

Phó Vân Thâm ngẩn ra, mắt tròn lên: “Cậu nấu ở đâu?”

Chu Thực rất đặc ý: “Canh đấy, thì bỏ vào một chút, di nói ăn không sao, người trung niên ăn rất bổ, người trẻ tuổi ăn sẽ hơi khô nóng, tôi nghĩ bỏ không thì lãng phí quá, không bằng cho bạn học mới...”

“F***!” Phó Vân Thâm nhin không được, tóm cổ áo cậu kéo xuống khỏi giường.

Lưng Chu Thực hướng xuống, ngã rầm xuống đất.

Hạ Hàng Nhất tháo tai nghe, vội vã nhìn sang.

“Thâm ca, cậu làm gì thế...” Chu Thực che miệng, rất tủi thân.

Phó Vân Thâm nhìn cậu ta từ trên cao, đôi mắt âm u, tỏa ra khí thế nguy hiểm, khiến sống lưng người ta phát rét. Chu Thực nuốt nước bọt, không dám nói một câu.

“Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cậu, nếu lần sau làm tiếp chuyện như vậy thì cút khỏi đây cho tôi.”

Giọng cậu rất lạnh, không giống đang nói giỡn, mà tràn đầy đe dọa và cảnh cáo.

Chu Thực mím môi, không dám lên tiếng.

Cậu ta chỉ sợ Bối Linh bị người khác cướp mất, đến lúc đó Mộ ca chắc hẳn sẽ khó chịu, người ta là một đôi trai tài gái sắc, đột nhiên có một thằng chen chân vào, vì thế mới nghĩ sẽ cho Hạ Hàng Nhất một bài học, cho cậu biết ở đây ai mới là người định đoạt, kết quả...

Kết quả bị Phó Vân Thâm mắng như vậy, chợt tỉnh cả hồn.

Trước kia cậu ta thích bắt nạt người khác, ức hiếp người nhỏ yếu, nhưng bây giờ không được, nếu vẫn giống như trước thì sẽ làm hai người phòng 415 này xem thường. Người khác xem thường thì cậu ta mặc kệ nhưng không thể để hai người anh em này ghét được.

“Tôi biết rồi.” Chu Thực phì cười đứng lên, nghiêm túc đến trước mặt Hạ Hàng Nhất: “Hạ Hàng Nhất, xin lỗi cậu. Hôm nay tôi không nên chinh cậu, không nên cố ý bắt cậu chạy việc, cũng không nên cho cậu húp canh thận hươu.”

Hạ Hàng Nhất ngăn ra: “Hả?”

Chu Thực bức mình nói: “Chén canh mà cậu húp đấy có bỏ thêm thận hươu nhưng mà không sao đâu, tắm nước lạnh là xong à, tôi đã hỏi rồi, không có hại đâu.”

Hạ Hàng Nhất chớp mắt mấy cái, vẫn hoang mang: “Tôi không ăn canh đó.”

Bây giờ đến lượt Chu Thực bối rối.

Phó Vân Thâm cười lạnh: “Canh đó là Mộ ca của cậu húp đấy, nói vậy cậu ấy sẽ mang ơn hành động của cậu lắm lắm”

“...”

“... ..”

Ôi vãi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Nóng.

Cô gần như chinh nước ầm xuống mức thấp nhất, vẫn không có cách hóa giải cảm giác nóng rang sâu trong cơ thể.

Thời Mộ nhắm hai mắt, khổ sở thốt ra vài tiếng than nhẹ.

Trong đầu, giọng nói kia lại vang lên.

[Cô có thể ra ngoài “làm” ba cậu kia, sau đó, chúng ta sẽ không ai địch lại.]

“Mi cảm miệng được không?” Thời Mộ cau mày, hung tợn mắng hai cổ trùng.

Chẳng qua hơi kỳ quái, cô hoàn toàn không biết dự vọng từ đâu đến, theo lý thuyết mị cổ còn bị triển đặng cổ khổng chế, chưa tròn 18 tuổi thì sao sẽ bị như vậy được...

“Thời Mộ, cậu có ổn không?”

Bên ngoài phòng tắm, vang lên tiếng gõ cửa.

Thời Mộ lau nước trên mặt, vội vàng hoảng sợ mặc cái hàng giả kia vào.

“Tôi vẫn ổn.” Vừa cất lời, cô nhanh chóng ngậm miệng lại. Giọng của mình như một thằng con trai lỗ mãng vừa uống thuốc kích thích xong ý, khàn khàn trầm bổng, nghe thật ghê tởm.

Đứng ở ngoài cửa, Phó Vân Thâm xoa mi tâm, thở dài: “Chu Thực nấu thận hươu cho cậu, cậu mở cửa, tôi đưa đồ cho cậu.”

“...”

Thận hươu???

Thời Mộ thật sự kinh hãi.

Bởi cô mới nói tại sao mình lại kỳ quái như thế, hóa ra... vô tình ăn nhầm canh thận hươu đại bổ!

Thận hươu tráng dương, theo lý thuyết không quá kịch liệt với phái nữ, vấn đề chính là... Thời Mộ là thể chất mị cổ, dự vọng gấp ba phái nữ bình thường, ăn canh bổ thận hươu kích thích mị cổ, đương nhiên, cô không bình thường nổi rồi.

Thời Mộ buồn bực đâm vào cửa: “Cậu nói với Chu Thực, bảo cậu ta cời quần chờ đó.”

Nghe thế, Chu Thực run rẩy, nhảy thẳng tới giường của Hạ Hàng Nhất đối diện. Giờ phút này cậu ta nhìn Hạ Hàng Nhất cực kỳ thuận mắt, hung hăng quần trên người cậu như bạch tuộc, ánh mắt cầu khẩn: “Tôi gọi cậu một tiếng anh, một lát hai người kia xử tôi, cậu phải giúp tôi đấy.”

Hạ Hàng Nhất gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ giúp cậu gọi 120.”?

Không nhìn ra, đây cũng là một tên gia súc cơ đấy!

Chu Thực tuyệt vọng, định cuốn chăn nệm lăn xuống giường, mở cửa chạy ra khỏi ký túc xá, chuẩn bị đi đến chỗ dàn em tá túc một đêm, dù sao cũng phải tránh thoát giây phút quan trọng của ngày hôm nay cái đã.

Nhìn bóng lưng chạy trời chết kia, Phó Vân Thâm khinh thường: “Không có tiền đồ.”

Thu lại ánh nhìn, cậu tiếp tục gõ cửa: “Mở cửa.”

“Ông đang tắm!” Thời Mộ gầm nhẹ, luống cuống tay chân tìm khăn tắm “Cậu vào làm gì?”

“Cậu nói xem làm gì?”

Ngừng chốc lát, Thời Mộ nói: “Giúp, giúp anh em sướng một lần đi?”

“...”

“#\$%, Thời Mộ, trong đầu cậu toàn mấy thứ linh tinh này à.”

Thời Mộ cười hí hí: “Cậu để đồ ở cửa đi, lỡ như hàng của tôi khiến cậu tự ti thì làm sao đây?”

Phó Vân Thâm khế cắn răng nhưng vẫn cố nhịn xúc động muốn đập cửa vào đánh cô một trận. Sau khi để đồ ở cửa, Phó Vân Thâm xoay người lên giường, hơn nữa còn đưa lưng về phía phòng tắm.

Cảm thấy bên ngoài không có ai, Thời Mộ cẩn thận hé mở cửa, đưa tay lấy đồ vào, đợi khi thấy mấy món kia thì cô hoàn toàn tròn tròn mắt.

Cốc tự sướng màu hồng, còn có... kem dưỡng da tay và dầu gội.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Tác dụng của kem dưỡng da tay cô hiểu, không phải là dùng để bôi trơn sao, còn dầu gội để làm gì! Thoa muối đốt à.

“Phó Vân Thâm, tiền sư nhà cậu, cậu đưa tôi mấy thứ này làm gì!!”

Cô tức nổ phổi, Phó Vân Thâm cười đùa cợt: “Chơi một mình cũng nên có chút kích thích không phải sao?”

Kích thích mẹ kế cậu ấy!!!

Thời Mộ hận nghiêng răng, vấn đề là, con gà giả như cô cần cái công cụ này sao? Cần sao? Cần! Cần cỡ nào!! Cần tới cỡ nào há!!

Trong cơ thể rất khó chịu, khó chịu đến toàn thân mệt là nhưng nếu không làm ra chút chuyện gì đó thì Phó Vân Thâm nhất định sẽ hoài nghi cô có vấn đề.

Cười hổ khó xuống, tiến thoái lưỡng nan.

Thời Mộ ghen ngào, nhắm hai mắt dồn sức, dùng ngửi chỉ cô nương (ý nói dùng tay) tự mình giải quyết.

Là một em gái, làm chuyện như vậy vẫn phải kiêng dè, Thời Mộ mở nước tới mức lớn nhất, cố giảm âm thanh của mình xuống nhỏ nhất, sau khi kéo dài một thời gian ngắn, thoải mái ghê.

[Không có tiền đồ...]

Mị cô khinh bỉ.

Thời Mộ cao lãnh: [Xéo.]

Triền đàng cỏ hiếm khi nhất trí với mị cô: [Mất mặt.]

Thời Mộ vẫn cao lãnh: [Biến.]

Cô vò đầu bứt tóc, nhìn cái cốc màu hồng phần này xuất thần, suy nghĩ một lát, cầm cái hàng giả kia lên, nặn kem dưỡng da thoa vào đó rồi đâm vào trong cái cốc.

Thời Mộ tắt tiếng nước chảy, hô lớn lên: “A A ~! A um ~ A a um!”

Chỉ sợ hai người bên ngoài không nghe được, cô gào thét, cần to thế nào thì to thế ấy, muốn dê mê bao nhiêu thì dê mê bấy nhiêu.

Hạ Hàng Nhất trong thôn tới chưa từng thấy cảnh thế này, bị kích thích đến mức mặt đỏ rần, lắp bắp: “Các cậu, người thành, thành phố đều chơi như vậy hả?”

Phó Vân Thâm có trâu bò đến mấy cũng là một chàng thiếu niên ngây thơ, mang tai đỏ bừng: “Chỉ có một mình cậu ta là người thành phố thôi.”

Bà mẹ nó, mặt của người thành phố bị mất sạch rồi.

Lách cách.

Cửa mở ra.

Thời Mộ mặc đồ ngủ, gương mặt ửng đỏ, đôi mắt rất sáng, môi nhướn lên, tinh thần phấn chấn.

Bộp.

Thời Mộ tấm xong nện thứ đã “dùng qua” vào Phó Văn Thâm: “Cảm ơn, người anh em”

Phía trên kia còn nhiều vài giọt nước, Phó Văn Thâm ớn lạnh, đưa chân đạp xuống, hàm hừ với cô: “Đừng ném lên giường của tôi!”

“Há há há, cậu ngại gì kia!”

Thời Mộ nhặt cái cốc rồi nhảy lên giường, nhân cơ hội đè người xuống, cốc kia chỉ cách mặt cậu 5cm: “Gọi ba đi, nếu không tôi cũng sẽ cho cậu trải nghiệm một lần cho biết.”

Thời Mộ cảm thấy mình quả là một cô bé thông minh. Phó Văn Thâm thích sạch sẽ nghiêm trọng như vậy, nhất định sẽ khuất phục món đồ chơi này.

Cầm cậu căng cứng: “Đi xuống.”

“Không, nếu cậu gọi tôi là ba thì tôi sẽ xuống ngay.”

Cậu tức giận phì cười, giọng điệu bình thản hơn: “Cậu thật sự không xuống?”

Thời Mộ bị ánh mắt chăm chăm này khiến lưng tê dại nhưng vẫn nhắm mắt: “Không, không xuống, cũng do các cậu làm hại tôi ăn phải cái thứ này. Nếu cậu không gọi tôi là ba, tôi sẽ đâm cái này lên mặt cậu, cậu thử xem”

Nói xong, cô nắm chặt cái cốc.

Bầu không khí giữa hai người khá quỷ dị, Hạ Hàng Nhất nằm chết dí trên giường cũng không dám hó hé, cậu ho nhẹ: “Thời Mộ, được rồi, tôi tin tưởng cậu lợi hại nhất ký túc xá này rồi.”

Da mặt dày, lợi hại nhất.

“Không được, phải gọi!”

Chuyện liên quan đến điểm huynh đệ đấy!

Tính sơ thôi, từ đầu đến giờ chỉ kiếm được hơn 2000 điểm huynh đệ, nếu 1500 này mất đi thì chỉ còn lại có 500 thôi, 500 còn chơi cái rắm gì nữa!

Phó Văn Thâm không từ chối, cười khanh khách nhìn đỉnh đầu Thời Mộ, thậm chí cậu còn thả lỏng bản thân, cánh tay buông xuống, vẻ mặt vô cùng thích thú: “Tại sao phải bắt tôi gọi cậu là ba.”

Thời Mộ nghiêng đầu, cá cược chứ sao: “Cậu quản tôi làm gì.”

Cậu nhếch mép cười: “Tôi gọi cậu là ba thì cậu sẽ vui à?”

“Vui chứ.” Thời Mộ liều mạng gật đầu: “Vô cùng vui là đằng khác.”

“Được rồi, tôi gọi cậu một tiếng nhưng cậu cũng phải làm tôi vui cùng mới được.”

Thời Mộ với vẻ mặt ngốc bạch ngọt: “Thật hả?”

Phó Văn Thâm đáp: “Thật chứ.”

Đôi mắt Thời Mộ sáng lên như sứa: “Được được được, chỉ cần cậu giúp tôi vui ngay lúc này, sau này tùy cậu làm gì tôi để tiêu khiển cũng được.”

“...” Ngu vậy luôn hả trời.

Hạ Hàng Nhất nằm trên giường, không muốn xem tiếp nữa.

Phó Văn Thâm cũng không ngờ Thời Mộ lại dễ lừa như vậy, rốt cuộc nhìn không được bật cười. Cậu ho khẽ che giấu nụ cười, đôi môi hơi mở, thốt ra hai từ, vô cùng động lòng người.

“Ba oi.”

Nụ cười của Phó Vân Thâm sâu hơn, ánh mắt càng thêm quyến rũ: “Ba Thòi Mộ oi.”

[Đỉnh! Nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng cho ký chủ là điểm huỳnh đệ x1500, hiện nay điểm huỳnh đệ tổng cộng là 4500, còn thiếu 500 nữa là mở được nhiệm vụ cấp cao, kính xin không ngừng cố gắng nha.]

A!!!!!!

Thòi Mộ sướng ron nhảy tồm tồm hai cái trên người cậu.

Động tác này trong nháy mắt khiến Phó Vân Thâm biến sắc: “Có thể cút xuống chưa?”

“Cút ngay đây, bây giờ tôi cút liền nè.” Thòi Mộ nói cút là cút, sau khi chạy về giường thì vui thích mở điện thoại đi động ra.

Cô chớp mắt vài cái, nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Thâm ca, ngài có thể gọi thêm lần nữa không? Tôi muốn ghi âm làm nhạc chuông điện thoại.”

Cậu lườm một cái, Thòi Mộ thức thòi cầm miệng.

“Chu Thực đi đâu rồi, sao không thấy cậu ấy.”

Hạ Hàng Nhất ngủ giường trên nói: “Chạy ra ngoài rồi.”

Thòi Mộ cười lạnh, may là thằng nhóc này trốn nhanh, nếu bắt được sẽ đánh gãy chân cậu ta.

Không, cẩn thận ngẫm lại may mà có Chu Thực, nếu Chu Thực không gây ra chuyện này, sao cô có thể trời xui đất khiến hoàn thành nhiệm vụ được chứ? Không những không thể đánh gãy chân, còn phải nói tiếng cảm ơn nữa cơ!

Thòi Mộ mở WeChat: “Không phải chúng ta vẫn chưa có nhóm chat WeChat sao? Bây giờ tôi tạo một cái, Hạ Hàng Nhất, cậu add friend tôi đi nào.”

“Ồ.”

Sau khi add friend nhau xong, Thòi Mộ tạo một nhóm chat, tên nhóm rất vô si, tên là [Những người cùng động].

Hạ Hàng Nhất đến từ một thôn nhỏ nên sẽ không nghĩ đến phương diện kia. Chu Thực chưa bao giờ chú ý đến những thứ này nên đương nhiên cũng không nghĩ nhiều. Tuy nhiên, Phó Vân Thâm lại khác, kể từ biết được bản tính của Thòi Mộ, bây giờ ánh mắt cậu nhìn cô càng trở nên quý dị.

[Mộc Mộc Mộc Mộc Đầu (Thòi Mộ): Chu Thực, xéo ra đây.]

[Người Người Đầu Yêu Thực Thụ Tiết (Chu Thực): Ngài ồn chưa?]

[Mộc Mộc Mộc Mộc Đầu (Thòi Mộ): Nhờ có cậu đấy, tôi phải cảm ơn cậu đàng hoàng đấy nhá.]

Lời này tức khắc trở thành uy hiếp trắng trợn với Chu Thực, vì tìm cậu tính sổ nên đã cố ý tạo group kéo bấy đây mà.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Đồ độc ác.

[Người Người Đầu Yêu Thực Thụ Tiết (Chu Thực): Người nào làm người đó chịu! Bây giờ tôi về là được chứ gì, nhưng nói trước, đánh người không đánh vào mặt, đá người không đá dưới đũng quần, nể tình trước mặt đám anh em cậu phải giữ mặt mũi cho tôi đây.]

Chốc lát, tiếng gõ cửa vang lên.

Chu Thực quần chần đứng ở cửa, đôi mắt vừa cẩn thận vừa tui thân.

Thòi Mộ mỉm cười, không hề giận dỗi: “Nhanh lên giường đi, lạnh lắm đấy.”

Chu Thực: ????

Bởi vậy, cậu ta càng luống cuống hơn.

“Cậu, cậu không đánh tôi hả?”

Thòi Mộ cười hòa ái và thân thiện: “Tôi cảm ơn cậu còn không còn kịp nữa là.”

Nếu không phải nhờ thằng cháu lớn xác này, sao Phó Vân Thâm có thể ngoan ngoãn gọi ba chứ.

Ánh mắt Chu Thục đầy hoài nghi nhưng tạm thời yên tâm, xem ra Thời Mộ thật sự không định đánh người. Thở phào, Chu Thục nhanh nhẹn bò lên giường.

Vào đêm, Thời Mộ không mấy may buồn ngủ, đang nằm đọc tiểu thuyết.

Quyển sách này tên là “Hắc ám vĩnh sinh”, là một bộ truyện có tình tiết hồi hộp, bút văn của tác giả không tệ, tình tiết cũng chặt chẽ, tuy nhiên tam quan của bộ hơi bất chính. Trong bộ truyện này, người tốt mãi mãi không được đền đáp, chính nghĩa vĩnh viễn không được biểu dương. Độc giả vô cùng bức bối, phía dưới le que trăm cái bình luận đều công kích tam quan của cô này.

Thời Mộ khó chịu, mạnh dạn viết một cái bình luận phê bình dài loằng ngoằng rồi kéo tác giả vào danh sách đen.

Vẫn là văn của nữ thần Cẩm Trành hay nhất, nhẹ nhàng lại có nội hàm.

Đang đọc truyện, bên tai cô vang lên tiếng của Phó Văn Thâm: “Chưa quên chuyện đã đồng ý với tôi đấy chứ.”

Thời Mộ đáp lại: “Chuyện gì?”

Trong đêm tối, ánh mắt cậu vẫn tinh tường: “Làm tôi vui.”

“... Cậu muốn vui thế nào?” Thành thật mà nói, trong lòng Thời Mộ có hơi sợ.

Cậu nhắm mắt lại: “Chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ kỹ rồi nói tiếp.”

“...”

Tiền sư nhà mi, cậu không thể nghĩ xong rồi nói được à? Cứ thích làm trái tim người ta ba chìm bảy nổi [1] thế không biết.

[1] Nguyên văn 七上八下 (Bảy lên tám xuống): một thành ngữ Trung Quốc, có nghĩa là mô tả cảm giác bối rối và không thể hiểu được trong lòng; nó cũng ám chỉ sự phân tán hoặc hỗn loạn.

Đồ rác rưởi Phó Văn Thâm, trù cậu cô độc cả đời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Thứ hai mới vừa vào tiết, Thời Mộ đã bị gọi vào phòng thể thao.

Lão Hoàng đang dọn dẹp dụng cụ ở bên trong, sàn nhà lau đến bóng loáng.

Nghe được tiếng bước chân, lão Hoàng thở hắt hắt bỏ cây lau nhà vào góc, “Mấy tuần nay, chúng ta sẽ huấn luyện ở đây, Bối Linh lập tức tới ngay, em chờ một chút.”

Vừa mới dứt lời, tiếng bước chân lộp cộp đến gần.

Thời Mộ quay đầu lại, thấy ánh mắt của cô bé kia mang đầy vẻ ngạc nhiên.

“Ồi ời.” Cô che miệng kêu vì hoảng, mắt hạnh tròn tròn: “Thời Thời Thời Thời... Thời Mộ.”

Đôi tai đỏ hồng, phản ứng rất đáng yêu.

Thời Mộ mỉm môi nhin cười: “Tôi tên là Thời Mộ, không phải là Thời Thời Thời Thời Mộ.”

Bối Linh chớp chớp mắt, trái tim thấp thỏm.

Dáng vẻ này của cô khiến Thời Mộ cười càng đậm hơn: “Em không biết sẽ hợp tác với tôi sao?”

Bối Linh lắc đầu, lộn tóc phớt qua gương mặt trắng nõn: “Em nghĩ học trưởng Thời Mộ chắc chắn sẽ không tham gia cuộc thi không có nội hàm như vậy đâu.”

Cô ấy tới tham gia thuần túy là bắt đắc dĩ. A1 nhất định phải chọn ra một nữ để dự thi nhưng đa số khi biết được phải hợp tác với nam sinh A15, ai cũng trốn tránh. Nói cách khác, cuộc thi thể dục nhịp điệu này quả thật quá ngu xuẩn...

Thấy bọn họ không thích, giáo viên nói sẽ bỏ phiếu lựa chọn, số phiếu của Bối Linh nhiều nhất, bắt đắc dĩ chỉ đành tham gia. Thế nhưng không ngờ trong họa có phúc được ở cùng thần tượng.

Vui vẻ.

Hạnh phúc.

Ngây ngất.

“Thầy Hoàng, chúng ta nhảy bài thể dục bộ thứ mấy ạ.” Bối Linh lộ hai cái răng khểnh, đôi mắt tích cực.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Lão Hoàng suy nghĩ: “Chúng ta không làm màu, nhảy bộ thứ chín đi.”

Thời Mộ trầm nghĩ, bộ thể dục nhịp điệu này hình như là ra mắt vào năm 2011, lúc ấy bọn cô đã từng nhảy rồi, thế nhưng... động tác cực kỳ ngu ngốc.

“Các em làm thử cho thầy xem nào.”

Lão Hoàng mở nhạc, ngồi bên cạnh xem.

Bối Linh cẩn thận liếc nhìn Thời Mộ, xấu hổ đứng ở bên cạnh cô.

Nhớ tới tiếng nhạc quen thuộc, nhịp chuẩn bị là dậm chân tại chỗ, cô đứng thẳng người, mắt nhìn phía trước, bày tư thế thể hiện rõ hiệu quả khúc quân hành anh dũng của động tác dậm chân tại chỗ. Thấy “nam thần” nghiêm túc như vậy, Bối Linh cũng không dám mất tập trung, học theo cô làm có nếp có tẻ.

“Nhịp đầu tiên, vurun người —— “

Thời Mộ làm theo trí nhớ, đang nghiêm túc suy nghĩ thì ngực bị người ta nhẹ nhàng đụng vào, cô nhìn qua.

Bối Linh che tay có chút luống cuống: “Em em em em em không cố ý...”

Thời Mộ chớp mắt, không để ý: “Không sao.”

Bối Linh thở phào nhẹ nhõm, kéo xa khoảng cách với Thời Mộ, tập rồi tập, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Thời Mộ, cơ ngực của anh mềm thật á ~ “

Vừa rồi cô ấy như không cẩn thận đụng phải một cục thịt, mềm nhũn, lại có chút rắn chắc.

Sắc mặt Thời Mộ thay đổi liên tục, cô mặc áo lót định hình màu trắng ở bên trong, vì phòng ngừa nó bị gò lên, bên trong áo lót định hình còn dán một miếng dán ngực mỏng, vấn đề là, cô nương này sao có thể sờ ra được chứ? Ấy vậy, còn có thể sờ ra được cơ ngực mềm???

Thấy Thời Mộ mãi không nói gì, Bối Linh cho rằng cô tức giận, vội vàng giải thích: “Em không ý gì khác, Thời Mộ, anh đừng nên hiểu lầm.”

“Tôi không hiểu lầm.”

“Vậy thì tốt rồi.” Bối Linh thở phào: “Anh yên tâm, lần này em sẽ cẩn thận một chút, không đụng phải anh nữa đâu.”

“Huấn luyện thể dục à!! Hai đứa em đừng có mà liếc mắt đưa tình.” Lão Hoàng xem không nổi nữa, không nhịn được gõ cây quạt trên tay.

Bối Linh phùng má, có chút không vui: “Thầy không được đổ oan cho Thời Mộ, Thời Mộ nghiêm túc như vậy, không thèm liếc mắt đưa tình với ai đâu, là em quấy rầy Thời Mộ, thầy đừng hiểu lầm.”

“... ???”

Nhìn vẻ mặt ngay thẳng của cô nương này, ngay cả máng lão Hoàng cũng máng không được.

“Đừng một lát đi, các em đừng lại hết đi.”

Tiếng nhún nhảy vang lên cái cạch, lão Hoàng đi tới trước mặt hai người: “Các em vurun tay ra.”

Bối Linh và Thời Mộ đồng thời giơ cánh tay lên.

Lão Hoàng đưa tay nhẹ nhàng ấn, chân mày dần dần nhúu lại: “Các em vậy là không được, chẳng cảm nhận được cơ bắp gì cả, lúc tập hoàn toàn không cảm được sức mạnh của tay chân. Chân nữa, giờ ra cho tôi xem.”

... Hai người lại giờ chân lên.

Lão Hoàng dùng cây quạt vỗ phịch phịch hai cái: “Chân này của Thời Mộ tạm được, rất có sức nhưng vẫn còn thiếu chút chút. Bối Linh thì không được, nhũn như con chi chi thế này.”

Bối Linh nghe được, đôi tai chột đỏ bừng: “Em, em từ từ cũng sẽ có sức ạ!”

“Em đừng từ từ nữa, từ từ đến trời đã tối mất rồi. Không ổn, các em ra nâng tạ tay đi, sau này sớm hay muộn đều phải nâng 50 cái, nâng xong thì ra ngoài rèn luyện chạy bộ với tôi, chỉ khi cơ thể các em thật sự rắn chắc mới có thể tập ra mồ hôi ra khoai được. Như em này, đàn ông con trai yếu đuối như vậy là không được, bây giờ em cao bao nhiêu?”

Người được hỏi là Thời Mộ.

Cô thành thật nói: “Em cao một mét bảy.”

Lão Hoàng lắc đầu: “Không được không được, lùn quá.”

Nghe xong, trái tim Bối Linh rơi lộp bộp, nghe nói con trai sợ nhất người ta nói mình lùn, sợ nội tâm Thời Mộ bị đá kích, Bối Linh vội vàng nói: “Không lùn, không lùn, cô đọng chính là tính hoa!”

Trong mắt Bối Linh và các chị em bạn bè, Thời Mộ cao hai mét tám, là một người hoàn mỹ!!!

Lão Hoàng liếc mắt, đáng vẻ cuồng nhiệt của con bé này khiến anh nhớ lại các cô y tá trẻ tuổi trong bệnh viện của bạn trai cũ cũng mù quáng theo đuổi thế này, dù anh ta công khai giới tính thật thì cũng say mê không đổi, đáng tiếc, đàn ông càng đẹp thì càng cận bã.

Lão Hoàng ngẫm nghĩ Thời Mộ hẳn là một người có tâm địa gian xảo, mới mấy ngày ngắn ngủi đã khiến một đám con gái mê như điên đảo.

“Thầy Hoàng, em cảm thấy chúng ta nên huấn luyện thể dục dụng cụ trước thì sẽ tốt hơn ạ?” Mặc dù Thời Mộ muốn nhanh chóng rèn luyện cơ bắp, lần nào cũng rất nỗ lực, nhưng lúc thi đấu mới phát hiện giai đoạn này mới là quan trọng.

Lão Hoàng lắc đầu: “Tập thể dục nhịp điệu, các em đều biết làm, cộng thêm nền tảng động tác của hai em rất đẹp, hai ngày nay tập cũng được kha khá rồi nhưng tổ chất cơ thể của các em không theo kịp, sao có thể luyện đẹp được. Nếu chúng ta đi tham gia thi đấu, nhất định phải nổi bật, khiến người ta phải lau mắt mà nhìn, hiểu không?! Để bọn họ biết tập thể dục nhịp điệu cũng là một sự kết hợp giữa sức mạnh và cái đẹp!!”

Nói hay lắm, Thời Mộ cũng thật muốn vỗ tay bôm bốp rồi.

“Bớt nói xàm đi, tới đây nâng tạ tay với tôi.”

Mỗi ngày Thời Mộ đều rèn luyện chạy bộ, thể lực đã sớm bắt được nhịp nhưng Bối Linh thì khác. Một cô gái được cưng chiều từ bé, nâng được ba bốn cái đã bắt đầu thở hồng hộc nhưng cô bé không chịu thua, chủ yếu không muốn mất thể diện trước mặt thần tượng nên cắn răng chịu đựng.

Rất nhanh, tin Thời Mộ và Bối Linh đại diện trường tham gia thể dục nhịp điệu đã truyền khắp trường học.

Vừa kết thúc huấn luyện buổi sáng, mới vừa vào lớp học, mấy bạn trai hi hi ha ha bu lại: “Được đấy, Thời Mộ lại muốn làm vẻ vang cho A15 rồi.”

“Cái gì mà A15, rõ ràng là trường học đấy được chưa?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

“Nghe nói sắp đấu vòng loại rồi, Thời Mộ cố gắng lên nha, nói cho người trong thiên hạ biết, thể dục nhịp điệu của Anh Nam chúng ta là trâu bò nhất!”

Một nhóm người líu ríu không ngừng. Thời Mộ cũng mặc kệ, ném cặp xuống chỗ ngồi.

“Ồ.” Cô nghiêng đầu nhìn Phó Văn Thâm: “Hạ Hàng Nhất được phân lớp rồi à?”

Phó Văn Thâm chống má, lười nhác đáp: “Nghe nói là A14.”

A14...

Thời Mộ hơi bận lòng: “Con hàng Chu Thực kia sẽ không bắt nạt người ta nữa đấy chứ?”

Phó Văn Thâm ngáp một cái, không lên tiếng.

Cô xoay người mở sách toán, lúc này, sau lưng bị đầu bút nhẹ nhàng đâm vào.

“Làm gì đấy.”

Sau lưng, Phó Vân Thâm cười như không: “Nghe nói tối cậu còn phải huấn luyện thể dục nhịp điệu, không ngại cho người nhà ghé thăm nhì.”

Hơi thở của Thòi Mộ cứng lại, đôi mắt tròn to: “Không biết xấu hổ, ai là người nhà với cậu.”

Hừ lạnh, cô quay đầu lại ngồi thẳng lưng.

Cậu cười trâm thấp, ngữ điệu tràn đầy nhạo báng: “Tối hôm qua, tôi cũng gọi cậu là ba rồi, còn không được xem là người nhà sao?”

Mọi người xung quanh nghe nói thế thì đều nhìn lại.

Đuôi mày Thòi Mộ khẽ nhú, yên lặng rụt cổ.

Mặc dù là sự thật nhưng bị cậu nói quang minh chính đại ra như vậy, sao cứ cảm thấy... là lạ thế nào ấy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Bây giờ tối, Thòi Mộ đứng giờ đến phòng thể thao luyện tập.

Vốn nghĩ Phó Vân Thâm chỉ nói giỡn, không ngờ lại tới thật, tham gia náo nhiệt còn có Chu Thực và Hạ Hàng Nhất, hai người này hoàn toàn là do rảnh rồi tới để giết thời gian.

“Học trưởng Thòi Mộ, anh tới rồi ạ ~”

Bối Linh tới sớm một bước, cô ấy thay một cái áo thể dục không tay màu đen, tóc ngắn chạm vai được cột thành búi củ tỏi nhỏ, vừa thanh xuân vừa có sức sống.

Chu Thực phì cười: “Em chỉ nhớ học trưởng Thòi Mộ của em thôi à.”

Nghe được lời ghẹo, Bối Linh xấu hổ kéo vạt áo: “Anh Phó cũng tới ạ ~”

“Còn gì nữa không?” Chu Thực khom lưng tiếp tục ghẹo cô bé.

Giương mặt nhỏ nhắn của Bối Linh ửng hồng: “Chào anh Chu ạ ~”

Đôi mắt liếc về Hạ Hàng Nhất đang đứng ở phía sau, cô không vui phòng má.

Cô hơi ghen tị vì Hạ Hàng Nhất tốt số, rõ ràng là mình biết Thòi Mộ trước, kết quả cậu ta hay rồi, gặp vận may, không uống một chút công sức nào được chuyển vào phòng 415, ngủ giường phía trên Thòi Mộ nữa.

“Tại sao em chỉ gọi Thòi Mộ là học trưởng?”

Bối Linh rất thành thật: “Học trưởng nghe có vẻ đứng đắn hơn ạ.” ???

Ý nói bọn họ không đứng đắn hả??

Trong chốc lát, lão Hoàng xách theo máy ghi âm bước vào.

Thấy trong phòng có thêm vài người, cũng không đuổi đi, lại nhìn Phó Vân Thâm, ánh mắt càng sâu xa: “Được rồi Thòi Mộ, ngày đầu tiên đã có khán giả?”

Thòi Mộ ngượng ngùng: “Thầy Hoàng đừng nói vậy, ba người này chỉ ham vui thôi.”

Lão Hoàng nói: “Đây cũng xem như là khán giả.”

Loay hoay một lát, lão Hoàng không nói nhảm nữa: “Trước tiên nhảy 20 phút để rèn luyện cơ bắp nào, nghỉ một lát sẽ luyện tiếp thể dục nhịp điệu. Ba đưa bên kia, muốn vào tập cùng không?”

Chu Thực méo miệng: “Không phải chứ lão Hoàng, chỉ luyện tập thể dục nhịp điệu thôi mà cần người luyện cùng nữa hả? Cho em xin đi, thầy tự xử đi thầy.”

Nói xong, kéo ghế ngồi xuống, thuận tiện còn lấy hai gói thanh cay từ trong cặp ra. Cậu biết Phó Vân Thâm không thích ăn thứ này nên đã đưa cho Hạ Hàng Nhất: “Ném thử không?”

Hạ Hàng Nhất nhận lấy rồi ăn, nhú mồm vì cay. Sau đó, cậu cũng lấy từ trong cặp ra một cái bọc giấy đựng đồ ăn vặt: “Ném thử không?”

Chu Thực: “Đây là gì?”

Hạ Hàng Nhất: “Ngô công (rét) rán khô.”

Chu Thực: “...”

Cmm, cậu đúng là một tên độc ác!

Một đôi tay xẹt ngang bắt lấy vài con, Phó Vân Thâm nhai kỹ nuốt chậm, hài lòng gật đầu: “Ngon đấy.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Hạ Hàng Nhất nghe vậy, cười.

Chu Thực: “...”

Cmm, đây là hai kẻ độc địa!!

Âm nhạc vang lên.

Thời Mộ và Bối Linh rèn luyện cơ bắp cùng lão Hoàng, bài tập đốt mỡ mà anh ta tự tập quá khó khăn, nếu những thiếu niên này không để ý sẽ làm tổn thương phần cơ. Vì thế, lão Hoàng cố ý nghiên cứu phát triển ra một bộ thích hợp cho bọn họ, có thể giúp Thời Mộ và Bối Linh trở nên cường tráng trong thời gian ngắn.

Lão Hoàng cảm thấy một thầy giáo tốt như mình thật chẳng có mấy ai.

Kể từ khi ăn mấy con ma quỷ, lúc này Thời Mộ đã sớm không còn như xưa, không những thể lực của cô có thể theo kịp, sức lực cũng mạnh hơn so với người bình thường, nhảy mười phút mặt không đỏ hơi thở không gấp, nhìn lại Bối Linh bên cạnh đã sớm không theo kịp động tác.

“Không nhìn ra đấy, Mộ ca còn có chút tài năng.” Nhìn Thời Mộ một giọt mồ hôi cũng chưa có, Chu Thực không khỏi cảm thán.

Cô đang tập luyện phần chân, để cho tiện, Thời Mộ xắn ống quần lên đến đầu gối, lộ ra bắp chân trắng nõn thẳng tắp, đường cong thoát nhìn rất rắn chắc và đẹp mắt, có cảm giác đầy mạnh mẽ, không hề yếu đuối như vẻ ngoài của cô.

“Thầy ơi.” Bối Linh yếu ớt giơ tay.

Lão Hoàng tạm ngừng nhạc, ôn tồn: “Chịu không nổi nữa à?”

Bối Linh Nhất mở to đôi mắt: “Em... em không muốn luyện cơ bắp.”

“Tại sao?”

Đôi mắt Bối Linh lấp lánh: “Dáng vẻ em đáng yêu thế này, nếu có cơ bắp sẽ rất kỳ quái, người khác thấy nhất định sẽ gọi em là nữ lực sĩ.”

Cô bé này rất thành thật.

Từ nhỏ cô đã rất tự tin với nhan sắc của mình, nói cách khác thậm chí khá nổi trội.

Lão Hoàng lướt nhìn Bối Linh vài lần, cảm thấy có lý, cô bé mềm mại và yếu ớt, gương mặt đáng yêu, đột nhiên luyện ra hai cánh tay cơ bắp thì hơi quái dị..

“Được rồi, sau này em không cần luyện cơ bắp nữa, cứ luyện thể dục nhịp điệu đi. Thời Mộ thì không được, Thời Mộ phải luyện tiếp, đàn ông con trai nhất định phải cường tráng, nếu không sao có thể khiến mấy bạn nam... mấy bạn nữ thích được.”

Nói xong, hung hăng nện hai cái lên vai cô.

Thời Mộ ôm vai bị đau không nói lời nào, cô đang suy tư về cuộc đời.

Nhớ ngày xưa, cô còn vận không nổi một chai nước suối, mùa hè ra ngoài còn phải che ô, công chúa nhỏ đến rạp xem phim kinh dị “Shin - cậu bé bút chì” mà còn phải che mặt không dám xem, tại sao bây giờ lại biến thành như vậy đây? Tại sao phải chịu thiệt thòi chăm chỉ rèn luyện cơ bắp? Rốt cuộc cuộc sống đã làm gì đứa trẻ như cô rồi?

Khó chịu.

Tủi thân.

Không thể nói.

“Lão Hoàng, thầy võ Mộ ca của em từ từ một chút, cậu ấy có bệnh tim!”

“Cmn, cậu mới có bệnh tim ——!” Thời Mộ hung hăng trợn mắt nhìn Chu Thực.

Kế tiếp là thời gian nhảy thể dục nhịp điệu, khi tiếng nhạc đậm chân tại chỗ vang lên thì Chu Thực đã cười ngặt nghẽo, thậm chí cả Phó Văn Thâm cũng cười không ngừng.

Thời Mộ cảm thấy những người này thật tục tũn, không cảm nhận được cái hay của thể dục nhịp điệu.

Tám giờ rưỡi, huấn luyện kết thúc, bên ngoài bầu trời đã đen kịt hoàn toàn.

Thời Mộ đang thu dọn đồ đạc thì bóng đèn trên đầu chớp tắt hai cái, bụp một tiếng trở nên tối thui. Trải qua sự kiện gặp quỷ ở phòng dụng cụ, Chu Thực hoảng sợ núp bên cạnh Phó Văn Thâm.

Cô nhìn ra ngoài, đèn của cả trường đều tắt ngóm.

“Mịa nó, sớm đã nói đường dây yếu rồi, không chịu sửa cho nhanh, bây giờ thì hay rồi, cúp điện.” Lão Hoàng mắng vài mảy câu, “Được rồi, hôm nay tới đây thôi, về hết đi, lúc ra ngoài nhớ khóa cửa.”

Đoàn người thu dọn cặp sách, lần mò rời khỏi tòa nhà dạy học.

Giờ này, học sinh đã trở về túc xá hết rồi, cả trường học chìm trong màn đêm đen tĩnh mịch, trong tĩnh mịch lại để lộ vài phần quỷ dị.

Ký túc xá nam sinh và ký túc xá nữ sinh đi theo hướng ngược nhau, ký túc xá nữ sinh hơi xa. Mặc dù cô bé không nói nhưng rõ ràng đang hoảng sợ, các bạn trai cũng không lên tiếng, ăn ý hộ tống cô về.

Nhìn Thời Mộ đang đi sát cạnh Bối Linh, đôi mắt Chu Thực đảo một vòng, bắt đầu nói: “Này, tôi kể chuyện ma cho mọi người nghe nhé.”

Không đợi mọi người đáp lại, Chu Thực nói tiếp: “Nghe nói đây là một câu chuyện có thật, còn là bà nội kể cho tôi đấy, kể rằng ở một thôn tên là Bình Sa, nơi đó có một gã thanh niên, cả ngày hết ăn lại nằm, vô công rồi nghề, nổi danh là côn đồ khắp làng trên xóm dưới...”

“Nhà tên côn đồ này vốn là địa chủ, không ngờ rơi vào thời kỳ tụt hậu, người lớn trong nhà bị đưa ra thị chúng, nhà tên côn đồ kia xuống dốc không phanh. Sau đó không lâu cha mẹ bệnh chết, gã côn đồ đó dựa vào gia sản còn dư lại sống qua ngày. Kết quả tên này nghiện thuốc phiện, không bao lâu căn nhà cũng bị gã ta vét sạch tận đáy.”

Chu Thực vừa nói vừa nhìn Bối Linh. Cô bé nhát gan, sớm đã bị dọa sợ nhưng vẫn không kìm nổi tò mò vĩnh tai tiếp tục nghe.

“Một ngày nọ, sau khi hút thuốc phiện từ trấn lý trở về, đã là 12 giờ đêm. Trên đường về gã thấy trên đầu có một cỗ kiệu màu hồng đi ngang qua, kiệu đuổi theo hỏi gã có muốn đến chợ phiên không? Tên côn đồ mù đầu đã đi lên, chỉ trong chớp mắt đã thấy mình ở một con phố khác. Con phố này tràn ngập ánh sáng lung linh, ca múa thái bình, hai bên là các sạp hàng rong, trên đường đầy quý nhân quần áo hoa lệ. Tên côn đồ chưa từng thấy qua cảnh thế này, lập tức dờ dẩn.

Lúc này có người đi tới hỏi gã có muốn mua vàng thôi không, tên côn đồ nghĩ người kia nói đùa, ai mà thiếu đạo đức bán vàng thối ở trên đường, không sợ bị cướp à. Kết quả người bán hàng đó mở một cái rương ra, gã lập tức trợn tròn mắt, ở trong đó toàn là vàng ròng.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Tên côn đồ hỏi bán thế nào.

Người bán hàng nói mua bằng hai lạng thịt trên người của gã.

Tên côn đồ ngẫm nghĩ chỉ mất hai lạng thịt mua được một thỏi vàng thì không lỗ gì, nên đã bán.

Mở mắt lần nữa, gã phát hiện mình đang nằm ở một ngôi mộ, trên tay đang cầm vàng thỏi. Gã sờ soạng xung quanh, trên người không thiếu một miếng thịt nào. Tên côn đồ vui vẻ, cảm thấy mình lời to, lập tức cầm vàng đi mua thuốc phiện hút.”

Hồi lâu không vào ý chính, Thời Mộ nhìn không được, thúc giục: “Cậu nói thẳng cái kết ra đi cho rồi.”

Chu Thực ngượng ngùng sờ mũi: “Sắp tới chỗ hay tới rồi, cậu vội cái gì.”

Cậu ta ho nhẹ tiếp tục nói: “Từ đó về sau, mỗi lúc trời tối tên côn đồ luôn có thể vào chợ phiên, bán càng lúc càng lớn, đầu tiên là vàng thỏi, tiếp theo là đất đai, thậm chí còn bán luôn cả vợ. Lái buôn nọ ‘ra giá’ cũng càng ngày càng quái gở, đầu tiên là hai lạng thịt, tiếp theo là một con mắt, cuối cùng muốn tâm can tỷ thí. Nhưng mỗi lần tính lại, tên côn đồ đều vẫn sống nhăn răng.

Cuối cùng lại đến chợ phiên, tên côn đồ tiêu hết tích góp của mình muốn mua một khu nhà cấp cao, người bán hàng đột nhiên cười quý dị, lộ ra hàm răng đầy gigi bộ, hẳn ta nói...”

“A, em đến rồi!” Bối Linh bị dọa sớm không nghe nổi nữa. Ký túc xá gần ngay trước mắt, cô chạy chậm vào, thậm chí còn chưa kịp nói câu tạm biệt.

Chu Thực bậm môi, có chút không vui: “Phải chờ tôi kể xong chứ, làm gì có chuyện sẽ kể lại lần nữa hả. Này, các cậu có muốn nghe tôi kể hết không, phía sau rất gay cấn đó, chỉ thấy người bán hàng này...”

“Không nghe được không, vương bát niệm kinh [1]!” Thời Mộ quay đầu đi, “Quá dài dòng, không muốn nghe.”

[1] vương bát niệm kinh: đây là một meme trên mạng ý chỉ “bịt tai không muốn nghe” hoặc là một ngôn ngữ mạng ý nói tỏ thái độ không muốn nghe ai đó nói.

Hạ Hàng Nhất đầu: “Đúng, rất dài dòng, không kinh khủng bằng một câu của tôi.”

Chu Thực không phục: “Tên bốn mắt nhà cậu giả vờ bí hiểm gì chứ? Có bản lĩnh dùng một câu hù dọa ông xem nào?”

Dưới lớp mắt kính, đôi mắt Hạ Hàng Nhất nhìn chăm chăm vào cậu ta, ánh trắng hòa với gương mặt xanh tím của cậu. Chu Thực nuốt cái ực, kinh hoàng núp sau lưng Thời Mộ.

Cậu nói: “Cuối tuần thi tháng.”

“...”

“... ..”

“Tiên sư bố nhà cậu, Hạ Hàng Nhất!” Chu Thực vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nào ngờ bị nghe một câu như vậy, cậu ta tức bất quá, đuổi theo bắt đầu đánh. Hạ Hàng Nhất không phản kháng, mặc cho cậu ta náo loạn.

Hai tên con trai trước mặt cãi nhau ầm ĩ. Thời Mộ vốn nghĩ sẽ nghe được cái gì đó thì bỗng thờ phào nhẹ nhõm, xoa xoa trái tim: “Phó Vân Thâm, bọn họ ngây thơ thật đấy.”

Không có tiếng trả lời.

Thời Mộ quay đầu lại, trống không.

“Phó, Phó Vân Thâm?”

Cô giật mình, mờ mịt nhìn xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng cậu chàng.

Cô cẩn thận ngẫm nghĩ, dường như từ khi ra khỏi phòng thể dục đã không nghe thấy cậu ta lên tiếng.

Chẳng lẽ...

Sắc mặt Thời Mộ lập tức thay đổi.

Đúng vào lúc này, trong bóng đêm an tĩnh vang lên tiếng rung của điện thoại, cô nuốt nước bọt, cứng ngắc nghiêng đầu nhìn cái cặp sau lưng.

Hai người bên kia vừa đánh vừa gậy, thấy cô hồi lâu không đuổi theo thì chạy vòng trở lại.

Chu Thực thở hổn hển: “Mộ ca, cậu làm sao vậy?”

Thời Mộ run lẩy bẩy: “Phó, Phó Vân Thâm mất tiêu rồi...”

Chu Thực và Hạ Hàng Nhất nghe vậy, lúc này mới chú ý tới nhóm mình bị thiếu một người.

“Chẳng lẽ... đi theo vào ký túc xá nữ sinh rồi hả?”

“Đi chết đi!” Thời Mộ đập cậu một cú, cau mày lo âu: “Có phải bị ma bắt rồi không?”

Thời Mộ càng nghĩ càng cảm thấy có thể, đột nhiên biến mất nhất định có liên quan đến sự kiện linh dị, còn có cú điện thoại vừa nãy, đúng rồi, điện thoại!

Thời Mộ đột nhiên bừng tỉnh, ngay trước mặt hai người lấy đi động từ cặp ra, bắt máy mở loa ngoài.

Trong điện thoại vang lên hơi thở mỏng manh, ba người đứng tại chỗ nín thở lắng nghe, ai nấy đều lo lắng.

Chốc lát.

Cậu mở lời.

“Cuối cùng cũng bắt máy?” Giọng nói lộ ra vài phần bất mãn.

Là Phó Vân Thâm.

Thời Mộ cẩn thận: “Phó Vân Thâm, có phải cậu bị ma bắt không? Nếu cậu bị bắt thì hú một tiếng, chúng tôi sẽ đi cứu cậu!”

Bên cô có nam chủ diệt thầy ma, nhất định có thể thắng được!!

“Hú.”

Hú rồi.

Thời Mộ che ống nghe nhìn về phía hai người, sắc mặt tái nhợt: “Toang rồi, Phó Vân Thâm bị bắt rồi, cậu hú rồi.”

Cậu lại nói: “Đùa cậu thôi.”

“...”

Trong điện thoại, cuối cùng cậu chàng đã mất tính nhẫn nại, nóng nảy không còn như ngày thường: “Quay lại đây mở cửa cho bố!”

Mịa nó.

Mới vừa cúi người buộc dây giày, cậu bỗng nhiên bị khóa trái trong phòng thể thao. Những người kia đều mù hết à?? Một người sống sờ sờ vậy mà không ai thấy, lại còn chẳng thèm quay đầu lại kiểm tra nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

May quá không phải là gặp ma.

Thở phào một hơi, đồng thời, Thời Mộ lại có chút tiếc nuối, điểm tâm không có rồi...

“Vậy chúng ta đi đón Thâm ca đi, lão Hoàng đưa chìa khóa cho cậu rồi hả?”

Bọn họ chỉ còn cách ký túc xá nam hai bước, nếu ba người cùng quay lại cũng có chút lãng phí thời gian. Thời Mộ lại bỏ đi động vào cặp, nói: “Một mình tôi đi, các cậu giúp tôi xách cặp về đi.”

Ném cặp vào ngực Chu Thực, Thời Mộ cầm chìa khóa đi vòng trở về tòa nhà dạy học.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, hai người Chu Thực và Hạ Hàng Nhất trở lại ký túc xá.

Phòng thể dục ở lầu một, mượn ánh trăng trong trời, Thời Mộ chậm rãi đi về phía trước, đến phòng thể dục, lách cách dùng chìa khóa mở cửa chống trộm.

Trong phòng, Phó Vân Thâm hai tay ôm ngực, âm hiểm lạnh lùng nhìn cô.

Thời Mộ sờ sờ mũi, chậm chạp đi vào, áy náy cười hai tiếng: “Thâm ca, ở đây ổn không?”

Phó Vân Thâm hít sâu, đưa tay bóp mũi cô. Thời Mộ kêu đau, cậu không có buông tay, cắn răng nghiêng lợi: “Mấy cậu được đấy, quên sạch tôi luôn nhì, sao cậu lại không quên đầu mình ở đây thế?”

Bị bóp mũi, giọng Thời Mộ ồm ồm: “Buông, đau...”

Phó Vân Thâm hừ lạnh buông tay.

Cô ôm cái mũi đau, đôi mắt tố cáo: “Cậu không nói tiếng nào, ai mà chú ý, hơn nữa, cậu cũng không biết gọi cho Chu Thực và Hạ Hằng Nhất à?”

Phó Vân Thâm không cảm xúc nói: “Tôi không có số của hai người đó.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ cười khanh khách.

Xưa nay, Phó Vân Thâm không ưa Chu Thực, cho dù ở cùng nhau, mỗi ngày hai người đều cúi đầu không gặp, ngẩng đầu lại gặp, hoàn toàn không cần thiết lưu số điện thoại di động, WeChat thì có, chỉ phiền cậu ta cứ dăm ba bữa lại bóc phét trên vòng bạn bè nên cậu luôn để trạng thái ẩn. Mới vừa rồi có liên lạc nhưng Chu Thực lo kể chuyện ma nên hoàn toàn không chú ý. Về phần Hạ Hằng Nhất? Người ta mới vừa vào ở một ngày thì làm gì có lưu số điện thoại. Vì thế, người Phó Vân Thâm liên lạc nhiều nhất chính là Thời Mộ, gọi hồi lâu, rốt cuộc cũng được bắt máy trong tình trạng pin sắp hết.

Phó Vân Thâm bực bội, mũi chân đá đá bắp chân nhỏ của cô: “Cậu muốn nói gì với tôi?”

Thời Mộ gãi gãi đầu, môi ngập ngừng: “Ừm, một mình... sống ổn không?”

Đôi mắt cậu sa sầm.

Thời Mộ vội vàng đứng thẳng, thành khẩn nói: “Con trai, xin lỗi nha, sau này ba sẽ không bỏ con lại nữa.”

Dứt lời, cô không sợ chết kéo đầu người ta xuống vai mình, cẩn thận sờ tóc cậu: “Con trai ngoan, có lẽ bị dọa sợ rồi.”

Phó Vân Thâm: “...”

Phó Vân Thâm: “Cậu có tin bây giờ tôi bóp cậu chết liền không?”

Tin chứ.

Thời Mộ nói lỏng tay.

Hai người đang trò chuyện, không chú ý có tiếng bước chân ngoài cửa đang tới gần.

Lão Hoàng đi tuần tra thấy chìa khóa đang cắm trong ổ khóa, sắc mặt lập tức trở nên cộc cằn, thăm mắng Thời Mộ và mấy thằng nhóc chết tiết kia, rõ ràng đã nhắc nhở, kết quả vẫn quên rút chìa khóa ra.

Bất đắc dĩ lắc đầu, sau khi khóa cửa kỹ, anh ta cầm chìa khóa rời khỏi tòa nhà dạy học.

Có lẽ điện sẽ không có ngay được, sau khi thấy xung quanh không có gì bất ổn thì lão Hoàng quyết định trở về ngủ sớm.

Thời Mộ chủ động đeo cặp của Phó Vân Thâm lên lưng, nịnh nọt chạy đi mở cửa. Cô đẩy mấy lần, cửa chống trộm vẫn không hề suy chuyển. Thời Mộ buồn bực, rõ ràng cô không khóa cửa mà...

“Sao rồi?”

Thời Mộ hung hăng kéo nắm cửa, nói: “Có phải cửa hư rồi không, mở không ra?”

Phó Vân Thâm cau mày, hỏi: “Cậu rút chìa khóa ra chưa?”

Một sự im lặng bao trùm.

Thời Mộ vỗ đầu một cái, bưng tỉnh hiểu ra: “Chết rồi, tôi quên rút...”

Phó Vân Thâm cố nén xúc động muốn bùng nổ. Phòng thể dục này chỉ có một cánh cửa sổ, trước đó có học sinh bò vào trộm dụng cụ thể dục. Vì ngăn ngừa tình huống này lại xảy ra nên trường đã cố ý gắn thêm lưới bảo vệ, trừ khi là người bằng giấy, nếu không thì hoàn toàn không ra được.

Phó Vân Thâm nhào người trên bậc cửa sổ nhìn ra ngoài: “Không có chìa khóa ở ngoài, rốt cuộc cậu có rút ra hay không thể hả?”

Bị hỏi vậy, Thời Mộ ngược lại bối rối, tìm kỹ từ trên xuống dưới, đôi mắt mờ mờ: “Nếu tôi rút rồi, tại sao trên người không có? Nếu tôi rút rồi thì tại sao bên ngoài cũng không có?”

Không phải gặp ma rồi đấy chứ?

Cũng không đúng, ma quỷ trộm chìa khóa làm gì?

Phó Vân Thâm khẽ cắn răng, hung tợn dúi quả đấm trước mặt cô: “Tôi thật sự rất muốn đánh cậu.”

Cho dù có đánh, cũng không ra khỏi đây được.

“Gọi điện thoại cho Chu Thực, bảo cậu ta đi tìm lão Hoàng mở cửa cho chúng ta.”

Thời Mộ à lên, sờ túi tìm điện thoại di động, không tìm thì đã không sàu rồi[1], về mặt cô vẫn cứng ngắc như ban đầu, cô lui về sau hai bước, cẩn thận nhìn cậu: “Điện thoại di động... bỏ trong cặp rồi.”

[1] Nguyên văn 不摸不打紧: đây là phương ngữ Hồ Nam, câu này theo mình hiểu là không tìm thì không bận tâm, khẩn cấp.

Lúc ấy tiếp điện thoại xong liền thuận tay ném vào cặp, nghĩ rằng sẽ không cần đến...

Thấy Phó Vân Thâm sắp nổi giận, Thời Mộ vội nói: “Cậu, điện thoại di động của cậu đâu?”

Phó Vân Thâm cười lạnh, quơ quơ cái điện thoại sớm đã tắt nguồn: “Nhờ hồng phúc của cậu, hết pin rồi.”

Còn nửa cục pin cuối cùng đã dùng để gọi hết tiểu gay tổ tông này rồi.

Thời Mộ lắc đầu: “Thâm ca, cái điện thoại này của cậu không được rồi, trở về mau đổi đi.”

“Móa.”

Cậu đập vào mũi Thời Mộ, thấp giọng nỉm: “Câm miệng cho ông.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ che mũi rất oan ức, nói tới nói lui đều do Phó Vân Thâm cả, nếu cậu không bị nhốt ở đây, cô sẽ qua mở cửa cho cậu ấy sao? Hai người sẽ bị nhốt ở đây sao? Cô còn chưa mắng ai đâu đấy, chẳng nhóc này cũng dám phát cáu à.

“Không sao, Chu Thực thấy chúng ta chưa về, nhất định sẽ tìm người dẫn chúng ta ra ngoài.” Thời Mộ rất chắc chắn.

Còn Chu Thực và Hạ Hàng Nhất... vì cúp điện nên đã đi nằm sớm, hiện tại đã an ổn tiến vào mộng đẹp.

Việc đã đến nước này, Phó Vân Thâm cũng không thể nói gì nữa, trừ chờ đợi ra thì không còn cách nào.

Thời Mộ nhìn xung quanh một vòng, phòng thể dục này không có thứ gì, ngay cả một cái bàn cũng không có, phía sau có hai giá đỡ, bên trên đặt mấy quả bóng rổ và bóng đá tạ tội, dưới đất là máy ghi âm chưa kịp cất, trừ những cái đó ra cũng chỉ còn lại có hai cái ghế, không còn gì nữa cả.

Thời Mộ kéo ghế ngồi xuống, rảnh rồi đá chân, đoán có lẽ do Phó Vân Thâm không mấy vui vẻ nên điểm huyệt đệ của cô vẫn không tăng lên, cái này khiến Thời Mộ có hơi khó chịu.

Thời gian nhanh chóng trôi qua nửa tiếng. Trong khoảng thời gian này, hai người không ai nói gì. Thời Mộ ngáp một cái, có vẻ buồn ngủ: “Quái lạ nhỉ, sao hai cậu ấy còn chưa tới?”

Phó Vân Thâm bình tĩnh nói: “Bọn họ sẽ không tới.”

Thời Mộ nhìn về phía cậu.

“Bị cúp điện, có lẽ ký túc xá đã khóa từ sớm rồi.”

“...”

“Vậy chúng ta làm sao giờ...”

“Làm sao à? Có thể làm sao, chỉ có thể chịu đựng ở đây cả đêm.”

Phó Vân Thâm vứt cặp xuống đất làm gối đầu, trải áo khoác đồng phục học sinh dưới đất để nằm, đưa lưng về phía Thời Mộ nhắm mắt lại.

Thời Mộ phồng má, vô cùng buồn bã: “VẬY... vậy tôi ngủ ở đó nha?”

Cậu không lên tiếng.

Thời Mộ nằm xuống, chậm rãi nhích tới, mặt dày hỏi nhỏ: “Thâm ca, cậu có thể chia cho tôi cái vạt áo với được không?”

Hu hu hu hu, nền đất rét lắm, cô lạnh quá.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Sàn nhà vừa lạnh vừa cứng, ngoài cửa sổ vừa đen vừa tối không có một chút ánh sáng lọt vào, ở trong bóng tối này giờ tay không thấy được năm ngón, Thời Mộ chỉ có thể nghe được sự hít thở vững vàng của cậu.

Nhàm chán không ngủ được, cô chớp mắt vài cái, bí mật liếc trộm bóng lưng của cậu.

Khoảng cách mở ra nhiệm vụ cao cấp chỉ còn 500 điểm huynh đệ, giờ cũng giống như đang ngủ cùng nhau...

Đôi mắt đảo vòng, chú ý vào một điểm

Thời Mộ cẩn thận nhích lại gần Phó Vân Thâm, từ từ đưa đầu đến chỗ cặp, cô không biết gối lên cái gì, đầu nhí, Thời Mộ cau mày, trờ mình, ngón tay nắm lấy một góc áo của cậu, trườn lên người mình, diện tích rất nhỏ, chẳng có tác dụng gì.

Cô dễ dàng thỏa mãn, thở dài nhắm mắt.

Nghĩ thầm, sớm biết sẽ xảy ra cục diện như vậy, bằng mọi giá phải lấy áo khoác đồng phục tới, không đến nỗi cánh tay bị đông lạnh thế này.

Bụp.

Một tiếng vang trầm đục, gáy Thời Mộ tiếp xúc thân mật với mặt đất, kêu rên thành tiếng, bất mãn trừng Phó Vân Thâm đang kéo cặp đi, cô thấp giọng oán trách: “Phó Vân Thâm, không phải chứ, cậu hẹp hòi vậy à?”

Đưa lưng về phía Thời Mộ, Phó Vân Thâm nhếch môi đầy xấu xa: “Cặp của tôi sợ người lạ.”

Sợ...

Sợ người lạ??

Sợ con khi ấy.

Cô đứng dậy, nghiêm mặt hỏi: “Rốt cuộc cậu có cho tôi gối một tí không?”

Phó Vân Thâm nhanh chóng trả lời: “Không cho.”

Thời Mộ hừ nhẹ: “Tôi chẳng thèm.”

Bò dậy lẩn mò trong bóng đêm, đi tới góc tủ đựng đồ, tìm kiếm trong ngoài một phen, trên học tủ trống không, cô đưa tay vào bên trong, trong bóng tối, dường như có gì đó bò lên tay, Thời Mộ phản xạ có điều kiện sờ một cái, thứ kia rất bóng loáng, lại hơi xù, chân đang động, hình như là ——

“A trời ơi bà nội mẹ ơi!!!! Con gián!!! A a a a con gián má ơi mộng mi nở hoa hả á!”

Phản ứng kịp Thời Mộ bị dọa bởi rồi, lập tức ném thứ ghê tởm này ra ngoài.

Con gián đã giang cánh giữa không trung phát ra tiếng đập cánh nhỏ, bay tà tà một vòng, sau đó vững vàng đáp xuống mặt Phó Vân Thâm.

Phó Vân Thâm soạt mở mắt ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai phui con côn trùng này xuống sàn, dùng chân nghiền nát.

Cậu có bệnh sạch sẽ, không chịu nổi những thứ này.

Lau mặt, cậu ghê tởm khó mà chịu được.

Vừa sờ trúng con gián, Thời Mộ nổi hết da gà, người ta nói trong nhà có một con con gián sẽ tồn tại mười nghìn con, hôm nay cho cô sống chung một phòng với nhiều gián như vậy, cô không được rồi.

“Cậu cậu cậu cậu... Có phải cậu giết chết nó rồi không?”

Phó Vân Thâm: “Ừ.”

Thời Mộ thở gấp vì tức giận: “Cậu giết nó chết, chúng ta ngủ ở đâu?”

Im lặng.

Thời Mộ liếc mắt: “Cậu dùng khăn giấy lau sạch nó đi.”

Đôi mắt Phó Vân Thâm ánh lên, nói: “Trong cặp tôi không có khăn giấy.”

Thời Mộ muốn ngắt: “Vậy cậu đi tiểu xong thì không lau à?”

Vừa hỏi xong, trong bóng đêm yên tĩnh càng tràn ngập quỷ dị.

Cho dù không nhìn thấy, cô cũng có thể cảm giác được ánh mắt xuyên thấu của Phó Vân Thâm. Thời Mộ hốt hoảng, sao, thế nào? Chẳng lẽ cô nói sai gì rồi???

Trong giọng nói Phó Vân Thâm đi kèm nụ cười: “Nói vậy, mỗi lần cậu tiểu xong đều sẽ lau?”

Thời Mộ cổ ra vẻ bình tĩnh: “Không, không lau nhiều không vệ sinh.”

Cậu chế giễu: “Bọn tôi đều run run nó lên, không cần lau.”

Thời Mộ kinh ngạc, thì ra là con trai đi vệ sinh xong đều chỉ vậy vậy là xong, hóa ra là như vậy, lại có thêm một kiến thức quan trọng rồi! Trờ về nhất định phải ghi chú vào sổ!

Không, điều quan trọng không phải là cái này!!!

Phó Vân Thâm nói vậy là có ý gì? Nói cô không phải là đàn ông???

“Chẳng qua cậu khác bọn tôi, lau một chút cũng không có gì.” Trong lời nói của cậu có gì đó.

Trán Thời Mộ toát mồ hôi lạnh, Phó Vân Thâm... có phải hoài nghi gì rồi không? Khác với bọn tôi? Cậu biết thân phận của cô rồi hả?! Thời Mộ hít một ngụm khí lạnh, không, không đúng, cô nguy trang không chệ vào đâu được, hoàn mỹ vô khuyết, sao sẽ lộ ra sơ hở được chứ?

Phó Vân Thâm mắng nhẹ: “Nhóc gay.”

... ?

“Biến, khuynh hướng giới tính của ông bình thường!”

Sau khi mắng xong, Thời Mộ thở phào nhẹ nhõm, khom lưng kéo cặp Phó Vân Thâm ra, xé một trang sách bài tập, lau cục đen đen dưới đất. Phó Vân Thâm nhướn mày, xách cặp đổi chỗ khác.

Giày vò như thế, sớm đã không còn buồn ngủ, bây giờ chắc là khoảng mười giờ, xem ra bọn Chu Thực thật sự không tới rồi. Thời Mộ tuyệt vọng, tiếp tục mặt dày tới bên cạnh Phó Vân Thâm, mặc kệ người ta kháng cự mạnh mẽ gối đầu lên cặp.

Mới vừa nhắm mắt, một trận buồn tiểu đột nhiên đánh tới, cô nhắm chặt mắt cố nhịn, nghẹn đến mức sắc mặt đỏ lên.

Thời Mộ kẹp chặt hai chân, run rẩy bắt đầu kéo ống tay áo Phó Vân Thâm.

Cậu bắt đắc dĩ thở dài: “Cậu sao nữa.”

Thời Mộ cắn chặt hàm răng: “Tôi... tôi muốn đi tiểu.”

“...”

“Nhịn đi.” Hai chữ gần như rít ra từ kẽ răng.

Thời Mộ kìm nén đến sắp khóc: “Thì là sắp không nhìn được mới nói với cậu đấy.”

“Vậy cậu nói với tôi có tác dụng gì không?” Cậu gằm nhẹ, “Chẳng lẽ cậu muốn tiểu trên người tôi à?”

Thời Mộ suy nghĩ, hỏi: “... Được không?”

“Cút!”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Phó Văn Thâm tức quá, búng vào gáy cô.

Cô ôm bụng, miệng râm rì: “Không nhìn nổi, Phó Văn Thâm, cậu mau cứu tôi với...”

Bây giờ Phó Văn Thâm thật muốn bóp chết cô, cậu khế cắn răng đi tới cửa chống trộm, khóa cửa vô cùng chắc chắn, ở trên tay không có bất kỳ công cụ nào có thể mở ra, lưới bảo vệ cũng rất nghiêm ngặt, nhìn ra bên ngoài, tòa nhà dạy học đã sớm khóa lại rồi, nửa bóng người, à không, nửa bóng ma cũng không có.

Cậu vò loạn mái tóc: “Nếu không cậu tiểu vào thùng rác đi.”

“Tôi không chịu!” Thời Mộ liều mạng lắc đầu, “Ngày mai bị người ta thấy được sẽ mất mặt lắm!”

Mặc dù da mặt cô dày nhưng vẫn cần mặt mũi, hơn nữa, tiểu vào thùng rác là hành động hủy hoại của công, cô là một người tam quan đoan chính, chắc chắn không được, chết cũng không được, tiểu trên người Phó Văn Thâm càng không được nốt.

Trong lòng Thời Mộ rất khó chịu, có chút hoài nghi cuộc sống. Tuy giờ đang giả dạng đại lão nhưng khi từng là tiểu tiên nữ, Thời Mộ cũng xem qua không ít tiểu thuyết ngôn tình, rất nhiều tình tiết đều là nam nữ chủ cùng bị nhốt trong phòng tối, sau đó thế này thế nọ, ngọt ngào như mật, như keo như sơn, sao đến cô lại có biến? Không cầu ngọt ngào tựa mật, keo sơn gắn bó, nhưng cũng không thể... Không thể mắc tiểu chứ!

Sự thật chứng minh tiểu thuyết ngôn tình đều là giả!!

Thời Mộ nằm rạp dưới đất tiếp tục oán trách Phó Văn Thâm: “Tại cậu hết, một người lớn như vậy còn có thể bị khóa bên trong, cậu nói cậu có ngốc hay không? Dù bọn tôi quên cậu, cậu không biết động đôi mỗ cao quý của cậu, rú lên với bọn tôi một tiếng à? Nếu cậu bỏ cái rụt rè xuống, chúng ta sẽ không bị rơi vào cục diện thế này!”

Lòng bàn tay Phó Văn Thâm hơi ngứa, nói cách khác chính là muốn đánh người.

Cậu nhanh chóng nắm chặt thành đám điều chỉnh hơi thở, bước lên vài bước kéo cặp tới, sau đó từ bên trong lấy ra một cái bình nước, Phó Văn Thâm bực mình đưa bình nước qua: “Đây.”

Thời Mộ xụ mặt, hét lên: “Tôi đã như thế rồi, cậu còn cho tôi uống nước, cậu có phải người không hả?”

Phó Văn Thâm tiếp tục hít sâu: “Tôi, cho, cậu, tiểu.”

Yên lặng

Thời Mộ đỏ mặt: “Không được không được, ghê quá, tôi không muốn.”

Một cái bình nước xinh xắn như thế, tại sao có thể biến thành bô cho đàn ông? Không được, tuyệt đối không được.

“Tôi cmn không chê, cậu thì ghê tởm, cậu ngại ông đây gớm quá à?” Phó Văn Thâm “bộp” nện bình nước vào người Thời Mộ, “Cho cậu đấy, muốn đi hay không thì tùy, lúc muốn dùng nhớ đổ nước bên trong vào thùng rác.”

Thời Mộ ôm bình nước, mảy nhíu lại có thể kẹp chết con ruồi, cái... này ai có thể hạ mông được chứ.

Cô yếu ớt nói: “Tôi, tôi không muốn, cậu không có cách nào khác sao?”

“Có.” Cậu nói, “Giải quyết ngay tại chỗ.”

Thời Mộ: “...”

Thiếu niên khoanh tay, lại nằm xuống.

Nhìn bình nước, lại nhìn Phó Văn Thâm, Thời Mộ co vào trong góc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bụng cũng chướng càng ngày càng kinh khủng, cô cảm thấy nếu cứ nhịn tiếp, có lẽ bàng quang sẽ bể luôn, nhưng

mà... Sự e thẹn của con gái không cho phép cô giải quyết nhu cầu sinh lý ở trước mặt nam sinh hay trong bình nước.

Hình như Phó Vân Thâm ngủ rồi, từ nãy đến giờ không nói một câu, cũng không lên tiếng nữa.

Cô khẽ cắn răng, im lặng ôm bình nước ra cạnh giá bóng rổ, cẩn thận liếc Phó Vân Thâm, nhẹ nhàng cởi quần, còn có... đồ giả trong quần.

Thời Mộ rất sợ Phó Vân Thâm tỉnh lại, điều đáng ăn mừng duy nhất là sắc trời rất tối, ánh trăng cũng bị mây đen che khuất, nếu bị nhìn thấy, nói cũng không nói nổi.

Giải quyết xong, Thời Mộ trầm tư chốc lát, cảm hàng giả run lên.

Sau khi làm xong, Thời Mộ bắt đầu hồi hận, xấu cmm hổ!! Cô nương nào sẽ làm chuyện như vậy chứ!!!

“Nhớ vận chặt nắp.”

Lúc này, Phó Vân Thâm vốn đã ngủ rồi đột nhiên mở miệng.

Bà vai Thời Mộ run lên, run lấy bầy hỏi: “Cậu, cậu không ngủ?”

Cậu nói: “Người bình thường sẽ không ngủ được.”

Ở chỗ thế này, hoàn cảnh này, bên cạnh còn có một tên kỳ lạ như thế, ngủ kiểu gì.

Thời Mộ không nói lời nào.

Nội tâm Thời Mộ bị đá kích.

“Vậy, vậy cậu nghe rồi?”

Phó Vân Thâm nằm ngửa ra, hai tay gối sau đầu, liếc mắt: “Cậu nói thử xem.”

Cô bặm môi, khó chịu, muốn khóc, lúng túng và xấu hổ.

Phó Vân Thâm như nhận ra điều gì, nhướn mày: “Cậu khóc à?”

Thời Mộ sứt sứt mũi, cố nén nước mắt về.

Cậu cười: “Đây, không phải chỉ là đi tiểu kêu xì xì, cậu tới mức vậy à?”

Thời Mộ cúi đầu dụi mắt: “Cút.”

Khó chịu.

Cô sống hơn hai mươi năm, làm gì có thời điểm chật vật như hôm nay, còn, còn ngay trước mặt một thằng nhóc mười mấy tuổi, người bình thường đều sẽ không thoải mái. Thời Mộ lại cảm thấy mình thật thê thảm, xuyên thì xuyên, làm nhiệm vụ thì làm nhiệm vụ, cho cô thân phận bạch phú nữ [1] không được à? Còn bày đặt làm anh em gì đó với nhân vật phản diện nữa chứ!

[1] bạch phú nữ: cô gái đẹp, giàu, da trắng

[Ký chú, đây là chính cô chọn.]

Thời Mộ: [Mi cũng cút đi.]

Hệ thống: [...]

Tính khí ghê gớm thật, không dám trêu vào.

Phó Vân Thâm bật cười, không cười còn đỡ, cười ra tiếng như vậy, hoàn toàn khiến Thời Mộ nghĩ cậu đang cười nhạo mình, càng khó nén giận.

“Đều là con trai cả, cậu để ý cái gì.”

Thời Mộ vận chặt bình nước ném lên bậc cửa sổ, chuẩn bị chờ sáng sớm mai sẽ ném

Phó Vân Thâm lại thờ dài, cậu đứng dậy mở tủ đồ mà Thời Mộ còn chưa kịp thu thập xong, từ bên trong lấy ra một tấm màn sân khấu rách rưới, không biết là trường học chuẩn bị lúc nào, phía trên cũng đã đóng bụi, có lẽ đã để ở đây khá lâu, chưa kịp vứt bỏ.

Phủi bụi, Phó Vân Thâm gấp lại rồi trải xuống, cậu nghiêng đầu, đôi mắt rơi vào Thời Mộ đối diện ở trong bóng tối, dịu giọng nói: “Ở đây có một tấm màn sân khấu, cậu cố nằm đi, năm giờ rưỡi sẽ có người mở cửa, đến lúc đó có thể đi ra ngoài.”

Cô mím môi, lằn mồ nằm xuống.

Màn vải hơi ẩm ướt, mặc dù khó ngủ, nhưng dễ chịu hơn nhiều so với rét lạnh.

Thời Mộ nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trên người ấm lên, chàng trai khoác áo khoác lên vai cô.

Cô hơi sững sốt, một dòng nước ấm từ đáy lòng trào lên.

Từ nhỏ đến lớn chỉ có ba người đắp áo cho cô, một là ba, hai là mẹ, còn một người... Là chàng trai trước mắt.

Mất Thời Mộ đỏ hoe, cô nhích sang một bên, kéo ống tay áo đối phương: “Cậu qua đây nằm đi.”

“Không cần, tôi không lạnh.”

Thời Mộ ngồi dậy, mở màn sân khấu ra: “Trái một lớp là được rồi, cậu tới đây.”

Phó Vân Thâm không có cách gì, trở mình qua nằm.

Mây đen tản đi, ánh trăng trong trẻo xua tan sương đêm dày đặc, mượn ánh trăng yếu ớt, cậu bé tuần tú và có mái tóc đen nhánh đang gần trong gang tấc, gương mặt sống động, giữa đêm khuya yên tĩnh đột nhiên giúp cô có được niềm an ủi.

“Phó Vân Thâm, cậu thật tốt.”

Sáu từ, thật lòng thật ý.

Chàng trai mở mắt ra, con ngươi đen nhánh tỏ tường, rồi mau chóng nhắm mắt lại: “Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ sợ cậu bị lạnh chết ở đây, người khác chắc chắn sẽ nghĩ là tôi làm.”

Thời Mộ phồng má: “Tôi sẽ không chết đâu.”

“Ồ.”

“Cậu chết nhưng tôi sẽ không chết.”

Phó Vân Thâm nhếch môi, bàn tay dày rộng che kín mặt cô, kẻ cả mũi miệng: “Câm miệng, tôi muốn ngủ.”

Bị hành hạ một ngày, Thời Mộ cũng mệt, ngáp một cái, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Đêm khuya ba giờ.

Đèn trên đầu nhấp nháy vài cái, sáng trưng trở lại.

Cả tòa nhà đều đã sớm tắt đèn, duy nhất một căn phòng bùng sáng nên trở thành một ngọn đèn trong đêm tối, sáng rõ gây chú ý.

Đột nhiên đèn sáng lên khiến chàng trai đang ngủ say chột cau chặt mày, căng bức bối hơn là cánh tay đang chịu một sức nặng, lông mi run rẩy, cậu chậm rãi mở mắt.

Ánh đèn lóa mắt, Phó Vân Thâm mất một khoảng thời gian thật dài mới quen được.

Quay đầu lại, cậu liếc thấy khuôn mặt tỉnh xảo của cô.

Chẳng biết từ lúc nào hai người đã ôm lấy nhau, cậu ôm eo cô, cô gối lên cánh tay cậu, vô cùng thân mật, hồi lâu Phó Vân Thâm vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Tích tắc.

Tiếng đồng hồ vang lên.

Hầu kết cậu nhấp nhô, đôi mắt thâm sâu bình tĩnh ngấm gương mặt trước mắt.

Thời Mộ cố gắng nhắm mắt nhưng da không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn trắng nõn nà, nhăn nhui đến cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy. Phó Vân Thâm so da tay của cậu với cô, cậu là người trắng nhất trong đám nam sinh rồi nhưng so với Thời Mộ thì cô còn trắng hơn cả cậu.

Lông mi Phó Vân Thâm khẽ run, từ từ rút cánh tay bủn rủn của mình ra.

Thời Mộ ngủ say không thoải mái gãi gãi quai hàm, giống hệt một con hamster. Cậu chàng to gan lớn mật, chậm rãi đưa tay néo mặt cô, khi chạm đến làn da nhăn nhui, đầy đặn và đàn hồi kia thì nhanh chóng rút tay về như bị điện giật.

Nhịp tim rất nhanh, khác hoàn toàn với lúc bình thường.

Cậu nhắm mắt, rồi lại tiếp tục quan sát.

Lúc này, Phó Vân Thâm mới phát hiện cổ họng Thời Mộ nhẩn thín, không có trái cổ, cũng có kiểu nam sinh dậy thì không quá rõ ràng, không có gì kỳ lạ, chẳng qua là...

Phó Vân Thâm miễn cảm thấy rằng cô có chút khác biệt, nhưng không biết khác ở chỗ nào.

Đang trầm tư, Thời Mộ nâng cánh tay lên, dưới nách lộ ra mấy cọng lông màu đen rất rõ. Phó Vân Thâm - mới vừa cạo lông nhưng vẫn còn ngứa, vẻ mặt phức tạp.

Bộp.

Cô ôm lấy eo Phó Vân Thâm, trừ khi không có cảm giác, nếu không sẽ không cảm thấy xúc cảm quái lạ đó.

Phó Vân Thâm khẽ cắn răng, không thể nhịn được nữa.

Có lẽ cậu điên rồi mới bắt chợt toát ra cái suy nghĩ kia.

“Cmn cậu tỉnh dậy cho ông ——!”

Một cước đạp qua.

Đồng thời, bên ngoài ánh sáng của đèn pin cầm tay sáng lên.

Răng rắc, cửa được mở ra.

Vai Thời Mộ run lên, lập tức ngồi dậy.

Trong đôi mắt mờ mịt, thấy lão Hoàng giờ đèn pin đứng ở cửa.

Sau ba giây yên lặng đầy quỷ dị, lão Hoàng nói tục một câu: “Ồi mia ——!”

Trong phòng, hai người quần áo xốc xếch, cùng ngủ trên một tấm màn sân khấu, hình ảnh cô nam quả nam nào đó thường xuất hiện ở phòng thể dục trên tivi, bây giờ làm người ta có ý nghĩ kỳ quái. Tâm hồn hủ nam của lão Hoàng bắt đầu hưng hực thiêu đốt.

Không được không được, đây là học sinh.

Xua đuổi những suy nghĩ không sạch sẽ, lão Hoàng đi vào: “Các em sao thế này? Sao không trở về túc xá?”

Anh đi tiểu đêm thì thấy lầu một cửa trường đèn vẫn sáng, còn tưởng rằng có trộm, lập tức từ ký túc xá nhân viên chạy qua đây, không ngờ bên trong chính là hai học sinh của mình.

Thời Mộ xoa xoa mắt, mới vừa tỉnh ngủ nên giọng có hơi khàn đặc: “Phó Vân Thâm bị khóa bên trong, em đến tìm người, kết quả không biết đưa thất đức nào rút chìa khóa ra? Rút ra thì thôi đi, còn khóa cửa, thầy nói có tức không? Tốt nhất đừng để em tìm được hần ta, nếu không em sẽ đánh cho nó gọi tổ tông luôn.”

Lão Hoàng: “Tôi rút đây.”

Bầu không khí từ từ lúng túng.

“Thôi bỏ đi, các em đi ra trước đã, thầy đưa các em về ký túc xá.”

Hai người vội vàng đứng dậy, lúc gần đi, Thời Mộ còn không quên lấy cái bình đựng nước tiểu.

Lão Hoàng tắt đèn, lại khóa chặt cửa, cầm đèn pin dẫn đường trước mặt, vừa đi vừa dạy dỗ hai người. Thời Mộ đâu dám cãi lại, dù sao chuyện như vậy là bọn cậu không chú ý, một đường đáp dạ vâng.

Bị lão Hoàng mắng hơn 10 phút, Phó Vân Thâm chợt nói: “Thầy Hoàng, từ phòng thể thao ra cổng phải đi lâu vậy à?”

Vừa nói như thế, ngược lại nhắc nhở lão Hoàng và Thời Mộ.

Theo lý thuyết bọn họ chỉ cần một hai phút là cùng, nhưng mà...

Phó Vân Thâm dừng bước, ngẩng đầu lên: “Hai người xem.”

Hai người theo mắt nhìn qua, trên đầu, ba từ sáng loáng [Phòng thể thao].

Anh lại nhìn về phía trước, kinh ngạc phát hiện cả dãy hành lang đều trở nên quanh co hun hút, đen như mực, dường như là không thấy được đầu.

“Mẹ kiếp! Cmn gặp quỷ đập tường rồi!” Lão Hoàng cuối cùng mới nhận ra.

Trái lại Phó Vân Thâm và Thòi Mộ đều bình tĩnh, mặc dù bọn họ chưa từng gặp quỷ đập tường, nhưng đã thấy các loại ma quỷ, bây giờ chỉ thấy như chuyện nhỏ.

Phó Vân Thâm dứt hai tay vào túi nói với Thòi Mộ: “Dùng nước tiểu đồng tử của cậu đi.”

Ếc...

Thòi Mộ nhìn bình nước, khó xử.

Nước tiểu đồng, đồng nữ được không?

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Sự im lặng của cô biến thành những ý nghĩa khác trong mắt Phó Vân Thâm, sắc mặt cậu chàng lập tức sa sầm: “Sao hả, cậu có quan hệ tình dục với người khác rồi hả?”

Hai từ người khác nhấn rất mạnh, bốn từ quan hệ tình dục càng mạnh hơn.

Thòi Mộ đỏ mặt: “Nói gì vậy, tôi là xử nam!”

Cho dù sau này có ngủ với cậu, cũng là xử nam.

“Vậy cậu nhanh lên đi.” Phó Vân Thâm bực bội thúc giục.

Thòi Mộ cắn môi: “Không, không phải chưa chuẩn bị xong sao? Dùng nước trong bình à?”

Lão Hoàng nhìn bình nước, càng bình tĩnh hơn so với gặp quỷ đập tường: “Con trai, con uống nước tiểu à?”

Hơi thở Thòi Mộ cứng lại, vội vàng giải thích: “Vừa rồi bên trong em mắc quá, nên không nhịn được đã...”

Lão Hoàng cũng không biết có nghe hay không, ánh đèn pin lia qua lia lại.

Ông ngoại từng nói, gặp quỷ đập tường không được hoảng sợ, mắng là xong chuyện, mắng càng ác càng tốt.

Cô háng giọng, đang chuẩn bị mở miệng chửi, lão Hoàng bên cạnh ngược lại đã đi trước một bước.

Chỉ thấy lão Hoàng hai tay chống nạnh, tạo dáng tiêu chuẩn của người đàn bà chanh chua sắp chửi đồng, anh nhìn về phía hành lang đen như mực bắt đầu hét: “Mẹ mi đồ con rùa, có phải mẹ mi năm đó vút thẳng nhóc nhà mi mà nuôi mỗi cái tã của ông đây, mi có biết ông nội đây là ai không mà dám hù dọa ông nội hả, cmn nếu mi là nam mi chính là loại dưa chuột thiếu đánh, nếu mi là đàn bà mi là loại ốc vít thiếu vặn, có bản lĩnh cút ra đây cho ông, bây giờ ông sẽ vặn mi thành áo chống đạn chắc chắn rất chống chịu đấy nhì!”

“Nhường đường cho ông ——!”

Một tiếng rống to, bóng tối lui dần.

Thòi Mộ trợn mắt há mồm.

Lão Hoàng há mồm thờ đốc, lau trán chảy mồ hôi: “Đi thôi.”

Thần thái thông dong, bước chân bình tĩnh.

Lần này bọn họ rất thuận lợi đến trước cổng nhưng đang lúc lão Hoàng muốn đẩy cửa ra thì một khí đen đột nhiên từ trong cổng chui ra, khí đen gào thét, hóa thành lệ quỷ giương nanh múa vuốt vọt tới chỗ lão Hoàng.

Lão Hoàng đàn mặt ra, một hồi lâu vẫn không nhúc nhích tránh đi.

Đúng lúc này, một tia sáng trắng bắn ra từ ngực lão Hoàng, tạo thành một lá chắn bảo vệ xung quanh anh.

Phanh!

Hồn quỷ thẳng tắp đụng vào, sau một tiếng thét chói tai, lui trở về bóng tối.

Ba người ở đó đều ngây ngẩn cả người.

Lão Hoàng sờ sờ ngực, hô hấp dồn dập: “Con mẹ nó...”

Thời Mộ lấy lại tinh thần: “Thầy Hoàng, trên người thầy đeo gì thế ạ?”

“Không đeo gì cả, nhưng trên ngực tôi có một hình xăm.” Anh nghĩ ngợi một hồi, đôi môi ngập ngừng: “Bạn trai cũ... dẫn tôi đi xăm.”

Đáy mắt Phó Văn Thâm thoáng kinh ngạc.

“Có thể cho em xem thử không ạ?”

Lão Hoàng gạt đầu, cời nút áo sơ mi.

Hình xăm kia là một con rắn, Thời Mộ ghé sát vào nhìn, kính ngạc phát hiện trên thân rắn có khắc phù văn rất nhỏ, nói cách khác, con rắn kia chính là phù văn.

Thời Mộ dùng ngón tay sờ lên, đột cảm nhận được huyết dịch lưu động thì nội tâm vô cùng kinh ngạc: “Đây là sinh tử cổ.”

Lão Hoàng sùng sốt: “Có ý gì?”

Thời Mộ hít sâu: “Sinh tử cổ, sau khi gieo loại cổ này xuống có thể chống được tai nạn, hãm hại, phòng tà ngoại xâm nhập, là vũ cổ bảo vệ rất hiếm gặp, đoán chắc người kia dẫn thầy đi xăm thừa dịp thầy không chú ý đã gieo xuống.”

Cô nói không phải là toàn bộ.

Nói đúng ra, sinh tử cổ là do một hồn một phách của người sắp chết làm mối dẫn kết thành, gieo xuống cũng không thể lập tức có hiệu lực, cổ này chờ người kia chết đi thì mới được xem là luyện thành, mới có thể phát huy tác dụng của nó.

Sinh tử cổ, cả đời chỉ có một cổ.

Ông ngoại từng nói, từ khi cổ thuật xuống dốc, người luyện sinh tử cổ có thể đếm được trên đầu ngón tay, vũ cổ bình thường phải cần mấy năm tuổi thọ của nhân loại nhưng tuyệt đối không cần hồn phách. Người có ba hồn bảy phách, tuổi thọ hết thì ba hồn bảy phách nhập vào luân hồi. Nếu bị lấy đi một hồn một phách, điều này nói rõ người ấy mãi không thể đầu thai chuyển thế.

Trừ khi là yêu đôi phương khôn cùng, nếu không sẽ không bắt chấp hạ loại cổ này.

Nói cách khác...

Bạn trai cũ trong lời thầy Hoàng đã chết rồi.

Thời Mộ gãi đầu, không khỏi nhớ lại lúc mới gặp gỡ lão Hoàng, một mình anh uống say như chết trong quán bar, miệng hùng hùng hổ hổ kể về người kia các kiểu, nói đa phần vẫn là anh ta rất tốt.

Tình cảm của ông anh này quá mềm mại lại nồng nàn, từ đáy lòng Thời Mộ cảm thông cho anh, hôm nay xem ra, bên trong nhất định có ẩn tình.

“Móa nó chứ!” Mắt lão Hoàng lập tức đỏ, ngón tay siết chặt: “Không bằng chó chết, ông đây thêm muốn thử đồ này của anh sao? Đợi tôi đào cái đồng thịt này ra đi!”

Mí mắt Thời Mộ chột nháy: “Trừ khi thầy chết, nếu không sẽ không lấy ra được.”

“Khốn!” Lão Hoàng tức miệng mắng to, “Các em về trước, đợi ngày mai thầy sẽ đi tìm anh ta tính sổ.”

Thời Mộ cúi đầu.

Chỉ sợ... Không còn người để tính sổ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50

Chuyện kể: Gà - LQĐ

Đêm nay có chút không được yên ổn.

Thời Mộ vốn nghĩ một người bình thường như lão Hoàng gặp phải tình huống như thế nhất định sẽ sợ, nào ngờ bước chân nhẹ bằng, sắc mặt như thường.

Trên đường dẫn bọn họ trở về ký túc xá thì lão Hoàng nhắc đến lai lịch của trường trung học liên kết Anh Nam.

Nơi đây vốn là bãi tha ma, sau đó bên trên xây một nhà xưởng, không ngờ rằng xưởng bốc cháy, 63 người bị nhốt trong đó, không ai sống sót. Qua vài năm, nhà xưởng được tu sửa và tân trang, bình an vô sự không bao lâu, nhà xưởng bất ngờ nổ tung. Liên tục hai sự kiện bốc cháy cũng nảy sinh điều quỷ dị, sau đó người ta mời đạo sĩ đến làm phép xem bói, nơi đây tà khí nặng, cần đồng nam đồng nữ dương khí tràn đầy để ép, vì vậy bên trên sửa thành trường học, phía dưới trường học còn chôn vài lá bùa, dùng để trấn áp ma quỷ.

Ngay cả như vậy, từ khi trường trung học liên kết Anh Nam được xây tới nay vẫn xảy ra không ít chuyện tà môn. Lúc nhậm chức, ban đêm lão Hoàng tuần tra nhìn thấy mấy lần nhưng gan anh lớn, dương khí nặng, cộng thêm đã từng đi lính, ma quỷ hoàn toàn không dám quấy phá, trường hợp như hôm nay đã sớm thấy nên không có gì quái dị.

“Thầy và bạn trai cũ là thế nào? Tình cảm hai người rất tốt sao?” Thời Mộ tò mò hỏi.

Lúc trước, mỗi lúc trời tối lão Hoàng đều uống say mềm, nói chuyện câu được câu chăng, trừ việc biết anh bị bạn trai đá ra thì không còn biết gì nữa.

Lão Hoàng vò tóc: “Đã không còn gì để nói.”

“Kể chút đi thầy, Phó Văn Tâm chắc chắn cũng rất tò mò.” Thời Mộ chạy chậm đến thùng rác trước mặt, ném bình nước vào, nhanh nhẩu chạy về.

Phó Văn Tâm lườm cô, giọng nói nhạt nhẽo: “Em không tò mò.”

“Được, biết các em tò mò rồi, vậy thầy kể sơ thôi.”

Phó Văn Tâm: “Em không...”

“Kể ra chuyện của bọn thầy là bảy năm trước rồi...”

Phó Văn Tâm: “...”

Đã nói không muốn nghe rồi.

Hồi tưởng lại ký ức về người thương, cơ mặt anh hiếm khi lộ vẻ thẹn thùng như vậy.

Bảy năm trước lão Hoàng mới vừa tốt nghiệp trường cảnh sát không bao lâu, lần đầu tiên làm nhiệm vụ bên ngoài chính là một vụ bắt cóc trọng đại, vì che chở cho con tin rút lui, chân lão Hoàng trúng đạn, vết thương rất nặng, anh không nói tiếng nào, cũng con tin thoát khỏi ổ sồi.

Bị trọng thương, mất máu quá nhiều, cả đêm lão Hoàng được đưa đến bệnh viện số 3 để chữa trị, mổ chính cho anh là bác sĩ ngoại khoa trẻ tuổi nhất, Ninh Phong Lai.

Anh nằm trên bàn mổ, ba hôn bảy phách gần như bay mất một nửa, không nhìn thấy cũng không biết gì nhưng lại có thể nghe được giọng nói. Giọng nói đó thật dễ nghe, sau này lão Hoàng nghĩ mình đã yêu Ninh Phong Lai khi đó.

Chỉ cần một giọng nói đã đưa anh trở lại nhân gian.

Ninh Phong Lai hoàn toàn khác với đám đàn ông trong đội, dáng anh ta thon gầy sừng sững, như một cây dương liễu, quanh năm luôn mặc áo khoác trắng, mắt kiếng viền vàng không thay đổi, gương mặt có rất ít biểu cảm, lạnh lùng như một cái máy.

Nhưng đúng gu lão Hoàng.

Đoạn thời gian nằm viện đó, anh ngoài sáng và trong tối quấy rầy người kia không ít nhưng Ninh Phong Lai như một tảng đá lạnh lẽo, không hề lay động.

Lão Hoàng không phải kiểu người si tình, người mình vừa ý chừng mắt mình, chừng mắt thì chừng mắt thôi, đàn ông không cần phải lãng nhãng như phụ nữ. Hơn nữa, anh cũng không phải không có lòng tự trọng, cần gì mặt dày sống chết theo đuổi.

Nửa năm sau, lão Hoàng tới tái khám.

Đó là buổi trưa, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng báo động chói tai, ngay sau đó hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn độn cùng tiếng ồn ào của nam nữ, y tá lớn tiếng hét, nói có bác sĩ gấp nạn.

Anh đến cửa.

Ninh Phong Lai được đẩy trên băng ca, trên áo toàn là máu.

Lão Hoàng bối rối.

Băng ca đi qua trước mắt, Ninh Phong Lai đột nhiên nắm lấy ống tay áo của anh.

Mặt anh ta đầy máu, mắt kiếng không biết đã rơi ở đâu rồi, cả đôi mắt, đều là anh.

“Nếu tôi có thể tiếp tục sống, anh có thể tiếp tục theo đuổi tôi không?”

Trong cục diện hỗn loạn đó, anh chỉ nghe được câu này.

Đường đến ký túc xá rất dài, lão Hoàng vốn không phải người dễ dàng sầu não, là người quân nhân, sóng to gió lớn gì chưa từng thấy qua, nữ sinh trường hoàn toàn không vật ngã được anh. Thế nhưng, khi nhớ đến Ninh Phong Lai, lão Hoàng vẫn rất khó chịu.

“Sau đó thì sao?”

Lão Hoàng cười khổ: “Sau đó, đi công tác bị hai tên tội phạm đâm vào chân, vết thương tái phát chuyển biến xấu, hoàn toàn giải ngũ, rảnh rồi làm thầy, rất tốt.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ hỏi nhỏ: “Em đang nói, bạn trai cũ của thầy đó?”

Dưới đèn đường, ngũ quan anh vẫn vẹo, có vẻ hung thần ác sát, mặt càng thêm dữ tợn: “Súc sinh kia nói một bệnh viện nước ngoài nào đó muốn mời, muốn qua đó học bảy năm, có thể sẽ không trở về. Thầy nói vậy anh dẫn em theo đi, em đoán xem tên chó kia nói gì?”

“Anh ta nói tôi thô tục ngu dốt không biết tiếng Anh, vì vậy chia tay đi, còn cmn cho ông đây một căn hộ và hai triệu tiền chia tay, tôi cóc cần?! Ông đây thích tiền của anh ta sao? Được rồi, tên mất dạy đó đúng là rất có tiền nhưng đại lão gia tôi đây cũng không thể khuất phục!”

Dứt lời, lão Hoàng bắt đầu tức giận, anh cố bình tĩnh lại: “Anh ta chê tôi hoa tàn ít bướm, cúc hoa không chặt, đi tìm tiểu thục tươi khác rồi, ai cmn không biết trong bệnh viện người ta chỉ theo đuổi cái con “rồng to dài” kia của anh ta, mẹ kiếp, đừng để tôi gặp lại, gặp được, ông đây sẽ cắt phăng cái chân thứ ba của anh ta!!”

Mắng đã miệng, cuối cùng đã tới bên ngoài tòa nhà ký túc xá, lão Hoàng móc chìa khóa ra mở cửa: “Được rồi, các em vào đi, chuyện hôm nay đừng nói với người khác. Nếu các em có nói thì tôi cũng không có cách nào, quá lắm bị người ta gọi tên gay chết tiệt thôi.”

Lão Hoàng nghĩ rất thoáng, chủ yếu là miệng người khác không lợi hại như quả đấm của anh, cho dù biết cũng không ai dám nhiều lời trước mặt anh.

Thời Mộ gật đầu liên tục, đi theo Phó Văn Thâm vào ký túc xá, thấy họ đã rời đi, lão Hoàng lại khóa cửa. Sợ nguồn điện lại bị hư, hai người nhất trí quyết định leo thang bộ.

Vì để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác, Thời Mộ bước đi vô cùng nhẹ.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rời của lão Hoàng, nội tâm của cô lại sụt sùi. Lão Hoàng nói từng hận Ninh Phong Lai, nói đã là quá khứ nhưng nhìn dáng vẻ kia nhất định vẫn chưa thoát ra được, nói không chừng ông anh vai u thịt bắp này mỗi lúc trời tối đều trốn trong chăn khóc.

Cô cảm môi: “Phó Văn Thâm, có thể Ninh Phong Lai đã chết rồi.”

Cậu dừng bước lại: “Sao cậu biết?”

Thời Mộ kẻ sát Phó Văn Thâm, thấp giọng nói: “Sinh tử cổ là một trong những thuật vu cổ, nó lấy hồn phách của người, khi một người chết đi thì ba hồn bảy phách chênh vênh, lúc này là thời kỳ lấy hồn chúng cổ tốt nhất. Vì thế tôi hoài nghi... Ninh Phong Lai hoàn toàn không xuất ngoại, có thể anh ta mắc phải căn bệnh nan y nào đó. Ninh Phong Lai biết đại nạn sắp giáng xuống, vì vậy... nhân cơ hội này gieo sinh tử cổ lên người lão Hoàng.”

Đôi mắt Thời Mộ lấp lóe trong đêm: “Người sau khi chết, ba hồn bảy phách thoát khỏi thân thể, sinh tử cổ mới có thể có hiệu lực, thế nên, Ninh Phong Lai có 80% là đã chết.”

“Còn 20% kia?”

“Anh ta còn sống, sinh tử cổ đó là người khác cho.”

Thời Mộ và Phó Văn Thâm cũng biết, 20% này không thể nào.

Cậu kéo chặt cặp, bước chân tăng nhanh, không nói gì.

Thời Mộ sừng sốt, vội vàng đuổi theo: “Tôi hỏi cậu, nếu quả thật là vậy, chúng ta có cần nói rõ chân tướng cho lão Hoàng không?”

Thiếu niên đang đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, Thời Mộ không để ý, chột tông thẳng vào.

Cô xoa mũi, nghe răng trợn mắt.

Ánh trắng lạnh lùng, thêm tiếng nói của cậu: “Có những lời nói dối còn tốt hơn sự thật.”

Thời Mộ cau mày, bước nhanh đuổi theo: “Vậy cậu nói xem, tôi có cần tự hồn phách của Ninh Phong Lai lại, cho anh ta gặp lại lão Hoàng một lần không?”

Người lúc chết ba hồn bảy phách tự lại, người hành thiện vào thẳng luân hồi, chết oan chết ức sẽ biến thành du hồn ác quỷ. Còn như Ninh Phong Lai, không thuộc về cái trước cũng không thuộc về cái sau, lúc sinh thời anh ta đã rút một hồn một phách ra ngoài, chờ sau khi chết, hồn phách còn dư lại không thể nào tụ lại được, như một chuỗi hạt không dây, phiêu đảng tán loạn.

Cô hồn dã quỷ lúc đầu là hồn, là ma quỷ, Ninh Phong Lai thuộc về... UFO?

Nghĩ vậy, Thời Mộ chột thấy thương cảm, bạn trai cũ của lão Hoàng thật thê thảm.

Phó Vân Thâm liếc cô: “Liên quan gì tới cậu, làm tốt chuyện của cậu là được.”

Thời Mộ bặm môi, thâm nắng Phó Vân Thâm máu lạnh.

Đến phòng 415, cậu tìm chìa khóa mở cửa.

Bên trong, Chu Thực và Hạ Hàng Nhất ngủ ngáy phì phò, rõ ràng, hai người này hoàn toàn không phát hiện ra bọn họ biến mất.

“Phó Vân Thâm, cậu còn tắm sao?”

Cậu lại liếc cô: “Cậu nói đi?”

Nằm trên màn sân khấu bấy lâu như vậy, dưới đất còn có con gián bò qua, chẳng những quần áo trở nên nhăn nhúm, trên người còn dính một mùi ẩm ướt khiếp đảm.

“Vậy cậu mang đèn bàn vào đi.”

Dù trường học có điện nhưng điện ở ký túc xá vẫn trong tình trạng bị cúp.

Cô thở dài, quy định mười giờ rười tắt đèn này thật quá đáng ghét.

“Không cần.” Phó Vân Thâm cởi áo, dưới ánh trăng hiện rõ vòng eo cường tráng: “Tôi sợ bị giết.”

Cậu đi thẳng vào phòng tắm.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ thừa cơ thay đồ lót sạch sẽ, mới vừa mặc vào áo ngủ quần ngủ vào, giọng nói của Phó Vân Thâm truyền ra từ bên trong.

“Này, lấy giúp tôi cái quần lót.”

“Ồ.” Cô đi tới trước tủ treo quần áo của Phó Vân Thâm: “Quần lót cậu để ở đâu vậy?”

Phó Vân Thâm hơi bực mình: “Ngăn tủ thứ hai phía dưới.”

“Ồm.”

Thời Mộ không nhìn thấy, tìm một cây đèn pin nhỏ bật lên, thành thật mà nói lần đầu tiên nhìn thấy quần lót của con trai... Chẳng có cảm giác gì.

Cuộc sống của cậu chàng này luôn chỉnh tề sạch sẽ, ngăn tủ của cậu còn ngăn nắp hơn cả của nữ, quần lót gấp rất ngay ngắn, có màu đen, màu trắng, màu xám tro, màu xám bạc, lục... màu lông lạc đà?

“Wow, Phó Vân Thâm, cậu còn mặc quần lót tam giác nữa à, cậu hay thật đấy!”

Thời Mộ như phát hiện ra lục địa mới, giờ quần lót tam giác kia lên nhìn quanh.

Lách cách.

Cửa phòng tắm mở ra một khe hở, cậu đèn thấp giọng, nóng nảy nói: “Cậu mau lấy cho tôi.”

Thời Mộ quay đầu lại, cười hi hi: “Vậy cậu muốn lấy cái nào.”

“Tùy.” Còn vội vàng nói thêm: “Trừ tam giác!”

Thời Mộ bữu môi, chọn ra một cái màu đen truyền thống đưa tới.

Cách khe cửa, cô mơ hồ nhìn thấy thân thể trần truồng của anh chàng, ánh mắt lóe lên đầy quý dị: “Có muốn tôi đấm lưng cho cậu không?”

Đấm lưng một lần được 800 điểm huynh đệ đó, tính sơ cô lời 300 rồi!

“Không, cút.”

Bộp.

Cửa đóng.

Vấp phải trắc trở, Thời Mộ sờ mũi: “Cậu nhanh lên một chút, tôi còn muốn tắm nữa.”

Nói xong, từ cặp lấy điện thoại di động ra nằm lên giường.

Thời gian chờ đợi cực nhàm chán, Thời Mộ rảnh rồi lại mở Green JJ [1] ra, chuẩn bị đọc vài trang tiểu thuyết chờ Phó Văn Thâm ra ngoài. Không may, cô vừa dò bảng danh sách chợt thấy được một cái ID tác giả tên là [Đừng nói chuyện với tôi]. Nếu nhớ không lầm, đây chính là tác giả tam quan bất chính viết [Hắc ám vĩnh sinh] đây mà.

[1] đề cập đến trang web Tấn Giang, vì giao diện Tấn Giang có màu chủ đạo là xanh lá.

Cô mở truyện mới, tên là [Câm miệng], Thời Mộ nhấn vào.

Lần này nhân vật chính rốt cuộc không phải là một cô nhi nữa rồi. Có hai nam phụ, chẳng qua nam phụ nào cũng đáng ghét, hơn nữa nam phụ ba kia lại không biết nam hai là gay, cả ngày cứ há mồm lải nhai lải nhai, trừ cái đó ra, tam quan vẫn làm người ta khó chịu.

Quả nhiên, bình luận vẫn là tiếp tục mắng chửi.

Tức bất quá Thời Mộ lách cách gõ chữ.

[-2 chấm điểm -2: Tác giả, mi có thể viết tình tiết yêu đương bình thường không hả? Đại JJ không muốn xem những thứ đen tối, không có tam quan này. Cảm ơn, còn cái tên đáng ghét Cổ Nhật Lâm kia nữa!!!! Hệt như là một con teddy động dục vậy, cả ngày ngoài bb thì chuyên môn phát tình!]

Mới vừa gửi xong, âm thanh hệ thống vang lên.

[Đình! Ngài và mục tiêu nhiệm vụ trải qua một đêm vô cùng tuyệt vời, hệ thống thưởng x1000 điểm huynh đệ, hiện tại điểm huynh đệ là 5500. Chúc mừng ngài mở ra nhiệm vụ cao cấp, đồng thời ngài có thể xem thêm thông tin nhân vật, chi tiết mời xem trang chủ.]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Niềm vui tới quá đột ngột khiến Thời Mộ không kịp chuẩn bị.

Cô mở ra thông tin cá nhân ra trước, chọn mục tiêu nhiệm vụ, phía trên xuất hiện hồ sơ của Phó Văn Thâm.

Phó Văn Thâm: 17 tuổi.

Sinh nhật: Ngày 1 tháng 11.

Giới tính: Nam

Khuynh hướng giới tính: Không rõ.

Sở thích: Tiểu trong suốt viết lách trên Green JJ, bút danh [Đừng nói chuyện với ta], mở ba hồ, vắn về tự ti, logic kỹ càng, không ai thích xem, biệt hiệu “Thánh chuyên bị điểm âm”.

Số lần yêu đương với ngu chỉ cô nương [rất biến thái nhưng chắc chắn có chuyện này]: ? (Hoàn thành nhiệm vụ cao cấp sẽ mở)

Số lần “ngóc đầu” vào buổi sáng sớm [rất biến thái nhưng chắc chắn có chuyện này]? (Cần trả 5000 điểm huỳnh đệ để mở)

Tư thế yêu thích [rất biến thái nhưng chắc chắn có chuyện này]: ?? (Cần trả 10000 điểm huỳnh đệ để mở)

Đối tượng yêu đương: ? (Điểm huỳnh đệ đạt tới 50000 sẽ kiểm tra.)

“...”

Xi!

Trừ khi cô ngu ngốc lắm, nếu không sẽ không mua mấy cái loại kỳ quái đàn này.

Khoan đã, cái này tựa như xâm nhập vào cái gì đó rất kỳ lạ?

Thời Mộ hoàn hồn nhìn lại, hít một hơi, cô cầm lên điện thoại di động mở Green JJ, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu, mới bật thốt lên một tiếng “Mẹ ời”.

Tên oắt con này lại viết thể loại văn kinh dị, bộ mặt của xã hội loài người ở khu dành cho nữ??? Viết 600 nghìn chữ rồi mà tổng điểm vote còn chưa được 100 nghìn, còn rắng viết tiếp? Dù ngày ngày có bị điểm trừ nhưng vẫn kiên trì ngày hơn 3000 chữ, quả là mạnh mẽ, Thời Mộ cũng bị tinh thần này cảm động đến nước mắt rung rung rồi.

“Tôi tắm xong rồi, tới cậu.” Cửa phòng tắm mở ra, Phó Vân Thâm chỉ mặc cái quần lót bước ra ngoài.

Thời Mộ luống cuống tay chân tắt điện thoại di động, vuốt tóc: “Vây vây vây vây... Vây cậu ngủ trước đi.”

Cậu lên giường, kéo chăn đắp đến bụng.

“Cậu không mặc đồ ngủ hả?”

Phó Vân Thâm thân nhiên đáp: “Nóng.”

Cô nhìn cậu, ôm quần áo vào phòng tắm.

Thời Mộ không nhìn thấy, vì vậy bật cây đèn sạc pin nhỏ ở phòng tắm, ánh sáng rất yếu, tỏa ra ánh sáng dịu dịu và âm ỉ.

Mở nước, trước rửa sạch cái “tấn giang giả” [1] trên người, chờ rửa xong, Thời Mộ mới nhận ra đã bị cúp điện, bởi vì nó khá nhẹ mỏng, bình thường giặt xong dùng máy sấy khô là có thể đeo, nhưng bây giờ...

[1] Tấn Giang nghĩa là JJ, tấn giang giả là jj giả =.=

Nhìn tấn giang giả đã được rửa sạch, Thời Mộ choáng váng, “tấn giang” có thể lau được, nhưng còn phần làm bằng vải này, tùy tiện lau lại không được. Nếu đeo luôn lên người, đoán chừng sẽ hôi, uon ướt khó chịu.

Yên lặng chốc lát, vắt khô để phơi ở chỗ khô ráo trước đã, lát nữa lại nghĩ cách.

Tranh thủ rảnh rồi, Thời Mộ lại mở nhiệm vụ huỳnh đệ cao cấp ra.

[Cùng Phó Vân Thâm đâm lưng cho nhau, điểm huỳnh đệ x1600.]

[Nhặt xà phòng cho Phó Vân Thâm, điểm huỳnh đệ x2000.]

[So kích thước cùng Phó Vân Thâm sẽ mở thông tin của mục tiêu nhiệm vụ.]

[Dỗ Phó Vân Thâm vui vẻ, điểm huỳnh đệ x5000.]???

Không đúng!

Đây đâu phải nhiệm vụ huỳnh đệ!! Có kiểu anh em huỳnh đệ nào như vậy sao?!

Huyệt Thái Dương nhảy thình thịch, Thời Mộ không thể nhịn được nữa: “Hệ thống, cậu có thể ra giải thích đây là cái thứ gì không?”

m thanh hệ thống nghe rắng đáng ăn đòn: [Nhiệm vụ cao cấp không cưỡng chế thi hành, nếu ký chủ ngài không vui, có thể tiếp tục làm nhiệm vụ bình

thường, dù sao thời gian còn nhiều, rất nhiều đó mà.]

Đẹp cái thời gian còn nhiều, rất nhiều của cậu đi!

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ tức đến đau ngực, đưa tay khê vuốt, không biết là do thường mặc quần áo bó sát hay rèn luyện có hiệu quả, tốc độ tăng trưởng của bộ ngực rõ ràng chậm hơn, nhú lên hai cái bánh bao nhỏ, nói đúng ra là bánh bao Vương Tử nhỏ [2].

[2] bánh bao loại nhỏ, mình kèm hình nhé.

Dù có dùng trở mã cũng không sao, dù sao cô không ở đây cả đời, lớn mấy cũng chẳng có tác dụng gì.

“Bày đặt nhiệm vụ cao cấp, tôi thấy chắc là làm nhiệm vụ gay chứ gì?”

Hệ thống: [Thân ái, com không thể ăn lung tung, nói cũng không có thể nói bậy. Chúng tôi là công ty đẳng hoàng. Cô còn nói lung tung như vậy, chúng tôi sẽ report cô xâm hại danh dự của công ty.]

Thời Mộ: “Ha ha.”

Hệ thống: [Mục tiêu nhiệm vụ từ nhỏ đến lớn trải qua rất nhiều sự đối đãi bất công và thiên vị, làm gì có cơ hội cảm nhận được tình anh em như tay chân. Về phần mấy chuyện nhặt xà phòng, đâm lưng cho nhau không phải là chuyện đâm anh em con trai mấy người hay làm sao?]

Thời Mộ: ...

Sóng điện từ của hệ thống lại bắt đầu không ổn: [Ái chà, xin lỗi, ngài cải trang... quá giống thật, tôi quên mất giới tính thật của ngài từ lâu. Nếu ngài không... vậy bây giờ dùng 5000 điểm huyênh đệ chuyển đổi nhiệm vụ? Trở thành người yêu của đại lão Phó Vân Thâm thì thế nào, dựa vào nhan sắc và tài trí của cô, chắc chắn có thể khiến thằng nhóc choai choai này yêu cô chỉ trong vòng một nốt nhạc.]

“Biến, không muốn!”

Chuyện đã tới giờ, đổi lại thân phận và giới tính rồi làm người yêu của Phó Vân Thâm? Không cần suy nghĩ cũng biết chờ chuyện này bị lộ ra ánh sáng, Phó Vân Thâm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô! Đợi cô chết rồi, nói không chừng còn có thể làm người yêu với Phó Vân Thâm đấy, yêu cái xác không thì có.

Hơn nữa, Phó Vân Thâm không phải là tên choai choai nào đó đâu.

Cậu không giống những thiếu niên trẻ trâu, kiêu căng khác.

Thời Mộ tắt nước, tùy ý lau tóc, cầm tấn giang giả ra ngoài. Tránh bạn cùng phòng, Thời Mộ không bật đèn, mò mẫm đi tới ban công, cô chuẩn bị phơi tấn giang giả trong gió đêm, có lẽ phơi mấy phút là ổn rồi.

Đang phơi, bả vai bị người vỗ nhẹ, giọng Hạ Hàng Nhất vang lên: “Thời Mộ, cậu không ngủ ra đây làm gì?”

Mòe ời!

Tay run lên, đại tấn giang rơi xuống đất.

Thời Mộ kinh ngạc đến ngây người.

Ngay sau đó, nội tâm gào thét.

Toang rồi a a a a a a a a!!!!

Trên ban công, ánh trăng sáng vàng vạc.

Hạ Hàng Nhất cúi đầu, nhìn cái thứ gì đó với hai cái trứng, rõ ràng cho thấy đó là bộ phận nào đó của một đứa con trai thì rơi vào im lặng.

Là một học sinh chất phác từ thôn quê tới, Hạ Hàng Nhất không biết loại vật này là đồ tình thú nhưng cậu cũng không ngốc, vừa nhìn đã biết đây không phải thứ gì đẳng hoàng rồi. Nhớ đến lời hai người bạn cho mượn xe kia đã nói lúc mới tới, Hạ Hàng Nhất thật sự hiểu lầm.

Thời Mộ nhất định có bệnh khó nói, trong lòng tự ti, cho nên mới mua món đồ này.

Nhất định là vậy.

Thật đáng thương.

Nghĩ vậy, ánh mắt của cậu thể hiện nét thương cảm.

Toàn thân Thời Mộ cứng ngắc, ngơ ngác nghĩ đôi sách.

Hạ Hàng Nhất hơi khom người, đặt đồ vật kia lên rồi lại nhét vào tay Thời Mộ, lí nhí như muỗi kêu: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói cho người khác.”

Khó trách cô còn trẻ mà đã uống thận hươu. Khó trách hôm đó cái tiếng kêu cổ ý kia có vẻ kỳ quái, Hạ Hàng Nhất vốn đang hoài nghi Thời Mộ có phải có bí mật gì không thể cho ai biết không. Qua tối nay, hoàn toàn bỏ được hoài nghi, hơn nữa cậu chàng còn cảm thấy đáng tiếc từ tận đáy lòng.

Người lương thiện, dịu dàng, trắng trẻo, mềm mại và đẹp trai như vậy, thế nhưng lại không có trứng, thật đáng thương.

“...?”

“Tôi sẽ không nói chuyện này cho bất kỳ ai, cậu, cậu phải phần chấn lên.” Hạ Hàng Nhất hoàn toàn không thể che giấu được sự thương cảm trong ánh mắt. Chàng trai luôn ngốc nghếch, thật thà vào thời khắc này cố sức nghĩ cách an ủi cô: “Tôi sẽ không khinh thường cậu đâu, cậu yên tâm đi.”

“... Hờ?”

Hạ Hàng Nhất thở dài, liếc giữa hai chân cô rồi lại nặng nề thở dài.

“Thời Mộ, cậu đi ngủ sớm đi, đừng để bị cảm lạnh.” Nói xong, rất ấm lòng cởi áo ngủ của mình xuống ném qua chỗ cô, khoanh tay đi vào toilet.

Thời Mộ chớp mắt mấy cái, đại não hỗn độn từ từ tỉnh ra.

Nam chủ có ý gì? Có phải cậu ta hiểu lầm gì rồi?

Thời Mộ vốn không lo lắng thân phận nữ của mình sẽ bị bại lộ, cô chỉ lo lắng nếu bị Phó Vân Thâm biết rồi dẫn đến hoài nghi, nói vậy... Hạ Hàng Nhất còn định giúp cô che giấu?

Vậy thì tốt quá rồi còn gì!

Tấn giang già đã khô, Thời Mộ giấu trong người rồi bò lên giường, mò mẫm chui vào chăn.

Thở phào, xoay người bật điện thoại, lại mở trang tiểu thuyết ra.

Bình luận của cô lảng lảng nằm phía trên, phía dưới còn có người phụ họa.

Thành thật mà nói, nội tâm Thời Mộ không hề dao động, không thể không trừ điểm, tố chất tâm lý của Phó Vân Thâm quả thật rất cứng, đã có bản lĩnh gửi bài đi thì phải có dũng khí chịu người phê phán. Ngoài ra, dựa vào tính cách của cậu có thể sẽ không thêm quan tâm mấy bình luận này, cho nên không cần thiết vì biết thân phận của cậu mà cộng thêm hai điểm nịnh nọt.

Làm anh em chứ không phải nịnh đầm.

Nếu có một ngày Phó Vân Thâm biết, nói không chừng sẽ cảm kích sự tàn khốc và máu lạnh của cô đấy chứ, dù sao chỉ có nêu ý kiến mới có thể giúp người ta trưởng thành hơn.

Nghĩ vậy, Thời Mộ lại khoan thai viết một cái bình luận dài ngoằng gửi lên, dĩ nhiên, không cho thêm điểm nào.

Gửi xong, hài lòng nhắm mắt, ngủ.

Cũng trong lúc đó.

Lão Hoàng một mình lái ô-tô rời khỏi trường học, đến bệnh viện số 3 mà Ninh Phong Lai từng làm việc.

Y tá trực đang ngáp ngủ, chợt thấy có người đi qua, cô vội vàng ngồi thẳng người: “Chào anh...”

Lão Hoàng vào thẳng chủ đề: “Bác sĩ Ninh của các người, Ninh Phong Lai còn ở đây không?”

Ninh Phong Lai là một bác sĩ chủ trị nổi tiếng ở bệnh viện số 3, không ai không biết.

Y tá sững sốt, lắc đầu: “Bác sĩ Ninh đã nghỉ việc rồi ạ.”

Lão Hoàng cau mày: “Con rùa đó đi Mỹ rồi à?”

Không đợi y tá mở miệng, một bác sĩ nam mặc áo blouse trắng từ thang máy đi ra. Lão Hoàng biết người này, là bạn học kiêm thanh mai của Ninh Phong Lai, trong sáu năm ở bên Ninh Phong Lai, anh không thích gặp người này nhất.

“Tôi biết anh sẽ đến.”

Lão Hoàng khinh thường cười xòa, cầm chìa khóa xe ra ngoài.

“Anh ở đây chờ tôi một lát.” Lục Phân gọi anh lại, lão Hoàng muốn biết trong hồ lô của anh ta có bán thuốc gì, nên tiếp tục chờ ở cửa.

Sau một lát, Lục Phân ra, trên tay cầm theo một bức thư: “Ninh Phong Lai nhờ tôi đưa cho anh, anh về đọc đi.”

Lão Hoàng hận đến nghiến răng: “Sao, lúc gần đi con rùa kia còn trả đưa cho tôi thứ này, ông không cần.”

“Có đọc hay không là chuyện của anh.” Tựa như không nghe thấy lời anh nói, Lục Phân chỉ nhét mạnh thư vào tay anh, “Ninh Phong Lai nói nếu anh quay lại thì đưa cho anh, nếu vẫn không đến thì tôi sẽ xé nó, may mà chưa, mới vừa rồi còn chuẩn bị mang đồ đi ném đây.”

Anh giật lấy bức thư, mở cửa lên xe.

Ban đêm trong thành phố, xe việt dã màu đen chạy không mục đích, vô thức lại đến nhà Ninh Phong Lai. Nhìn căn nhà trước mắt này hồi lâu, anh vẫn không bước vào, trong lòng lão Hoàng bỗng trở nên hoảng hốt.

Anh và Ninh Phong Lai yêu nhau sáu năm rưỡi, có bốn năm từng ở đây.

Sau đó thì chia tay, Ninh Phong Lai còn muốn tặng căn nhà này cho anh. Anh không khuất phục, tình nguyện ở trong căn phòng dột của mình cũng không muốn ở đây.

Không biết thế nào.

Ma xui quỷ khiến, lão Hoàng xuống xe đi vào.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Khóa không đổi, anh vặn một cái liền mở ra, bên trong tối đen như mực, lần mò mở đèn, chợt nhìn thấy bức ảnh anh chụp cùng Ninh Phong Lai được treo trên tường.

Buồn cười.

Lão Hoàng bĩu môi, sau khi đi vòng vòng xung quanh thì mới thô bạo mở bức thư kia ra.

Anh cũng muốn biết, tên đồ con rùa bạc tình đó có thể viết cái quái gì cho anh.

Trên phong thư màu trắng, chữ viết màu đen vô cùng bắt mắt, con rùa kia từ trước đến nay luôn viết chữ rất đẹp, lão Hoàng khinh thường, tiếp tục đọc.

[: Bây giờ là ngày 15 tháng 5, một mình anh nằm ở trên giường bệnh viện. Không lâu sau sẽ phải nói một câu vĩnh biệt với em.

Sau đó, anh sắp phải tạo ra một lời dối tàn nhẫn với em, nếu em không tới tìm anh, có nghĩa lời nói dối của anh đã thành công. Thế nhưng, em đã đến rồi, em thấy được phong thư này, em còn nhớ về anh, anh không thể nào tiếp tục giấu giếm.

Tháng tư năm nay, anh chẩn đoán bị ung thư dạ dày thời kỳ cuối, chỉ thấy kinh ngạc, đối mặt với cái chết đang buông xuống, anh chẳng mấy may sợ hãi.

Viết phong thư này là lúc em mới vừa hôn anh, râu ria đâm ngứa người ta, vô số lần anh oán trách em vì điều này. Em luôn nghĩ anh ghét bộ dạng lồi thoi của em nhưng trên thực tế anh rất thích râu của em, thích mọi thứ của em, không hề có nguyên do, thích một cách sâu đậm.

Đọc đến đây, em nhất định sẽ chửi mắng anh, căm hận anh, nguyên rủa anh, nghĩ đến dáng vẻ tức giận thờ phỉ phỉ của em, anh lại bật cười.

Anh rất khổ sở, cũng thấy thật có lỗi.

Anh vô cùng yêu quý cuộc sống, vô cùng yêu thương em, anh muốn sống tiếp, muốn cầu hôn em, muốn cùng em đi từ nam chí bắc, muốn ôm em trong trời băng đất tuyết, muốn kề sát trái tim em, muốn nói cho em biết, “Thật tuyệt vời khi được quen biết em.”

Thầy Hoàng, cuối cùng cầu xin em một chuyện.

Em nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng người yêu của anh, người yêu duy nhất trong cuộc đời này của anh.

Em ấy đã từng hỏi anh một câu, câu trả lời của anh là ——

“Anh đồng ý.”

Ninh Phong Lai.

Tuyệt bút.]

Ngực đau nhói.

Anh ngồi xỏm xuống đất, đau khổ đến nỗi không bật ra được âm thanh nào.

Tập tin gửi kèm:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Ngày hôm qua thức quá muộn, khi tỉnh lại hai mắt xuất hiện quầng thâm thật to, dọa Chu Thục hết cả hồn vía.

Thời Mộ choáng váng đi rửa mặt. Chu Thục sớm đã xong xuôi đứng trước cửa chờ mọi người: “Hôm qua mọi người trở về lúc nào? Không nghe chút tiếng động nào cả.”

Không ngủ ngon nên đầu óc hơi choáng, Thời Mộ cúi đầu vốc hai hộp nước lạnh vào mặt, suy nghĩ từ từ khôi phục, lau nước trên mặt, thoa Đại Bảo [1] qua loa lên mặt.

[1] một nhãn hiệu mỹ phẩm

Hạ Hàng Nhất cũng chỉnh trang xong, nhìn Thời Mộ muốn nói lại thôi.

“Thời Mộ, cậu lại phải đi huấn luyện sao?”

“Ừ.”

Hạ Hàng Nhất lo lắng: “Vậy cậu phải cẩn thận một chút, đừng, đừng làm tổn thương bản thân.”

Thời Mộ: ?

Không đợi Thời Mộ hỏi nhiều, cậu chàng cúi đầu, vội vã rời khỏi túc xá.

Hôm nay lão Hoàng không xuất hiện tại phòng thể thao, nghe thầy Lưu nói mới biết, lão Hoàng có chuyện xin nghỉ, có lẽ sáng ngày mới mới trở về, cho tự bọn cậu sắp xếp thời gian huấn luyện.

Không cần suy nghĩ cũng biết thầy ấy đi tìm Ninh Phong Lai.

Kết thúc hết tiết tối, Bối Linh và Thời Mộ tới phòng thể thao tập luyện nửa tiếng, những người trong phòng 415 rảnh rồi không có gì làm, lại tới tham gia náo nhiệt.

Quay về phía âm nhạc, Thời Mộ tập mà lòng không yên.

Cô và lão Hoàng biết nhau không lâu nhưng cũng biết anh ta là một anh chàng cơ bắp, ngây thơ, đơn giản. Đến giờ lão Hoàng không xuất hiện, không chừng biết chuyện Ninh Phong Lai qua đời rồi. Ban đầu chia tay, một thời gian dài mới thoát khỏi, bây giờ đoán chắc anh ta đang khóc ở đâu đó rồi.

Trong lòng Thời Mộ khó chịu, nhấn tắt nhạc: “Tôi có chút chuyện phải ra ngoài, nếu thầy kiểm tra phòng, các cậu đỡ giúp tôi nhé.”

Dứt lời, cô cầm cặp lao ra khỏi phòng thể dục.

Chu Thực đang muốn đuổi theo thì Phó Vân Thâm kéo lại: “Đề cậu ấy đi.”

Mờ mịt chớp mắt vài cái, cậu ta nhìn thấy Thời Mộ đã biến mất ở phía xa.

Tường rào trường học tường rất cao, không bay ra được rồi, cô tới sân sau, lướt qua đồng cỏ dại, tìm xung quanh xem có lỗ chó hay không, TV và tiểu thuyết đều viết như vậy mà.

“Khỏi tìm, không có lỗ chó.”

Dưới chân bồng lão đảo, suýt nữa trượt ngã.

Phó Vân Thâm khoanh hai tay trước ngực đứng ở phía sau, khẽ ngược mắt liếc nhìn vách tường, chậm rãi dạo bước đến trước mặt Thời Mộ, “Cậu muốn trốn tiết?”

Thời Mộ phui cành cây khô trên vai: “Trước 10 giờ tối tôi sẽ quay về.”

“Tìm lão Hoàng.” Ánh mắt Phó Vân Thâm sạch sẽ, đầy sáng tỏ.

Thời Mộ mấp máy môi, chậm chạp không lên tiếng.

“Lên đi.” Cậu nửa ngồi, vỗ vỗ vào bả vai.

Thời Mộ sững sốt: “Hả?”

Chàng trai tức giận nói: “Hả cái gì mà hả, lên đi.”

Cậu muốn giúp cô ra ngoài?

Đôi mắt Thời Mộ sáng lên, nắm quyền đập nhẹ vào ngực cậu: “Không hổ là anh em của tôi, rất nghĩa khí.”

Phó Vân Thâm giễu cợt: “Ai là anh em với cậu, rốt cuộc có lên hay không, không thì tôi đi?”

“Lên lên lên, tôi lên đây.”

Thời Mộ chỉ sợ bỏ qua cơ hội lần này, một tay vịn tường, chân đạp lên vai cậu, Phó Vân Thâm đỡ hai chân Thời Mộ, từ từ đứng dậy. Vai có chút không chịu nổi sức nặng của một người, Phó Vân Thâm cau mày nín thở, từ từ cố sức.

Đứng phía trên Thời Mộ cũng không chịu nổi, mũi chân cố nhón lên, lại sợ làm cậu bị thương, động tác vẫn luôn cẩn thận.

“Có thể lên không?” Phó Vân Thâm cố nâng hai chân cô, bên dưới không yên, có hơi lắc lư.

Thời Mộ gắng gượng trèo lên, mũi bắt chợt tiết ra lóp mọ hôi mòng, cắn chặt răng nói: “Cậu, cậu đừng cử động.”

Phó Vân Thâm thờ hồn hên: “Cậu xuống đi, đổi chỗ rồi làm lại.”

Đất đá dưới chân ở đây trơn trượt, đứng lâu khá khó khăn.

Thời Mộ đã mệt bỏ hơi tai, đang muốn nhảy xuống, đột nhiên trên tay bị trượt, rơi ngã ra sau. Phó Vân Thâm nhanh tay lẹ mắt bảo vệ cô, chỉ nghe một tiếng vang thật trầm, Phó Vân Thâm bị cô đè ngã xuống đất.

Chàng trai giữ sau gáy của cô, như tấm đệm người giúp cô chống đỡ cú ngã.

Cổ họng Phó Vân Thâm phát ra tiếng hừ nhẹ. Thời Mộ sợ cậu té bể đầu, mũi chân dùng sức, vội vàng ngồi dậy, có lẽ là quá sốt sắng, “bịch bịch”, lại ngã xuống, đồng thời còn có tiếng va chạm chát chúa vang lên.

Này, không xui tận mạng vậy chứ.

Hôn trúng vào mũi Phó Văn Thâm, đồng tử Thời Mộ đảo loạn, nhịp tim như tê dại.

Cô chống hai cánh tay, bần thần nhìn thiếu niên phía dưới: “Tôi không cố ý.”

Sắc mặt Phó Văn Thâm đỏ lên, trán đầy mồ hôi, môi cậu khẽ giật hai cái, như đang cố gắng đè nén sự nóng nảy và lửa giận.

Thời Mộ không dám nói gì, đưa tay chà mạnh vào mũi của cậu chàng.

“Thời Mộ!” Phó Văn Thâm không nhịn nổi nữa, một tay đẩy người ra.

Thời Mộ mở đôi mắt vô tội: “Miệng, nước miếng...”

Về mặt cậu hung tợn, lấy khăn giấy ra dùng sức lau mặt.

Là một thẳng nam sắt thép chòm sao bò cạp, cực kỳ thích sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không cho phép mặt mình có bất kỳ chất lỏng nào trừ skincare.

“Cậu, không phải cậu không mang giấy sao?”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Phó Văn Thâm vo tờ giấy thành cục, thờ phỉ phò: “Tôi dùng để lau c** được không?”

Thời Mộ lắc đầu: “Tôi nghĩ thần tiên như ngài đây sẽ không bao giờ đi thái chứ.”

Phó Văn Thâm không lên tiếng, hồi lâu sau, quay đầu mím môi cười.

Buồn cười thật.

Cậu sống lâu như vậy, chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như Thời Mộ.

Thời Mộ cẩn thận kéo tay áo cậu: “Thâm ca, cậu, cậu còn giúp tôi không?”

Phó Văn Thâm không lên tiếng, đứng dậy xoa gáy, trên đó dường như đã sưng thành một cục u nhỏ, đau phát sợ. Cúi xuống phúi bụi đất trên người, cậu liếc thấy Thời Mộ còn ngồi dưới đất nhìn cậu, ánh mắt mờ to, hết như là một con chó Nhặt.

Hơi thở cứng lại, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, cuối cùng nhịn không được, dùng bàn tay ướt đầm mồ hôi xoa nhẹ lên mái tóc mềm mại kia: “Vậy cậu rút nhanh cho tôi nhờ.”

Ánh mắt Thời Mộ sáng lên, đứng phắt dậy.

Hai người tới góc tường, Phó Văn Thâm khom lưng, mười ngón tay đan lại thành một tấm lưới: “Cậu đập lên tay tôi, dùng một chân làm trụ rồi giẫm lên.”

Thời Mộ không dám không nghe lời cậu, hai tay vịn vách tường, một chân đập lên tay cậu. Phó Văn Thâm hít sâu một cái, dùng hết sức bình sinh, cách vị trí cao nhất một chút nữa thôi, Phó Văn Thâm nhanh chóng nâng mông Thời Mộ lên.

Cơ thể cô cứng đờ, còn chưa kịp hoàn hồn, đã bò lên tường.

Phó Văn Thâm ném cặp ra ngoài, không chút do dự xoay người bỏ đi, để lại một mình cô đờ đẫn ngồi trên đầu tường.

Nhìn bóng lưng thon dài đã đi khuất của chàng trai, Thời Mộ sờ sờ mông, thấy hơi hoang mang.

Bất kể thế nào, cô vẫn đã thành công trốn khỏi trường rồi.

Còn Phó Văn Thâm, đang điên cuồng rửa tay ở toilet, chạm vào mông của nhóc gay kia, không chừng cũng sẽ lây thành gay luôn đấy, không được không được.

Rời khỏi trường học, Thời Mộ đeo cặp, tranh thủ thời gian chạy ra sân ga. May thay, đến sân ga lúc vừa lúc thấy một chiếc xe taxi đi ngang qua, phải biết ở nơi thế này thuê xe là khó càng thêm khó.

Lên xe, gọi điện thoại cho lão Hoàng.

Không ai bắt.

Cô không từ bỏ, gọi đến cuộc thứ tư thì điện thoại được kết nối, không có tiếng gì.

“Thầy Hoàng, em có thể giúp thầy, nhưng thầy phải nói cho em biết chỗ của thầy.”

Sau khi cúp máy, lão Hoàng gửi định vị cho cô.

Có được địa điểm, cuối cùng Thời Mộ thờ phào nhẹ nhõm: “Bác tài, đến vịnh Lục Giang.”

Một tiếng sau, Thời Mộ xuất hiện tại cửa nhà cũ nơi lão Hoàng và bạn trai cũ từng sống.

Cửa nhà khép hờ, cô đẩy cửa vào, rèm cửa sổ phòng khách được kéo kín, đen như mực, Thời Mộ thả nhẹ bước chân, đi qua cửa, tới trước sofa, thấy lão Hoàng đang nằm chặt bức thư cuộn mình dưới đất.

Lão Hoàng đã trở nên không giống người nữa rồi.

Quần áo nhăn nhúm, sắc mặt xanh mét, đôi mắt hiện đầy tơ máu, có lẽ đã khóc rất lâu, trên gương mặt đều có dấu vết nước mắt. Thần sắc anh rã rời, vẻ mặt rất trống rỗng.

Thời Mộ ngồi xuống, từ từ kéo bức thư của anh ra ngoài, đọc lướt qua, không hề thấy bất ngờ, mọi việc đều giống như cô đoán, không sai chút nào.

“Lão Hoàng, anh ăn cơm chưa?” Vào thời điểm này, cô cũng không muốn gọi anh là thầy nữa.

“Anh không ngủ cả đêm chỉ làm ỏ ở đây thôi sao?”

Anh không lên tiếng.

Thời Mộ thờ dài: “Nếu anh muốn gặp Ninh Phong Lai, tôi có thể giúp anh, điều kiện tiên quyết là anh phải chinh đốn lại mình đã, tắm rửa rồi ăn chút gì đó, ngủ một giấc thật ngon.”

Đồng tử lão Hoàng chuyển động, cười: “Nhóc con, người chết sẽ không trở về.”

Cánh mũi anh run run, sau một khắc, khom lưng nằm dưới đất khóc thành tiếng, khóc nấc lên, nôn ọe một trận.

Lão Hoàng thường nói, cái tên Ninh Phong Lai này như điềm xấu, dễ nghe nhưng không dễ nuôi, ngẫm lại xem, Phong Lai Phong Lai, sau khi gió tới (phong lai) sẽ lại đi mất, anh sợ người đó bỏ đi, sợ anh ấy sẽ rời khỏi, hôm nay đúng như cái tên đó, thoáng lướt qua thế gian, chớp mắt đã biến mất không thấy tung tích.

Lông mi Thời Mộ rung rung: “Tôi biết chiêu hồn, anh tin không?”

Lão Hoàng ôm bụng đứng dậy, vẻ mặt tiêu tụy: “Em xem tôi bao nhiêu tuổi rồi, nhìn mặt tôi đi, giống một đứa dễ bị lừa lắm à?”

Lão Hoàng không tin.

Bị thương đau thấu tim gan.

Đôi mắt Thời Mộ chột ánh lên, giờ tay, vỗ bộp một tiếng, đột nhiên, đèn phòng khách bất ngờ sáng choang, làm lão Hoàng nhức mắt. Cô không cảm xúc lại vỗ tay, ánh đèn tắt ngúm, sau khi buông cánh tay xuống, rèm cửa sổ bị kéo soạt ra. Lão Hoàng nhìn tròn mắt há mồm.

Trên thế giới này mỗi một tác đất đều có người chết, linh hồn phiêu đảng trên thế gian đếm không xuể, linh thể ở đây nhát gan yếu ớt, sợ hãi cỏ trùng trong cơ thể Thời Mộ, không dám sinh lòng phản kháng đối với mệnh lệnh của cô.

“Ninh Phong Lai không chết.” Ngón tay Thời Mộ chỉ vào hình xăm ở ngực anh ta: “Anh ta gửi linh hồn mình ở chỗ anh, chỉ cần một phách của anh ta vẫn ở đây, bất kể thân ở nơi nào, đều sẽ trở về. Lão Hoàng, tôi sẽ đưa người trở lại, anh hãy tin tôi.”

Ánh mắt Lão Hoàng rung động, hồi lâu sau bình tĩnh lại, anh lung lay đứng dậy, chui vào phòng tắm.

Thời Mộ thờ dài, lấy điện thoại di động ra gọi đồ ăn bên ngoài, lão Hoàng mới vừa tắm xong, đồ đặt bên ngoài cũng đã đưa tới.

“Ăn đi.”

Anh cầm đĩa lên, nhét vào miệng như sói như hổ, một hộp đồ ăn, một hộp cơm, còn quyết liệt cắn thịt đùi gà, ăn rất ngon nhưng nuốt xuống tất cả đều là cay đắng. Rất nhanh đã đầy một hõng, hai bên quai hàm căng phồng lên, ăn không có một chút hình tượng nào, đĩa của anh dừng lại, cúi đầu, bả vai không ngừng run rẩy.

Thời Mộ nhớ lại khoảng thời gian sau khi cha mẹ mất, từ khi cha mẹ gặp chuyện không may đến lúc đưa đi hỏa táng, rồi mua mộ làm hậu sự, đều là cô tự lực cánh sinh một tay tổ chức, biểu hiện vừa lý trí vừa tình tảo. Cảnh sát nói cô rất dũng cảm. Hàng xóm nói cô biểu hiện rất tốt. Cũng có thân thích nói huyền thuyên sau lưng, rằng ba mẹ nuôi cô nhiều năm như vậy, sau khi chết lại không thấy cô rơi một giọt nước mắt.

Cô không khóc nổi, từ nghĩa địa trở lại thì mất mưa. Thời Mộ rất đói, đến một tiệm mì, cô ăn, đột nhiên đau đớn và cô đơn xâm nhập vào, như cuồng phong mưa rào đột nhiên đánh úp tới, khiến cô không có sức chống đỡ.

Thời Mộ hiểu tâm trạng giờ phút này của lão Hoàng.

Đau vì không nơi nương tựa không còn người yêu mến, thậm chí còn không được gặp một lần cuối cùng, nỗi đau đó, đủ để đánh người ta quân lính tan rã.

“Tôi ăn xong rồi.” Giọng lão Hoàng nghèn nghẹn, quệt miệng, rồi nằm vật xuống ghế sofa. Anh hoàn toàn không dám vào phòng ngủ, ở trong đó đều là ký ức về Ninh Phong Lai.

Lão Hoàng nhắm mắt lại. Thời Mộ biết anh không ngủ.

Trừ một hồn một phách trong cơ thể lão Hoàng ra, còn có hai hồn sáu phách phiêu đảng bên ngoài. Chiều hồn cần thắp một chiếc đèn Tụ Hồn, lấy một giọt máu từ trái tim đầy ấp tình yêu kia, tới nửa đêm, hồn đèn sẽ chỉ đường cho vong hồn.

0 giờ.

Thời Mộ tìm một cốc rượu còn, đốt lá bùa chiêu hồn có giọt có máu tươi vào bên trong, nhắm mắt thâm đọc chú tụ hồn, lẳng lặng chờ đợi hồn phách của Ninh Phong Lai tụ lại. Lão Hoàng ngồi ở bàn đối diện, hai tay đặt trên đầu gối âm thầm siết chặt.

Trong bóng đêm yên tĩnh, ngọn đèn dầu lay động.

Thời Mộ chậm rãi mở mắt ra, ánh nến chiếu rọi, một bóng dáng chậm rãi hiện lên sau lưng lão Hoàng, cô từ từ ngẩng đầu nhìn qua.

Người đàn ông đó vô cùng xuất sắc, dáng dong dỏng cao, mặt mày tuấn tú, anh ta buông mi, đồng tử màu nâu lẳng lặng nhìn người bên cạnh.

Ninh Phong Lai.

Ít đi một hồn một phách, Ninh Phong Lai không được tính là linh hồn, miễn cưỡng gọi là linh thể, hồn phách tùy thời đều có thể phân tán. Như cảm thấy được điều gì, lão Hoàng cẩn thận quay người sang, đôi mắt lập tức tròn to, môi khẽ run.

Người ấy đang cười, vẻ mặt không lạnh lùng như trước, ánh mắt rất dịu dàng, như nắng ấm hòa tan cánh đồng tuyết hoang vu.

“Đã lâu không gặp.”

Đã lâu không gặp.

Họ chia tay tháng sáu năm ngoái, không tính là quá lâu.

“Con mẹ nó, anh...”

Lão Hoàng kích động đang muốn đưa tay với lấy, Thời Mộ vội vàng ngăn cản: “Đừng, anh ta là linh thể, thầy là người sống dương khí nặng, có thể thương tổn đến anh ta đấy.”

Dĩ nhiên Thời Mộ đang nói dối, Ninh Phong Lai đã gửi gắm sinh tử cổ trừ tà cho lão Hoàng. Giờ phút này, Ninh Phong Lai chính là tà vật, một khi đến gần, sinh tử cổ lập tức sẽ khiến anh ta hồn bay phách tán.

Nghe Thời Mộ nói vậy, tay đang giơ lên của anh cứng ngắc giữa không trung.

Lão Hoàng từ từ thu tay lại.

Thời Mộ nhìn Ninh Phong Lai rồi nhìn lão Hoàng, cô cảm thấy tình huống này không nên ở lại, sẽ có chút lúng túng.

“À ờm... hai người nói chuyện đi, tôi tôi tôi đi vào trong trước, ngài cho phép tôi vào thư phòng của ngài chứ?”

Ninh Phong Lai gật đầu.

Thời Mộ ngượng ngừng đứng dậy, lúc đi ngang qua Ninh Phong Lai, đột nhiên bị mùi vị ngọt ngào trên người anh ta hấp dẫn.

Ọc ọc.

Bụng lập tức vang lên.

Đồ ăn gọi bên ngoài vừa nãy đều do lão Hoàng ăn hết. Con hàng này quá bi thương, sức ăn càng thêm khổng lồ, không chừa cho người ta một miếng.

Bây giờ Thời Mộ chịu không nổi sức hấp dẫn, cũng biết bây giờ không phải là thời điểm, nhưng vẫn——

“Ngài có thể... cho tôi ném thử xú không?” Thời Mộ mặt dày hỏi, “Một miếng tí xú thôi, chỉ một miếng tí tẹo, không ăn nhiều lắm đâu.”

Ninh Phong Lai nhìn về phía lão Hoàng.

Lão Hoàng khoát khoát tay: “Tùy tiện.”

Đôi mắt Thời Mộ sáng lên, liếm lấy cánh tay Ninh Phong Lai: “Anh Ninh có vị dâu tây đó!”

“...”

Im lặng hai giây.

“Thằng nhóc Thời Mộ này, sao cái gì mi cũng ăn vậy? Đàn ông của ông đây mà mi cũng ăn! Người đàn ông của ông đây vị thịt heo dưa chua!” Lão Hoàng như quên mất Ninh Phong Lai đã chết, cởi giày ném cô, chiếc giày kia xuyên qua cơ thể Ninh Phong Lai, rơi xuống đất. Anh sừng sốt, nét mặt lại trở nên bi thương.

Thời Mộ nhìn trái nhìn phải, len lén ngất một xú linh thể của Ninh Phong Lai giấu trong người, lặng lẽ chạy vào thư phòng, mở một khe hở nhỏ meo meo nhìn ra phía ngoài.

Bầu không khí trong phòng khách rất tĩnh lặng.

Đèn còn vẫn sáng, ánh nến mờ ảo chiếu rọi một khoảng không nhỏ.

Ninh Phong Lai ngồi đối diện anh.

“Mới cạo râu?” Ninh Phong Lai vẫn như trước, dịu dàng hỏi tình trạng cuộc sống gần đây của người yêu.

“Cạo rồi, tóc cũng cắt, không phải anh không thích em để râu nhuộm tóc sao, đúng rồi, hình xăm trên cánh tay cũng bị em tẩy sạch rồi.” Cậu giơ cánh tay lên cho Ninh Phong Lai xem, “Trừ ngày tuần tra, em đều ngủ lúc mười giờ rưỡi, buổi sáng năm giờ rưỡi thức dậy tập thể dục, một ngày ba bữa rất đúng giờ. Ngày nghỉ cũng do em tự nấu cơm, có rảnh rồi thì đi cho chó cho mèo ăn. Có hôm còn đỡ một cụ ông bị ngã, bị lừa 200 tệ nhưng không sao, sau đó em đánh bài kiếm về lại rồi.”

Lão Hoàng cúi đầu, nói liên miên: “Em nghe lời anh, không mắng chửi người nữa, em cũng nghe lời anh, không vì nổi dỗi tông đường đi hại con gái người ta, mấy chuyện thất đức kia anh không nói thì em cũng sẽ không làm. Thế nhưng, mẹ em rất phiền, bà ấy cứ bắt em đi xem mắt. À còn nữa, thằng nhóc mới vừa rồi là học trò của em, Thời Mộ, em với nó biết nhau lúc đi gay bar. Anh yên tâm, em chỉ đi uống rượu, không có làm loạn, sau khi tù trường em không còn đến đó nữa rồi.”

Ninh Phong Lai nghe, vẻ mặt chuyên chú, đôi mắt chỉ chăm chăm nhìn anh.

Lão Hoàng nhìn Ninh Phong Lai: “Thật ra em sống cực tốt, tốt hơn nhiều so với khi anh còn ở đây đấy, cho nên... Cho nên anh có thể đi đầu thai rồi.”

Đầu thai?

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Đã là hy vọng xa vời.

Lúc sắp chết, Ninh Phong Lai mới cảm nhận được nỗi sợ hãi của cái chết. Anh ta sợ mình đi rồi thì lão Hoàng sẽ sống không tốt, nghe anh nói buổi tối đi tuần tra, có thể gặp mấy thứ kỳ quái, vì vậy... Ninh Phong Lai đã để lại hồn phách cho lão Hoàng.

Anh ta cố chấp nghĩ, như vậy mình mãi mãi sẽ ở trong sinh mạng của người đó rồi.

“Ninh Phong Lai...”

“Cmn, sao anh lại chết?” Lão Hoàng ghen ngào lên tiếng, dạ dày quặn đau vô cùng, “Tại sao anh không nghe em? Ông đây đã nói gì với anh? Ông đây bảo anh đừng thức khuya, phải ăn cơm đúng giờ, bảo anh đừng liều mạng như thế, cmn anh nhất định không nghe, bây giờ thì hay rồi, có phải thi thể của anh sinh giòi rồi đúng không? Ông vừa nghĩ tới anh sinh giòi là thấy ghê tởm muốn ói, anh có biết không?”

Ninh Phong Lai chớp mắt, vẻ mặt bình tĩnh: “Anh được hóa thiêu.”

“...”

“Mẹ kiếp! May là anh chết rồi đấy, nếu còn sống, tôi rất muốn đánh chết anh một lần!”

Ninh Phong Lai cúi đầu, cười khẽ.

Đèn còn sắp cạn, anh ta sắp tan biến.

Nụ cười của Ninh Phong Lai phai nhạt, đứng dậy kẻ sát vào: “Anh biết em hận anh, nhưng vẫn muốn nghe câu nói em đã từng hỏi anh.” Anh ta nhìn lão Hoàng: “Em có thể chính miệng hỏi lại anh lần nữa không?”

Hầu kết Lão Hoàng chuyển động, giọng nói đã có vài phần nức nở: “Nếu có kiếp sau, anh có đồng ý ở bên em không?”

Ninh Phong Lai mỉm cười, là vẻ mặt thỏa mãn chưa bao giờ có, anh ta giang hai cánh tay, ôm chặt người yêu.

Lão Hoàng không cảm được cái ôm của anh ta, thậm chí không cảm nhận được chút độ ấm nào.

Ninh Phong Lai nhắm hai mắt, sinh tử cổ nuốt trọn linh thể của anh thành từng mảnh nhỏ. Kể từ sau khi chết, anh ta không còn biết đau nữa. Vào giờ phút này, đau đớn lan tràn, như rơi vào địa ngục nham thạch nóng chảy, thống khổ không lời nào diễn tả nổi, khô sở, cũng là lúc anh ta thấy thỏa mãn nhất.

“Anh cũng chính miệng nói cho em biết, anh đồng ý.”

“Em phải sống thật tốt, anh chờ em ở kiếp sau.”

Có thể gặp được em ấy quả là một điều tốt đẹp, nhưng Ninh Phong Lai cũng biết rõ, anh ta không còn kiếp sau nữa rồi.

Cổ tròng có hiệu lực, hoàn toàn cắn nuốt linh hồn yếu ớt.

Một cơn gió thổi qua, đèn cầy vụt tắt, mọi thứ trở về như cũ, như một giấc mơ.

Lão Hoàng chớp mắt vài cái, vẻ mặt vẫn hoảng hốt.

Chứng kiến toàn bộ quá trình, Thời Mộ thờ dài, vốn đang ưu sầu không biết dàn xếp Ninh Phong Lai thế nào, đưa anh ta vào luân hồi là không thể nào, cho anh ta hồn bay phách tán lại không đạo đức, thể nhưng không nghĩ tới, vị bác sĩ thâm tình đó sẽ chọn dùng phương thức này để ở cùng người mình yêu.

Thời Mộ mở cửa đi ra, vỗ vào vai lão Hoàng: “Lão Hoàng, thầy có sao không?”

“Tôi tốt vô cùng.” Ngày hôm qua lão Hoàng khóc nửa đêm, hôm nay lại khóc cả ngày, nước mắt đã sớm cạn khô.

Anh cố gắng che giấu đi cảm giác ám ức trong lòng, ngẩng đầu cười híp mắt nhìn Thời Mộ: “Người đàn ông của tôi không tệ phải không? Ông đây cũng biết anh ấy không dám phản bội tôi, em không cần hâm mộ, em không gặp được đâu.”

Thời Mộ lướt nhìn anh từ trên xuống: “Thầy bình phục rồi?”

“Đâu phải là sinh non, có gì mà bình phục với không bình phục, đi thôi, về trường học, chuyện cúp của này ngày mai tôi sẽ tính với em”?

Không phải chứ, cô vì chuyện này mà lao tâm lao phổi, anh ta lại xem như cúp học à?

“Đi mau.”

Thời Mộ à lên, bước nhanh đuổi theo.

Sau khi đứng ở cửa lại thì nụ cười của lão Hoàng phai nhạt, ánh mắt anh lướt qua mỗi một góc, mỗi một vách tường trong phòng, cuối cùng từ từ, từ từ đóng cửa, khóa nó lại.

Ninh Phong Lai bảo anh phải chăm sóc người yêu của anh ấy.

Anh phải tuân thủ.

Đi ô-tô trở về tới trường học đã gần hai giờ, tòa nhà ký túc xá đã sớm khóa, lão Hoàng cầm đèn pin, hộ tống Thời Mộ đến phòng ngủ nam sinh, mở cửa cho cô, xua tay với cô, “Vào đi, ngày mai tới phòng làm việc của tôi, tôi muốn nghe thử em trốn ra khỏi trường thế nào.”

“... Anh hai à, chuyện này bỏ qua đi.”

Nhìn biểu cảm khổ thân của Thời Mộ, lão Hoàng cười, đưa tay vò rối tóc cô, “Ngu ngốc, trở về đi, hôm nay cảm ơn em.”

Thời Mộ cắn môi, bước lên ôm chặt lấy lão Hoàng, anh sừng sốt giang tay ôm lại.

“Anh à, anh phải sống tốt đấy ạ.” Nhìn lão Hoàng thật lâu, sau đó Thời Mộ chạy vào ký túc xá.

Người đàn ông sầu não nọ lại đỏ mắt, mạnh mẽ nuốt nước mắt trở về rồi lại khóa kỹ cổng tòa nhà ký túc xá.

Tối nay trăng sáng rất đẹp.

Lão Hoàng không có tế bào văn nghệ gì, nhưng vẫn nhìn trời đọc lên bài thơ mà lúc sinh tiền Ninh Phong Lai thích nhất.

Thử thì tương vọng bất tương văn, dẫn trục nguyệt hoa lưu chiếu quân...

Phải sống thật tốt, hẹn gặp kiếp sau.

Thời Mộ lên la lén lút chạy về ký túc xá thì các bạn cùng phòng đều ngủ rồi.

Cô rón rén lên giường, chiếc giường mềm mại khiến cô thoải mái thờ dài một hơi.

“Cậu tắm chưa đấy?”

Trong đêm tối, giọng nói Phó Vân Thâm bình tĩnh.

Thời Mộ bị dọa giật mình, tròn to mắt nhìn giường đối diện: “Cậu còn chưa ngủ?”

Phó Vân Thâm: “Bị cậu đánh thức.”

Thời Mộ chớp mắt vài cái, cười he he, cô xuống giường quỳ ở mép giường, hai tay lay đầu giường nhìn Phó Vân Thâm, giảm thấp âm thanh, cố ý làm nũng treu ghẹo: “Anh Vân Thâm, có phải anh vẫn chờ em không hở?”

Cậu: “Cút.”

Kéo chăn đắp lên đầu.

Thời Mộ làm mặt quỷ với cậu, lại bò lên trên giường.

Đêm nay, cô ngủ vô cùng ngon giấc nhưng cô không ngờ rằng tối nay chẳng qua là sự yên lành trước cơn giông bão.

Chuyện lớn xảy ra với cô.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Buổi sáng, khi đến lớp thì Thời Mộ rõ ràng cảm thấy ánh mắt quái lạ của mọi người, bọn họ đều ngăm xa lánh cô, bàn luận xôn xao, đến khi thấy Thời Mộ nhìn qua thì mới vội vã rời đi.

Vào A15, trong lớp học vẫn huyền ảo, Thời Mộ chào hỏi các bạn nhưng lại nhận về sự hồi đáp cực kỳ lạnh lùng. Trong lòng cô cảm thấy kỳ lạ, ôm mối nghi ngờ trở về chỗ ngồi.

“Phó Vân Thâm, cậu có cảm thấy bọn họ rất kỳ quặc không?” Thời Mộ vừa lấy sách giáo khoa ra, vừa hỏi Phó Vân Thâm đang ngồi phía sau.

Phó Vân Thâm ném cặp xuống, mau chóng thu lại ánh nhìn, cậu chẳng cảm thấy kỳ quặc gì cả, ở đây đã bảy năm, cậu luôn nhìn thấy loại ánh mắt thế này, những người này thích xem náo nhiệt lại thích làm màu, nói không chừng là chuyện ngày hôm qua cúp học đã bị người biết rồi.

“Thời Mộ, Phó Vân Thâm, thầy chủ nhiệm gọi các cậu kia.” Trưởng lớp truyền lời xong, khinh thường liếc hai người.

Thời Mộ càng buồn bực, kéo tay áo Phó Vân Thâm “Thầy chủ nhiệm gọi chúng ta làm gì? Có phải... chuyện cậu giúp tôi trèo tường cúp học bị người ta tố giác rồi không?”

Thời Mộ càng nghĩ càng cảm thấy đúng, ôm tâm trạng thấp thỏm đi cùng Phó Vân Thâm đến phòng làm việc của thầy chủ nhiệm. Đọc theo đường đi, vẫn có không ít người nhìn, trừ học sinh còn có thầy cô, trong lòng Thời Mộ hồi hộp, nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy thầy chủ nhiệm tìm họ không phải chỉ vì chuyện cúp tiết thôi.

Xa xa, hai người nghe được tiếng lão Hoàng quát tháo bên trong.

“Tôi nói tất cả những thứ trên đó đều là giả, ông nghe không hiểu tiếng người à?!”

“Nói tôi là súc sinh ư, tôi có đi thuê phòng với học sinh không!”

“Đó là vu oan! Là vu khống! Là tổn hại quyền và danh dự của tôi! Nếu ông đây bắt được sẽ đánh gãy chân nó đấy!”

Tiếng Lão Hoàng quát to, hoàn toàn nổi trận lôi đình.

Cửa phòng được gõ vang, hai người đẩy cửa vào.

Trong phòng làm việc, lão Hoàng nổi gân xanh, đôi mắt đỏ bừng, hiển nhiên bị tức không nhẹ. Thầy chủ nhiệm ngồi bên trên, cả khuôn mặt cũng đang nhăn nhó.

Thời Mộ liếc nhìn lão Hoàng, đi lên vài bước: “Chủ nhiệm, thầy gọi bọn em ạ?”

Cuối cùng thầy chủ nhiệm mới nói, quay laptop qua, đối diện với màn ảnh trước mắt: “Các người còn gì để giải thích không?”

Đó là diễn đàn đại học của Linh Thành, hầu như cả học sinh trung học các cấp của Linh Thành đều đăng ký vào diễn đàn này để trao đổi, gồm có Nhất Trung, Nhị Trung, tất cả trung học tư nhân vân vân. Thời Mộ lướt nhìn, lúc thấy tựa đề thì trong lòng kinh ngạc.

[Trường trung học liên kết Anh Nam bị tuồn thầy trò yêu nhau, thầy giới tính nam, học sinh giới tính nam, kích thích chưa?]

Chủ topic đăng hai bức ảnh, một bức là lão Hoàng lái xe vào trường học, còn một bức là Thời Mộ và lão Hoàng ôm nhau. Tất cả mọi người biết trường trung học liên kết Anh Nam là trường quý tộc, quản lý hoàn toàn khép kín, nếu không phải tình huống đặc biệt, học sinh tuyệt đối không thể tự tiện rời trường. Hai tấm hình này rất rõ ràng, cô mặc đồng phục học sinh, chỉ lộ phần nửa gò má, trừ khi là người quen, nếu không chắc hẳn sẽ không nhận ra. Lão Hoàng cũng khá thâm, đối phương không làm mờ biển số xe của anh ta, mặt anh ta cũng đối diện ống kính, có thể nghĩ bất kể chuyện này là thật hay giả, sau này lão Hoàng đều không thể làm thầy giáo được rồi.

Cô đọc nội dung bên dưới.

[Có thể thấy, một nam sinh lớp mười một cúp tiết, cả ngày không về, đến tận hai giờ khuya mới trở về ký túc xá, đứng ở cửa còn dây dưa dây cà với thầy giáo. Là một nhà giáo nhân dân, hành động của người này có phải có chút không ổn rồi không? Là một học sinh, có phải đã làm mất thể diện học sinh chúng ta không? Tôi muốn biết, Anh Nam muốn giải thích và xử lý vụ tai tiếng này thế nào đây?]

—— kích thích à nha!

—— Tôi học ở trường trung học liên kết Anh Nam này, đây hình như là giáo viên thể dục của trường bọn tôi, Hoàng Thư Lăng ấy nhỉ?

—— Cậu kia là ai, không nhìn rõ mặt lắm? Có vẻ đẹp trai ra phết.

—— Ôi mịa, Thời Mộ!! Thời Mộ A15!!

—— Tôm lộn thật! A15 toàn một đám bại hoại, bình thường tên Thời Mộ này trông rất ảo là, gớm quá.

—— Tôi cũng học A15, ban đầu Thời Mộ này còn nịnh nọt Phó Văn Thâm nữa cơ, quả nhiên người phân theo nhóm, vật hợp theo loài.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

—— Ủa, Phó Văn Thâm là ai?

—— Một tên hung thủ giết người, bảy năm trước gây xôn xao một thời đấy.

“...”

Bên dưới càng ngày càng thô bỉ khó nghe, Thời Mộ hoàn toàn không đọc nổi nữa.

Các trường trung học trọng điểm cũng kỳ thị đám con em nhà giàu chỉ biết dựa vào ba mẹ mà không có bản lĩnh gì, trường trung học liên kết Anh Nam là trường học quý tộc, thành tích tổng hợp hoàn toàn chẳng ra sao, chỉ cần dựa vào các mối quan hệ thì có thể chen chân vào trường đại học top 5 của Linh Thành, đến cả Nhất Trung cũng xem thường bọn họ, cộng thêm vụ án lúc trước có một nam sinh đáng ghét nào đó xâm hại bạn cùng phòng, càng khiến danh tiếng của Anh Nam rớt thê thảm, có một dạo khiến hiệu trưởng Anh Nam không ngóc đầu lên được. Hôm nay, trường lại bị phanh phui ra chuyện như vậy, có thể biết ban lãnh đạo trường học đã giận sôi máu thế nào.

Bọn họ vẫn im lặng, thầy chủ nhiệm điển tiết vỗ bàn hai cái: “Nói đi chứ, cảm hết rồi hà.”

Thời Mộ nắm chặt quả đấm, ngẩng đầu lên: “Nếu chuyện liên quan đến em và thầy Hoàng, tại sao lại gọi Phó Văn Thâm tới đây, cậu ấy đâu có dính dáng gì đến chuyện này.”

“Không dính dáng?” Thầy chủ nhiệm bật cười, liên tục gật đầu: “Giỏi giỏi giỏi, giỏi cho câu không liên quan, mấy em đăng nhập vào diễn đàn trường học của chúng ta xem thử đi.”

Thời Mộ lấy điện thoại di động ra, gõ địa chỉ web Anh Nam, diễn đàn hiện lên, chỉ có học sinh của trường mới có thể đăng ký vào. Cô gõ mật mã, vào trang đầu, liếc nhìn tin tức đỏ chói ở trên cùng.

[Ân danh: SM và PVT của A15 ở sau núi của trường học, e hèm?]

[Lầu một: Tôi đã hiểu vì sao giữa S và M phải thêm chút gì đó rồi.]

[Lầu hai: Cái gì? PVT SM với ai hả??]

[Lầu bốn: Vãi? PVT bị người ta SM ở sau trường học á.]

[Lầu năm: SM [1] là Thời Mộ, PVT là Phó Vân Thâm.]

[1]: SM vừa có nghĩa là kiểu quan hệ tình dục, vừa có nghĩa là tên viết tắt của Thời Mộ trong tiếng Trung, mình tính đổi là TM luôn mà sợ mất đi ý chơi chữ này.

[Lầu sáu: Ôi gòi oi!! Thời Mộ SM Phó Vân Thâm ở sau núi á hả, đây rồi cuộc là biến thái hay đạo đức vạn vẹo vậy gòi oi!]

[Lầu bảy: ??? Thời Mộ biến thái, SM Phó Vân Thâm còn xoa nắn cậu ta?]

Đề tài càng ngày càng sai lệch, chủ topic có lẽ không nhìn được, gửi thẳng một bức hình lên. Trên hình, Thời Mộ đang đè trên người Phó Vân Thâm, dựa theo góc độ kia, hai người dường như đang làm chuyện gì đó không thể miêu tả vậy.

Thời Mộ cau mày, sắc mặt lập tức thay đổi. Cô không ngờ rằng hình ảnh hai người họ bị người chụp rồi phát tán ra ngoài, thậm chí cô còn nghi ngờ có phải có ai đó đang chơi cô không. Thế nhưng ở trường đến tận bây giờ, ngoài chuyện của Tô Thiên Lỗi ra, cô vẫn làm tốt, im như thóc, sau khi Tô Thiên Lỗi đi, không hề dây vào bất kỳ ai.

“Em có biết đã có bạn chuyển tiếp tấm hình này ra ngoài rồi không. Thời Mộ, em nổi danh khắp Linh Thành rồi đấy!” Thầy chủ nhiệm vò đầu bứt tai, sau khi không sờ được cọng tóc nào mới tức giận thở hắt lên: “Em có biết người bên ngoài đang nói gì về chúng ta không? Nói Anh Nam chúng ta không có bản lĩnh, nói Anh Nam chúng ta nên đổi thành trang web hẹn hò đi là vừa, còn làm trường học gì nữa, còn dạy học sinh thế nào! Mấy người nói nghe thử xem, bây giờ mấy người bắt Anh Nam chúng ta phải đặt sĩ diện ở đâu!”

Thầy chủ nhiệm giận trừng hai mắt, nước bọt văng tung tóe vào mặt Thời Mộ, Thời Mộ phải đánh lui ra sau.

Thầy chủ nhiệm chống nạnh: “Tôi cũng không phải người không biết lý lẽ, bây giờ tôi đang cho em một cơ hội để giải thích hợp lý đấy.”

Sắc mặt Thời Mộ bình tĩnh: “Em không có gì để nói.”

Lão Hoàng không comeout, cô cũng không thể nói, cho dù nói cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi gì, không thể nói ra chuyện tối qua được, sẽ không ai tin cả, sẽ chỉ khiến người khác nghĩ cô bị điên, sẽ chỉ làm nó trở nên càng ngày càng nát bét thôi.

“Em trong sạch, em chỉ là bạn cùng phòng của Phó Vân Thâm mà thôi, có mối quan hệ thầy trò thuần khiết với thầy Hoàng, chỉ vậy thôi, không còn gì nữa cả.”

Rốt cuộc, câu nói này khiến chủ nhiệm bộc phát: “Cmn chứ không còn gì nữa! Hình ảnh đã truyền đi khắp nơi rồi, em lại dám nói với tôi rằng không còn gì nữa? Em nói tôi nghe xem thầy giáo và học sinh kiểu gì mà nửa đêm nửa hôm đi ra ngoài! Thầy Hoàng, Thời Mộ, tôi nói cho mấy người biết, nếu mấy người không có câu trả lời thích hợp thì lập tức cút xéo cho tôi!!”

“Cmn, ông làm gì mà rống với bọn nhỏ thế hả!”

Thầy chủ nhiệm quát tháo Thời Mộ một trận, lão Hoàng vội vàng che chở, kéo cô ra phía sau mình, đáng người cao lớn giúp ngăn cô với ánh nhìn của chủ nhiệm.

Lão Hoàng hất hàm: “Ai làm người đó chịu, chuyện này không liên quan gì đến Thời Mộ và Phó Vân Thâm, tôi tự nguyện nghỉ việc, tôi cũng sẽ gửi một bài đăng thanh minh trên web. Ông yên tâm, tôi sẽ không để chuyện của tôi làm tổn hại tới danh dự trường học đâu.”

“Các người đã làm tổn hại rồi đấy thôi!” Thầy chủ nhiệm oán trách đầy căm giận: “Lão Hoàng à lão Hoàng, cậu không phải là trẻ con ba tuổi nữa, cậu cho rằng cậu nghỉ việc là có thể giải quyết vấn đề lần này sao? Tôi nói cho cậu biết, không đời nào!”

Từ khoảng bốn giờ sáng thì chuyện này đã bị phanh phui, đến sáu giờ thì tăng đột biến, tit lập tức đội trang đầu. Không bao lâu sau, chủ tịch trường học gọi điện thoại tới, từ đầu đến giờ, huyết áp thầy chủ nhiệm tăng vọt, hiện tại não cũng giật đến phát đau.

Bình ổn hơi thở, thầy chủ nhiệm nhìn về phía Phó Vân Thâm: “Phó Vân Thâm, em ở lại. Thầy Hoàng, hai người ra ngoài trước đi.”

Lão Hoàng hung dữ trợn mắt nhìn thầy chủ nhiệm, khoác vai Thời Mộ rời khỏi phòng làm việc.

Sau khi cửa đóng chặt, ông ta uống hai viên thuốc hạ huyết áp, đợi tâm trạng hơi bình phục thì mới nói: “Sáng hôm nay chú họ của em đã gọi điện thoại

cho tôi, có ý không mong em dính vào chuyện này, cho nên chỉ cần em đăng bài đính chính phải sạch quan hệ với Thời Mộ, phần còn lại nhà trường sẽ giải quyết thay em.”

Khác với khi nãy, thái độ của ông ta với Phó Vân Thâm hòa hoãn không ít.

Phó Vân Thâm nheo mắt: “Có ý gì.”

“Tám hình kia chụp nghiêng, mặt của em cũng không bị lộ, nếu em chủ động ra mặt giải thích, nhà trường sẽ tìm ra một người tương tự với em..”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Không chờ ông ta dứt lời, Phó Vân Thâm cười khẩy.

“Các thầy muốn tìm người gánh tội thay, bán thì Thời Mộ và thầy Hoàng?”

Về mặt thầy chủ nhiệm lập tức thay đổi, quát lớn: “Phó Vân Thâm, xin em đừng nói khó nghe vậy, đều suy tính vì danh dự trường học thôi, chẳng lẽ em muốn vứt bỏ danh tiếng của Anh Nam? Cho dù em không suy nghĩ cho Anh Nam, em cũng nên lo cho bản thân em, cho chú họ của em chứ.”

Phó Vân Thâm đứng thẳng dưới ánh sáng nhè nhẹ, chiều cao 1m78, trông như một cái cây không biết khuất phục.

Về mặt và ánh mắt của cậu vô cùng lạnh nhạt nhưng khiến thầy chủ nhiệm hùng hổ kia không thể nào mở miệng.

“Phó Vân Thâm, ý thầy chính là...”

Im lặng, ông ta thử điều chỉnh lời ăn tiếng nói, nào ngờ Phó Vân Thâm hoàn toàn không cho ông ta cơ hội. Chàng trai bước lên, đột nhiên kéo lấy cà vạt trên tây trang của ông ta. Sắc mặt thầy chủ nhiệm đột nhiên thay đổi, ánh mắt sợ hãi.

Từng chữ từng câu của cậu lạnh nhạt chết người: “Nếu em không suy nghĩ đến những chuyện đó thì sao.”

“Phó Vân Thâm..”

“Nếu ban lãnh đạo trường còn đủ não dùng thì có thể nhìn ra có người muốn vu oan cho thầy Hoàng, có người muốn chơi khăm thầy ấy, các thầy không đi điều tra kỹ ai đăng bài viết và tính chân thật của việc này, mà lại ép buộc bạn của em nghỉ học?” Phó Vân Thâm mỉa mai: “Lý Khai Lâm, xin thầy chuyển lời với nhà trường, cả thầy Hoàng lẫn Thời Mộ đều không ai được đi.”

Cậu buông lỏng tay. Thầy chủ nhiệm ngã ngồi xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Chuyển ngữ: Gà - LQĐ

Bây giờ đã đến thời gian vào lớp, trên hành lang vắng vẻ, Thời Mộ và lão Hoàng nằm nheo người ở góc tường trước cửa nghe lén.

Qua hồi lâu, không nghe được một chút âm thanh nào, cả khuôn mặt lão Hoàng đều nhăn nhó, thấp giọng nói: “Thầy, thầy chẳng nghe thấy gì? Thầy bị điếc rồi à?”

Thời Mộ: “... Thầy, hay là thầy dời tai khỏi cái tay của thầy đi?”

Lão Hoàng nghiêng đầu, thấy tay của mình đang áp trên cửa mà tai thì đang áp vào mu bàn tay, anh ho nhẹ, đổi sang tai khác. Đúng vào lúc này, cửa bị mở ra, hai người suýt chút nữa ngã nhào vào. Sau khi phản ứng kịp, một già một trẻ lập tức đứng thẳng, một người nhìn trái một kẻ nhìn phải, về mặt lưng từng nhưng cố kìm nén.

“Thầy Hoàng, thầy vào đi, em và Thời Mộ đi trước.” Phó Vân Thâm vờ như không biết bọn họ nghe lén, tay móc lấy cổ Thời Mộ, lôi cô đi.

Lão Hoàng sờ sờ mũi, đi vào phòng làm việc với vẻ mặt xám xịt.

Giờ học, tiếng đọc sách vang vang từ lớp học, hai người không về lớp, đến phía sau một thân cây ở sân trường tìm sự tĩnh lặng.

Phó Vân Thâm mua chai nước vứt vào ngực cô, thân hình cao to lười biếng dựa vào thân cây: “Có phải tôi từng nhắc nhở cậu rồi không, đừng xía mũi

vào chuyện của người khác.”

Thời Mộ vẩy nước suối dính trên tay: “Vậy sao hôm qua cậu không cản tôi đi.”

Cậu bước đến trước mắt cô: “Cậu muốn tôi cản cậu à?”

Thời Mộ không nói.

Thành thật mà nói, tạo thành cục diện thế này cô không thoát khỏi liên can, phần lớn đều là bởi vì cô mà ra nhưng cô không hối hận, cũng tin tưởng lão Hoàng sẽ không oán trách. Cô chỉ rất phiền muộn, phiền muộn vì cô không đủ cảnh giác không đủ cẩn thận, quá xúc động, không biết suy tính chu toàn. Rõ ràng Thời Mộ biết lão Hoàng rất yêu thích nghề giáo này, mấy hôm ở gay bar, ngoài việc kể về chuyện Ninh Phong Lai ra, lão Hoàng còn nói nhiều về cuộc sống trường học, bắt kể chuyện lớn chuyện nhỏ gì đều nhớ rõ, anh yêu học sinh, yêu nghề nghiệp, anh hoàn toàn không thể rời bỏ cuộc sống vườn trường.

“Lão Hoàng không thể đi, dù đi cũng phải đi một cách sạch sẽ.”

Cậu cười lạnh nói: “Cậu nghĩ bây giờ thầy ấy sạch hả?”

Thời Mộ mím môi: “Ninh Phong Lai chết, ngày hôm qua tôi thấy hồn phách của anh ta, lão Hoàng mới vừa biết, còn chưa thoát khỏi cảm xúc, nếu bây giờ chuyện này không được giải thích rõ ràng, chắc chắn thầy ấy không vượt qua nổi đâu.”

“Ừ, rồi sao?”

Thời Mộ hít sâu một hơi: “Thế nên nhà trường không quản thi tôi quản, nhà trường không tra thì tôi tra.”

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Cô tự tin nói vậy nhưng thật ra tâm lý hoàn toàn không vững.

Hình ảnh quá rõ ràng, họ đi ra ngoài cả đêm, còn ôm nhau, dù bắt được người này, cũng không cải biến được gì. Thậm chí Thời Mộ rất sợ khuynh hướng giới tính của lão Hoàng bị lộ, một khi come out, vậy thì hoàn toàn không tẩy sạch nổi.

Đau hết cả đầu.

Thời Mộ nhắm lại mắt, che ánh mặt trời, nhìn gò má của chàng trai: “Rốt cuộc chú họ của cậu làm nghề gì đấy? Cậu vẫn luôn theo chú ấy sao?”

Từ ngữ điệu của thầy chủ nhiệm và thái độ của nhà trường đối với Phó Văn Thâm, người chú họ này nhất định là một nhân vật có tiếng tăm.

Phó Văn Thâm buông mi mắt, ậm ừ không nói.

Đang lúc Thời Mộ nghĩ cậu không trả lời thì bên tai vang lên giọng nói của cậu chàng: “Sau khi mẹ kế chết, tôi bị cảnh sát bắt giam, bọn họ liên lạc với mẹ ruột của tôi.”

Hai từ mẹ ruột này nói ra khó khăn vô cùng, Phó Văn Thâm nhẹ nhàng mím môi: “Nhưng bà ấy không muốn có liên quan gì đến tôi, lại càng không muốn chuyện này làm tổn hại đến hình tượng của bà ấy, vì vậy lúc đó đã rũ sạch quan hệ với tôi. Sau đó không lâu, chú họ họ ở phương xa lấy được quyền nuôi dưỡng tôi, đó là lần đầu tiên tôi biết đến sự tồn tại của chú ấy.”

Phó Văn Thâm tâm cao khí ngạo, hoàn toàn không muốn nhận sự giúp đỡ từ người khác. Mặc dù cậu rất có tiền nhưng chú họ vẫn sẽ gửi cho cậu một khoản theo quy định, thuê người chăm sóc cuộc sống ăn mặc ở hàng ngày của cậu, nhưng những khoản tiền kia cậu không lấy mà lại trả về, bảo mẫu được thuê cũng bị trả lại toàn bộ. Sau khi cảm nhận được sự lạnh nhạt của cháu mình, chú ấy không cường cầu nữa.

“Nhân tình của mẹ kế là một nhân vật có tên tuổi ở giới truyền thông, sau khi mẹ kế chết, gã sợ tôi nói ra quan hệ của bọn họ, làm tổn hại đến tiền đồ của gã, vì vậy đã đi trước một bước mua chuộc ký giả truyền thông, oang oang nói tôi độc ác, đến khi có người đứng ra giải thích cho tôi thì mọi thứ đã trễ, không ai tin một đứa trẻ, cũng không ai muốn nghe những câu chuyện khác ngoài tai mình. Sau đó chú họ giúp tôi giải quyết, gã nhân tình này cũng bị xử lý.”

Lúc nhận được khối tài sản kếch xù và vài bất động sản ba để lại, Phó Văn Thâm không thích thiếu nợ ai, vì vậy đã chuyển toàn bộ tài sản cho chú họ để cảm tạ, không ngờ chú họ dùng số tiền kia đầu tư, số tiền kiếm được đã chuyển vào tài khoản của Phó Văn Thâm, thậm chí còn dùng tên Phó Văn Thâm để đầu tư vào trường Anh Nam, vì vậy, ban lãnh đạo nhà trường rất cung kính cậu.

So với mối quan hệ giữa người nuôi dưỡng và được nuôi dưỡng, cậu và chú họ càng giống bạn làm ăn vì lợi ích kinh doanh hơn, nhưng đối với những chuyện lớn thì cậu nhóc Phó Văn Thâm nguyện ý nghe theo và tin tưởng chú, cậu còn không tự đại đến mức cho rằng chuyện gì cũng có thể tự mình giải quyết.

Phó Văn Thâm nhìn Thời Mộ, chuyển từ câu chuyện của mình đến cô: “Một đồn mười, mười đồn trăm, lời đồn truyền đến tai nhiều người thì sẽ trở thành sự thật, không ai muốn nghe thêm một sự thật khác nữa, muốn giúp lão Hoàng thì phải nghĩ cách thay đổi dư luận, biến thật thành giả, biến giả thành thật.”

Thời Mộ nhìn mũi chân, như có điều suy nghĩ.

Ngón tay Phó Vân Thâm điểm vào tóc cô: “Tôi nghĩ cách giải quyết, sau này cậu phải nghe tôi đây.”

Thời Mộ ngẩng đầu: “Cậu muốn tôi làm gì cho cậu?”

Phó Vân Thâm: “Nấu cơm cho tôi.”

“...”

Cô không đi học nữa, nhờ Phó Vân Thâm giúp xin nghỉ xong thì đi thẳng về ký túc xá. Lão Hoàng cũng tạm thời đình chỉ công tác, tránh đầu sóng ngọn gió.

Bây giờ mới tiết thứ hai, Thời Mộ lê dép lên giường, tối ngày hôm qua cô ngủ không ngon, vừa hay bây giờ chớp mắt một lát, để đầu óc tỉnh táo lại rồi thì nghĩ cách tiếp. Đang ngủ, điện thoại di động của cô bỗng có âm báo.

[Thời Lê: Nhân vật chính trong bài viết kia là em phải không?]

[Thời Lê: Em đang ở Anh Nam?]

[Thời Lê: Trả lời anh ngay.]

Đáng ghét.

[Thời Mộ: Mắc gì tới anh.]

Tắt máy, cô tiếp tục trùm đầu ngủ.

Nhìn bốn từ này, chân mày của Thời Lê bên đầu điện thoại kia nhíu chặt.

Lúc sắp tan lớp, học sinh lớp chọn vẫn còn đang học tập.

Đột nhiên, nhóm người lên tiếng xì xầm: “Chuyện bài viết trên diễn đàn mấy cậu có đọc chưa? Anh Nam thật sự quá mất mặt rồi.”

“Nghe nói nhân vật chính tên Thời Mộ đấy, ủa Thời Lê, tôi nhớ em gái cậu cũng tên Thời Mộ nhỉ.”

“Tôi nhớ nè, trước đây là gái côn đồ, ngày ngày làm mấy chuyện tào lao với người ngoài, thế nhưng người này là con trai, không liên quan gì đâu.”

Bịch.

Thời Lê ném cây bút máy trong tay, lớp học bắt chợt yên tĩnh.

Cậu đứng dậy, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bạn học nhìn nhau, cuối cùng trường lớp mới gọi cậu lại: “Thời Lê, cậu đi đâu vậy?”

Cậu không lên tiếng, bước chân vội vàng.

Một tiếng sau, điện thoại di động lại vang lên.

[Thời Lê: Anh đang ở trước cổng trường em.]

Vốn đang ngáy ngủ, Thời Mộ nhìn thấy tin nhắn này thì hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô nhảy dựng lên, lập tức gọi qua, vừa kết nối cô lập tức mắng một trận: “Thời Lê cmm anh bị bệnh à? Tôi với anh liên quan gì mà anh tới đây, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Thời Lê thờ đều: “Đón em về nhà.”

“Về...” Sắc mặt Thời Mộ đỏ lên, cổ nuốt xuống tiếng chửi rủa thô tục: “Về nhà? Nhà nào?”

Thời Lê nói: “Nhà chúng ta.”

Thời Mộ lập tức bật cười, cúi đầu ôm trán: “Thời Lê, lần trước tôi nói chưa rõ với anh hả, xem ra anh còn chưa hỏi ba mẹ anh, tôi cũng không biết họ nói với anh thế nào, nếu anh đã đến đây thì tôi nói thẳng vậy, tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Thời rồi.”

Đứng bên ngoài trường, đồng tử Thời Lê co lại, chân mày nhíu chặt.

Cậu im lặng là câu trả lời tốt nhất, Thời Mộ cười mỉa: “Họ mua cho anh một căn biệt thự yên tĩnh, một căn nhà lớn, cho tôi ở một mình trên gác xép. Họ tránh né tôi, không dám cho tôi ngồi vào bàn ăn cơm, không cho tôi tiếp xúc với anh, với Thời Dung. Tôi chính là một con virus, vi khuẩn cao cấp, bọn họ sợ tôi hại đứa cháu bảo bối của họ đấy.”

Thời Mộ khẽ cắn răng, bật thốt ra những lời mà nguyên chủ muốn nói: “Chuyện tôi và Phó Văn Thụy đúng là đáng xấu hổ nhưng không tới mức độ không thể cứu vãn. Ba anh bảo tôi phải vào học trường kỹ thuật ở Ấn Thành, bà nội của anh bắt mẫn, họ muốn tôi bỏ đi, vì vậy tôi đòi 150 nghìn, xem như phí nuôi dưỡng trước khi thành niên, bọn họ cho thì tôi cũng mặt dày nhận lấy. Tôi không biết hôm nay anh tới đây là có ý gì, quan tâm tôi cũng được, muốn dè bieu tôi cũng mặc, nhưng tôi không cần, nể mặt chúng ta chào đời cùng nhau, ngài có thể rút dùm được không?”

Tay Thời Lê cầm điện thoại bỗng siết chặt.

Truyện được dịch và edit bởi Diễn đàn LÊ QUÝ ĐÔN. Đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com. Những trang khác chỉ là bản copy. Xin hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản dịch hoàn chỉnh nhất cũng như để ủng hộ các bạn dịch có động lực ra tiếp nhiều bộ nữa. (LQĐÔN)

Thời Mộ cúp điện thoại, kéo số cậu vào danh sách đen.

Cô nghĩ sao cũng không yên lòng, nếu Thời Lê không nghe mà đi vào thì phải làm sao? Không phải sẽ phiền phức lắm sao? Gãi gãi đầu, cuối cùng Thời Mộ vẫn quyết định đi xuống xem thử.

Cổng trường không có ai, ngấm nhìn bốn phía, trống không.

Thời Mộ thở phào nhẹ nhõm, chắc là đi rồi.

Chuông tan học vang lên, Thời Mộ chuẩn bị về lại ký túc xá.

“Đó không phải là Thời Mộ A15 sao?!”

“Mọi người mau đến xem nè, nam chính của scandal nè!”

Không lâu sau, mấy nam sinh chạy đến vây lấy Thời Mộ, cô biết mấy người này, là đàn em cũ của Tô Thiên Lỗi. Sau khi Tô Thiên Lỗi đi thì mấy người này không có núi dựa, bị đàn anh bắt nạt vô cùng thảm, hôm nay thật vất vả mới nắm được cơ hội, nhất định phải làm nhục cô một phen.

Hiện tại chính là giờ cao điểm, học sinh từ các lớp trào ra càng ngày càng nhiều, trong chốc lát, Thời Mộ đã bị một đám người vây vào giữa.

Cô đứng thẳng vai, ngay cả ánh mắt cũng không muốn bỏ thí: “Biến.”

“Ủi chà chà, bắt đầu giả bộ thánh mẫu rồi.” Nam sinh cười hi hi: “Hèn gì mỗi khi đến tiết thể dục lão Hoàng sẽ cho mày ra ngoài tập chính, hèn gì lão Hoàng cho mày đi tham gia này cái cuộc thi thể dục aerobic gì đó, chẹp, mỗi ngày hai người làm gì ở phòng thể thao đấy hả?”

“Chắc, còn phải hỏi, nhất định là làm chuyện kia chứ sao.”

Thời Mộ siết chặt quả đấm, đang muốn đánh vào gương mặt kia thì một bình nước màu hồng từ trên trời giáng xuống, đập thẳng vào đầu nam sinh nọ. Mọi người không khỏi sùng sốt, theo tầm mắt nhìn sang.

Sau lưng, Bối Linh giờ cặp lên, gương mặt tức giận, cô bước nhanh đến đẩy mọi người ra, giang hai cánh tay như gà mẹ che chở con bảo vệ Thời Mộ ở sau lưng.

“Các cậu không được nói xấu Thời Mộ——!”

Không biết do bị dọa sợ hay đang tức giận, Thời Mộ thấy toàn thân cô bé này đang run rẩy.

“Tôi cũng được chọn tham dự cuộc thi, trong phòng thể thao trừ thầy Hoàng và Thời Mộ ra thì còn có tôi, bọn họ không xấu xa như mấy cậu nói đâu.”

Nam sinh mới vừa bị đập trúng đang che đầu, cười ha ha lên tiếng: “Sao hả, em cũng tham dự á?!”

Đồng tử Bối Linh co lại, vành mắt lập tức đỏ bừng, đôi môi run rẩy: “Cậu, các người, các người, các người mà vậy nữa thì tôi mắng đấy!”

“Được đó, em mắng đi, em mau mắng chửi đi nào!”

Bọn họ hoàn toàn không xem ai ra gì.

Bối Linh khẽ cắn răng, nhắm mắt lại mắng to: “Mấy người đều là đồ con heo!”

Từ nhỏ đến lớn Bối Linh chưa từng nói câu thô tục nào, đây là câu chửi ác độc nhất đời này của cô rồi.

Bốn phía sùng sốt rồi cười càng vui vẻ hơn, còn có người lấy điện thoại di động ra bắt đầu chụp hình.

Bối Linh mím môi, vẫn cố chấp bảo vệ thần tượng của mình không để bị người ta làm tổn thương.

Thời Mộ liếc nhìn Bối Linh, bảo vệ cô bé ở phía sau, mặt không biến sắc mà đi đến chỗ nam sinh kia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Đến Trước Khi Đại Lão Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.